

தி.வா. ஐதந் தந்தி.

இறையனார் அகப்பொருள்
மூலம்
(நக்கீரனார் உரையுடன்)

ராவ்பஹதூர்-ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்
எப்-ஆர்-எசு-எஸ் (லண்டன்), எம்-ஆர்-ஏ-எஸ் (லண்டன்),
பதிப்பித்தது.

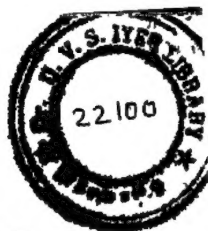
சென்னை :

1916

[காபிஸ்ட் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டது.]

அந்தமு மாதியு மவ்வுனவ் வுந்நின் றமலன்றந்த
செந்தமி மேன்னுந் திறங்காட்டி யீதைந் திணையகநூல்

வந்தன யாவும் வளரன்பின், நினைவேன் வாய்மைக்கன்றே
முந்துமன் பின்முத லாய்மேன வென்று முடிந்ததுவே.

ஓ 0
இதழைக் காணு

இதழைக் காணு அகப்பொருள்

க ள ளு

க. அன்பினைந்திணைக் களவெனப் படுவ
தந்தண மருமறை மன்ற லெட்டனும்
கந்தருவ வழக்க மென்றனார் புலவர்

என்பது முதலாம். எந்தால் உரைப்பினும் அது நூற்றுப்
பாயிரம் உரைத்துரைக்க வென்பது 1111; என்ன?

“அபி முகத்தா னென்ற தாய் 120

பாயிர மில்லது பணுவ லன்றே”

என்றாராகலானும், பறப் பொருட்டாகிய பாயிரங் கேட்
டாய், நுண்ணொரு ரகிய நூல் இனிதுவிளங்கும் என்
பதாகலானும் பாயிரம் உரைத்துரைக்க வேண்டிய என்பது
மரபு. என்னால் வெணின் கொழுமசென்றவழித் துன்
ணுகி இனிதுபெல்லாம்; அது பேரலவென்பது.

*பேராளியிடம் "பெருமான்கள் கவ.பயஸ் செய்நாவுது" எனவும் "உபாயம் பொருளுக்கண்ட கணககாயனார் மகனார் "கக்கீரர்" எனவும் (தொல்-மாரி-கூ) வழங்குதலானும்; மகிணர்க்கினியர் 'இறையனார் களவியல்' (தொ-டொ-அகத்-இட) என வழங்குதலானும்; இஃது லுரையினும் "சிறு பிறும் பியர் பெய்து களவியல்" என்பது, என்னை? களவு கற்பென்னும் கைகோளிரண்டனும் "எய்னை- சிறப்புடைத் தென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன்" என வருதலானும் இறையனார் கவ.பயஸ் என்பதே பண்டைப் பெயர். அதன் உணர்ந்து கொள்க.

உ. 1. இறையனார் அகப்பொருள்

அப்பாபி... இருவகைப்படும், பொதுவுஞ்சிறப்புபென். அவற்றுட் செந்திப்பாபிரம் என்பது எல்லா நான்முகத்தும் உரைக்கப்பட்டது; சிறப்புப்பாபிரம் என்பது தன்னால் உரைக்கப்பட்ட நூற்கு இன்றியமையாதது.

பாபிரம் என்ற சொற்குப் பொருள் யாதோவெனின், புறவுரை என்றவாறு. அயின், நூல் கேட்பான் புருந்தோன் * நூல் கேட்காநோர் புறவுரை கேட்கென்னையெனின், நூற்குப் புறனாகவென்று நூற்கு இன்றியமையாததாதலினென்க. என்போல வெனின், வருவதைந்த மாநகர்க்கு உருவதைந்த வாயின்பாடல் போலவும், அனப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்க மாமிய நிற்குமும் ஞாயிறும் போலவும், தகைமான்ட நெடுஞ் சுவர்க்கு கைகமாண்ட ஓசியமபோலவும் என்பது. ஆகலிற் பாயிந்நெகட்டே நூல் கேட்குபிடும்.

அவற்றுள் அப் பொதுப்பாயிரந்தான் நான்குவகைப்படும், மனோன்முன்மைபு, ரதலியற்கைபுங், கொளவோன் முன்மைபுங், மேடன்பாதுபென; என்னை?

“சுவோன தன்மை மீத வியற்கை

கொள்ளென தன்மை கோடண் டாடுன
விரிவ் டென்ப ட்டொதுவி வியற்கை.”

என்பவாகளின்.

சுவோன தன்மை என்பது ஆசிரியனது தன்மை என்பது
வாறு; சதவியற்கை என்பது அவன் உரைக்கும் முறைமை
என்றவாறு; கொள்ளென தன்மை என்பது மாணாக்கனது

* ‘தூல் கேளாமுன் புதவுரை கேட்பதென்னையோ வெனின்’
எனவும் பாடம்.

† ‘பாவை’ என்பது ஞன் அசுசுப்பிரதயிற் உண்ட பாடம்.

‡ ‘இயல்புணர்ந் தோரே’ எனவும் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

க.

தன்மை என்றவாறு; கோடண்மரபு என்பது அவன் கேட்கும்
முறைமை என்றவாறு. அவை இயல்பாம் விரித்துரைப்பிற்
பெருந்தும்; முடிந்ததூறிக் கண்டுகொள்க.

இனிசிறுபாபாரிசம் எட்டுவதைப்பற்றி. அவை
பாவையொன்றின், ஆக்கியொன் பெயரும் வரிசும் எவ்வை
புற நாத்பெயராய்ப்பாபா நாத சிவமொருநூல்கொள் பெருந்த
பாபாநாமென இவை. என்ன?

“கூகியொன் பெயர் வழியே மெல்லு
கூகியொன் மெல்லுபுற நாதியொருநூல்
கூகியொன் பெயர் மெல்லுபுற நாதியொருநூல்
கூகியொன் மெல்லுபுற நாதியொருநூல்

என்றவாகளின்.

காலமும் காலமும் காலமும் கூட்டிப் பதினெண்
பெயர்களும் உளர். ஏன்னை?

“காலவ களனை காலனை மென்றும்

முலகை யேற்றி பொழிந்து முனரே.”

என்பவாகலின்.

இனி, ஆகவியான் பெயரென்பது நூல்செய்த ஆசிரியன் பெயர் என்றவாறு. இந்நூல்செய்தார் யாரோ வெனின், மால்வரைபுரையு மாடக்கூட வாலவாயிற் பால்புரை புகங்கதாங் குழவிநீங்குகளைக் குறுங்கண்ணியாக உடைய அழலவிரோதி அருமறைக் கடவுளென்பது.

வழியென்பது இந்நூல் இன்னதன்வழித்து என்பது. இது *வினையினிங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவஞற் செய்யப்பட்டமையால் வழிநூலென்று சொல்லப்படாது, முதலூலெனப்படுமென்பது.

* ‘வினையினிங்கி விளங்கிய அறிவின்—முனைவன் தண்டது முதலாலாகும்’ என்பது தொல்-பொருள்-மரபியல்-விதி.

இதையஞர் அகப்பொருள்

எல்லையென்பது இந்நூல் இன்ன எல்லையுள் நடக்குமென்பது. இந்நூல் எவ்வெல்லையுள் நடக்குமோவெனின், வடக்கு வேங்கடந், தெற்குக் குமரி, கிழக்குமேற்குக் கடல் எல்லையாக நடக்குமென்பது. என்னை?

“வடக்குத் தெற்குங் குடக்குங் குணக்குங்
வேங்கடங் குமரி நீடுணர் பெளவமென்
தந்தான் செல்லை யகவயிற் கிடந்த
நூலதின் முறையே எளிதின் விரிப்பின்”

எனவுமீ

“† வடவேங்கடங் தென்குமரி
மாயினடத், தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து”

எனவுங் காக்கைபாடினியாருந் தோல்காப்பியஞருஞ்சொன்னாராகலின் என்பது.

நூற்பெயரென்பது நூலதுபொய் என்றவாறு. நூல்

பெயர் பெறுமிடத்துப் பல்லிகுறாத்திறம் பெயா பெறும ;
என்னை ? செய்தானாற் பெயர்பெறுதலுஞ், செய்வித்தானாற்
பெயர்பெறுதலும், இடுகுறியாற் பெயர்பெறுதலும், அங்
கினாற் பெயர்பெறுதலுஞ், சிறப்பினாற் பெயர்பெறுதலு
மென. செய்தானாற் பெயர்பெற்றன, அகத்தியம், தோல்
காட்பியமென இவை ; செய்வித்தானாற் பெயர்பெற்றன,
சாதவாகனம், இளந்திரையமென இவை ; இடுகுறியாற்
பெயர்பெற்றன, நீகண்டு, ஈநூல், கலைக்கோட்டுத்தண்டென

* நான்முதன் முறையென' எனவும் பாடம்.

† தோல்காட்பியத்திற்குப் பனமடவாறு பாயிய பாயிரம்.

‡ 'நூல்' என்று பெயர் பெற்றதோர் நூல் உண்டென்பது அடி
யார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரவுரைப்பாயிரத்து "ஆயிரநாம்பிற்றாதி
புலவர்" என நூலுள்ளுள்" என்றலானும். அரங்கேற்று
காணத உரைக்கண் "ஆடிட முக்கோல் ஆட்டினார்க் கொடுக்கோல்
என்று நூலிந் கூறின முறையென" என்றலானும் உண
ரற்பாற்று. மயிலேநாதிய நன்னூல் உரைக்கண் 'இடுகுறியாற்
பெயர்பெற்றன நீகண்டு, நூல், கலைக்கோண்டித்தண்டு' என உரைத்
தார். (கலைக்கோட்டுத் தண்டு எனவும் பிரதி பேதம் உண்டு.)

சுவது குத்தாம்.

௫

இவை ; அங்கினாற் பெயர்பெற்றது பன்னிருபடல மென்
பெறு ; சிறப்பினாற் பெயர்பெற்றது களவிய லென்பது ;
என்னை ? களவிய நூல் என்றுங் கைகோலிரண்டனுட் கள
வியைச் சிறப்பிவாததென்று வேண்டும டுவ்வாசிரியன்.
என்னை ?

"முற்படப் புணராத சொல்லின் கையிற்

சுற்றெனப் படுவது களவின் வழித்தே." (புறநா-௩௫.)

என்று வேண்டுதலின். சுற்றிக் களவியினைச் சூதகையான

அன்றிற்றன்றி.

இனி யாப்பென்பது நூல்பாப்பு. நூல் யாக்கு
பெட்டது நான் து வாகையல் யாகதார்பதும்; தெயுத்தும்
விசிந்துந் திராணகரீயாகதும் மொழிபொயர்த்துமென்
என்றை?

“மொகுத்தல் விரித்த மெகைவிரி மொழிபெயர்த்
தொர்ப்பட யாததெல்லா * டெல்லா பினவே”

(தொல் - தொ - மர - கள்.)

க. ன் ஞாநலின்.

அவற்றுள் இது தெயுத்திபாக்கார்ப்பட்டது; என்றை?
உலகத்து நடத்தும் அகப்பொருடசெய்யுளிலக்கணமெல்
லாம. இவ்வறுபது நூத்திரந்துள்ளை தெயுத்தானாதலின்
என்பது.

இனி முதலியபொருளென்பது நூற் பொருளைச்
சொல்லுதலென்பது. இந்நூல் என்னுதலிற்றோவெனின்
தமிழ் முதலிய தென்பது.

சேட்டோர் என்பது இன்னார் கேட்டார் என்பது.
இந்நூல் †கேட்டார் யாரோவெனின், குறறமுடைய நூலா

“அனைவகை படுமே” எனவும் புரடம்.

“யார் கேட்டாரோவெனின்” எனவும் புரடம்.

இதையுள் அகப்பொருள்

வினன்றே குற்றமின்மை ஆராயவேண்டுவது? * இது முனை
வனாற் †செய்யப்பட்ட நூலாகலாற் ‡குற்றமின்றாதினமை.
யிற் கேட்டாரையின்றென்பது. இன்றெனினும், உரை
நடந்துவாராஈன்றமை || நோக்கக் கேட்டாரையுமுடைய

தென்பது. கேட்டார் ஈரோஸெனின், மதுரை உட்பூரிகுடி கீழார் மசனுவான் திருத்திரசன்மன் என்பது. அவன் கேட்டற்குக் காரணஞ் சொல்லுதும்.

தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கமென மூவகைப்பட்ட சங்கம் இஃது இயிரா பாண்டியாகள். அவர் தலைச்சங்கம் முதல் அகத்தியனாக், திருமுருகேந்திர விரைக்கடவுளாக், குன்றேந்திர முருகவேளாக், முரஞ்சியார் முருகாகராயரும், நீதியின்கீழவனு லென இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவர் ஐன்னிதி நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களுள் பாடபாடின எத்தனை யோ டரிபாடலும், முதுகாரையும், முதுகுருதும், களரியா விரையுமென இத்தொடக்கத்தன். அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிறையாண்டு சங்கம்முதலாரென்ப. அவர்களைச் சங்கம் இயிரா காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோன்றாக என்பத்தொன்பதின்மரென. அவர் ஈரோச விரங்கேந்திர எழுவர் பாண்டியமென்ப. அவர் சங்கம்முதலாகத் தமிழாராய்ந்தது கடல்கொள்ளப்பட்ட. மதுரையென்ப. அவர்க்கு ஐவ் அகத்தியம்.

* 'முனைவன்றன்னல்' எனவும் பாடம்.

† 'சொல்லப்பட்ட' எனவும் பாடம்.

‡ 'குணமின்மை யின்னையின்' எனவும் பாடம்.

|| 'கோக்கி' எனவும் பாடம்.

'த இவரே அகநானூறு தொகுத்தவராவார்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாகும், தோல்
காப்பியனாகும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும், மோசியும்,
வேள்ளூர்க்காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், தீரையன்
மாறனும், துவரைக்கோனும். கீரந்தையுமென இத்தொடக்
கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு மூவா
பிரத்தெழுநூற்றவா பாடினமரென்ப. அவர்களாற் பாடப்
பாட்டன கலியும், குருகும், வேண்டாளியும், வியாழமாகை
யகவலுமென இத்தொடக்கத்தன என்ப. அவர்கு நால்
அகத்தியமுந் தோல்காப்பியமும் மாபுராணமும் இசை
நுணுக்கமும் பூதபுராணமுமென இவை யென்ப. அவர்
மூவாபிரத்தெழுநூற்றவாண்டு சங்கமிருந்தா ரென்ப.
அவரைச் சங்கமிர்த்தினார் வேண்டேர்ச்செழியன் முதலாக
முடத்திருமாறன் முதலும் பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட்
கசியரங்கேயினர் ஐவர் பாண்டியமென்ப. அவர் சங்க
மிருந்து தமிழாராய்க்கது கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்
துப்போலம்* பாண்டியனுடன் கடல் கொண்டது.

இனிச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்க்கார் சிறுமே
தானியரும், செந்தம்பூதனாகும் அறிவுடையாரனாகும், பெருங்
குன்றார்க்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்
லத்துவனாகும், மருதனிளவாகனாகும் கணக்காயனார்மகனார்
கக்கீரனாகும் இத்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்
பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்
தொன்பதின்மர் பாடினமரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்
டன கேடுதோகை நானூறும், குறுதோகை நானூறும், கற்
பிணை நானூறும் புறநானூறும், ஐங்குறு நூறும், பதிற்றுப்பத்

அக்காலப்போலும்' எனவும் பாடம்.

† 'சேதன் பூதனாய்' எனவும் பாடம்.

‡ 'பெருஞ்சூழிதார்' எனவும் பாடம்.

அ

இளையனார் அகப்பொருள்

தும், நூற்றைம்பதுகளையும், எழுபதுபரிபாடலும், கூத்தும், வரீயும், சிற்றிசையும், பேரிசையு மென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு தூல் அகத்தியமுந் தோல்காட்பியமுமென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தம்முடையநதது * ஆரிரத்தெண்ணாற்றைம் பதிறியாண்டு என்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் கடல் கொள்ளப்பட்டோர் போந்திருந்த த் முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழி ிருக நார்பததொனாதினம ரென்ப. அவருட களியாங் கேறினார் புவர் பாண்டிய ரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தம்முடையநதது உத்தர ப்மதுரைமென்ப.

அக்காலத்துப்பாண்டியருந் பன்னீரியாண்டு வற்கடரு சென்றது. சொல்லப், பங்கிருக்குறார், அரசன் சிட்டரை பெல்லாங்க வி "வமயின், நான் உங்களைப்புகற, நாகில்லேன்; என் தேயம் பெரிதும வநுதுகின்றது; கீழிப்போய் நூரக் கழிந்தவாறு புக்கு, நாடுநாடாரினூரன்று என்னையுங்வி வமயின்" என்றான். என, அரசனை விடுத்து எல்லாருங் போயினபின்னைக் கணகதின்மீர் பன்னீரியாண்டிகழ்கதது. கழிந்தபின்னர், நாடுபலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின்னை அரசன் இனி நாடு நாடாபிறருகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்க வென்று எல்லாப் பாகமுந் ஆட்போக்க, எழுத் ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக்

கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குத் தலைப்
பட்டிலேமென்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக்
கவன்று, “என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது
பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம்

* ஆயிரத்துத் தொன்னாயிரத்தை யப்தன்பாகும் உள்.

† கடைச்சங்குமிரியும் முதற்பாண்டியன் வங்கியசேகரனுண்
பெயர். க் பரணமடைபார் கூற்றை.

க-வது சூத்திரம்.

பெற்றமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்” எனச் சொல்
லாநிற்ப, மதுரை அலுவலாயில் அழகிறக்கடவுள் சீத்திப்
பான் : “என்னை பர்வா! அரசற்றும் கவற்சி பெரிதாயிற்று.
அதுதானும் ஞானத்திடைபாதுகலான், மரம் அதனைத்
தோகதபாலம்” என்று, இவ்வறுபது நுத்திரத்தைநடந்து
செய்து மூன்று செப்பிதழுகத்தெழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்
டான்.

இட்ட பிறந்தபொன்று, தேவர்துலம் வழிபடுவான்
தேவா *கொட்டத்தை எங்குத் துடைத்து, நீர் தெளித்துப்,
பூசிப்பிடி பீடத்தின் கீழ்ப்பாண்டி என்றும் அலகிடாநான்
அன்று தெய்வத் தனபுரம் பிள்ளை அலகிடுவனென்று உள்
வங்குமிர அலகிட்டான். இட்டபற்கு அவ்வவகிலேனும்
இதழ்போதன. பொதரக கொண்டுபோந்து கோக்கினற்கு
வாய்ப்புடைத்தாயிற்றேய பொருளதிகாரமாய்க்காட்டிற்று.
காட்டப, பாப்பான் சிந்திப்பான் : “அரசன் பொருளதிகா
ரம் இனமையிற் கவலையின்றினென்பது பட்டுச் சொல்லா
நினைதவணாநது நமசிட்டுமான் அருளிச் செய்தானாகும்”

என்று, தன் அநாயாசத்தால் தோஷம் தலைக்கடைசென்று
 வின்று நடைக்காப்பார்க்குணத்தால் தடைக்காப்பார் அரசர்க்
 குணத்தால், அரசன் புகுதருக்கென்று பார்ப்பாணைக்
 கடவசென்றுபுகுத காட்டக கொண்டு நோக்கி, "இது
 பொருள்திகாரம்! நாமபெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு
 அருளிச்செய்தானாலது" என்று, அத்திசை நோக்கித்
 தொழுதுகொண்டு பின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, "நம்
 பெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்த பொரு
 ள்திகாரம்! இதனைக் கொண்டுமோய்ப் பொருள்காண்
 மின்" என அவர்கள் அதனைக் கொண்டுபோந்து கண்மாய்

குலத்தை எனவம்பட்டம்.

80

இரண்டாம் தகட்டோன்

பலகை ஏறிநின்றாராய்வுழி, எல்லாநூல் தாந்தாம் உரைத்த
 உரைபே நன்றென்று சிலநாளொல்லாஞ்சென்றன. செல்ல
 நாம் இங்ஙனம் எத்துணை நூல்களும் ஒருநிலைப் பட்டது;
 நாம் அரசனுழைச்சென்று நமக்கோர் காரணிகளைத் தரல்
 வேண்டும்என்று கொண்டுமோந்து, அவனாற் பொருளெனப்
 பட்டது பொருளாய் அன்றென்றபட்டது அன்றா யெழியக்
 காண்டுமென, எல்லாநூலொழிபட்டு அரசனுழைச்சென்றார்.
 செல்ல அரசனும் எதிர் எழுந்து சென்று, "என்னை? நூற்
 குப் பொருள் கண்டிரோ?" என, "அது காணுமாறு எமக்
 கோர் காரணிகளைத் தரல்வேண்டும்" எனப், "போமின்,
 நாமக்கோர் காரணிகளை எங்ஙனம் நாடுவென்? நோ
 தாற்பத்தொன்பதின்மராயிற்று நாமக்கு நிராவார் ஒருவர்
 இயைவாரின்னோ" என்று அரசன் சொல்லப் பார்த்து

பின்னும் கண்மாப்பலகை ஏற்றி ருந்து "அரசனும் இது
 சொல்லினான், யான் காரணிகளைப் பெறுமாறு எனனை
 கொடுவென்று சந்தித்தி ருப்பழிச், சூத்திரருரோடான ஆல
 வராய் வளர்க்கடைக்கடவுளானே! அவனையே காரணிகளை
 யுந் தரலவேண்டுமென்று சென்று வரங்கிடத்தும்" என்று
 சென்று வரங்கிடப்ப, இடைபாபத்து, "இவ்வூர் உப்பூரி
 குழிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பான், வைங்கண்
 ணன் புன்மயிரன் ஐயாட்டைப் பிராயத்தான் ஒரு மூங்
 கைப்பிள்ளை உளன்; அவன் அன்னனென் றிகழாது
 கொண்டுபோந்து ஆசனமேவிரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரர்
 பொருளுரைத்தாற் சண்ணீர் வார்த்து மெய்யம்மயிர சலிர்க்
 கும் மெய்யாயின உரைசேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா
 உரைசேட்டவிடத்து வானா இருக்கும்; அவன் குமாரசு
 தெய்வம்; அங்கோர் சர்பத்திறுந் றேன்மினான்" என
 முக்காலிசைத்தசூரல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்று,

எழுந்திருந்து தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டுபோந்து,
 உப்பூரி குழிகிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, 'இவ்
 வார்த்தைமெல்லாஞ் சொல்லி ஐயனாவான் உருத்திரசன்
 மனைத் தரல்வேண்டிமென்று வேண்டிக் கொடுபோந்து,
 வெளியதுறது, வெண்டிச்சூட்டி, வென்றாக் தணிந்து,
 கண்மாப்பலகையோற்றி இரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொரு
 ளுரைப்ப, எல்லாநூற் முறையே உரைப்பக்கேட்டு வானா
 இருந்து, மதுரைமருதனிளங்கனார் உரைத்தவிடத்து
 ஒரோவறிக் கண்ணீர் வார்த்து மெய்யம்மயிர் பெய்த்திய

பின்னர் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்த
விடத்துப் பதந்தொறுங் கண்டிர் வாயது* மொப்பமாறி
சிலைப்ப இருந்தான். இரும்பு ஆர்ப்பெடுத்து பெய்புரை
பெற்றார். உத்தாற்கென்றா.

அதனால், உட்பூரிசுமகிழார் மகனாவன் உருத்திரசன்ம
னாவன் செப்தது இத்தாழ்துறையென்பாருழுவா ; அவர்
செப்தில், மொப்புரை கேட்டாரென்க. மதுரை ஆலவாயிற
பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்று நக்கீரனாரால் உரை
கண்டு, குமாரகவாமியாற் கேட்கப் பட்டதென்க. இனி
உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுது.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தமையனார்
கீரங்கொற்றனர்க்குரைத்தார் ; அவர் தேணுர்கிழார்க்குரைத்
தார் ; அவர் படியங்கொற்றனர்க்குரைத்தார் ; அவர் செல்
வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனர்க்குரைத்தார் ; அவர் மணலா
ராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேத்தனர்க்குரைத்தார் ;
அவர் செல்லாராசிரியர் ஆண்டைப்பெருங் குமாரனர்க்
குரைத்தார் ; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க் குரைத்தார் ;

உண்ணிர் வீழ்த்தி' என்பதும் பாடம்.

அவர் மாதவனார்* இளநாகனர்க்குரைத்தார் ; அவர் முசிறி
யாசிரியர் நீலகண்டனர்க்குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்

புதி உரை.

இனிப் பபனென்பது இதுகற்க இன்னது பயக்கும் என்பது. இதுகற்க இன்னது பயக்குமென்பதறியேன், யான் நூற்பொருள் அறிவொலென நுமெனினிற், சில்லெழுத்தினான் இப்பன்ற பயன்பரியாதாய், பலலெழுத்தினான் இப்பன்ற நூற்பொருள் எங்கனம் அறிதேயா மேதாய் எனப்படுபதாக லின், இன்னது பப்குமென்பது அறியல் வேண்டும். என் பப்குமே இதுகற்கவெனின், வீதிபேறு பப்குமென்பது. என்னை? இது களவியலன்றே? இதுகற்க வீதிபேறு பப்கு மாதெனின்? களவு கொலை காமம் இணைகிறவழர்க் என்பன வன்றே சமயத்தாரானும் உலகத்தாரானும் கடியப்பட்டன? அவற்றுள் ஒன்றன்றிலோ இது? எனின்; அற்றன்று, கள வெனுந் சொற்கெடிக் களவுதேதன்பதூஉங் காமமெ னுஞ் சொற்கெடிக் காமநதெதன்பதூஉமன்று; மற்ற னை நல்லவராயு முண்டி: என்னை? ஸ்ருபெண்டாட்டி தம ரொடுகலய்தது நஞ்சுண்டிசாவென்னும உள்ளத்தைய் நஞ்சுங்ட்டி வைத்து, விலக்குவாரில்லாதேபாழ் துண்ப லென்று நின்றவிடத்து, அந்நஞ்சையொருவன் அதனைக் கண்டு இவையிதனைபுண்டு சுவாமந் கொண்டுபோ யுருப்ப லென்று அவனைக்காணுமே கொண்டுபோ யுருத்திட்டான்; அவனாரு சனைக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டு சாவான்சென்றான் அதுகர்ணுளாய்ச் சிக்காடுநீங்கினான். அவன் அக்களவியுன் அவனை உபயக்கொண்டமையான் நல்லுழிச் செல்லு மென்பது. மற்றும் இதுபோல்வன களவாகா, நன்மை பயக்கு மென்பது.

* 'மாதளவனா' என்பதும் பாடம்.

† 'நல்லுழின்' என்பதுங் பாடம்.

இனிக் காமம் நன்றாமாறுண்டு. கவர்க்கத்தின்கட்
சென்று போகந்துய்யப்படுவென்றும் உத்தரகுறுவின்னிட
சென்று போகந்துய்யப்படுவென்றும் நன்ஞானங்கற்று விடு
பெறுவென்றுத் தெய்வத்தை வாழிப்படுவென்றும் எழுந்த
காமங் கண்டாயன்றே? மேன்மக்களாலும் புகழப்பட்டு
மறுமைக்கும் உறுதியபக்துராதலின் இக்காமம் பெரிதும்
உறுதி யுடைத்தென்பது. உறுதி உடைத்தாமாய் : அறு
வகைப்பட்ட பாசாண்டி காம இணைவிழ்ச்சு நிதென்ப.
அஃது உண்டாமீடத்துச் சுற்றத்தொடர்பி உண்டாம்;
உண்டாகவே, கொளையே தவிரே வெகுளியே நெருக்கே
மானமே என்வித்தொடக்கத்தாக் குற்றாநிகழ்வென்பது.
அது கேட்கவே, தலையாநினர் அதன்கனின்று நீங்குவர்.
இனி இடையாயினார் பெண் என்பது ஏற்பாசட்டகம்,
முடைக்குரம்பை, புழுப்பிண்டம், 'பைம்மலியாநீநாக்கப்
பருந்தார்க்குத் தகைமைத்து'; ஐயும் பித்தும் வளியுங்
குடநங் கொழுவுந் புரவியும் நாம்பும மூத்திரபுட்டங்களும்
என்று இவற்றையெயு; பொருளன்று; பொருளாயிற், அவ்வே
சாந்தே மானே என்னெனைய அனிகலின் என்விவற்றற்
புணையெவண்டவன்றே தான் இயல்பாக நன்றாயின்? என்று,
அதன் அகபந்தன்மை உலாப்பக்கே உட்கிரீங்குவா. கடையா
யினார் எத்திறத்தாலு நீங்கார்; என்னை? பல்பிறப்பிடை
ஆனும் பெண்ணுராய்ப் பாயின்று போகந்துய்த்து வரு
கின்றமையின் அவர்க்கு இது காட்டப்பட்டது. என்னை?

பேபைதையைக் காதல்காட்டிக் கைவிடுக்க என்பதனால் அவன் தாழ்ப்பட்ட இணைவிழைச்சினுள்ளே மிக்கதொன்று காட்டப்பட்டது. எஞ்ஞான்றும் மூப்புப் பிணி சாக்காடில்லது நீச்சிரப்பிடும்பை யில்லது; இவனும் பறிஞாட்டைப் பிராபத்தினாய் இவனும் பன்னிராட்டைப் பிராயத்தாளாய் ஒத்த

கச

இறையனார் அக-பொருள்

பண்பும் ஒத்த நலனும் ஒத்த அன்பும் ஒத்த செல்வமும் ஒத்த கல்வியும் உடையராய்ப் பிழ்தொன்றிற் கனகின்றிப் போகாதுப்பாரென்று காட்டப்பட்டதென்பது. என் போலாவோ வெனின், கடுத்திள்ளுதானைக் கட்டி புசித் கடுத்திற் பியவாள் போலவும், கலங்கற் சின்னீர் தெரு வாரையான் உண்பானை, அமலுடையா றெருவன் பேய்த் தெருந் காட்டி, உதுக்கானாய் நல்லதொருநீர் தேர்ந்துவா, அந்நீர் பருகாய், தெருந்ருநீர் பருகி என்செய்தி? என்று கொண்டுபோய் நல்லதொருநீர் தலைப்படுகித்து ணட்டியாகுபோலவும், தான் ஒழுகாவிற்றேகார் இணைவ் யாழ்சி. அனலிலே மிக்கதொர் ஒழுகும் காட்டினான். காட்ட யுதிபோலாய் என்னை கொல்லோ எனும்; எனலெய்க் கட்டாட்டினும் வளியானும் வனப்பானும் பொருளானும் பெறலாவதன்று, தவறு செய்தார்க்குப் பெறலாம் என்னை?

கேண்டிய கேண்டியாங் கெய்தவற் கெய்தவ

ரீண்டு முயல்படும்" (சுரன்-சுவம்-இ.)

என்பதாலான் என்பது. அது கேட்டு, யானுந் தவிஞ் செய்து இதனைப் பெறவெனன்று அதன்பாட்டு வேட்கை

யாத்தவஞ்செய்யும்; செய்யாநின்றனைப் பாவீ இதன் *பரத்
த்தோ விடுபேற்றின்பமென்று விடுபேற்றின்பத்தை விரித்
துரைக்கும். அதுதான் நிறப்புப் பிணி மூப்புச் சாக்காடு
அவலக்கவலைக் சையாற்றினீங்கி மணியினது ஒளியும் டீமலரி
னது நாற்றமுஞ் சந்தனத்துத் தட்பமும்போல உண்ணின்
றெழுதரு மொரு பேரின்ப டீவெள்ளத்ததென்பது கேட்டு,
அதனைவிட்டு விடுபேற்றின்கண்ணே அவாவிரின்று தவமும்

‘பாகத்ததோ’ என்பதுமபாடம்.

† ‘அணிமலர் நாற்றமும்’ என்பதுமபாடம்.

†† ‘வேள்ளத்ததென, அதுகேட்டு’ என்பதுமபாடம்.

கலது குததிரம்.

ஞானமும் புரிந்து பிரிபெறவானுமென்பது. அவனை ளஞ்
சித்துக்கொண்டுசென்று நன்னெறிக்கண் நிதி இயின மையிற்
களவிபலென்னுங் குறிபெற்றது.

இனிப் புகழ் பொருள் நட்பு அறமென்னும் நான்கினை
யும் பயக்கும் இது வல்லவை; என்னை? கற்றவல்லன். வன்
பதனின் மிக்க புகழ் இல்லை, உலகத்தாரானுஞ் சமயத்தாரா
னும் ஒருங்கு புகழப்படு மாகலான் என்பது. இனிப் பொரு
ளும் பயக்கும்; என்னை? பொருளுடைபாரும் பொருள்
கொடுத்துக் சற்பவாகனின் என்பது. இனி நட்பும் பயக்கும்;
என்னை? கற்றாரைச்சார்ந்து. ஒழுகவே நடக்கும் அறிவு
பெருகுமென்று பலருஞ் சார்ந்து ஒழுகின் என்பது. இனி
அறமும் பயக்கும்; என்னை? ஞானத்தின் மிக்க கொடை
இன்மைபான் என்பது. இது பயன்.

இனிக் காலமென்பது கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச்
செய்யப்பட்டது. இனிச் காலமென்பது உக்கிரப்பெருவழி

யார் அநவக்கள மென்பது. காரணமென்பது அக்காலத்துப்
 பாண்டியனுக்கு சங்கத்தோரும் பொருளிலக்கணம்பெறுது
 இடாப்படுவாரைக்கண்டு ஆலவாயிற் பெருமானடிகளால்
 வெளிப்பிக்கப்பட்டது. பாயிரம் முற்றும்.

இனிப் பாயிரம் உரைத்தபின்றை நூலாமாறும்
 உரைக்கற்பாலது. அதுதான் நான்ருவகையான் உரைக்கப்
 பரிம். அவையாவையோடுவெனின், நானுதலிய நுரைத்தலும்
 நூலுள் அதிகாரநுதலிய நுரைத்தலும் அதிகாரத்துள் ஒத்து
 நுதலிய நுரைத்தலும் ஒத்தினுட் சூத்திர நுதலிய நுரைத்த
 லுமென இவை. அவற்றுள், நானுதலிய நுரைக்குமிடத்து
 நூலாமாறும் நூலென்றசொற்குப் பொருளாமாறும் உரைக்
 துரைக்கப்பாற்று.

கசு,

இரையனார் அகப்பொருள்

அவற்றுள் நூலாமாறு உரைக்குமிடத்து நூல்தான்
 முன்றுவகைப்பரிம், முதனுடும் வழிநூலுஞ் சார்பு நூலு
 மென; என்னை?

* “முதல்வழி சார்பென நான்முன் றாகும்”

என்றாகலின். அவற்றுள் முதனுலாவது வரம்பில, வன்
 பயந்ததாகும்; என்னை?

“வினையி னீங்கி விளங்கிய லறிவின்

முனைவன் கண்டது முதனு லாகும்”

(பெரால் - பொ - மர - கூ.)

எனவும்,

* “முதல்வ னுக்குப் பிறன்னைக் கூறுது”

எனவும்,

* “சூத்திரஞ் சூத்திரம் விருத்தி முன்றற்கு

முதுநு லில்லது முதனு லாகும்”

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். இனி அந்நாலோரி ஒத்த
 †மடிவீற்றாய் ஆசிரியமதனிகற்ப்பாடக் ‡கொப்பது வழிநூ
 வென்பதும்; என்னை?

* “முன்னோர் நூலின் முடிபொருள் கொத்துப்
 பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி
 யழியா மாயினது வழிநூ லாகும்”

என்றாராகலின். இவ்விந் “நாலுள்ளும் § ஒரு வழி
 முடிந்த பொருளை ஒருபகார நோக்கி ஒருகோவைப்பட
 வைப்பது சார்புநூலாகும்; என்னை?

* இக்குறியிட்ட சூத்திரங்கள் யாப்பருங்கலக்காரிகையரையில்
 வந்த சில குறிப்புகளைக்கொண்டு 171, 172-என்னும் ஆசிரியாற்
 செய்யப்பட்டன வாயிருக்கலா மேன்றும், அவற்றையே பிற
 காலத்தில் அன்னாலாசிரியர் தம்முடையவாக எடுத்து ஆண்டு
 கொண்டன மென்றும் கருதற்கு இ-முண்டு.

† ‘முடிவீற்றாய்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘கொப்பது’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கொண்டுமுடிந்த’ என்பதும் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

‘ “இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
 திரிபுவே றுடையது புடை நூலாகும்”

என்றாராகலின்.

எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்றுண்டு. அது யாதோ
 வெனின், முதலுலின் முடிந்தபொருளை ஒருவன் யாதானும்
 ஒரு காரணத்தாற் பிறழுவைத்தால் அதனைக் கருவியால்
 திரிவுகாட்டி ஒருவாமை வைத்தற்கு ஒள்ளியான் ஒருபுலவ
 னால் உரைக்கப்படுவது; என்னை?

“தன்கோ ணிறீஇப் பிறன்கோண் மறுப்ப

செய்துநூ லென்ப ஓராரு ாரோயே”

என்றாராகலின்.

அல்லது உம்,

“நூலெனப் படுவது நுதலிய பொருளை
யாநிக் கண்ணே யறியச் சுட்டி
யோத்துமுறை நிறுத்துச் சூத்திர நிறைஇ
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபிற்
நெகைவகை † விரியின் வசையறத் தெரிநது
ஞாப்கஞ் செம்பொரு ளாயிரு வகையிற்
பாவமைத் தொழுகும் பண்பிற் ருகிப்
புணர்ச்சியி னமைநது பொருளாகத் தடக்கித்
தனக்குவரம் பாகித் தான்முடி வதுவே”

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். அன்றியும், † நூலெனப்
படுவது நுதலிய பொருளை முதலிற்கூறி முதல் நடுஇறுதி

* இச்சூத்திரம், டாப்பருங்கலக்காரிகை யுரையில் வந்த சில
குறிப்புகளைக்கொண்டு பாடலா† என்னும் ஆசிரியரார் செய்யப்
பட்டதா யிருக்கலாமென்று கருதற்கு இடமுண்டு.

† ‘விரியும்’ என்பதும் பாடம்.

‡ இவ்வரைப்பகுதி முன் அச்சுப்பிரதியி லில்லை; வேறொர்
வட்டிப்பிரதியிற் கண்டது.

■

கஅ ,

இறையனார் அகப்பொருள்

மாறுகோள் இன்றித் தொகைவகை விரிபடப் பொருள்
வைத்துப் பொழிப்பு அகலம் துட்பம் நூலெச்சம். என்னும்
உரையிற் பொருள்விளங்கு நுண்மைக்கு வரம்பாக நோக்
குடையது; என்னை?

“நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
நுதலிய பொருளை முதலிற் கூறி
முடினது விறுதி மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வசையினும் தொருண்ணை காட்டி

யுண்ணின் ஈனமடத வுரையொடு பொருதி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே'

என்றாருலின் ; இவ்வகை சொல்லப்பட்டது நூலென்ப.

இனி நூலென்ற சொற்கும் பொருளுரைக்கப்படும்.
நூல்பொறலின் நூலென்ப ; பாவையோலவரனைப் பாவையென்றாற்போல. நூல்பொறலென்பது : நுண்ணிய பலவாய் பஞ்ச நானிகளாற் றகவன்மகடேஉத் தனது * செய்கை மரீண்டினால் ஒரிசுழப்பித்தலாம உலகத்து நூலாற்றலென்பது ; அவ்வாறே † கரந்த பரந்த சொற்பாவைகளாற் பெருமபுலவன் தனது உணர்வுமாட்சியிற் பிண்டம் படலம் ஒத்துச் சூத்திரமென்னும் யாப்பு நடைபடக் கோத்தலாமுலகத்து நூல்செய்தலாவது ; அவ்வகை நூற்கப்படுதலின் நூலெனப்பட்டது. இனி ஒரு சாரார் நூல்போலச் செய்து பஞ்செய்தலின் நூலென்ப. இனித் தந்திர மென்னும் வடமொழிப் பொருளை நூலெனவழங்குதல் தமிழ் வழக்கெனக்கொள்க. இது நூலென்ற சொற்குப் பொருள்.

இனி நூலுதலியதூஉம் உரைக்கற்பாலது. அது பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம் ; தமிழ்நூலியதென்பது.

* 'செயற்கை நலதோன்ற' என்பது முன் அக்கப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'சுகிர்த்து' என்பதுங் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

• ௧௧

தமிழ்தான் நான்கு வகைப்படும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் யாப்புமென.

அவற்றுள் இவ்விதிகாரம் என்னுதலி எடுத்துக்கொள்

ளப்பட்டதோவெனின், பொருளாராய்தலை நுதலி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. * அதிகாரம் நுதலியதூஉம் அதிகாரத்துப் பெயர் உரைப்பவே விளங்கும். இனி அதிகாரம் நுதலியதெல்லாம் அதிகாரத்துள் ஒத்த நுதலாவன்றே, பல ஒத்துக்கொண்டது ஓர் அதிகாரமாதலான்; இதனாள் இவ்வோத்து என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோவெனின், ஒத்தினது பன்மையின்மையின் ஒத்தின் மென்பது.

இனிச சூத்திரம் நுதலியது முரைக்கற்பாலது. சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும். அஃதுரைக்குமாறு : கருத்துரைத்துக் கண்ணழித்துப் பொழிப்புத்திரட்டி அலங்குறலென.

இச்சூத்திரத்தின் கருத்தென்னையோ வெனின், இவ்வதிகாரத்து ஞரைய்கின்ற பொருள் இன்ன தென்பதூஉம் இன்னதனோ டொக்கு மென்பதூஉம் உணர்த்துதலுதலிற்று. அன்னதாதல இச்சூத்திரங் கண்ணழிப்பவினங்கும். கண்ணழித்தல் என்பது பதப்பொருள் சொல்லுதல்.

இதன்பொருள் :—அன்பின் ஐந்திணைக் களவு எனப்படுவது—அன்பினைய ஐந்திணையுட் களவு எனப்பட்ட ஒழுக்கம்; அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டனுள்—அந்தணர் என்பார் பார்ப்பார், அருமறை என்பது வேதம், மன்றல் என்பது மணம், எட்டு என்பது அவற்றது.

* "இச்சொற்றொடர் முன் அசுசப்பிரதியில் இல்லை; வேரோசு எட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

உ௦ இறையனார் அகப்பொருள்

தொகை; கந்தருவ வழக்கம் என்பனார் புலவர்—கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் * ஒழுக்கினைக் களவேன்று சொல்

துவர் கற்றவல்லோர் என்றவாறு.

இனிப் பொழிப்புத்திரட்டல் என்பது, அன்பினையு
ஐந்திணையிற் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கம் பார்ப்பார் வேதத்
துக்கண் மகட்கோடலாறென்னும் எட்டினுட் கந்தருவர்
ஒழுகலாறொப்பது. அதனைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்று
வல்லோர் என்றவாறு.

இனிச் சூத்திரத்துப் பொருளைத் தூய்மைசெய்தற்
குக் கூடாவிடை யுள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரையெல்லாம்
அகலவுரை யெனக்கொள்க. 'அன்பின் ஐந்திணை' என்ற
விடத்து அன்பு அபிரதேனாயினன்றே அன்பினையு ஐந்
திணையும் அபிவதெனின், அது சூடத்துள் விளக்குந் தடற்
துள் வாளும் போல இதுகாண் அன்பென்று தந்து காட்ட
லாகாது. அன்புடையரான குணங்கண்டவிடத்து இவை
உண்மையான் ஈங்கு அன்புண்டென்று அனுமித்துக்கொள்
ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம யாவையோவெனின்,
சாவிற்சாதல், நோவினோதல், ஒன்பொருள் கொடுத்தல், நன்
கினிதுமொழிதல், புனாற்புனரிவேட்டல், பிரிவுநனியிரங்கல்
எனஇவை. என்றார்க்கு, இவை திரிபுடைய : என்னை இவை
திரிபுடையவாமாறெனின், சாவிற்சாதல் என்பது அன்பி
னானே நிகழ்வதன்று, பிணியுடையளாய் வாழ்க்கையை
முனிந்துசெல்வாள் இது தலைக்கீடாகச் சாவலென்று சாவ
வும் பெறும்; இனிக், கண்டிரன்றே, குடுமிக்கூந்தலில்
கற்றெய் பெய்து, கொண்டாளிற் பின்னையுமிருந்து, சோறு
தின்று வாழ்கின்றானோ, ஒ! கொடியளேகாணென்று

‘வழக்கிணை’ என்பதம் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

நித்தல் பழிதுற்றப்பட்டிருந்து, * பின்னுமே ஒரு நாட்
 சாவன், அதனால் இன்றே சாவனெனச் சாவவும் பெறும்;
 அதுவன்றிப் † புகழ்வேண்டியும் கணவனொடு செந்தார்
 சவர்க்கம் புகுவரென்னும் உரைகேட்டு அது வேட்கை
 பானுஞ் சாநீ; அப்பரிசன்மி அன்பினானுஞ் சாம்; அஃது
 ஒருதலையாக நிகழ்வதன்றென்பது. இனி நோவினோத
 லென்பது ‡ மெய்நனோ என்றமியலாகாது; அதுவுந்
 திரிபுடைத்து; அன்புள்வறியும் அன்பில்வறியுந் தோன்று
 மென்று உறுக்கப்படும். ஒன்பொருள் கொடுத்த
 லென்பது கணிகையர். கூட்டம் பொருளானும்;
 ஆதலின் அதுவும் அன்பன்று. நன்கினிது மொழித
 லென்பது, நன்கினிது சொல்லிப் பாகவருந் தங்கருமம்
 முடிப்பாராதலின் அதுவும் அன்பன்று. புணர்வு நனி
 வேட்டலென்பது அச்சங் காரணத்தாலும் புணர்வு வேட்
 டோர்போல் புணர்வராதலின் அதுவும் அன்பன்று. பிரிவு
 நனியிரங்கலென்பது நீரும் ஆடர் பூவுஞ் சூடர் சாந்
 தும் அணியாராய்ப் பிரிந்திருந்தார் போல் வாடியிருப்
 பர் அன்பிலாதாருமாகலின், அதுவுந் திரிபுடைத்து.
 இனிக் திரிபின்மி இக்குணங்கள் நிகழ்ந்தவழி அன்புண்
 டெனக்கொள்க. அஃதெந்நவனம் சிகழ்மோவெனின், அவன்
 இறந்து பட்டவாறே தானும் இறந்துபட்டவழி அன்பி
 னானே ஆயிற்றெனக்கொள்க. அல்லனவும் இவ்வகையாற்
 றிரிபில்லன அன்பினானே ஆயிற்றென் றுணர்ப. அல்ல
 துடம், அன்பெனப்பட்டது தான் § வேண்டப்பட்ட பொரு

* 'பின்னுபொருளாட் சாவராதலின்' என்பதும் பாடம்.

† 'புகழ்வேண்டிச் சாவவும்பெறும்' என்பதும் பாடம்,

‡ 'இன்னனோ' என்பதும் பாடம்.

§ 'வேட்ட வேட்ட' என்பதும் பாடம்.

உஉ

இறையனா அகப்பொருள்

ளின்கண் தோன்றும் உள்வரிகழ்ச்சி. அதனைக் காட்டிக் காண்க என்னுனன்றே! தான் அறிந்தபொருளாகலின்; என்னை? மாணாக்கன் நீவேட்ட வேட்கையைக் காட்டுக என்னுன், தான் அறிந்தபொருளாகலின்; காட்டுக என்னுமே யெனின், வஞ்சித்தானும். அவனை ஆசிரியன் அறிவிக்க லுறுமேயெனிற் பேதையாயினாவும். அல்லது உம், உலகத்துப் பொருள் தான் இரண்டுவகைபான் உணர்த்தப்படும், உண்மைமாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவுமென. அவற்றுள், உண்மைபுணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதன காம்பமும் வெருளிமயங்கமும் இன்பமும் துன்பமும் முதலாகவுடையன; என்னை?

“ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்ற

கற்பு மேரு மெழிவு மென்ற

சாயலு நாணு மடனு மென்ற

நோயும் வேட்கையு தாகவு மென்ற

காவயின் வருஉங் கிளவி யெல்லா

நாட்டிய பரபி னெஞ்சுகொளி னல்லது

காட்ட லாகாப பொருள் ஒன்ப”

என்றாகலின். இனி உண்ணாபடி பிழம்பும் உணர்த் தப்பிவன 'மாடக்கூடல்' 'மாநிலத்' தொடக்கத்தன என்று கொள்க. அன்பென்பது உண்மைமாத்திரையல்லது பிழம்பு உணர்த்தப்படா தென்பது; என்றார்க்கு, அன்பென் பது தான்கருதப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் வேட்கையன்றே ஈண்டு நம்மால் அன்பென்று விகற்பிக்கப் படாநின்றது; அஃது யாதோவெனின், நானூச் சுருங்கப் புணர்வு வேட்கை பெருக ஒருவ்வேடு ஒருத்தியிடை, நிகழ்வு அன்பு விசேட இலக்கணமுடைத்தென்று கொள்க.

க-வது சூத்திரம்.

- ௨௩

அஃகேயெனின், அன்பு அறிந்தேன். 'ஐந்திணை'யா வன யாவையோவெனின், குறிஞ்சி நெய்தல் பாலை மூல்லை மருதமென இவை ஆயின், ஐந்திணை என்றதல்லது அவற் றது பெயரும் முறையும் இலக்கணமும் அறியச் சொல் லிற்றிலரேயெனின், இது சுருக்கநூலாகலிற் சொல்லிற்றி லர்; அவை முடிந்தநூலிற் கொண்டுரைக்கப்படும். உரைக்கு மிடத்து முதல் ஒரு உரிப்பொருளென மூன்றுவகை யான் உரைக்கப்படும்; என்னை?

“முதல்கரு வரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே
துவலுங் காலை முறைசிறி தனவே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௩.)

என்றாகலின்.

அவற்றைள் முதல் இரண்டுவகைப்படும, நிலமும்
பொழுதுமென ; என்னை ?

“முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டி
னியல்பென தொழிப வியல்புணர்ந்தோரே.”

(தொல் - டொ - அகத் - ச.)

என்றாராகலின்.

சூறிஞ்சிக்கு நிலம் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் ;
பொழுது சுதிரும் யாமமும் முன்பனியும் ; நெய்தற்கு
நிலம் கடலுங் கடல்சார்ந்த இடமும் ; பொழுது எற்பாடு ;
மலைக்கு நிலமில்லை ; என்னை ?

“நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.”

(தொல் - பொ - அகத் - உ.)

என்றார் தொல்காப்பியுனாராகலின். பொழுது நண்பகலும்
வேனிலும், பின்பனியும் உரித்து. நிலமின்றிப் பொழுதின

உச

இதையுள் அகப்பொருள்

னையுந் திணையாமோவெனின், சூறிஞ்சியும் முல்லையும்
அடுத்த நிலமே காலம்பற்றிப்பாலையாமென்பது. முல்லைக்கு
நிலம் காடுங் காடுசார்ந்த இடமும் ; பொழுது காரும் மலை
யும். மருதத்திற்கு நிலம் பழனமும் பழனஞ் சார்ந்த இட
மும் ; பொழுது வைகறையாமம். அஃதென்னை பெறுமா
றெனின்,

“மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்

வருணன் மேய * பெருமண லுலகமு
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௫.)

“காரு மாலையு முல்லை குறிஞ்சி
கூதர் யாம மென்றான் புலவர்.”

(தொல் - பொ - அகத் - கூ.)

“பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - எ.)

“வைகுறு விடியன் மருத மெற்பாடு
நெய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.”

(தொல் - பொ - அகத் - அ.)

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.”

(தொல் - பொ - அகத் - கூ.)

“பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - க.)

* ‘பெரும்புன லுலகமும்’ என்றும் வீறுபாடமுண்டு.

க-வது குத்திரம்.

௨௫

மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்
விற்பின்மையின் அறுவகை யிருதுவும் உரியவெனக்கொள்க.
இவை முதல்.

இனிக் கரு என்பன தெய்வமும் உணவும் மாவும் மா
மும் புள்ளும் பறையுந் செய்திடும் யாழின்பகுதி முதலாக
வுடையன; என்னை?

“தெய்வ முணுவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு சொனாகு
யவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௧௮.)

என்றாராகலின். அம்முறையானே சொல்லுதும்.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகவேள்; உண ஐவன
நெல்லுந் திணையும்; மா புலியும் பன்றியும் யானையும்; மரம்
அகிலும் ஆரமுந் திமிசுந் தேக்கும் வேங்கையும்; புள்
கிளியும் மயிலும்; பறை வெறியாட்டுப்பறையுந் தொண்
டகப்பறையுந் குரவைப்பறையும்; செய்தி தேனழித்தலுங்
கிழங்ககழ்தலுங் குன்றமாடுதலுந் திணக்கிளிகடிதலும்;
யாழ் குறிஞ்சியாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர்
சிலம்பன் வெற்பன் பொருப்பன்; தலைமகள் பெயர் கொடிச்சி
குறத்தி; நீர் அருவிநீருஞ் சுனைநீரும்; ஊர் சிறு துப்புங்
குறிச்சியும்; பூ குறிஞ்சியுங் கானகஞ் வேங்கையுஞ் சுனைக்
குவளையும்; மக்கள் பெயர் குறவர் இறவுனர் குன்றவர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன்; உண மீன்விலையும்
உப்புவிளையும்; மா சுறையும் முதலையும்; மரம் புன்னைபூ
ஞாழலுங் கண்டலும்; புள் அன்னமும் அன்றிலு மகன்றி
லும்; பறை மீன்கோட்பறையும் நவாய்ப்பறையும்; செய்தி
மீன்விற்தலும் உப்புவிற்தலும் அறவாபித்தலும்; யாழ்
விளரியாழ். இனிப் பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர்

துறைவன் கொண்கன் சேர்ப்பன்; தலைமகள்பெயர் துளைச்சி
 பரத்தி; நீர் * மணற்கிணறும் உவர்க்கழியும்; பூ வெள்
 ளிதழ்க் கைதையும் நெய்தலும்; ஊர் கல்மேறுபட்டினமுஞ்
 † சிறுகுடியும் பாக்கழும்; மக்கள்பெயர் பரதர் பரத்தியர்
 துளையர் துளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனால் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர்;
 வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர். பிறர் பக
 வதியையும் ஆதித்தனோடும் தேய்வம் என்று வேண்டினர்;
 உணர் ஆறலைத்தனவும் உரேறிந்தனவும்; மா வலியழிந்த
 யானையும் புலியுஞ் செநநாயும்; மரம் இருப்பையும் ஒமை
 யும்; புள் கழுதும் பருந்தும் புறவும்; பறை பூசற்பறையும்
 ஊரேறிப்பறையும் நிரைகோட்பறையும்; செய்தி நிரைசோ
 டலுஞ் சாத்தெயிற்றுஞ் சூறையாடலும்; பண் பஞ்சரம்.
 பிறவு மென்றதனால் தலைமகன்பெயர் மீளி விடலை காளை;
 தலைமகள்பெயர் எயிற்றி பேதை; பூ மராமபுலங் குராமபு
 லும் பாதிரிப்பூவும்; நீர் வறுநீர்க்கவலும் அறுநீர்ச்சுனையும்;
 மக்கள்பெயர் எயினர் எயிற்றியர் பறவர் மறத்தியர்; ஊர்
 கொல்குறும்பு.

முல்லைக்குத் தேய்வம் வாசுதேவன்; உணர் வரகுஞ்
 சாமையும்; மா முயலுஞ் சிறுமாளும்; மரம் கொன்றையுங்
 குருந்தும்; புள் காணங்கோழியும் மயிலுஞ் சிவலும்; பறை
 ஏறுகோட்பறையும் முரசும்; செய்தி வரகு களைகட்டலும்
 அவை யறுத்தலுங் கடாவிடுதலும் நிரைமேய்த்தலும் ஏறு
 கோடலும்; பண் முல்லை. பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்

பெயர், குறும்பொறைநாடன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி

* 'மணற்கேணி' என்பதும் பாடம்.

† 'துறைசேரமுடி' என்பதும் பாடம்.

க-வது குத்திரம்.

'உவ

மனைவி; இப்பெயர் மருதநிலத்துத் தலைமகட்கும் உரிய;
பூ முல்லையுநதோன்றியும்; நீர் கான்பாறு; ஊர் பழையுந்
சேரியும்; மக்கள்பெயர் இடையர் இடைச்சியர் ஆயர்
ஆய்ச்சியர்.

மருதத்துக்குத் தேய்வம்* இந்திரன்; உணு செந்
நெல்லும வெண்ணெல்லும்; மா ஒருமையும் நீநாயும்;
மரம் வஞ்சியுந் காஞ்சியும் மருதும்; புள் நீர்க்கோழியுந்
தாராவும்; பறை மணமுழவும் நெல்லிக்கோயும்; செய்தி
நெல்லரிதலும் அவை கடாவிடுதலும் மயிர்க்குக் கலைகட்ட
லும்; யாழ் மருதயாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர்
ஊரன் மகிணன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி மனைவி; பூதாம
ரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும்; நீர் மனைக்கிணறும் பொய்
கையும் பாறும்; ஊர் பெயர் எயைபடும; மக்கள்பெயர்
கடையர் கடைச்சியர் உழவர் உழத்தியர்.

இக்கூறப்பட்ட கரு மயங்கியும் வரப்பெறும்; என்னை?

“உரிப்பொருள் எல்லன மயங்கவுந் பெறுமே”

(தொல் - தொ - அகத் - கக.)

“எவ்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்

மங்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்

வந்த நிலத்தின பயத்த லாகும்.”

என்றாகலின்.

இனி உரிப்பொருளாவது திணைக்கு உரியபொருள்
ஏன்றவாறு. அவை - யாவையோவெனின், புணர்தல்,
பிரிதல், இருத்தல், இரங்கீல், ஊட்டல், அவற்றினிமித்தம்
என இவை ; என்னை

உஅ இறையனார் அகப்பொருள்

“புணர்தல் பிரித லிருத்த லிரங்க
ஊட லீவற்றி னிமித்த மென்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௧௧.)

என்றாகலின்.

அவற்றுட் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுங் குறிஞ்சி ;
பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை ; இருத்தலும் இருத்
தனிமித்தமுட முல்லை ; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும்
நெய்தல் ; ஊடலும் ஊட்டனிமித்தமும் மருதம். புணர்தலே
கொல்லோ குய்ஞ்செயனிற் புணர்தலேயன்று ; பிரிவச்ச
மும், வன்புறையுந், தலைமகன்க்கினவும், பாங்கற்குரைத்
தனவும், பாங்கன் கழறினவுந், தலைமகன் எதிர்ப்பறுத்தன
வும், பாங்கன் எதிர்தனவும், நீங்கினவும், தலைமகனாக்
கண்டனவும், ஆற்றாபினவும், தலைமசற்கு வந்துரைத்தன
வும், தலைமகன் சென்றனவும், தலைமகன் தலைப்பெய்தனவும்
இத்தொடக்கத்தனவெல்லாந் தலைமகட்குந் தோழிக்கும்
இவ்வகையானே நோக்கி விகற்பிக்க இறப்பவும் பலவாம்.
அவையெல்லாம் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுமாய் அடங்
கும். ஏனையவற்றிற்கும இவ்வாறே கொள்க.

இனி ஒழுக்கத்தினைத் திணையென்பாரும் நிலத்தினைத் திணையென்பாருமென இருபகுதியர் ஆசிரியர். அது பொருள் தாது; ஒழுக்கமே திணையெனப்படும். குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமும் குறிஞ்சியெனப்பட்டது; என்னை? விளக்காகியசுடர் இருந்த விடனும் விளக்கெனப்பட்டதுபோல என்பது. இனி ஒருசாரார் ஒழுக்கத்தினையுந் திணையென்ப, நிலத்தினையுந் திணையென்ப, ஆகலானன்றே 'அன்பினைத் திணை'யென்றது, ஐந்திணையாடை ஐந்திணைமஞ்சிகை என்றதுபோல. இன்னும் அது பொருந்தாது. அஃதே 'கருதிய

க-வது சூத்திரம்.

௧௨௬

தெனின், முன்னர்த் 'திணையே கைகோள்' (இறையனார்-இக.) என்னுமன்றே, 'இணையே கைகோள்' என்னுமன்றே, இணையென்று கருதினாற்பெனப்பது. அஃதேயெனின், 'ஐந்துதினை'யென்னும், ஐந்துசான் ஐந்துகூடம் என்றது போலவெனின், அநியாது கடவுளினாய்; ஐந்துதலையுடைய நாகத்தை ஐந்திலைநாகமுமென்ப. ஐந்துதலையுடைய நாகமுமென்ப; இருமுடிமுடைத்து; என்னை? முற்றியவாகுபடியெனிய வுள்,

“முதனிலை மெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினு
ருநமவத தோன்றினுந் யவவந் தியையினு
முதனிலை யியற்கை யென்மனார்புலவர்.”

(தொல் - எழுத் - குற் - எக.)

என்றாகலின்.

அஃதேயெனின், அன்பினைய ஒழுக்கத்தை அன்பின் வேறென்று கொள்வன், தச்சனாப மாடந் தச்சனின் வேறுபதுபோல என்றார்க்கு, அதுவன்று ; பொன்னினைய சூடம் பொன்னின் வேறல்லதுபோலக் கொள்க என்பது. மூன்றாம் வேற்றுமை காரணகாரியத்தை வேறுணரவும் நிற்கும், வேறன்றியுணரவும் நிற்கும் ; வேறன்றியுணர நிற்கும் பகுதிகொள்க. அஃதேயெனின் ஐந்திணை யென்பதன் முன்னர்க் 'களவு' என்னுஞ் சொல் எத்திறத்தால் வந்தது? ஒரு சொன்முன் ஒருசொல் வருங்காற் பயனிலை வகையானுந் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலைவகையானுமென மூன்றனுள் ஒன்று பற்றியன்றே வருவது? அவற்றுள், இஃது எவ்வகையான் வந்ததோவெனின், தொகைநிலைவகையான் வந்ததென்பது. தொகைதாம்பல ; அவற்றுள் இஃது எத்தொகையான் வந்ததோவெனின், வேற்றுமைத்தொகையான் வந்ததென்பது. அவ்வேற்று

பய'

இறையனார் அகப்பொருள்

றுமைத்தொகைதாம் பல ; அவற்றுள் இஃது எவ்வேற்றுமைத்தொகையோவெனின், ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகையென்பது. ஏழாம் வேற்றுமையுருபுதாம் பல ; அவற்றுள் யாது தொக்கதெனின், உள்ளென்பது தொக்கது. ஐந்திணையுட் களவென்பதாயின், ஐந்திணையுள்ளங் களவு வேறுகாரிகா குடத்துள் விளக்குந் தடற்றிள் வாரும் அங்விடத்தின் வேறுபதுபோல வெனின், அதுவன்று, ஏழாமவேற்றுமை இடத்தையும் இடத்து நிகழ்பொருளையும் வேறுணரவும் நிற்கும் வேறன்றியுணரவும் நிற்கும்.

அவற்றை, வேறுணர்வின்றவழிக் காட்டிக் கடாவினாய்; வேறன்றியுணர் இன்றவழிக், காட்டியக்கால் அதுபோலக் கொள்க. அறங்கினுள் அகழ்ந்தான், மாட்டத்தினுள் அகழ்ந்தான் என்றதுபோல, ஸ்ரத்தினையுள்ளுங் களவுவேறன்றென்பது. அஃதேதெயனின், 'அன்பினையதனைக் கள வந்தண ரருநீறை' என அடையாதோ? 'எனப்படுவது' என்றது ஏற்றிற் கோடுவனின், செய்புனிய்பதின் பொருட்டு வந்ததென்னும் ஓரவன்; அற்பன்று, அதனால் ஓருபொருளுரைப்படுவென்னும் ஓரவன். அதனால் ஓருபொருளுரைப்பான் பக்கம் வலிபுடைத்து. அஃதியாதோடுவனின், களவென்றற்குச் சிறப்புடைத்தென்றன. * 'ஊரென்பரிவதுறையு'ரென்ற விடத்துப் பிறவும் ஊரென்மைசொல்லி அவற்றுளெல்லாம் உறையுர் சிறப்புடைமை சொல்லுப. இங்குப் பிறவுங் களவுன்மைசொல்லி அக்களவுகட்கெல்லாம் இக்களவு சிறப்புடைமைசொல்லும், துறக்கம் விடுபேறுகளை முடிக்குமாக லான் எனப்படுவதென்று சொல்லிச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. அது பூயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம். மற்று உலகத்துக் கள் வாயினவெல்லங் கைகுன்றப்பவங் கண் குலவங் கழுவேற்ற வும் பட்டிப், பதியும் ப்ரவமுமாக்கி, 'நரகத்தொடக்கத் தீக் கவது குத்திரம்.

௧௧௧

கதிகளில் உய்க்கும். இது மேன்மக்களாற் புகழ்ப்பட்டு ஞானவொழுக்கத்தோடொத்த இயல்பிற்றுகலானும் பழி பாவமின்னையானும் எனப்படுவதென்று விசேடிக்கப் பட்டது.

இனி 'அந்தணரருமறை உன்ற லெட்டனுள்' என் னது: அந்தணரென்பா பாப்பார்; அருமறையென்பது

வேதம்; பன்றலென்பது மணம்; எட்டென்பது அவற்றது தொகை கொடுத்துச் சொன்னவாறு. அவை யாவையோ வெனின், பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தேய்வம், காந்தர்வம், அகரம், ஜிராக்கந்தம், பைசாசும எனவிலை: என்னை?

“அதிலை யொப்பே டெநருள்கோ டெய்வம்
யாதோர் கூட்ட மருப்பொருள் வினையே
யிராக்கதம் பேயிலை யென்றிக கூறிய
மறையோர் மன்ற லெட்டிவை யவற்றுட்
இறையமை கல்லிடாத்த னுணைமையோ றீரியல்பிதன்
பொருண்மை யென்மனார் புலமை யோரே.”

என்பதன் பொருளென் றுணர்வது. பிரமம் என்பது நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தாற்குப் பன்னீ ராட்டைப் பிராயத்தானே அணிகுலனணிநது கொடுப்பது. கொடாவிடின், ஒருருதுக்காட்சி ஒருவனைச் சாராது கழிந்த விடத்து ஒரு பார்ப்பனக்கொலையோடு ஒக்கு மென்பது; அதனை அறிலையென்பது. பிரசாபத்தியம் என்பது மைத்துன கோத்திரத்தான் மகவ்வேண்டிச் சென்றால் மறுது கொடுப்பது; அதனை ஒப்பென்பது. ஆரிடம் என்பது ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினை வாகச் செய்து † அவற்றிடை நீரிற்கொடுப்பது; அதனைப்

* ‘புணர்ப்பிதன்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘அவற்றோடு’ என்பதும் பாடம்.

௨௨

இறையனார் அகப்பொருள்

பொருள்கோளென்பது. தேய்வம் என்பது, வேள்வியாகிரி யற்கு வேள்விச்சீழுன் னவத்துக் கொடுப்பது; * அதனைத்

தெய்வமென்று வழிபடப்பட்டது. தாந்தர்வம் என்பது இருவர் ஒத்தார் தாமே கூடுங்கூட்டம்; அதனை யாதோர் கூட்டமென்ப. அகரம் என்பது, கொல்லேறு கொண்டான் இவனையெய்தும், வில்லேற்றினான் இவனையெய்தும், திரிபுன்றி எய்தான் இவனையெய்தும், மாலை சூட்டப்பட்டான் இவனையெய்தும் 'இன்னதொருபொருள் தந்தான் இவனை யெய்துமேன் இவ்வாறு சொல்லிக்கொடுப்பது: அஃது அரும்பொருள் வினைக்கையென்பது. இராக்கதம் என்பது அவள்தன்னினுந் தமரினும் பெறுது வகிந்து கொள்வது. பைசாசம் என்பது மூத்தாண்மாட்டுந் துயின் ருண்மாட்டுங் களித்தாண்மாட்டுந் சார்வது: அது பேய் நிலையெனப்படும். இவ்வெட்டுமணமும் பன்றல் எட்டுமென்று சொல்லப்பட்டன என வுணர்க.

இனிக் கந்தருவவழக்கம் என்பது, கந்தருவரென்பார் ஈண்டுச்செய்த நல்வினைப்பயத்தால் ஒருவர் கொடுப்பாரும் 'அடுப்பாரும்'ன்றி இருவரும் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுப்பூணர்வது. அது கந்தருவமணம். அதனை ஒப்பதனைக் களவென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன். அஃதேயெனின், கந்தருவவழக்கம் போல்வது என்னாது 'கந்தருவவழக்க' மென்றையான் அதனைக் களவென்று கொள்ளாமோவெனின், கொள்ளாம். நூற்கிடக்கை அவ்வியல்பிற்றன்றாகலாற் போல்வது என்றே கொள்ளற்பாலது. போறல் என்பது சிறிதொத்துச் சிறிதொவ்வா தொழிவது; என்னை? குவளைப்பூப்போலுங்கண் என்றால், நீலமாத்நிறையொக்கும்,

1. * அது தெய்வமென்று வழிபடும்' என்பது வேறொரு விரதி

மற்றொவ்வாப்புடை பெரிது; பவளம்போலும்வாய் என்
றற் செம்மைமாத்திரை யொக்கும், மற்றொவ்வாப்
புடை பெரிது. இங்கும ஏகதேசத்துக் கொடுப்பாரும்
அடுப்பாரும்பிறிப் புணர்நலும், ஒத்த குலத்தினராகலும்,
ஒத்த அன்பினராகலுமென்னும் இத்துணையே ஒப்பிக்கப்
பட்டது; மற்றப்புடைபெல்லாம் ஒவ்வா. அஃதேயெனின்,
கந்தருவவழக்கமா போல்வதெனவேண்டாவோ சூத்திரத்
துள்ளெனின்; வேண்டா. உவமந்தொகுத்தவாறு சொல்
லுதும்: பசுப்போல்வாளைப் பசு என்றலும் பாவை
போல்வாளைப் பாவை என்றலும் என்பது. அஃதேயெனின்,
அவையெட்டிம அதனைப்போத்தி இதுவுமென மணம் ஒன்ப
தாகற்பாலபிறவெனின், அதுவன்று; அவ்வெட்டிம *உலகி
னுள்ளன; இஃது அன்னதன்று, இல்லது இனியது நல்லது
என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாகலின்
இதனை உலகவழக்கினோடு இயையாணென்பது. அஃதே
யெனின், இதனை முதலூரென்று புகுந்தமையாற் கந்தருவ
வழக்கமென்றே மொழியற்பாற்று, என்மனார் புலவரென்று
சொல்லற்பாற்றன்று; அது வழிதூல் வாய்பாடாகலான்
என்பது சடா. அதற்கு விடை: பிறநூல்களெல்லாம் ஆசிரி
யப் பகுதிப்படும், இதுவும் அவையேபோல ஆசிரியப் பகு
திப்படும் கொல்லோவெனிற்படாது. கந்தருவ வழக்கம்
போல்வது களவாதல் மூன்றுகாலத்துப் புலவர்க்கும் ஒப்ப
முடிந்தமையான் அவ்வகை சொன்னுனென்பது. அஃதே

யெனின் தன்னோடொத்த புலவரில்லையன்றே ! தான் தலைவ
னாகலான், எல்லாம் உணர்ந்தானாகலானெனின் ; அஃதே
கருத்து, அறிந்திலை ; தன்னானே * உரைக்கப்பட்டதெனி
னும், பிறவற்றையெல்லாம் திரியவுந் திரியாமையுங் கொண்

‘உலகியல்’ என்பதும் பாடம்.

உச

இறையனார் அகப்பொருள்

டார்; இதனைத் திரியாமையென்கொண்டார் * எல்லாருமென்
றற்கு அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. தன்மதம் உணர்ந்தா
ரையும் புலவரென்றான், அறிபொருளுக்கு ஏனோரும புலவ
ராகலின்.

இனி ‘என்மனார்’ என்பது, ‘என்ப’ என்னும் முற்றுச்
சொற் ‘குறைக்கும்வழிக் குறைத்தலும்’ என்பதனாற் பகரங்
குறைத்து, ‘விரிக்கும்வழி விரித்தல்’ என்பதனான் ‘மன்’
ஆர்’ என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து,
‘என்மனார்’ என்றாயிற்று. என்மனார் என்பது புலவர்
என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது; முற்றுச்சொல் எச்சப்
பெயர்கொண்டு முடிபுமாகலினென்பது.

உ. அதுவே, தானே யவளே தமிழர் காணக்
காமப் புணர்ச்சி யிருவயி னொத்தல்.

என்பதென்னுதலிற்றோடுவெனின், மேற் கந்தருவ வழக்கத்
தோடொக்கும் ஒழுக்கங் களவென்று வேண்டிற்றல்லது
இன்ன இலக்கணத்ததென்றிலாதார் அதனை உணர்த்துத
லுதலிற்று. † இச்சூத்திரத்துட் கருதியபொருள் மேலதனோ
டியையும்.

இதன் பொருள் அதுவே—பண்டறிசுட்டு, மேற்

சொல்லப்பட்ட கந்தருவவழக்கம்போலும் களவு ; தானே அவளே-தானே அவள், அவளே தான் ; என்பது என் சொல்லியவாரோடுவெனின், தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையிலர், என்றவாறு.

இங்ஙனம் வாசகம் வேறுபடச் சொல்லப்பட்டாராயினும் அன்பினுந் குணத்தினுந் கல்வியினுந் உருவி

* 'என்னு மென்றவகையே' என்பதும் பாடம்.

† 'இச்சக்தி களவியனம்' என்பதும் பாடம்.

உ-வது சூத்திரம்.

உரு

னானுந் திருவினானுந் திரிவிலர் ஒருவரொருவரின் என்பதாம். அஃதென்போலவோ வெனின் : உருவரிசி கொத்தமுரி என்றாற்போலவெனின், அது பொருந்தாது ; என்னை காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கந்தோடு ஒக்குமெனவே வேற்றுமையின்மை முடிந்தது, அவா வேற்றுமையிலராக வின் ; இன்னுமொருகால் வாசகம் வேறுபடுத்தி அப்பொருளே சொல்லப் புனருத்தமாம் ; என்னை ? ஒரு பொருளை வேறுபட்ட வாய்பாட்டாற் பல்காற் கொல்லுவது புனருத்தமாகலின்.

இனி ஒருவன் சொல்வது : இவனும் பற்பன்னுரையிரவர் கூர்வே விளைஞரொடு திரிதரினன்யித் தமியனாதலின், பெரியனாதலால் ; இவளும் பற்பன்னுரையிரவர் ஆயமகரிர் புடைசூழத் திரிதரினன்யித் தமியனாதலின், பெரியவாதலால் ; இங்ஙனமில்லாதான் இவனும் இளைஞரின்கித் தானேயாய், இவளும் ஆயத்தின்கித் தானேயாய், இங்ஙனம் *புணர்வரென்ப. இவனை இளைஞரின்கியும் இவளை ஆயத்தின்கியும் பிரித்துக்கோடற்குத் தானே

அவளே என்று சொல்லப்பட்டதென்னும். இவ்வுரையும் பொருந்தாது; என்னோ காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத் தோடு ஒக்குமெனவே, தமியராய்ப் புணர்தன் முடிந்தது; இன்னுமொருகால் அப்பொருளையே சொல்லப் புணருத்த மாமென்பது. மற்றென்னோ உரையெனின்; தானே அவளே என்பது, ஆண்பால்களுள் இவனோடு ஒத்தாரு மில்லை, மிக்காருமில்லை, குறைபட்டாரல்லது; எக்காலத் தும் எவ்விடத்தும் ஞானத்தானும் துணைத்தானும் உரு

* 'புணர்வரோ அன்று, இவனை, யிளைஞருள் நீக்கியும்' என் னும் பாடம்.

† 'ஒழுக்கத்தானும்' அவ்வினையானும் பொருளினனும்' என் பதும் பாடம்.

௩௬

இறையனார் அகப்பொருள்

வினாறு திருவினனும் பொருவிலன் தானே என்பது. இவளும் அன்னளெனவே, இருவரும் பொருவிறந்தாரென் பதனைப் பயக்கும். நின்ற ஏகாரம் ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் என்ன ஏகாரமோமெனின், ஆண்குழுவின் * இவனையே பிரித்து வாங்கினமையானும், பெண்குழுவின் இவனையே பிரித்து வாங்கினமையானும் பிரிநிலைபேகாரமெனப்பட்ட து. † பலவற்றுள் ஒன்று பிரிப்பது பிரிநிலை யேகார மெனப்படுமாகலா னென்பது. அஃதேயெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே எத்திறத்தானும் குறை பாடின்மை முடியாதோமெனின், முடியாது; கந்தருவர்க் கும் 'ஞானக்குறைபாடு' தரும்க்குறைபாடும ஆள்வினைக் குறைபாடும உண்டு. இச்சொல்லப்பட்டன † சிறிதேயென் றே ஒப்பித்து, அது பொருவிறப்புச சூத்திரத்தாற் சொல்லவேண்டுமென்பது.

தம்பிர் கண—தம்முணர்வின ரன்றி எதிர்ப்பாட,
என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவர் தம்முணர்வினர் அல்லராகின்
றது காணுமுன்னாபவோ, கண்டபின்னாபவோ, காட்சியோ
புடனாபவோ; காணுமுன் தம்முணர்வினரல்லராபவெனின்,
காட்சி காரணமன்றாயிற்றும் தம்முணர்வினர் அல்ல
ராதற்கு; அல்லதூஉங், காரணமின்றியாகலான் எப்பொழு
துந் தம்முணர்வினர் அல்லராகல் வேண்டும். இனிக்
கண்டபின் தம்முணர்வினரல்லாரெனின், காட்சியது நீக்கத்

* 'இவனையே பெருமைக்கட்பிரித்து' என்பதும் 'இவனையே
பெருமைக்கட்பிரித்து' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

‡ 'சிறியதெயன்றே'யொப்பது பொருவிதப்பிற் குத்திரத்
தால்' என்பதும் பாடம்.

உவது குத்திரம்.

௩௪

துக்கண்ணுந் தம்முணர்வினரல்லராகல் வேண்டும்;
உண்டபின் வந்தான் சாத்தன் என்றால் உண்டற்குருமக்
கழிவின்கண் வந்ததுபோல வென்பது. அல்லதூஉங்,
கண்டபின் தம்முணர்வினர் அல்லராகவே கண்ட சமவா
யத்துத் தம்முணர்வினராகல் வேண்டும். ஆகவே, கண்டும்
தம்முணர்வினராய் நின்றார் பின்னை மயங்குதற்குக் காரண
மென்னையோ என்பது. இனிக் காட்சியுந் தம்முணர்வின
ரல்லராகலும் உடனிகழுமேயெனின், காட்சியென்னுங் கார
ணத்தால் தம்முணர்வினரல்லராதற்குந் தன்மை நிகழற்பாற்
றன்று. ஒருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருங்கு தோற்றின

பொருள் ஒன்றை ஒன்று முடித்தன எனப்படாமை காண்
 மும், ஆவிற்கு இருகோடுபோல என்பது. அதனால், முன்
 நல்லது நான்காவது காலம் இன்மையின், இவர் காட்
 சியானே தம்முணர்வினரல்லரென்பது முடிக்கல்வேண்டும்.
 எங்ஙனம் முடிக்குமாறெனின், காணாமுன்னே தம்முணர்
 வினரல்லராதற் றன்மையுடையராதலினென்பது. என்னை?
 ஏனாதிமோதிரஞ் செறித்த திருவுடையானொருவன் ஏனாதி
 மோதிரஞ் செறிக்கும் அத்திரு அவன் செறிக்கின்றபொ
 முதே உண்டாயிற்றன்று; * முற்கொண்டமைந்துகிடந்
 தது. அரசு வீற்றிருந்த திருவுடையானொருவன் அரசு
 வீற்றிருக்கும் அத்திரு அவன் அரசு வீற்றிருக்கின்றபொ
 முதே உண்டாயிற்றன்று; முற்கொண்டமைந்துகிடந்தது.
 அது பின்னையொருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருகாரணத்தான்
 எப்துவிக்கும். அதுபோலே, இன்னநாள் இன்னபக்குவத்து
 இன்னபொழுது இன்னவிடத்து இவள் காரணமாக இவன்
 தன்னுணர்வினனல்லனாம் என்பதுஉம், இவன்காரணமாக
 இவள் தன்னுணர்வினனல்லனாம் என்பதுஉம் முன்னே

இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில்லை.

உஅ

இதையனார் அகப்பொருள்.

முடிந்து *கிடந்தன. அது பின்னுங் கொணர்ந்தெய்துவிக்க
 கும்; என்னை? “ஒளிப்பினு முழுவ்னை யூட்டாது கழியாது”
 என்பதாகலான். காட்சி துணைக்காரணம், அவ்வினை பயத்
 தற்கு; வித்து முயித்தற்கு நிலனும் நீரும் இருதுவுந்
 துணைக்காரணமாகிற்றுப்போலவுஞ், சோறுதலியல்பிற்றா
 கிய அரிசி சோறுதற்கு அரிவாணைத் தொடக்கமாகவுடைய
 காரணந் துணைக்காரணமாயிற்றுப் போலவுமென்பது. அஃ

தேயெனின், காட்சி துணைக்காரணம்பிற வெனின், காட்சி யின் முற்குளர்ந்ததோ, பிற்குளர்ந்ததோ உடன் கிளர்ந் ததோ? †உன்னத்துத்தான் கிளர்கின்றதெனின், முன்னைக் கடா வந்து எய்துமால். என்னையோவெனின், ‡காட்சியோ டெனே கிளரும்; என்னை? இருட்டகத்து விளக்குக்கொண்டு புக்கால் விளக்கு வாராத முன்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்கு வந்த பின்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்குவரு தலும் இருணிக்கமும் உடனே நிகழும். அதுபோலக், காட் சியும் ஞானவொழுக்கக் குணங்களது தன்மைபழிவும் உடனே நிகழும். விளக்கினைக் காட்சியாக்கிகொண்டு ஞான வொழுக்கங்களை இருளாகக்கொள்க.

இனிக் 'காமப்புணர்ச்சி'யென்பது தலைமகனுந் தலைமக னுந் தமிழராய் ஒருபொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுத் தம்முணர் வினரன்றி வேட்கைமிகவிஞற் புணர்வது.

ஆயின் இவர், மேற் பொருவிற்றந்தார் தலைமகனுந் தலை மகளுமென்றமையான், அவனுங் கற்கந்தும் ||எப்போத்தங்

* 'கிடந்தவாகக், கிடந்ததே' என்பதும் பாடம்.

† 'உன்னதுதான்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'காட்சியோ டென்கிளருங் கிளருமிடத்து' என்பதும் பாடம்.

|| 'எறிபோத்தம்' என்பதும் பாடம்

உ-வது சூத்திரம்.

'உக

கடுங்கண் யானையுந் தறுகட்பன்றியுங் கருவரையும் இருநில னும் பெரு விசம்புமனையார், ஆனிமொய்ம்மினர், அரிமான் றப்பினர், பற்பன்னாழிபிரவர் கூர்வேலினைஞர் தற்குழச் செல்வனென்பதுமுடிந்தது. அவளும் உடன்பிறந்து, உடன்

வளர்ந்து, நீர் உடனடிச், சீர்தடன்பெருகி, ஒல் உடனடிப், பால் உடனடி, பல் உடனடிமுந்து, சொல் உடன்
 நற்றுப், பழமைபும் பிறிதிற்பும் பண்பும் நண்பும் விழுப்ப
 மும் ஒழுக்கமும் மாட்சியும் உடையார், பற்பன்னுந்நிரவர
 கண்ணும மனமும் அவரும் ஒண்ணுதன்மகளிர் தற்குமுத்
 தாரகைநடுவண் தன்மதிபோலச் செல்வாளென்பது முடிந்

தது. முடியவே, தமிழராய்ப் புணர்ந்தார் என்பதனொடு
 மாறுகொள்ளுமெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? அவள்
 ஆயங்கனும் பொழிவிடம் புதுதலும் வினையாட்டு விருப்பி
 னாற்பிரியும். என்னை பிரியுமாறெனின், *ஒன்றொருவரின்
 முன்னந் தழைவிழைதக்கன தொடுத்திடுமென்றுங்,
 கண்ணி தண்ணுநாற்றத்தன செய்துமென்றும், பேர்து
 மேதக்கன கொய்து மென்றும், மயிலொடு †மாறுதுமென்
 னுங், குயிலொடு மாறு கூவுதுமென்றும், ‡அருவியாடி அஞ்
 சுனை குடைதுமென்றும், வாசமலர்க்கொடியின் ஊசலாடுது
 மென்றும் பரந்து, அப்பாலுள்ளார் இப்பாலுள்ளார் கொல்
 லோவென்றும், இப்பாலுள்ளார் அப்பாலுள்ளார் கொல்
 லோவென்றும் இவ்வகை நீனைத்துப் பிரிபவென்பது.

* 'ஒன்றொருவர் முன் - ஒருவரொருவர் முன்னாக வென்று
 கொள்ளின், "ஒன்றொருவரின்முன்னந் தழை விழை தக்கன
 கொய்தும்" என்றது போலும்' என்பது; புறவெய்யாடிகளையிற்
 படலம்-கக-ஆவது வெண்பா உரை.

† 'மாறிகலுதம்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அருவியாடுதம்' என்பதும் பாடம்.

இவ்வகை அவனைத் தமிழளாக்கிப் பிரிபவோவெனின்,
 எட்டியுஞ்சட்டியுங் காட்டப்படுங் குலத்தளல்லனாகலானும்
 பான்மையும் அவ்வகைத்தாகலானும் பிறவாறுநினையாப் பிரிப
 வென்பது. ஆயின், இவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை மேனாட்
 பிரிந்து பயின்றறியாதாள் தமிழளாய் நிற்குமோவெனின்,
 நிற்கும்; தான் பயின்ற இடம்தன் ஆயத்தினோடு ஒக்கு
 மாகலானென்பது. யாங்ஙனம் நிற்குமோவெனின், சந்தன
 மூஞ் சண்பகமுந் தேமாவுந் தீம்பலவும் ஆசினியும் அசோ
 கமுங் கோங்கும் லேங்கையும் குரவமும் விரிந்து, நாகமுந்
 திலகமும் நறவும் நந்தியும் மாதவியும் மல்விகையும் மௌவ
 லோடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவைஞாழலும் பைங்
 கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும புன்னாச
 மும் முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்டறைந்து, தேனார்ந்து,
 வரிக்குயில்கள் *இசைபாடத், தண்டென்றல் இடைவிராய்த்
 தணிபவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண், ஒரு
 மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல், விசமபு துடைத்துப் பசும்
 பொன் பூத்து வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர்
 வெறியுறு நற்மலர் வேங்கை கண்டாள்; கண்டு பெரிய
 தோர் அந்தல் திகளிகூர்ந்து தன் செம்மலர்ச் சேறடிமேற்
 சிலம்பு கிடந்து சிலம்பு புடைப்ப, அம்மலரணிக் கொம்பர்
 நடை கற்பதென நடந்து சென்று, திறைவிரி வேங்கை
 நான்மலர் கொய்தாள்; கொய்தவிடத்து, மரகதமணி
 விரிப்படுத்த மாணிக்கச்சுனை மருங்கினதோர் மாதவிவல்லி
 மண்டப்பத்துப், போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுநிழற்கீழ்க்
 கழிந்தருக்கத்தி கொடிய்யுடித்துத் தகடுபூ பசும்பொற்

‘வரிபாட’ என்பதும் பாட்டும்.
 † ‘சுழிகர’ என்பதும் பாட்டும்.
 ‡ ‘சுழிகர’ என்பதும் பாட்டும்.

உலகுத்திரம்.

சக

சிகரங்களின் முகம்தொடுத்து ஞான்று வந்து இழிதரும்
 அருவி, பொன்கொழித்து மணிவரன்றி மாணிக்கத்தொடு
 வயிரமுந்தி அணிகளரருவி ஆடகப் பாறைமேல் அதிர்சூரன்
 முரசின் கண்ணிரட்டி, வண்டுந் தேனும் யாழ்முரல, வரிக்
 குயிலுங் கிளியும் பாடத், தண்டாது தவிசுபடப் போர்த்த
 தோர் பனிக்குப்பாறை மணித்தலத்துமிசை, நீல ஆலவட்
 டம் விரித்தாற்போலத் தன்கோலக் கலாவங்கொளவிரித்து,
 முனையினஞாயிற்று * இளவெயில் ஓயிப்ப ஓர் இளமையில் ஆடு
 வது நோக்கி நின்றாள். அப்பால, தலைமகனும் பற்பன்னுள
 யிரவர்கர்வேலினைஞரொடு நளிர்மாமலைச்சாரல் வேட்டம்
 போய் விளையாடுகின்றான், ஆண்டெழுந்ததோர் கடுமானின்
 பின் ஓடிக், காவலினைஞரைக் கையகன்று, நெடுமான்நே
 ரொடு பாகனை நிலவுமணற் கானியாற்று நிற்கப் பணித்துக்,
 தொடுகழல் அடியதிரச் சுருளிருங்குஞ்சி பொன்னுலகிற்
 பிணித்துக், கடிகமழ் நறுங்கண்ணிடேல்கொண்டு, வண்டு
 மணமயர, அஞ்சாந்தின் நறுநாற்றம் அகன்பொழிவிடைப்
 பரந்து நாற, † அடுகிலையொடு கனை ஓத்தி வடிவதென்ன
 காமன்போலச் சென்று அவள் நின்ற இரும்பொழில் புகும்..
 ஆந்தியாங்ஙனமோவெனின், வடகடலிட்ட ஒரு துகம். ஒரு
 துளை தென்கடலிட்ட ஒருகழி சென்று கோத்தாற்போல

வும், வெங்கதிர்க்கனலியுந் தண்கதிர்மதியமுந் தங்கதிவழு
வித் தலைப்பெய்தாற்போலவுந் தலைப்பெய்து, ஒருவரொருவ
ரைக் காண்டல் நிமித்தமாகத் தமிழராவர்.

தமிழராதலென்பது தம்முணர்வினரல்லராதல். தம்
முணர்வின ரல்லராதலென்பது என்னோடுவெனின், தலை
மகற்கு அறிவு திறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி என்பன குணம்.
அறிவென்பது என்னோடுவெனின்,

* 'இனவிரிதீர' என்பதும் பரிபாடல்.

† 'விரிசிலை' என்பதும் பரிபாடல்.

சஉ இறையனார் அகப்பொருள்

“எப்பொரு னெததன்மைத் தாயினு மப்பொருண்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” (குறள் - 365.)

என்றாராகலின், எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண்
நின்று அம்மெய்ம்பையை அறிவது. நிறையென்பது
என்னோடுவெனின், காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து
ஒழுதும் ஒழுக்கம். ஒப்பென்பது ஒருபொருளை * ஆராய்ந்து
உணர்தலென்பது. கடைப்பிடியென்பது கொண்டபொருண்
மறவாமை. இநநான்மையுந் தலைமகற்கு வேட்கையான்
மீதூரப்பட்டுப், † புனலான் மீதூரப்பட்ட புற்போலச்
சாய்ந்துகிடப்பது.

இனித் தலைமகட்கு நான் மடம் அச்சம் பரிசுப்பெண்
பண குணம். அவற்றுள், ன்ணென்பது பெண்டிர்க்கு இயல்
பாகவே உளதொரு சன்மை. மடமென்பது கொளுத்தக்
கொண்டு கொண்டது விடாமை. அச்சமென்பது பெண்மை

யில் தான் காணப்படாததோர் பொருள் கண்டவிடத்து அஞ்சுவது. பயிர்ப்பென்பது பயிலாத பொருட்கண் அரு வருத்து நிற்கும் நிலைமை. இந்நான்மையும் புனல் ஓடுவழியிற் புற்சாய்ந்தாற்போல வேட்கையான் மீதுரப்பட்டுச் சாயந்து கிடப்பது.

வேட்கையென்பது என்னோவெனின், ஒருவரொரு வரை இன்றியமையாமை. அவ்வின்றியமையாது நின்ற வேட்கை எல்லா உணர்வினையும் நீக்கித் தானேயாய் நான் வழிக் காசுபோலவும் நீர்வழி மிதவைபோலவும் பான்மை வழியோடி இருவருயிரையும் புணர்விக்கும் என்பது. ஆத லால், தமிழராய்ப் புணர்தல் தலைமையொடு மாறுகொள்ளா தென்பது.

* 'உணர்ந்து ஆராய்ந்துகொள்வது' என்பதும் பாடம்.

† 'புனல் ஓடுவழிப் புற்சாய்ந்தாற்போல' என்பதும் பாடம்.

உவது குத்திரம்

சுஉ

இது காமப்புணர்ச்சி என்பது. இதனை ஓராசிரியன் உள்ளத்தானே புணர்ந்தாரென்னும்; என்னை? மெய்யுறு புணர்ச்சி பொருவிநந்தாரென்பதொடு மாறுகொள்ளும். யாங்ஙனம் மாறுகொள்ளுமெனின், ஏகதேசத்துப் பிறர்க்குரிய பொருளை வெளவினானைப் பெருமைசொல்லப்படாது. அதுபோல இவ்வுறுங் கொடுப்ப அடுப்ப எய்தற்பாலான் ஏக தேசத்துத் தலைப்பட்டுச் சென்றெய்தி முயங்கினமையின். என்னை? பிறர்க்குரிய பொருள் எளிதாகச் செய்யப்படா மையினும் பெரியனாய்ச் சென்றது. அங்ஙனமாகில் உலகத் துப் *பன்மக்கொல்லாம, பெரியர் சீராத பொழுது பிற

ருடைமை கொள்ளாது ரீர்த்த பொழுது வெளவுதலால்.

இனி, இவளுங் குரவரது பணியாற் சென்று அவனை வழிபடற்பாலாள் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டு மயங்கிவழிப் பட்டமையாற் பெருமைபிலள் ; என்னை ? தேர்ந்த காணாது உள்ளம் ஓடினவழி ஓடுதலான். உள்ளத்தான் வேட்கப் படாத பொருளில்லை யன்றே ; அவ்வேட்கப்பட்டவற்றுக்க னெல்லாம் அறத்தின் வழாமையும் பொருளின் வழாமையுந் தனக்குத் தகவும் ஆராயாது உள்ளம் ஓடினவழி ஓடுதல் தக்கதன்றென்பதனால் அது மாறுகொள்ளுமென்பது.

மற்றென்னையோ உரைக்குமாறெனின், அவர் தம் முண் மெய்புற்றுப் புணர்ந்திலர் ; இருவர்தங் காமமுமே தம்முட் புணர்ந்தன, என்றிங்ஙனம் உள்ளங்களானின்று புணர்வது புணர்ச்சி ; இது பிறரொருவருணர நெடுங்காலம் புணர்தலாகாதென நீங்கு நீக்கம் பிரிவு ; அப்பிரிவின்கட் சொல்லுவது மெய்புறு புணர்ச்சிக்குச் சொல்லுவன எல் லாஞ் சொல்ல அமையும். பாங்கற்கூட்டத்தின்கண்ணுந்

* 'உன்மக்களெல்லாம் பெரியராயிராதபொழுது' என வே ரோர் எட்டெயிரதயிற் காணப்படுகின்றது.

சச

இறையனார் அகப்பொருள்

தோழியிற்கூட்டத்தின்கண்ணும் எல்லாம் இதுவே. வரைந் தெய்திய ஞான்று மெய்புறுபுணர்ச்சி உண்டாவதென்ப. அது பொருந்தாதென்று மெய்புறுபுணர்ச்சி வேண்டுவார் சொல்லுவது: மெய்புறுபுணர்ச்சி தக்கின்றென்றாகாதே உள்ளப்புணர்ச்சி வேண்டுவது? அங்ஙனங் கருதிற் பிறர்க் குரிய பொருட்கண் உள்ளத்தை ஓடவிட்தல் தக்கின் றென்று மீட்க அமையாதோவென்பது. அல்லதுஉம்,

உள்ளத்தான் வேட்கை செல்லினும் மெய்யுற்றாராயிற்று. அதன்கண் இருபுடைகருதி ஆகாதே; ஆகவே, இவட்டுக் கற்பழியும் பிறரொருவரை வழிபட; இனி உள்ளஞ் சென்ற பொழுதே அமைந்து இரண்டாவதில்லையென்று கருதினானே யெனினும் மெய்யுறவே; சூற்றம் என்னோடுவன்பது. அல்லதூஉம் மெய்யும் மொழியுமென்பன உள்ளத்தின் வழிய வன்றே? அஃதிறந்தபின்னை இறவாது நின்றதென்னோ. என்பது. அல்லதூஉம், பார்ப்பான் பாதகமாயிற்றொன்று நீனைக்குமாயிற் பிராயச்சித்தத்திற்கு உரியனாம்; அதனால் செய்கையும் நீனைப் பிழைக்கும் என்பது; அல்லதூஉம், மெய்யுறுவதாகாதென்னுந் தெரிந்துணர்ச்சியுண்டாயின் தமிழரென்பதனொடு மாறு கொள்ளுமென்பது.

அல்லதூஉம், 'கந்தருவர் உள்ளத்தாற் புணர்ந்தா ராயின் இவரும் உள்ளத்தாற் புணர்பவென்பது; என்னை? கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமென்றமையினென்பது. அல்லதூஉம் தெரிந்துணர் வண்டாமேயெனின் அன்பினான் நிறைந்தாரென்பதும், அமையாது. என்னை? நிறைந்திருந்த தோர் கொள்கலம் பிறிதொன்றற்கு இடங் கொடாதது போல வென்பது. இருவரும் உத்தமராகலான் உள்ளத் தானே, புணரப் போகும்முடியுமெனின், பின்னையும் எஞ் ஞான்றும் மெய்யுறுவதுகை கூடாதாம். புத்திரலாபத்திற்கு

உ-வது சூத்திரம்

சுரு

மெய்யுறுபலையெனின், கருமப் பொருட்டன்றி வேட்கை யில்லை என்பதனால் உள்ளப்புணர்ச்சி உரையன்றென்று, மெய்யுறுபுணர்ச்சியே வேண்டப்பட் டது.

இனி ஒருசாரார் உரைக்குமாறு: மெய்ப்புறுபுணர்ச்சி தக்கது, இன்சொல்லுங் கூற்றிமின்றிப் பசுப்போலப் புணர்ந்தாரென்பதாகாது, சொற்படு கான் முறைமையான் நிகழ்ந்து புணாதல் தகவுடைத்து. அவை யாவையோ வெனின், காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறலென இவை.

அவற்றுட் காட்சி யென்பது இருவருந் தமமுட் கண்ணுறிவது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:

பூமரு கண்ணினை உண்டாப் புணர்மென் முலையரும்பாத்
தேமரு மெய்யாய சயிரா + செருச்செரு லததைவென்ற
மாமரு தானையெய கோன்னுவைப் வார்பொழி லேர்கலந்த
காமரு பூயகொடி கண்டே களித்தவெங் கண்ணினையே. (க)

ஐயம் என்பது கண்ணுற்றபின் ஐயப்படுவது. எங்ஙன மோவெனின், வரையரமான் கொல்லோ, வானரமகள் கொல்லோ, நீரரமகள்கொல்லோ, குரரமகள்கொல்லே இத் துணைமேதகவுடையாள்! அன்றி மக்களுள்ளாள் கொல்லோ! என்று ஐயப்படுவது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:

உரையுறை தீந்தமிழ் வேந்த னுசிதன்றென் னாட்டொளிசேர்
விரையுறைபூம்பொழின் மேலுறைதெய்வங்கொ லன்றிவிண்டோய்
வரையுறை தெய்வங்கொல் வானுறை தெய்வங்கொ ளீர்மணந்த
திரையுறை தெய்வங்கொ லையந் தருமித் திருநதவே. (உ)

இவளும் அவளை ஐயப்படும். கடம்பமர் கடவுள்கொல்லோ இயக்கன்கொல்லோ அன்றி மக்களுள்ளான் கொல்லோ வென்று இங்ஙனம் ஐயப்படும்.

இவ்வகை நினைந்தபின்னைத் தேளிவு வருமாறு: ஆட்பு
மாசண்டலானுங், கால்நிலந்தோய்தலானுங், கண் இமைத்து

லானும், கண்ணி வாடுதலானுஞ், சாந்து புலர்தலானுமென்று இங்ஙனந்தொரியும. தெரிந்தபின்னைத் துணியுமென்பது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

பாவடி டானைப் பராங்குன் பாழிப் பகைதணித்த
துவடி வேன்மன்னன் கண்ணித் துறைஞ்சுரும் பார்சுவனைப்
பூவடி வானெடுங் கண்ணு மிமைத்தன பூமிதன்மேற்
சேவடி தோயவகண் டேன்றெடவ மல்லளிச் சேயிழையே. (ங)

இவளும் அவளை அவ்வாறு தெரிந்து மக்களுள்ளா னென்பது துணியும். துணிந்தபின்னை இருவருக்கும் வேட் கைமிகத் தம்முட்கூடுவது. இவ்வாறுபுணரப் பெரிதும் வணப்புடைத்தாய்க் காட்டுமென்பது. இவ்வுரை பொருந் தாது. என்னை காரணமெனின், இது கைக்களை இலக் கணம். தெய்வங்கொல்லோ மகடீஉக்கொல்லோ என னுயமுற்ற னுயநிலையுந், தெய்வ இலக்கணந் தீண்டாவாகலின் னுயந்தெளிந்து மகடீஉவாதல் துவர உணர்ந்த அத்துணிவு நிலையுமெனக் கைக்களையிலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்டமை யின், ஈங்கு அகத்தினையுள் அஃதுரைப்பது திணையக்க மாகலின் மேலதே பொருள். காமப்புணர்ச்சியென்றமை யிற் காமத்தின் லேறு புணர்ச்சியாகல் வேண்டுமெறி, வாளாற்கொண்ட கொடியென்றதுபோலவெனின்; அந் தன்று, பொன்னாற்செய்த மஞ்சிகை, மண்ணாற்செய்த குட மென்பதுபோல வேறன்றி நிற்புழிக்கொள்க. இஃது இயற் கைப் புணர்ச்சி யெனப்படும், புலவராற்கூறப்பட்ட இயல் பினாற் புணர்ந்தாராகலானும் கந்தருவ வழக்கத்தோ

டொத்த இயல்பினுற் புணர்ந்தாராகலானு யென்பது.
இனித் தெய்வப் புணர்ச்சியெனவும்கூடும், இருவரும் தெய்
வுத்தன்மையாற் புணர்ந்தாராகலினென்பது. அல்லது உம்,
முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றி ஒருவற்கு ஒரு கருமங் கைகூ

உவது சூத்திரம்.

சஎ

டினவிடத்துத் தெய்வத்தினுன் ஆயிற்றென்பது. அதுபோல
இருவர்க்கும் முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றிப் புணர்வு முடிந்
தமையானுற் தெய்வப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது. இதுவே
முன்னுறுபுணர்ச்சி யெனவும்கூடும், இவன் நலம் இவனானே
முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும், இவன் நலம் இவனானே
முன்னுற எய்தப்பட்டமையானுரென்பது.

மற்றுந் தெய்வப்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி, இயற்
கைப் புணர்ச்சியென இவற்றுள் ஒன்று சொல்லாது காமப்
புணர்ச்சியென்றே கூறிய காரணமென்றை யெனின், இவற்
துள் ஒன்றே சொல்லினுமொக்கும்; அல்லது அவையெல்
லாம் அன்பினுனே நிகழுமாகலிற் காமப்புணர்ச்சி யென்ற
ரென்பது. பலகாரணத்தினாயபொருளை ஒரு காரணத்தி
னுற் சொல்லுப சிறப்புடைமை நோக்கி; என்னை? நில
னும் நீரும் காலமும் வித்துமென இவற்றது கூட்டத்தின
ாயமுனையை நென்முனைபென்ப. நென்முனைக்கு நெல்
சிறப்புடைக்காரணம், நிலனும் நீரும் முதலாகவுடையன
பொதுக்காரணம், அவை பயற்றுமுனை முதலாகவுடையன
வற்றிற்குங் காரணமாதலொக்குமாகலான். அதுபோல
ஈண்டுத் தெய்வமும் இயற்கையும் முன்னுறவும் பொதுக்கா
ரணமும், காமம் சிறப்புக் காரணமுமாகலாற் காமப்புணர்ச்சி

யெனப்பட்டது.

இனி இருவயினோத்தல் என்பது என் சொல்லியவா
றோவெனின், புணராதமுன் நின்ற *அன்பு புணர்ந்தபின்
னும் அப்பெற்றியே நிற்குமென்றவாறு. ஆயின் உலகினோ
டொவ்வாது பிற, உலகினிற் புணராதமுன் நின்ற *வேட்கை
புணர்ந்தபின்றைத் தவிர்தலானும் உண்ணாதமுன் நின்ற

‘ ‘அன்பு’ நீன்றம் வேறு பாடம் உண்டு.

சஅ

இறையனார் அகப்பொருள்

வேட்கை உண்டபின்றைத் தவிர்தலானுமென்பது. என்
றற்கு, அறியாது சொல்லுதி, இஃது *உலகத்துள்ள
பான்பை முன்னே கேட்டாயன்றே, இல்லது இனியது
நல்லதென்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதென நூல் எடுத்
துக் கோடற்கண்ணே சொல்லிப்போனது, இனி ஒருகால்
உலகினோடொவ்வாதெனல் வேண்டுமோவென்பது. ஆயின்
உலகினுள் அன்பன்றாக; புணராதமுன் நின்ற வேட்கை
புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமெனின் புணர்ச்சி
யானாய் பயமில்லையாமபிற, உண்பதன்முன்னின்ற வேட்கை
உண்டபின்றையும் தவிராது அப்பெற்றியே நிற்குமாயின்
உண்டதனானாய் பயமில்லை, அதுபோல என்றற்கு, அது
வன்று; புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ச்சியுட் குறை
பரிம்; அக்குறைபாட்டைக் கூட்டத்தின்கண் தம்முட்டுமற்ற
செய்குணங்களானாய் அன்பு நிறைவிக்கும்; பின்னும் முன்
னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறைபடும், அதற்கிடையின்றியே
குணத்தினானாய் அன்பு நிறைவிக்கும்; நிறைவித்தபின்
முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறையாது எஞ்ஞான்றும்

ஒரு பெற்றியேயாய் நிற்குமென்பது.

இனி, அவ்வகை புணர்ந்தபின்னும் புணர்ந்தபின்னும் ஒத்த அன்பினையுந் நின்ற தலைமகன் பிரியுமென்றுமோ? பிரியாநென்றுமோ? பிரியுமென்றுமேயெனின், அன்பிலையினுமாம்; என்னை? பிரியு அன்பிற்கு மறுதலையாகலான். இனிப்பிரியானேயெனினும், அன்பிலையினுமாம். என்னை? பிரியாதிருப்ப இவ்வொழுகலாறு பிறர்க்குப் புலனாம், ஆகவே இவள் இறந்துபடும், அவள் இறந்து பாட்டிற்குப் பிரியா யுயிரினும். ஆகவே மூன்றாவது செய்யப்படுவது இல்லையாலோவெனில், பிரியுமென்பது. ஆயின் அன்பின்மை

“உவதுவது தன்மை” என்பதும் பசடம்.

உவது குத்திரம்.

சக

தங்காதோவெனில், தங்காது. பிரியும் அன்பினுனே நிகழுமாறு சொல்லுதலாம்.

தெய்வப்புணர்ச்சிபுணர்ந்த தலைமகன் இயற்கையன்பினுனானு ரெயற்கையன்பினுனும் காரவர்பட்டுத் தனது நயப்புணர்த்தும். இயற்கையன்பொன்றது உரணமின்றித் தோன்றும் அன்பு; ரெயற்கையன்பென்பது ஆவுடன் குணங்களில் தோன்றிய அன்பு. அவ்விரண்டினுங் கடாவப்பட்டு நின்று தலைமகன் சொல்வது நயப்பு என்பது.

பாப்பொன்றது தலைமகன் வந்துநிற்கு உரைப்பாறாய்த் தலைமகன் போய்த் தன் நயப்புணர்த்தியது. நயப்பு. எங்ஙனமெனின், அவன் நயப்பினே சொல்காந்த

ஒளவும் கார்ணீனக் கருப்புவாயெனவும்
வாயினை அரம்பலெனவுரு சென்று நடுமாதிக், குழங்
மேலுங் கோதைமேலுஞ் சுழல்வாய், இவள் செவ்வாயது
நறுநாற்றம் அறிதியன்றே! இனி நீர்ப்பூ நிலப்பூக் கோட்
டுப்பூக் கொடிப்பூவேன்று இப் பல்வேறு வகைப்பட்ட
பூவின்மேலுஞ் செவ்வாய், ஆம்பந்லூவினது நாற்றம் அறிதி
யன்றே! அறிவாய்! இவ்வகைப்பட்டாள் செவ்வாய்போல
நாறுந தகைமைய உளவே ஆட்பல் நறுமலர்? என்னால்
தேறப்படும் வண்டே உரையாயென உணர்த்தினானென்பது.
அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

வேறு மெனரின் நிகன்மலைத் தார்விழி ஞத்துவின்போ
யேறுந் திறங்கண்ட கோன்றென் பொதியி லிரும்பொழில்வாய்த்
தேறுந் தகையவண் டேசொல்லு மெல்லியல் செந்துவர்வாய்
நாறுந் தகைமைய வேயணி யாம்ப னறுமலரே. (சு)
என்றது, வேறுமெனரின்று இகன்மலைந்தார் விழிஞ்ஞ
வின்போயேறுந் திறங்கண்ட தோன் தென்பொதியில்
இஃ இறையனார் அகப்பொருள்

இரும்பொழில்வாய் வண்டாதலால் தேறுந் தகைமைய
தென்றவாறு.

இதனாற் போந்த பொருள்: வெல்லுவது கருதி
விழிஞ்ஞக் கடற்கோடியுள் மலைந்த பல்வேந்தரையும்
படுதது இவரென் பகைஞரென நினைபாது. அவர்க்குத்
தவத்தானுந் தானத்தானுமன்றிப் புகலாகாச் சுவர்க்கங்
கொடுத்த பெருந்தன்மையானது நிலத்து வண்டாதலின்
நீயும் பெருந்தன்மையை; ஆகலின் தெளியப்படுதி. அல்ல
துஉம் பொதியிலென்பது எல்லாத் தேவர்க்கும் பொது

வாகிய இல் என்றவாறு; அத்தேவர்களுடைய வனம் அவ்
 விரும்பொழிலென்றவாறு; அப்பொழில்வாழ்வாய் நீயும்
 அத்தன்மையையன்றே! ஆகலானுந் தெனியாரிதி. அன்
 னாய் நீ பொய்யுரையாய்; இவள் வாய்போல நானும் ஆம்பற்
 பூவும்உளவோ வென்றவாறு. என்றதனால் தன் நயப்புணர்த்
 தினான். இனி மெல்லியலென்பது மென்மைடைத் தனக்கு
 இயல்பாகவுடைய னென்றவாறு. மென்மையென்பது பெண்
 டிர்க்கு மிக இயல்பு; அதனைத் தனக்குச் செய்துகொள்ளுந்
 இயல்பாக உடையாளென்றவாறு: எனவுந் தன் நயப்
 புணர்த்தினான். இனிச செந்துவார்வாயென்பது செம்மை
 யைத் தனக்கு மிகவுடைய வாயென்றவாறு. செம்மையுடை
 யாரென்பது உலகத்துத் தங்குணங்களை மறையாது ஒழுரு
 வாரை. இவள் வாயுந் தன்குணமாகிய வடிவும் மொழியும்
 நறுநாற்றமுமென்று இவற்றான் விளங்கிப் பொலிந்து
 தோன்றுவதென்றவாறு: என்றதனானுந் தன் நயப்புணர்த்
 தினானாம். இனி நானுந் தகைமையவேயென்பது, ஐந்து
 ஏகாரத்துள்ளும் இவ்வேகாரம் வினாவின்கண்வந்த ஏகார
 மெனக்கொள்க.

*தேற்றம் வினாவே யிரிநில யெண்டேன

வீந்தகை விவ்வந்தேகா ரம்மே”(நொல்-நொல்-இனீட்ட-க.)

உ-வதுகுத்திரம்.

இக

என்பவாகலின். அணி ஆம்பல் நறுமலரென்பது அழகிய
 ஆம்பல் நறுமலரென்றவாறு. அணியாம்பனறுமலரென்

றதனாற் போந்தபோருள் அழகியாரின் குணங்களும் பெரும் பான்மையும் அழகியவாகலால் அவ்வாம்பற்கண்ணும் நறு நாற்றமிக்கதென்றற்ருச் சொல்லப்பட்டது. அவ்வகை நறு நாற்றம் மிகவுடைய ஆம்பல் இவள்வாய்போல நாறுமே யென்றவாறு. டலரேயென்று சின்ற ஏகாரம் ஈற்றசையேகாரம்.

இனி இதனைச் சோதிக்குமாறு: 'செந்துவர்வாய் நாறுந்தகைமையவே' என்றதல்லது, போலவென்றதில்லையா லோவெனின், உவமந் தொக்குபின்றதென்றுகொள்க. என்னை?

“வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே
வினையின் ரொகையே பண்பின் ரொகையே
யும்மைத் தொகையே யன்மொழித் தொகைமென்
றவ்வா நென்ப தொகைமொழி நிலையே.”

(தொல்-சொல்-எச்-கக.)

என்றோதினமையின்.

ஆயின் உவமந் தொகுத; உவமிக்கும் முறைமையன்றி உவமித்தீர். உலகத்துப் பெண்பால்கள் வாயது நறுநாற்றத் திற்கு உவமையாவது ஆம்பலென்றன்றே?—என்னை? “ஆம்ப னாறுந் தேம்பொதி கிளவி” என்பவாகலின். அவ்வாறன்றி இவள் வாய்போல நாறும் ஆம்பலுளவேயென இவள் வாயை உவமையாக்கி ஆம்பலை உவமிக்கப்படுக்பொருளாகச் சொல் லுதல் குற்றம்பிறவெனின்; அறியாது சொல்லினாய், உல கத்து இவை உவமை இவை உவமிக்கப்படும்பொருளுென்ற நிலைபெற்றன உளவேயில்லை. *உரைக்குங் கவியது குறிப்பி

* ‘புணர்க்குங் கவியது குறிப்பினுள்’ என்பதும் பாடம்.

னான் உவமையும் உவமிக்கப்படும பொருளாம். உவமிக்கப் படும் பொருளும் உவமையாகவும் அமையும். என்னை?

“பொருளது *புறையே புணர்ப்போன் குறிப்பின் மருளற ஒரு மரபிற் றென்ப”

என் றோதினமையாற், *ஈ கண்டோனெய்தல் போர்விற்பூக்கும்.” எனவுங், “கண்டோன பலருங் குவளை” எனவுங், “குவளை புண்க னிகளும் யாது” எனவுங் “நெய்த லுண்கண் பைதல் கூட” எனவுங் † இவ்வகையானுஞ் சொல்லுபவாகலின், இவ்வகையானும் உவமிக்க அமையுமென்பது.

இனி, மருதநிலத்து ஆம்பலாக குறிஞ்சிநிலத்ததாகச் சொல்லுதல் திணைவழுவாய்ந்தொனின், ஆகாது; குறிஞ்சிநிலத்து லண்டு குறிஞ்சிநிலத்த திரிதருவனவல்ல, எல்லாநிலத்துஞ் சென்று எல்லாபுறும் ஊதுமாகலானும் அமையும். அல்லது,

“எல்லா ருவகிற் பூவுந் புள்ளு
மல்லம் பொழுதென கொள்க”
வந்தநிலத்தின பயிற் றுளும்”

(தொல் - பொ - அகத் - கக.)

என்பதாகலானும் அமையும். இனிச் சுணைக்குவளையுஞ் சுணையாப்பதும் உண்மையானும் அமையும். அது பெருங் குறிஞ்சியிற் கண்டுகொள்க.

இனித் தலைமகனென்னுஞ் சொல்லொடு மாறு கொள்ளும், பிறனொரு தலைமகனிலத்துப் புணர்ந்தானென்றமையினுனெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? நின்ற ஒருவனைய பாண்டியனது பொதியிலிடமாகச் சொன்னமையான்.

* 'புணர்ப்பே' என்பதும் பாடம்.

* * நற்றிணைகாலத்து, அவது செய்யுள்.

1 'இவ்வகையானும்' என்பதும் பாடம்.

உ-வது சூத்திரம்.

இக

என்னை? அக்ருலத்துள் தோன்றுவார் தேவர்களேயாகலான் |
நம்மால் வேண்டப்பட்ட தலைமகன் தேவருண் மிக்கானெ
னப்படான், மிக்கருண் மிக்கானாயதல்லது. ஆகலின்
இவன் சிலத்துப் புணர்ந்தானென்பது தலைமையொடு மாறு
கொள்ளாடுதன்பது. அல்லதூஉம்,

“மழைவளம் தருஉ ஈரணம் டிகதன்
பிண்ட நெல்லி னுறநகை யாடும்.
கழைக்கே பெருகுந் காவிநி திதரு
சுழைபா னெல்லாளிநுந் தலையு மோனொடு
வேழ வெண்டிணை சாழ்ந்துப் புருடர்
கயகா டிபாடுந் திணை யாடும், தாது
கேர்மெந்நி லாந் தும்புத் துபார் முனைய
கெழுந் கொழுந் புணை”

என்றும்,

“பருவாப வந்தாந் பல்வரி யிருமேயாதது”

என்றும் கிணவித்தலைமகன் பாட்டுடைத் தலைமக
னிலத்துப் புணலடினென்றும் புணர்ந்தானென்றும்
பிறசான்றோர் செய்யுளுள், நான் சொல்லப்பட்டதாகலா
னும் அபாயமுடென்பது. இப்பாட்டுனால் தன்கண் நின்ற
அன்பு வெளிப்படுத்துத் தலைமகன் புருடர் நயப்புணர்த்
திருமுயிற்றுப் போதகமொருள். இன்னுஞ் செய்யுள்:
“தூவுண்டை லண்டிழைத் தாள்வரின் சொல்லுமின் துன்னிலில்லாக்

கோவுண்டை கோட்டாற் தமிழ்வித்த கோனகொங்கு நாட்டசெங்கே
மாவுண்டை வாட்டிய ஷோக்கிதன் வார்கூதல் போற்கமழும் [ம]
பூவுண்டை தாழுள் வோதுங்கன் கானற் பொழிவிடத்தே.” (இ)

“இருங்கழல் வானவ னாற்றுக் குடியிகல் சாயநதழியப்
பொருங்கழல் வீக்கிய பூழியன் மாறன்றென் பூம்பொதியின்
மருங்குழ லுங்கரி வண்டினங் காளுரை யீர்மடந்தை
கருங்குழ னாறுமென் போதுள் வோதுங் கடிபொழிலே.” (ஈ)

செ • இறையனார் அகப்பொருள்

“விண்டே யெதிர்த்ததெவ் வேந்தர் படவிழி ஞத்துவென்ற
வொண்டே ருசிதனெங் கோன்கொல்லிச் சார லொளிமலர்த்தா
துண்டே யுழல்வா யறிதியன் றேயுள் வேலுரையாய்
வண்டே மடநதை குழல்போற் கமழு மதுமலரே.” (ஏ)

“பொருங்கழல் வானவற் காயன்று பூலந்தைப் போர்மூலந்தா
ரொருங்கழ லேறவென் றுன்கொல்லிச் சாரலொண் போதுகடம்
மருங்குழல் வாயநீ யறிதிவண் டேசொல் லெனக்குமங்கை
கருங்குழல் போலுள் வோவிரை நாறுங் கடிமலரே.” (அ)

“தேற்றமில் லாததெவ் னேந்தரைச் சேஷர்ச் செருவழித்துக்
ஈற்ற மவர்க்காய வன்கொல்லிச் சாரல்கொங் குண்டிழல்வாய்
மாற்ற முரைநீ யெனக்குவண் டேமங்கை வார்குழல்போ
னாற்ற முடைய வுளவோ வறியு நறுமலரே.” (ஈ)

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் துப்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழியோ
பயிலியது கெழீஇப் பநப்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி

னறியவு முளவோநீ யறியும் பூவே.” (குறுங்-உ.)

இவையும் அப்பாற்படுத்திக்கொள்க.

அவ்வகை தன்னைப் புகழத் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள். என்னை? சிறியவருந் *தம்முன்னின்று தன்மைப் புகழ்ந்த விடத்து நாணிவருந்துபவாகலால் தான் பெருமையும் பெருநாணும் உடையாள் தலைமகள் முன்னின்று தன்னைப் புகழ ஆற்றாளாவது சொல்லவேண்டுமோ? அவ்வகை ஆற்றாளாயினாள் ஆற்றாமை தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, அதனைக்கண்டு நீருடைநிலத்து நிவந்த நீண்மணமரம் வெப்பத்தால். தெறப்படாததுபோல, யானுழையேனாக இவ்வேறுபாடு இவட்காகாதன்றே! இஃது எற்றினாயிற்றுக்கொல்லோவென நினைந்தான். நினைந்து, “அறிந்தேன், தன்னையான். * ‘தம்முன் நின்று புகழப், புகழ்ந்தவிடத்து’ என்பதும் பாடம்.

உ-வது குத்திரம்.

இரு

காதன்மிகவினாற் பாராட்டப்போலுமென உணர்ந்து யான் தன்னை முன்னின்று பாராட்ட இவ்வகை மெலிவுசென்ற பெருநாணுடையாள் புறத்து ஒருவர் இவ்வொழுக்கத்தை உணர்வார் கொல்லோவென்று உட்கொண்ட ஞான்று இவள் இறந்துபடுமீபோலுமெனப் பெரிபதோர் ஆற்றாதன்மையனாயினாள். ஆற்றாதன்மையன் என்பது எவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்றாமை தானேயாவது. இவ்வகை ஆற்றாமை தலைமகனது ஆற்றாமைக்குக் கவன்று * முன்நாணிற்சென்றெய்திய ஆற்றாமை *நீங்கிக் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள், தீவேலேறுபடத் தேனேறு மாய்ந்தாற்போல, அது தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, இவள் எவ்

விடத்துந் தன்றன்மையென்பது ஒன்றிலன், என்றன்மை
 யலே, யான் ஆற்ற ஆற்றி யான் ஆற்றாதுவிடத் தானும்
 ஆற்றாளாம்; ஆகலான், யான் பிரிந்தவிடத்து என்குறிப்
 பன்றி இறந்துபடாள்; அல்லதூஉம், யான் பிரியாதுவிடப்
 புறத்தார் உணர்வர். புறத்தாருணரவே இவள் ஆற்றா
 ளாம். ஆகலான், யான் பிரியலே புறத்தார் உணரார்.
 ஆகவே, இவள் ஆற்றமெனக் கருதி அவள் கருங்குழற்
 கற்றை மருங்கு திருத்தி, அளகமும் நுதலுந் தகைபெற
 நீவி, ஆகமுந் தோளும் அணிபேறத், தைவந்து, குளிர்ப்பக்
 கூழித், தளிர்ப்ப முயங்கிப் பிரிவென்று வலித்தான்.
 வலித்துப் பிரிவச்சமென்ப தொன்று சொல்லும்.

பிரிவச்சமென்பது, தான் பிரிவு அஞ்சிற்றும் பிரிவச்
 சம்; அவனைப் பிரிவு அஞ்சுவித்ததும் பிரி ;
 பிரிவச்சம். வச்சம்; ஆதலிற் பிரிவச்சமெனப்படும்.
 அது பாங்கனஞ் சொல்லுமோவெனின்,

* 'முன்னாணிஞனாகிய ஆற்றுவை' என்பதும் பாடம்.

† 'வேலேறபெற்றுத் தேனேறு தீர்தாற்போல' என்பதும்

செ.

இறையனார் அகப்பொருள்

அங்ஙனம் ஆற்றுதலை அறிந்தபின்னைப் பிரிவானும்.
 இனி இவளும் பெருநாணிள்ள, யான் பிரியாதுவிட இவ்
 வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாம். புலனாகவே இவள்
 ஒரு தலையாக இறந்துபடுமென இவ்வகை பிரிவச்சமும்
 வன்புறையுஞ் சொல்லிப் பிரியுமாகலிற் பிரிவும் அன்பி
 னானே நிகழ்ந்ததென்பது.

இவ்வாற்றால் தலைமகனோ ஆற்றுவித்துப் பிரிந்த தலை
மகன். அவனோத் தமிழளாகவிட்டு நீங்குமோ
ஈருமையறிதல் வெனின், நீங்கான். அவன் தன்னைக் காணா
மல் தான் அவனோக் காண்பதோர் அணி
மைக்கண் மழைக்கொண்டலின் மின்னுப்புக் கொளித்தாற்
போல ஒரு *தழைப்பொதும்பரிடை மறைந்துநிற்கும்.
நிற்கத், தலைமகனார் தன் குழற்கற்றையுங் கோதையுந்
துயல்வரக், கொடியிடை நடுவுதளரப், பரவையல்குற்
றுகிலசையப், பைம்பொற்றோடு மின்னுப் படைப்ப,
†வரிவண்டறையுந் தாமரையகவிதழ் புரையும் அஞ்செஞ்
சிறடிமேற் பைம்பொற் சிலம்பர்ற்ற, அன்னம்போல
மென்மெல ஒதுங்கிக், காமவல்லியுங், கற்பகக் கொழுந்தும்
நடைகற்பதென நடந்துசென்று, அணிவரைச்சார லருகின
தோர்மணியருவி மருங்கேகாலுறுத்தப் பளிங்கு விளிம்புதித்
தநீலப் பைஞ்சுனை மருங்கினதோர் மரகதச் சிலாவட்டத்
தயல் மாணிக்கச் சதுரப்பாறைமேல், தாது தவிசு அடுத்த
மாதவிப் பந்தர்ப் போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுபிழலிருந்
தாள். இருந்தாளாகத், தாதுந் தனிரும் போதும் மேதக்
கனவற்றற் குறுங் கண்ணியும், நெடுங் கோதையும்,

* 'தனிப்பொதும்பர்' என்பதும் பாடம்.

† 'அரவவண்டு' என்பதும் பாடம்.

உவது சூத்திரம்.

விரவுத்தழைபுஞ், *சூட்டுக் கத்திகையும், மோட்டு வலய
மும், பிறவுமாகப் புனைநது, வண்டுந் தேனும் புண்ட
மருட்ட அடிபுறை ஏந்திப், பிரிந்த ஆயம் புடைமருவப்
பெயர்ந்தெய்திப், போற்றும் பல்லாண்டுங் கூறியின்றார்.
நிற்ப, அவளுந் தாரகைநடுவண் தண்மதிபோல்வதோர்
பொலிவினளாய்க் காட்டினாள். காட்டினாளைக் கண்டு, இவளை
யான் எய்தினேனெனக் கருதினன்! எய்தியதுண்டேற்
கனுப்போலும்! நனவேயாயினும்' இவள் எனக்கு எய்து
தற்கு அரியனாடுமென ஆற்றாவினான். 'அதற்குச் செய்
புள்:

சினவேல் வலங்கொண்டு செநிலத் தேற்றதெவ் வேந்தரகன்போ
யினவேய் நரல்குன்ற மேறவென் றோனிநுந் தண்சிலம்பிற்
புனவே யனையமென் றோளிதன் னாகம் புணர்ந்ததெல்லாங்
கனவே நனவாய் விடினுமெய தாதினிக் கண்ணுறவே. (க௭)

இருநிலங் காரண மாக நறையாற் றிகண்மலைந்த
பொருநில வேந்தரைப் பொன்னுல காள்வித்த பூமுகவேற்
பெருநிலங் காவலன் றென்புன னுடன்ன பெண்ணணங்கின்
றிருநலஞ் சேர்ந்ததெல் லாங்கன வேயென்று சிந்திப்பனே. (க௮)

வீகயேர் சிலைமன்ன ரோடக் கடையற்றன் கண்சிவந்த
செய்யே ரயில்கொண்ட பேரியன் கொல்லி டெடும்பொழில்வாய்
மையேர் தடங்கண் மடநதைமெல் லாகம் புணர்ந்ததெல்லாம்
பொய்யே யினிமெயம்மை யாயினு மில்லைப் புணர்ந்திமே. (க௯)

என இவ்வகையான் அவளது அருமைசீனைந்து இவ்வொழுக்
கங் கைகூடாடுதெனக் கருதுவானாயின் வரையும்; இனி யான்
இவ்வகையானைப் புணருமாறு என்னைமிகாலோ வென்று

* 'சூட்டுவகுருக்கத்தியும்' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில்லை; வேறொரு

பிரதியிற் கண்டது.

† 'போதியில்' என்பதும்பாடம்.

கூ

இறையனார் அகப்பொருள்

கருதுவானாயிற் கூட்டத்திற்கே முயல்வானாம். அவ்வகை
நினைந்து நீங்குவான் ஆயத்தோடுஞ் செல்லாநின்ற தலைமகளை
நோக்கிச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

சேயுச் சவருவி னார்ப்பால் னன்றென்பார் செந்நலத்தைக்
காயக் கனன்றெதிர்க் தார்மரு மததுக் கடிவகணைகள்
பாயச சிலைதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைப் பூப்பொழில்வா
யாயுக் கிடையிது வோநிரி கின்றனென் னருயிரே. (உ0)

இன்னுயிர் கண்டறி வாரிலிலை யென்ப நிசன்மமோதார
மன்னுயிர் வானென் னுடையக் கனையலுள் வென்றுவையந் [வா
தன்னுயிர் போனின் னு தாங்குநெங் ளோனகொல்லிற் தாழ்பொழில்
யென்னுயி ராயத திடையிது வோன் றியவருவதே. (உக)

என இவ்வாறுசொல்லி ஆற்றாநாயினன். அவ்வாற்றாமை
ஆற்றுவதென்றனைப் பற்றா. அஃது யாதோவெனின்
தானெய்திய ஆரணங்காகிய அவ்வுருவினைநினைந்து தானெய்
தும் உபாயமாவது தன்நாதற் றொழினை இது கொண்டு
முடித்துந் கொல்லோவென்பது. அது பற்றுக்கோடாக
ஆற்றி நீங்குமென்பது. (உ).

உ. ஆங்குலம் புணர்ந்த மெழுவென் றன்வயிற்
பாங்க ஷோற்ற சூறிதலைப் பெய்தலும்
பாங்கிலன் றமியோ ளிடந்தலைப் படலுமென்
றாங்கவ் விரண்டே தலைப்பெயன் மரபே.
என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், ஐயற்கைப்புணர்ச்சி

புணர்ந்த தலைமகன் அதன் பின்னே தெருண்டெவ்வா
தல் தலை; *தெருளானாயின் இவ்வா நெழுமுகுமென்று அவன்
ஒழுமுகுந்திறன் உணர்த்துதல் துதலிற்று. , என்னை? வழி

* இசசொற்றொடர் முன் அசகப்பிரதியில் இல்லை; வேரோர்
பட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

உ-வது சூத்திரம்.

கக

போகாநின்றொருவன் *இழுக்கிச் சேருனுஞ் சாணாக
மானும் மிதித்தனிடத் தாம்பொழுதே காலைக்கழிஇப்
பாதுகாத்துத் தன் இல்லம் புகும்; அதுபோல் இவனும்
ஞானவொழுக்கக் குணங்களின்வழியே செல்லாநின்றான்
இழுக்கின், அவ்விழுக்கினை இழுக்காவதறிந்து அதன்க
ணின்று மீடன் மிகுதது; மீண்டு மற்றலானெனின் இவ்வா
நெழுமுகும் என்பது.

இதன் பொருள்: ஆங்குனம் புணர்ந்த கிழவோன்
—அவ்வாறு கூடிப்பிடுகத் தலைமகன்—தன்வழிற் பாங்கனோ
ரிற் குறிதலைப்பெய்தலும்—தன் பாங்கனாற் குறியிடத்துத்
தலைப்பெயலும்; பாங்கன் குறிபோல் இடத்தலைப்பட
லும்—பாங்கனோரின்வித் தனிபாளை இடத்தெதிப்படுத
லும்; ‘ஆங்க’ என்பது அகைச்சொல்: ‘இரண்டு’ என்பது
தொகை; தலைப்பெயல் மரபு—தலைப்பெய்தற்கு இலக்
கணம், என்றவாறு.

அவ்வாறு புணர்ந்து வீங்கிய தலைமகன் பிற்பிறனானது
தன் பாங்கனாற் குறியிடத்துத் தலைப்பெய்தலும் பாங்கனை
வின்றித் தமியாளை இடத்தெதிப்படுதலுமென அவ்
விரண்டினுள் ஒன்றே தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்ற
வாறு.

‘ஆங்குனம் புணர்ந்த கிழவோன்’ என்பது தெய்வம்

இடைநிற்கப் பான்மையால் † உய்க்கப்பட்டு யாருமில் ஒரு
சிறைத் தலைப்பெய்த தலைமகனென்றவாறு. ‡ எனவே அவ்

* 'பிழைத்துச் சென்றானுஞ் சாணகமானும்' என்பது முன்
அச்சுப்பிரதியிற் தண்ட பாடம்.

† 'ஊக்கப்பட்டான்' என்பதும் பாடும்.

‡ 'அவ்வாறு புணர்ந்தான் தலைமகனெனப்படும்' என்பதும்
பாடும்.

சுப.

இறையனார் அகப்பொருள்

வாறு புணரப்பட்டாள் தலைமகனெனப்பட்டது. கிழமை
யுடைமையிற் கிழவோனெனப்படும்; தலைமையுடைமையின்
தலைவனெனப்படும். அவட்கும் அவ்வாறே கொள்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டமாமாறு சொல்லுதும்: இயற்
கைப் புணர்ச்சிபுணர்ந்து "ஆற்றுவித்துப்
பாங்கற் கூட்டம். பிரிந்த தலைமகன் * பிரிந்தன்று வார்த்தை

யெல்லாம் நினைக்கும். நினைக்குமாறு யாதோ
வெனின், நின்னிற்றிரியேன் பிரியினாற்றேனெனச சொல்
லிப் பிரியப்பட்டாள் தன்னைக்காணுத என்னிலைமை நினைந்து

† ஆற்றுங்கொல்லோ ஆற்றாங்கொல்லோ வெனவும், ஆற்றா
ளாகி நின்றான் தனது வேறுபாட்டைப் புறத்தாரயியாமை

‡ மறைக்குமாறறியுங்கொல்லோ அறியாது வருந்துங்
கொல்லோவெனவும் இவை முதலாயின நினைந்து ஆற்றா
னும். ஆற்றாநிலைமையானைப் பிற்பறைஞான்று சிறுகாலே

தலைப்படும் பாங்கன்; தலைப்பட்டு அடியிற்கொண்டு முடி
காறும் நோக்குவான், புதையிரு ளிரியல்போகப் பொன்
றாழநுவி மணிநெடுங்கோட்டுதயமென்னும் மணிவரை
யுச்சி உலகுதுயில் நீபெயர்த்துத்தோன்மிய வளர்ஒளி இள

முனைஞாயிற்றின் வனப்பழித்த திருவொளி மழுங்கியது
நோக்கி என்னைகொல்லோ எம்பெருமாதற்கு இற்றை வேறு
பாட்டு வாட்டமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

நீடிய பூந்தண் கழனிநெல் வேலி நிகர்மலைந்தா
ரோடிய வாறுகண் டொண்சுடர் வைவே லுறைசெறித்த
வாடியல் யானை யரிகே சரிதெவ்வர் போலமுங்கி
வாடிய காரண மென்கொல் லோவுள்ளம் வன்னலுக்கே. (உஉ)

* 'ஆங்குப்பட்ட' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

‡ இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில்லை.

§ 'பேர்வந்து னாரியு' என்பதும் பாடம்.

|| 'தானை' என்றும் பாடம் உண்டு.

உ-வது சூத்திரம்.

சூஉ

வண்டுறை வார்பொழில் சூழ்நறை யாற்றமன் னோடவைவேல்
கொண்டுறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழி
னெண்டுறை மேலுள்ள மேடிய தோவன்றி யுற்றதுண்டே
தண்டுறை வாசின்தை வாடியென் னாங்கொல் தளர்கின்றதே (உங)

தெவ்வா யெதிர்தீன்ற சேரலர் கோணைச செருக்கழித்துக்
கைவா னிதியமெல் லாமுட னேகடை யற்கவாந்த
நெய்வா யயினெடு மாறன் பகைபேர் னினைதுபண்டை
யொவ்வா வருவு மொழியுமென் னோவள்ள லுள்ளியதே. (உச)

இவ்வகை பாங்கன் தலைமகனை வினாவானாயின் தலைமகற்
குற்றதுகடைப்பிடியாது விட்டானாம். இவ்
உற்றது உரைத்தல், வகை கடைப்பிடித்து வினாபின் பாங்கற்கு
நெருநல் இவ்வகையார் ஒருவரைக் கண்
டேற்கு என்னுள்ளம் பள்ளத்துவழி வெள்ளம்போல ஒடி

இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட பாண்டன் கழறும். கழறுத
 லென்பது அன்புடைபார்மாட்டுத் தீயன
 மறியுரைத்தல். கண்டால் அவ்வன்பிற் றலைப்பிரியாத
 கொற்காவல் நெருங்குமாறு. கழறுமாறு:
 ஞன்மம் உருண்டாற் றுன் லிவறியாடையா தவாறு போல
 வுமா, யானை தொடுபுண்ணின் முறிங்கலம் இல்லது போல
 வுங், கடல்வெதும்பின் மொவூர் லில்லதுபோலவுமா, எம்
 பெருமான் நின் உள்ளம், அறிவு நிறை போர்ப்புக் கடைப்
 பிடியின் வரைத்தன்மிக் கைம்மிக்கோடுமேயெனின் நின்
 னைத்தெருட்டற்பால நீர்மையாரும் உளரோ, நீ பிறரைத்
 தெருட்டினல்லது? அப்பெற்றியாய நீ இன்னதோரிடத்து
 இன்னதோருருவுகண்டு என்னுணர்வொழியப் போந்தே
 நென்றல் தக்கின்றென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆய்கின்ற தீந்தமிழ் வேந்த னரிகே சரியணிவான்
 றோய்கின்ற முததக குடைமன்னன் கொல்லியஞ் சூழ்பொழில்வா
 யேய்கின்ற வாயத் திடையோ ரினங்கொடி கண்டெனுள்ளந்
 தேய்கின்ற தென்பு தழுவிய தொன்றோ சிலம்பனுக்கே. * (௨௨)

௩-வது சூத்திரம்.

தண்டே னறைநறந் தார்மன்ன ராற்றுக் குடிதளரத் [ல்வாய்
 திண்டேர் கடாஅய்ச்செற்ற கொற்றவன் கொல்லிச் செழும்பொழி
 வண்டேய் நறுங்கண்ணி யாயங்கொர் மாதர் மதிமுகநீ
 கண்டே தளரினல் லாரினி யாரிக் கடலிடத்தே. (௨௩)

இவ்வாறு பாங்கன்கழறத் தலைமகன் ஆற்றானாய்ச்

கழற்றெதிர்மறை. சொல்லுஞ் சொற்கள் கழற்றெதிர்மறை

யென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

விண்டார் படவிழி னூக்கடற் கோடியின் வேல்வலங்கைக் [கும்
கொண்டான் குடைமன்னன் கொல்லிக் குடவரைக் கொம்பரொக்
வண்டார் குழன்மட மங்கை மதர்வைமென் னோக்கமென்போற்
கண்டா ருளரே லுரையார் *பிறவின்க் கட்டுரையே. (க௦)

†விண்டலங் கெஃகொடு கோட்டாற்றி னின்றவெவ்வேந்தழித்திம்
மண்டலங் காக்கின்ற மான்றேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னார்
குண்டலஞ் சேர்ந்த மதிவாண் முகத்த கொழுங்கயற்கண்
கண்டலிர் கண்டா லுரையிர் கழறிய கட்டுரையே. (க௧)

மணகொண்ட வாழ் டுவலித்துவந் தார்தம் மதனழித்துப்
புண்கொண்ட நீர்முழகப் பூலந்தை வென்றான் புகாரனைய
பண்கொண்ட சொல்லம் மடந்தை முகத்துப்பைம் பூங்குவனைக்
கண்கண்ட பின்னை யுரையீ ருரைத்தவிக் கட்டுரையே. (க௨)

“அம்ம வாழி கேளிர் முன்னின்று
கண்டனி ராயிற் கழறவிர் மன்னோ
துண்டாது பொதிந்த செங்காற் கொழுமுகை
முண்டகங் கெநீஇய மோட்டுமண லடைகரைப்
பேய்த் தலைஇய பிணரரைத் தாழை
யெயிறுடை கெடுத்தோடு || காப்பப் பலவுடன்

* ‘உரைத்தவிக் கட்டுரையே’ என்பதும் பாடம்.

† இச்செய்யுள் முன் அச்சுப் பிரதியில் விடுபட்டிருக்கின்றது.
வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கே சேர்க்கப்பட்டது.

‡ ‘வலித்துடன் ருர்தம்’ என்பதும் பாடம்.

|| ‘காய’ என்பதும் பாடம்.

5

புலவுப் பொருதழித்த பூரூறு ‡ பாப்பி
 னிவர்திரை தநத வீரங்கதிர் முத்தங்
 கவாங்கடைப் புரவிக் சால்வடுத் தபுக்கு
 நந்ரோர் வழுகி கொற்கை முன்றுறை
 !வண்டுவாய் திறந்த வாவருகழி நெய்தற்
 போது புறக்கொடுத்த வுணகண்
 மாதர் வாணமுக ராதையு நோக்கே.” (அகம் - கரு.)

“இழக்குங் கேளிர் நறுகுறையாக
 நீற்றுக்க லாற்றினே நன்று மற்றில்ல
 ஞாயிறு காயும் வெவ்வைத யருங்கிற
 கையி லுமன் சண்ணெற காகுப
 வெண்ணெ யுணமகல டோலப்
 பரந்தன் றிந்நோய நோன்று மகாநற் கரிதே.” (குறு - ௩௮)

இவ்வாறு தலைமகன் தனதாற்றாமையிற் கழற்பெதிர்
 மறுத்துரைப்பதுகேட்ட பாங்கன், எம
 கவன்றுரைத்தல். பெருமான் தானே தகாதனவற்றைத் தகா
 வென்றுணரற்பாலான், யான் எமபெருமாற்
 குத் தக்கதோ இவ்வாறு உண்மெனினதெனவுந் தெருண்டி
 வன்; தெருளாறாயது தான் காணப்பட்ட உருவும் அந்நீர்
 மைத்தாகவே; அன்றாயின் தெருளுமன்றேயெனக் கவன்
 றான். கவற்சிக்குச் செய்யுள் :

வன்றூட் களிற் கடாஅயன்று வல்லத்து மன்னவியச்
 சென்றான் கருங்கயல் சூட்டிய சென்னிசசெம் பொன்வரைபோ

* 'வயிறிடைப் போது' என்பதும் பாடம்.

† 'விசிந்து' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வரைப்பின்' என்பதும் பாடம்.

§ 'நிறுக்க லாற்றி னென்று மற்றில்ல' என்பதும் பாடம்.

|| 'மன்னிய' என்பதும் பாடம்.

னின்ரு னிறையு மறிவுங் கலங்கி ன்லேசனரு

மென்றூற் றெருட்டவல் லாரினி யாரிவ விருரிலத்தே. (௨௩)

இவ்வகை சிந்தித்து இவனை இடனன்மக்கமுறினன்,
என்பாக்கியமபிற கமுறநெதிர் மறுத்துச்
தியலிடங்கேட்டல். சொல்வானூரிறறு, சொல்லாது இறநதுபட்
டானூரினூடு செய்வதிலலை, பெரியதோர்
இழுக்கஞ் செய்தேனென ஆற்றாறுயினான். அவ்வாற்சூமை
ஆற்றுவதொன்றனைப்பற்றுட; யான் இறநதுபட்டவிடத்து
இவனை இஃதெய்துவிகரலாகாது; யான் இறநது படாது
ஆற்றுவதெ பொருளென இறநதபடானாய்கின்ற எவ்
விடத்து எத்தன்மைத்து நின்றான் காணப்பட்ட உருவென்
னும். அதற்குச் செய்யுள் :

வல்லிச சிறுமருங் குற்பெருந தோண்ட வார்வடிக்கண்
புல்லிப் பிரிந்தறி யாதமந சாராதென கோன்புனனாட
டல்லித தடநதா மமாமல ரோவவன நன்னண்பார்
கொல்லிக குடவரை போவண்ணல் கண்டதக கொம்பினேடே. (௨௪)
கண்டார் மகிழும் கடிகமழ் தாமரை போகடையல்
விண்டார் விழுந்திக் குப்பையும் வேழக் குழாமுமென்று
கொண்டான் மழைதவழ கொல்லிக குடவரை போவுரைநின்
னெண்டா ரகல மெல்லித்த மாத ருறைவிடமே. (௨௫)

அங்ஙனங் கேட்ட தலைமகன் கோடையால் தெறுப்பட்டி
வாடி நின்ற சந்தனமரம் மழைபெற்றுத்
தியலிடங்குறல். தளிர்ந்தாற்போலப் பெரியதோர் கழி
யுவகைமீதூர இவ்விடத்து இத்தன்
மைத்து என்னாற் காணப்பட்ட உருவமென்னும். அதற்குச்
செய்யுள்:

அடிவண்ணம் தாமரை யாடர வில்கு வரீத்தமங்கை [சுரும்பின்
கொடிவண்ண துண்ணிடை கொல்வைச்செவ் வாய்கொங்கை தேரங்
கூடி இறையனார் அகப்பொருள்

படிவண்ணஞ்செங்கோற்பராங்குசன் கொல்லிப்பைம் பூம்பொழில்
வடிவண்ணவேற்கண்ணினாலென்னை வாட்டியவாணுதற்கே. [வாய்

திருமா முகந்திங்கள் செங்கய லுண்கண்செம் பொற்கணங்கேர்
வருமா முலைமணிச் செப்பினை வானவன் கானமுன்னக்
குருமா நெடுமதிற் கோட்டாற் றரண்கொண்ட தென்னன்கன்னிப்
பெருமான் வரோதயன் கொல்லியஞ் சாரலப் பெண்கொடிக்கே.

கடித்தடம் விண்ட கமல முகங்கம லத்தரும்பேர்
பொடித்தடங் காமுலை பூலணைதத் தெம்மன்னர் பூவழிய
விடித்தடங் காவரு மேந்திய கோன்கொல்லி யீர்ப்பொழில்வாய்
வடித்தடங் கண்ணினை டாலென்னை வாட்டிய வாணுதற்கே. (கூடி)
*கிணங்கொள் புலாலுணங்க னின்றுபுள் ளோப்புத றலைக்கீடாகக்
கணங்கொள்வண் டார்த்துலாங் கன்னி நறுஞாழல் கையி ட்வேந்தி
மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றுண்டோ
ரணங்குறையு டென்பதறியே னறிவனே லடையேன் மன்றோ.

இவ்வாறுணர்த்தப்பட்ட பாங்கன் நீ இளையயாகல்,
என்னினுவதுண்டேற் காண்பெனென்று தலைமகனை ஆற்று
வித்து, அவன் சொன்ன இடம் நோக்கிச் செல்வானாவது.

இது தலைமகனிலைமை.

இனித் தலைமகனது நிலைமை: பிறற்றொன்று தன்
ஆயவெள்ளத்தொடும் வந்து தான் விளையாடும் இடம்புகு
தலுடையாள், நெருநலைநாளால் நின்னிற்றிரியேன்பிரியின்
ஆற்றேனென்று சொல்லினார் ஆய்த்துள்ளே வருவார்

கொல்லோவென்னும் பெருநாணிதானும், ஆற்றமையான்
இறந்துபட்டார் கொல்லோவென்னும் பேர்அச்சத்தினானும்
மீதூரப்பட்டுத் தன்றன்மையளன்றித் தன் ஆயங்கள் புடை

*நிலப்பதிகாரம், கான்ல்வரி, கூவது செய்யுள்.

‘‘ஊன்றி’’ என்பதும்பாடம்.

கூவது சூத்திரம்.

கக

பெபுருமாறு புடைபெபர்ந்துவருகின்றான், நெருநலை நாளால்
தலைமகனை வழிப்பட்ட இடம் எதிர்ப்படும். எதிர்ப்பட்டுத்
தலைமகனைக் கண்டாளே போன்றான். என்னை? இனியா
ரோடு தலைப்பெய்த இடங்கண்டாலும் அவ்வினியாரைக்
கண்டாலேபோல்வது உலகத்துத்தன்மை. அவ்வாறு நிற்ப,
ஆயங்களும் நெருநலைநாளாற் பிரிந்தாற்போலத் தழைவிழை
தக்கன *தொடுத்து மென்றுங், கண்ணி தண்ணறுநாற்றத்
தனசெய்துமென்றும், போது *மேதக்கன கொய்துமென்
றும், இவ்வாறு விளையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும். பிரிய நின்
றான் எப்பெற்றி நின்றாளோவெனின், ஆயத்துள்ளே வரு
வான்கொல்லோவென்னும் நான் நீங்கிற்று. என்னை? ஆயங்
கள் நீங்கினமையான். இனி *இறந்துபட்டான் கொல்லோ
வென்னும் அச்சத்தினான் மீதூரப்பட்டு நின்றான். நின்ற
நிலைமைக்கட் பாங்கன் சென்று அவள் தன்னைக் காணாமல்
தான் அவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கட் காணும். கண்டு
இவ்விடமே அவனாற் காணப்பட்ட இடமும், இவ்வுருவே
அவனாற் சொல்லப்பட்ட உருவுமெனத்துணியும். அதற்குச்
செய்யுள் :

தண்டா தலர்சண்ணி யண்ணறன் னுள்ளத் தளர்வுசெய்த
வண்டார் குழவிவ னேயவன் மானீர் மணந்திமங்கை
விவ்வுடா ருடற்குன்ற மேறி விழிகட் கழுகுறங்கக்
கண்ணான் பொதியி விதுவே யவன்சொன்ன கார்ப்புனமே. (கக)
சினமு மழிந்து செருவிடைத் தேற்றதெவ் வேந்தர்கன்போய்ச்
கணவும் பழிகடை யற்செற்ற வேந்தன் கணங்குழலார்
மனமும் வடிக்கண்ணுந் தங்குமந் தாரத்து மன்னன்கொல்லிப்
புனமு மிதுவிவ னேயவன் ருன்கண்ட பூங்கொடியே. (ச௦)

* 'கொடுத்து மென்றும்' என்பதுங் பாடம்.

† 'கழுதுறங்க' என்பதும் பாடம்.

எ௦

இறையனார் அகப்பொருள்

என நினைந்துநின்று இவ்வுருவினைக்கண்டஎம்பெருமான்

* ஆற்றாநாகாமைக்குக் காரணமென்னை?

தலவண்ண பெரியவர்க்கே ஆகாதே! அரியனதாங்
வியர்துரைத்தல். சுற்று வல்லன் அவனாகலான் ஆற்றினான்.

பிறராயின். இறந்துபடுப. இறந்துபடாது

என்காறும் †வந்த இருந்துனைப் பெருந்தக்காளை யான்
பெரியதோரிடனன்மிக் கழறினெனென நினைக்கும். அதற்
குச் செய்யுள்:

இருநெடுந் தோளண்ண லேபெரி யான்வல்லத் தேற்றதெவ்வர்
'வருநெடுந் தானையை ட்வாட்டிய கொன்கொல்லி மால்வரைவாய்த்
திருநெடுந் டாவை யனைபோலச் செந்தா மரைமுகத்துக்
கருநெடுந் கண்கண்டு பாற்றிவந் தாமென்னைக் கண்ணுற்றதே.

பெரிய நிலைமை யவரே பெரியர் பிறையெயிற்றுக்

†கரிய சுளிந்துநி வந்தா ரவியக் கடையல்வென்ற

வரிய சிலைமன்னன் பார்த்தேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னு

ளரிய கீமலர்நெடுவ கண்கண்டு மாலண்ண லாற்றியதே. (சஉ)

மற்றிவ்வகையுஞ் சிந்திக்கும்.

|| துறைமேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணலுழுத தோற்ற மாய்வான்
பொறைமலி பூம்புன்னைப் பூவுதிர்ந்து நுண்டாது போர்க்குங்கான
னிறைமதி வாண்முகத்து நேர்கயற்கண் செய்த
வுறைமலியுய்யானோயூர்சுணங்குமென்முலையே தீர்க்கும்போலும்.
“மணங்கமழ்குமுலிவள்வடிக்கண்செய்தமம்மர்வெந்நோய்
சுணங்கணிவனமுலையல்லதுதீர்க்கலா”

* ‘ஆற்றுதற்கு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வருந்துனைப் பெருந்தக்கானை’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘மாற்றிய’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கயல்கெடுங்கண்’ என்பதும் பாடம்.

| செல்பதிசாரம், கான்ல்வரி அவது செய்புள்.

உவது குத்திரம்.

எக

என நினைந்து அழ்முனாபி னார், இறந்துபடாநாயினான்,
அவனை அஃகெதய்துவிக்குந் திறமுன்னை
கண்டமைகூறல். கொலலை வெண்பதனான். அவ்வகை நினைத்
துத் தலைபுனை சென்றெறய்தி, யான்கண்ட

இடம மெதங்கதேரான்;

|| பவோ ஈன்ன கொழுநிறற் றுஅய

|| லவோ பன்ன வெண்மண லொழுதி

|| ன்நத சேரம விடக்கடைப் பிரசமுங்

|| கொண்ட புனர்காம பென்மு முன்று

|| லிநத பு விநதச விழுமி போர்க்கும்

|| விசைவு தோற்று விககும்

பண்டிற்றென்றும். அதற்குச் செய்புள்:

மின்னே ரொளி முதத வெண்மணன் மேல்விரை நானுபுன்னைப்

பொன்னேர் புதுமலர் த தாயப்பொறி வண்டு முரன்றுபுல்லா
மன்னே ரழிய மணற்றிவென் றுன்கன்னி வார்துறைவாய்த் (ச)
தன்னே ரிலாத ,கைததின் றியான்கண்ட தாழ்பொழிலே.(சக)

களிமன்னுவவ்வினர்கைதை*வனா அய்க்கண்டல்வின்தண்டேன்
றுளிமன்னு வெண்மணற் பாயினி தேசுட ரேர்மருமா
னளிமன்னு செவகோ ட்லதிரிய னுற்றுக் குடியுள்வென்ற
வொளிமன்னு முத்தக் குடைமன்னன் கன்னி யுயர்பொழிலே.(ச)

தேனுறை பூங்கண் னிச் சேரலன் சேஷ ரழியச்செற்ற
லுனுறை வைவே லுசிதன்றன் வையை யுயர்மணன்மேற்
கானுறை புண்ணிப்பொன் னேர்மலர் சித்திக் கடிமழ்ந்து
வானுறை தேவரு மேவும் படித்தங்கொர் வார்பொழிலே (சக)

என்பது சொல்லி, நீயாகாதே இவ்வகை மேதன்.
கன எப்தற்பாலா யெனத் தலைமகளும் அவ்விடம்

* 'விராய்' என்பதும் பாடும்.

† 'அதிசயன்' என்பதும் பாடும்.

௨ இறையனார் அகப்பொருள்

மொழ்பேற நோக்கிச் செல்லும். சென்றவிடத்துத் தனி
வருந்தல். யளாய்சின்ற தலைமகளை எதிர்ப்படும். எதிர்ப்
படவே, தலைமகள் காணும். காணவே,
ஆற்றாமையான் இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும்
அச்சம் நீங்கிற்று. நீங்கத் தன்றன்மையளாவினாள். தன்றன்
மை யென்பது நாண் மடம அச்சம் பயிர்ப்பொன்னு மிவற்
றொடு கூடி நிற்பது. அத்தன்மையளாய் நிற்பத் தலைமகளது
குறிப்பறியாமைச் சாரலாகாமையின் ஆற்றாவினான் தலை
மகன். ஆற்றாமையாவது பிற்தெவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்

ஹமைதானேயாவது. அவ்வாற்றுமை ஆற்றுவதொன்றனைப்
பற்றும். ஆற்றுவது நிமிதின்மையின் ஒருசொற்சொல்லும்.
என்சொல்லுமோவெனின், நின்னை யான் இப்பொழிவறை
தெய்வமென ஐயுவல், அல்லையாபின் வாய்திறவாய்.
ஆவி சென்றபின்னைப் பெயாப்பதரிதன்றே யென அவ்வகை
போல்வன சொல்லும். அதற்குச் செய்புள் :

மேவியென்னுரைவெண் டாத்துவென்றன்கன்னியீழ்*பொழில்வா
தேவியென் றுநின்னை யானினைக [கின்றது சேயரிபாய [ய்த்
காவியென் றுயகனை றுயல்லை யேலொன்று கட்டுரையா
யாவியென் றுத் தின்னை யாநேச பெயர்ப்ப ரகவிடத்தே. (சக)

ஹையுறை வார்புனற் சேவூர்ச் செருமன்னர் சீரழித்த
வரையுறை தீந்தமிழ் வேந்த னுசிதனெண் பும்பொதியில்
ஹையுறை தெய்வமென் றேற்கல்லை யேலுன்றன் வாய்திறவாய்
யுயிர்செல்லின் யார்பிறர் மீட்பவரே. (சஎ)

* 'துறை' என்பதும் பாடம்.

† 'பெயர்ப்பாரினியா ரிவ்வகவிடத்தே' என்பது முன் அச்சப்
பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

உ-வது குத்திரம்.

* எஉ

என்றான் தலைமகனோவெனின் அல்லன் ; தலைமகனிட
னாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுவுந் தலை
மருங்கணதல். மகனெனவேபடும். அச்சொற் கேட்டலும்
இறந்துபட்டானெனக் கவன்று நோக்கி
உண்மை கண்டாட்குக் கெடுத்ததத் தேடு நன்கலம் எடுத்துக்
கொண்டாற் போலப் பெரியதோர் * உவகையாயிற்று ; ஆக

அவ்வவகை ஒரு மூரன் முதுவல் தோற்றிற்று; தோற்ற
எம்பெருமான் முன்னர்ப் பெரியதோர் நாணின்மை
செய்தேனென ஆற்றாளாயினார். யான் முன் என்றன்மை
யேறாய் நிற்ப ஆற்றாளுரிஞன் எம்பெருமான்; எனதாற்றா
மை கண்டவிடத்து இறந்துபடுமபிற வென ஆற்றாமை
நீங்கும். நீங்க, நான்வந்ததையும். அடைய, மறைவது
காணுது மாதுபடுநோக்கி தன் மணிக்காந்தன் மெல்விரலாற்
போதுபுரைநெடுங்கண் புதைத்தாள். புதைப்ப, இனிச்
சார் வாற்றுமென நினைந்து நின் கருநெடுங்கண் புதைத்தது
இவற்குப் பெரியதோர் ஆற்றாமை செய்யுமென்றாகாதே?
அவற்றின் பரத்தவோ சுரும்புடைக்கோதை நின் கரும்
புடைத்தோளென்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

அரும்புடைத் தொங்கற்செங் தோலரி கேசுரி கூடலன்ன
சுரும்புடைக் கோதைநல் லரயிவற் குத்துயர் செய்யுமென்றுன்
பெரும்புடைக் கண்புதைத் தாய்புதைத்தாய்க்குரின் பேரொளிகேர்
சுரும்புடைத் தோளமுன் ரோவென துள்ளங் கலக்கியதே. (சஅ)

* இச் சொற்றொடர்கள் முன்னச்சிப்பிரதியில் இல்லை;
வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் காணப்பட்டன: இவைகள் இல்லாமை
யான் முன் னச்சிப்பிரதியில் இப்பகுதி பொருட்பேற்றிற் கிடச்
கின்றது. ஈண்டுச் செய்யப்பட்ட ஏனைய திருத்தங்களும் வேறோர்
எட்டுப்பிரதிக்கு இணங்கவே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

எச

இறையனார் அகப்பொருள்

1 தோத்தன் பொழிலணி சேவூர்த் திருந்தார் திறலழித்த
வேந்தன் விசாரிகன் நெல்வரைப் போன்மெலி விக்குமென்றுன்
பூதடங் கண்புதைத் தாய்புதைத்தாய்க்குள்பொருவில்செங்கேழ்க்
காந்தன் விரலு ரன்றோ வெம்மை யுள்ளங் கலக்கியதே. (சக)

“ரொல்லிற் ரொல்லெதிர் கொள்ளா யாழநின்
 றிருமுக மிறைஞ்சி நாணுதி கதுமெனக்
 சாமங் கைம்மிகிற் றுங்குத லெளிதோ
 கொடுங்கே ழிரும்புற னெங்கக் குத்திப்
 புலிவினா யாடிய புலவுநாறு வேழத்தின்
 றலோருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்
 சன்னே கதவ வல்லாண்ணா
 றாண்டலை மதில ராகவு முரசுகொண்
 டோடபரண கடந்த *வற்போர்ச் செழியன்
 பெரும்பெயர்க் கூட லன்னன்
 கரும்புடைத் தோளு முடையவா லணங்கே.”

(நற்றிணை-௩௬.)

என்பதுசொல்லி அவள் குழலுங்கோதையுந் திருத்து
 வானாய்ச் சென்று சாரும.

இது பாங்கற்கூட்டமாயினவாறு.

இனிப் பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்படுமாறு :

யாள் இவ்வேயெய்திற்று விதியானே ; இன்

போழ்விடைச் சூழும் அவ்விதி கைதருமேற் காண்பலெனப்
 சேறல்.

பாங்கற்குச் சொல்லாதே தான் முன்னெ
 திர்ப்பட்ட இடமேனோக்கிச் செல்லும்.

.அதற்குச் செய்யுள் :

!ஆமா றறிபவர் யாரே விதியையந் தீந்தமிழ்கர்

«கோமான் குலமன்னர் கோனெடு மாறன்கொல் விச்சிலம்பி

«லேமான் சிலைதத லேழைய முன்னெதிர்ப் பட்டனைந்த

ஆமா னிரும்பொழி லேயின்னும் யான்சென்று தன்னுவனே.(௫௦)

* ‘திண்டேர்ச்செழியன்’ என்பதும்பாடம்.

௩-வது சூத்திரம்.

•பெரும்பான் மையுறறி தற்கரி தாம்விதி பேணில்லாப்

பொரும்பா ரரசரைப் பூவுதை *வாட்டிய கோன்பொதியிற்
கரும்பார் மொழிமட ஈதரைக் கண்ணுற்று முன்னணைந்த
சுரும்பாரிரும்பொழி லேபின்னும் யான்சென்று தன்னுவனே. (இக)

என நெருநிலநாளால் அவனைக் கண்ணுற்ற பொழிலே

புக்கான். புக்காற்று, அப்பொழில் பெரிய

பொழில்கண்டு தேநர் சார்வாயிற்றாக, ஆற்றாமை நீங்கி

உவத்தல். ஏன். என்னை? இனியாரொடு தலைப்பெய்த

இடங் கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்

டாலே போலும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

துனிதா னகலமண் காத்துத் தொடுபொறி யாயகெண்டை |

பனிதாழ் | வடவரை மேல்வைத்த பஞ்சவன் பாழிவென்ற

குனிதாழ் சிலைமன்னன் கூடலன் னுளது கூடலைப்போ

லினிதா யென துள்ள மெல்லாது குளிர்வித்த தீர்ப்பொழிலே. (இஉ)

தேர்மன்னு தானே பரப்பித்தென் னேஜூர்ச் செருமலைந்த |

போர்மன்னர் தமமைப் புறங்கண்டு னாணிய பூங்கழற்கா

லார்மன்னு வேலரி கேசரியந்தன் புகாரனைய |

வேர்மன்னு கோலதையப் போலினி தாயிற்றிவ் வீர்ப்பொழிலே.

என்று முன் பாங்கற்கூட்டத்துச் சொன்னவாறே

'சென்றுநின்ற தலைமகளை ஆங்குச்சொன்னவாறே சொல்லித்

தலைமகன் புணர்வது. இது பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்

தலைப்படுமாறு.

பாங்கற்கூட்டம் நிகழின், இடந்தலைப்பாடு நிகழாது;

இடந்தலைப்பாடு நிகழின், பாங்கற்கூட்டம் நிகழாது.

என்னை? அத்துனை எளியள் அல்லளாகலான். அஃதே

யெனின், 'பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்படலும் பாங்கு

* 'ஓட்டிய' என்பதும் பாடம்.

* 'பருவரை' என்பதும் பாடம்.

||னோரிற் குறிதலைப்பெய்தலு' மென்று எழற்பாற்றுச் சூத்
 திரம் ; என்னை ? இடந்தலைப்பாடு தெய்வப்புணர்ச்சியோடு
 ஒக்குமாகலான். என்றார்க்கு அதிலே அங்ஙனஞ் சொன்ன
 னேயெனினும் மொழிமாற்றிக்கொள்கவென்பது. அது
 பொருந்தாது ; மொழி மாற்றுதல் என்பது செய்யுள் கிடந்த
 வாறுசெய்யலாகாதவழிச்செய்வது. அவ்வாறு செய்யுஞ் சூத்
 திரம் இனிதாய்க்கிடப்புழி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகச்
 * சொல்ல வேண்டுமோ' என்பது. பெரும்பான்மையும்
 பாங்கனாமென்பது சிந்திக்குஞ், சிறுபான்மை விதியினா
 மென்பது சிந்திக்கும. அதனால் அவன் சிந்திக்குமாற்றாலே
 சூத்திரஞ்செய்யப்பட்டது. மொழிமாற்றுச் சூத்திரம் அன்
 மென்பது. அல்லதூஉம உலகத்தோர இடுக்கணுற்றால்
 விதியானே திருமென்றிரா, முன்னந் தீர்த்தற்குச் சுற்றத்
 தாரையும் நடடாரையும் நினைப்பர் ; ஆசலானும் அவ்வாறே
 சொல்லப்பட்டது. அஃதேயெனின், புறத்தார் உணர்ந்தா
 ருளமென்பது உணர்ந்த ஞான்று இவன் இறந்து படுமென்
 னங் கருத்துடையான் பிறறை ஞான்றே சென்று பாங்கற்
 குணர்த்தற்பாலனோ வெனின், குற்றங் குணமென்பது
 தெருளா துணர்த்துமென்னும் ஒருவன். அது பொருந்தாது.
 அங்ஙனந் தெருளாதுணர்த்திற் பாங்கற்கே உணர்த்தக்
 கடவனோ வழிப்போவார்க்கு உணர்த்த அமையாதோவென்
 பது. மற்றென்னோவெனின், தான் உணர்ந்தானன்றே இவ்
 வொழுக்கத்தினை ! தான் உணர்ந்ததனோ டொக்குமன்றே
 இவன் உணர்ந்தது ! அவனைத் தன்னின் வேறல்லனென்று

* இப்பகுதி முன்னச்சுப்பிரதியிற் 'பொருட்' 'பொருத்த' மின்
சூய்ப் பலவாறு பிறழ்ந்து கிடக்கின்றது; ஆதலின் வேறொரு பிரதி
கோக்கி இங்கே பலதிருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

௩-வது சூத்திரம்.

• எவ

இனிப் பாங்குறற் சூறிதலைப்பெய்தலும் என்றொரு
மைப்படச் சூத்திரஞ்செய்யாது 'பாங்கனோரி'னென்று பன்
மைப்படக்கூறிய தெற்றிற்கு, அவனொருவனாலோவெனின்,
பாங்கன் பார்ப்பானாகலிற் பன்மைவாசகத்தாற் சொன்னா
ரென்பது. அல்லதூஉம், இருமுது குரவராலும் இவனை
எம்போற் கொண்டொழுமென்று தலைமகற்குக் காட்டிக்
கொடுக்கப்பட்டான் பாங்கனென்பதூஉம, நீயும் எம்போ
லத் *தீயனகண்டு பண்பானவிடதீது அடக்குவாயாகென்று
பாங்கற்குக் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டான் தலைமகனென்
பதூஉம் போதரல்வேண்டி இவ்வாறு பன்மைவாசகம்படச்
சொன்னாரென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி
புணர்ந்த பிறறைஞான்று இவள்து வேறுபாடு கண்டு தாய்
இற்செறிக்கில் என் செய்யுமோவெனின், பார்ப்பார் சான்
றோரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடு பாங்கன் சென்று
வரைந் தெய்துவிக்கும். அங்ஙனங் கிடந்ததே விதியென்
னின், அன்று; இவ்வாற்றாற் புணர்தன்முறைமையாக்கும்
விதியெனில் தாய்க்கு அது புலனாகாமைக்கொள்ளு மென்

பது. அஃதேயெனின், ஆயங் கழிக்கானலிடையே கொண்டு
 புகுதாது மற்றொரு கானலிடமே கொண்டு புக்கவிடத்
 துத் தலைமகன் குறியும் பிழைக்கும், பாங்கன்சென்ற
 செலவும் பிழைக்கும்; இவையெல்லாமாம் பிறவெனின்,
 அதுவன்று; அவ்வாறு படினும் வரைந்துபுகும்; அது
 வன்றிப் பிறறைஞான்று இக்கூட்டம் நிகழ்விப்பான் நின்ற
 விதி பிறதோர் கானலிடங்கொண்டுபுக உள்ளம் பிறப்
 பிக்குமோவென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி
 புணர்ந்த பிறறை ஞான்று பாங்கன் தலைமகனைக்கண்டு

* ஈண்டைப் பொருட்டு இன்றியமையாத இச்சொற்றொடர்
 முன் அச்சிப்பிரதியில் இல்லை.

எ-அ

இறையனார் அகப்பொருள்

எற்றினாயிற்று நினக்கு இவ்வேறுபாடென்று வினவின
 வாறுபோல, அன்றேபாதும பிறறைஞான்றேயாதுந் தலை
 மகளது வேறுபாடு கண்டு நினக்கு இஃதெற்றினாயிற்
 றென்று தோழி வினவாமைக்குக் காரண மென்னையோ
 வெனின், தலைமகளது வேறுபாட்டை விதி தோழிகுதுப்
 புலனாகாமைக் காக்குமென்பது. ஆரின் தலைமகன் மாட்டு
 வேறுபாட்டையும் விதி பாங்கற்குப் புலனாகாமைக் கொள
 னற்பாற்று, அன்றாகிற் காரணங் கூறற்பாற்றெனின், விதிச்
 சூக் காரணங் கூறற்பாற்றென்பது; காரணங் கூறினும்
 பாங்கற்குப் புலனாகலாய பயனுண்டு; அக்கூட்டம்
 பாங்கனறிந்து வினவமுடியும். தோழி தலைமகன்மாட்டு
 வேறுபாடுகண்டறிந்து வினவிப் பாங்கற்கூட்டம் முடியாது;
 தோழி தன்னு ளாவதும் இல்லை. இது காரணமென்பது.
 அஃதேயெனின், 'அங்கநிரண்டே தலைப்பெயர்'லென அனா

‘யாதோ, ‘மரபு’ என்றது எற்றிற் கொவெனின், தலைப் பெயற்று இலக்கணமென்றவாறு. மரபெனினும் இலக்கணமெனினும் எல்லாம் ஒருபொருட் பன்மொழி பென்பவாறு.

அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட

லெவ்விடத் தானுங் களவிற மில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இந்நூலகத்துக் களவினது இலக்கணத்தையுங் கற்பினது இலக்கணத்தையுந் தொகுத்துணர்த்துதலுதலிற்று.

சூத்திரக்கிடக்கை நான்குவகைப்படும், ஆற்றொழுக்கமும் அரிமானோக்கமுந் தவளைப்பாய்த்தும் பருந்து வீழ்க்காடுமென. அவற்றுள் ஆற்றொழுக்கென்னுஞ் சூத்திரக்கிடக்கை ஆற்றுநீர் தொடர்புறது ஒழுகுமாறு போலச் சூத்திரங்களுந் தம்முள் இயைபுபட்டொழுகுவது சிங்க

சுவது சூத்திரம்.

எக.

நோக்கென்பது முன்னோறையும் பின்னோறையும் நோக்குஞ் சிங்க நோக்கம், அது போல இறந்ததறினும் எதிர்வதனோடும் இயைபுபட்டிடுவது. சுவளைப்பாய்த்தென்பது தவளைபாய்கின்றழி இடைவிடை ிலங்கிடப்பார்ப்பும், அது போலச் சூத்திரம் *இடையிட்டெப்பார இயைபுகொள்வது. பருந்தின் வீழ்க்காடு என்பது தான் கருதினபொருளை எங்காணும் வீழ்ந்து கொண்டிர்ப்பாம் பருந்து போல இதுவுந் தான் கருதிமுடிச்சொல் கொண்டு முடிந்துப்பார இயைபின்றியேயென்பது. இஃது அஃதற்குச் சிங்கநோக்

தென்றுகொள்க. என்னோ காரணமோனின், இரகத பாங்கற்
கூட்டத்தினையும் கோங்கு வருகின்ற தோழியிற்கூட்டத்
தினையும் கற்பினையு மெல்லாம் கோக்கற் ருகலானென்பது.

இதன் பொருள்: அவ்விபல்பல்லது—மேற் கூறப்
பட்ட இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த இயல்பல்லது; கூட்டக்
கூடல்—ஒருவர் இடை நின்று புணர்ந்தா ளானாகப் புணர்
தல்; எவ்விடத்தானுங் களவிற்கு இல்லை—எந்நேரத்துக்
கண்ணுங் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கத்திற்கில்லை, என்றவாறு.

எனவே, உலகினுள் ஒருவனோ டொருத்தியிடை நிக
ழும் ஒழுக்கமன்று, கூட்டவும நிகழ்ந்து கூட்டாமைபும்
உலகினுள் நிகழ்தலுடைமையால்; இது புலவரால் நாட்
டப்பட்ட ஒழுக்கமென்பது அறிவிக்கப்பட்ட தென்பது.
'கூட்டக்கூடல் எவ்விடத்தானுங் களவிற்கில்லை' யெனவே
†கூட்டாமைக்கூடல் கற்பினுக்கில்லையென்பதாம். தலைமகன்
உலாப்போயின இடத்துப் பரத்தையன்மாட்டிப் பிரிந்தா
னென்றுகருதி ஒரு சிவப்புண்டாம். அச்சிவப்பு நீக்கி வாயில்

* 'இடைவிட்டுக் கொள்வது' என்பதும் பாடம்.

† இக்கே முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம் பொருட்டு,
இவ்வியல்வதா யிருக்கின்றது.

அ0

இறையனார் அகப்பொருள்

கள் கூட்டவே கூடுமென்பது. அஃதேயெனின் இஃதன்றோ
நெடுந்தொகைப்பாட்டினுட் “*கூர் முண் முள்ளி” கூட்
டாமற் கூடிற்றெனின் அதுவுங் கூட்டவே கூடிற்று என்பது.

ஆயின் எவ்வாயிலாற் கூடினோமெனின், ஆற்றாமைவாயி
லாற்கூடினான். கூடினவாறு அதனுரையகத்துக் கண்டு
கொள்க. அஃதெயெனின், களவினுட் 'கூட்டக் கூடலில்லை'
யென்ற தெற்றுக்கோ? அங்ஙனம் கூட்டக் கூடுப
மென்னோமெனின், அங்கு ஆற்றாமை கூட்டுமெ யெனி
னும் வாயிலிலக்கணமின்று. இங்கு வாயில் இலக்கண
முடைத்து; என்ன? வாயில்களும் அவளதுபொறுமை நீக்கு
வதன்றே செய்வது. இதுவும் அவளது பொறுமை
நீக்கினமையின் அமையாதோமெனின் அமையாது; இங்கு
வாயிலிலக்கண முடைத்தாகலின் அமையுமென்பது.

* 'கூர்முண் முள்ளிக் குவிஞிலைக் கழன்ற - மீன்முள் ளன்ன வெண்கான் மாமலர்-பொய்தன் மகளிர் விழுவணிக் கூட்டும்-அவ்வய னண்ணிய வளங்கே ழுரனைப்-புலத்தல் கூடுமோ தோழி யல்கற்- பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பி-னிரும்புசெய் தொடியி னேர வாகி-மாக்க ணடைய மார்பகம் பொருந்தி-முயங்கல் விடாஅ விலை யென மயங்கி-யானோ டென்னவு மொல்லார் தாமற்-நிலைபர ராட் டியபருவமுமுனவே-யினியே, புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்- திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை - நறுஞ்சாக் தணிந்த கேழ்கின ரகலம் - வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே - தீம்பால் படுத ருமஞ் சினரே-யாயிடைக், கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச் - செவிலி, கையென் புதல்வனை நோக்கி - கல்லோர்க் கொத்தனார் நீயி ரிஃதோ-செல்வற் கொத்தனம் யாமென மெல்ல வென்-மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே யதுகண் - டியாமுங் காதல மவற்கெனச் சாஅய்ச்-சிறுபுறங் கலையின் னாக வுறுபெயற் - றண்

இதிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்-மண்டோ எனகிழ்ந்தவற் கலுழிக்
தே-கெஞ்சுறை போகிய வறிவி னேற்கே'—வாழாநாறு-1-உக.

'அவ்வியல்பல்லது கூட்டக்கூடல் களவிற்கில்லை'யென அமையாதோ? 'எவ்விடத்தானும்' என்ற தென்னோ வெனின், உணர்த்த உணர்தல் ஓரிடத்துண்டென்றற்குச் சொல்லினார். யாருணர்த்த உணர்பவோவெனின், தோழி யுணர்ந்தமை தலைமக னுணர்த்தத் தலைமக னுணரு மென்பது. அஃதாமாறு: பகற்குறிவந் தொழுகாரின்ற தலைமகன் புணர்ச்சி யிறுதிக்கண் ஒருகால் தலைமகளைக் கோலஞ்செய்தான். செய்ய அவன் இறப்ப நாணிஞன். நாணத், தலைமகன் கருதுவான், யான்செய்கின்றது இழற்கைக் கோலமல்லது போலும் என்றார் இவள் வேறுபடுகின்றதென உணர்ந்து அவளை ஆற்றுவித்தற்கு நின்றோழி செய்யுமாதே கோலஞ் செய்தேனெனச் சொல்லும். சொல்ல, ஒக்கும், இவர் என்றோழியொடு தலைப்பெய்துடையர்போலுமென உணர்வாளாவது. அவ்வாறு உணர்ந்தாள் பெருநாணிள்ளாதவின் இறந்துபடாளோவெனின், இறந்துபடாள். இவளைத் தன்னின் வேறன்றிக் கருதுமாகவின். வேறன்றி உணரின், இவ்வொழுக்கத்தன்னை உணர்த்த அமையாதோவெனின், உணர்த்தாள், யான் காவற்குற்றப்பட்டேனெனத் தோழி கவலுமாகவின். *தலைமகன் உணர்த்தியதனாற் பயனென்னோ வெனின் நெடுங்கால மொழுகக் கருதுவான் யான் பிரிந்த பொழுது இவளை ஆற்றுவித்துக்கொண் டிருக்கு மென்பத

ஹனுமேஸ் தான் ஒருநாள் இதனை யறியும், அறிந்தக்காற்
கதுமென ஆற்றாளாங்கொல்லோ வென்பதஹனும், இவ்வா
றுணர்த்த ஆற்றுதற்குக் காரணமா மென்பதஹனும்
உணர்த்தும். இது பொருநதாதென்ப ஒருசாரார்; என்னை?
பகற்குறிக்கண் இது சிகழுந்துணையும் நடவாது. இவ்வகை

* பொருட்கு இன்றியமைவாத இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுள்
பிரதியில் இல்லை.

ஈ

அஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

வந்த சான்றோர் செய்யுளும் இல்லை. ஆகலான், 'எவ்விடத்
தானும் இல்லை' யென்பது நன்றுமறுத்தற்குச் சொல்லப்
பட்டதாம், மிகையன்றென்பது. இனிக் 'கூட்டக்கூடல்
களவிற்கில்லை' யென்றிராற், பாங்கற்கூட்டந் தோழியிற்
கூட்டமென்று பேரிட்ட தெற்றிற்கோவெனின், அவர்
துணையாயினமையின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. துணை
வாயினரைக் கூட்டினாரென்னுமோவெனின, என்னும்;
கூடும் இருவரும் அக்கருத்தின ரல்லராகலானென்பது. (ஈ).

உ. புணர்ந்த பின்றை யாங்ஙன மொழுகாது
பணிந்த மொழியாற் றேழி தேளத்
திரந்துகுறை யுறுதலுங் கிழவோன் மேற்றே.

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், பாங்களுதைல், தமிழ்
வாளை இடத்தெதிர்ப்பட்டாதல் புணர்ந்த தலைமகன் தான்
பின்னைத் தெருண்டு வரைதல் தலை; அல்லாதுவிடின், இவ்

வாறொழுகும் என்று அவனொழுகுந்திற முணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

இதன்பொருள்: புணர்ந்த பின்றை—பாங்கனானுந்
தமியானே இடத்தெதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தபின்றை;
ஆங்கனம் ஒழுகாது—பின்றைஞானும் அப்பெற்றியே ஒழுகாது;
பணிந்தமொழியால்—இழிந்தசொற்களான்; இழிந்த
சொல்லென்பது ஒலிவாய்பாட்டின்னொமை நோக்கிப் பணிந்த
மொழி யெனப்பட்டது. பணிந்த மொழியாமன்றே இத்
தழைநல்ல இக்கண்ணினல்ல வென்று இங்ஙனங் கையுறை
பாராட்டிச் சென்றுகின்றல்; தனக்குத்தகாதன்றே இழிந்
தார்க்கன்றே அஃதிரிய்தென்பது. தோழி தேளத்து—
தோழிமாட்டு; இரந்து குறையுறுதலும் கிழவோன் மேற்
டுவது குத்திரம்.

நே—இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து நின்றல் தலை
மகற்குரித்து என்றவாறு.

இரத்தலென்பது குறையுடையார் செய்யுஞ் செய்கை
செய்தொழுகுவது. குறையுறுதலென்பது இக்குறையின்றி

யமையானென்பது படப் பசைந்தொழுகுதல்; அஃதே
யெனின், அவளால் இக்குறை முடியுமென்றிரக்குமோ

முடியாதென் றிரக்குமோ வெனின், முடியுமென்றிரக்குமோ
யெனின் இவளை இகழ்ந்து மதித்தானாம்; தோழியென்பாள்

குற்றேவல் மகள், அவளா லெய்தவாமென்று கருதினமை
யானென்பது. இகழ்ந்து மதிப்பவே, அருமைபும் பெருமை

யும் • காவலுமுடையாள், இவளை எத்திறத்தாணும் எய்துவ
தரிதென்று கருதினா நென்பதனெடு மாறுகொள்ளுமென்

பது. இனி, முடியாதென்றிரக்குமெயெனின், இரத்தலா
னே பயமின்று. * ஒருவரால் ஒரு கருமம் ஆகாமைபறிந்தே

அவருழைச்சென்று அக்கருமத்திற் குழல்வார் நெறியறி
யாதாரன்றோவென்பது. மற்றென்றோவெனின், முடியும்
முடியாதென்று சீர்தூக்கிக்கொண்டு இரப்பானல்லன், தன
தாற்றாமை மீதாரப்பட்டிரக்குமென்பது. அஃதேயெனின்,
இவளால் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகலாற் பிறரா

ணும் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகல்லேண்டும் ; ஆக
லாற் பிறரையும் இரக்க அமையாதோடுவெனின், என்றார்க்கு
அதுவன்று ; இது முடியுஞ்ன்று இவளாலே முடிவதாய்க்
கிடந்ததாகலான் அவ்விதி இவளுழையே செல்லு முளம்
பிறப்பிக்கு மென்பது. அதுவன்றே உலகத்தார்க்குப் பண்
பின்வழியே † ஊக்கம் நிகழுமென்பது.

* 'ஒரு கருமம் ஆகாமையறிந்தே யதன்கண் முடல்வார் நெறி
யறியாதாரன்றோ வென்பது' என்னும் பாடம் ஏட்டுப் பிரதியிற்
காணப்படுகின்றது.

† ஊக்கம் நிகழுமென்பது எனவும் பாடமுண்டு.

அச.

இதையளர் அகப்பொருள்

இவள் எப்பெற்றி கருதுமோ இதனையெனின் ஐயப்

பட்டுநிற்கும். இவனொரு குறையுடையான்போலும், அக்
 குறையின்றியமையான்; அஃதென்மாட்டதென்று கருது
 வேனாயின் இறப்பப் பெருந்தன்மையனாகலின் இறப்பச்
 சிறியேனுழை வேண்டிங் கருமயிலன்னே! அதனால் என்
 கண்ணதெனவுமாகாது, யாரறிவார் சிறியாராற் பெரியார்
 முடிக்குங் கருமங்களுமுள, அதனால் என்கண்ணதென்பதன்
 கண்ணும் ஐயமேயாம். * இனி எம்பெருமாட்டி கண்ண
 தென்று கருதுவேனாயின் அவ ளொருவராற் சுட்டவுஞ்
 சொல்லவும்படுந் தன்மையளல்லளாகலான் அவள் கண்ண
 தென்றுங் கருதலாகாது. யாரறிவார்? இவர்தாமும் அவ
 ளனைப் பெருந்தன்மையராகலான் அவள் கண்ணது கொல்
 லோவெனவும் ஐயமேயாம். இனி இவ்வாயத்துள் ஒரு
 வர்கண்ணதே கொல்லோ வெனவும் ஐயமேயாம். பேரா
 ராய்ச்சியளாகலாற் கதுமெனத் துணியாளன்றே ஒன்றன்
 திறத்து. இனி அருள்காரணமாகக்கொல்லோ இத்தழை
 யுங் கண்ணியுங் கொண்டிவருவதெனவுமாகாது. ஆற்றாத
 இயல்பினனாய் வருமாதலான் இதன் கண்ணும் ஐயமே
 யாம் என்பது. அதற்குச்செய்யுள் 'முன்னுற வுணர்தல்
 குறையுற வுணர்தல்' (இறையனார்-எ) என்னுஞ் சூத்தி
 ரத்துட் காட்டிதும். அஃதேயெனின், இவளை அவட்குச்
 சிறந்தமை அவன் அறியுமாறென்னை? பிறர்சொல்லி
 னாரும் இல்லையாலோவெனின்; அறிந்தானன்றே! இயற்
 கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னைத் தன்னை அவள் காணு
 மைத் தான் அவளைக்காண்பதோர் அணிமைக்கண் நின்றான்.
 நின்றானாக, மற்றையோரெல்லார் தலைமகட்குச் செய்யும் வழி
 பாடும், இவள் விசேடத்தாற்செய்யும் வழிபாடும், எல்லார்க்
 குந் தலைமகள் செய்யும் அருளிச்செய்கையும், இவட்கு

விசேடத்தாற் செய்யும் அருளிச்செய்கையுங் கண்டமை
 யான் இவளாம் அவட்குச் சிறந்தாள்; இதுவும் எனக்கோர்
 சார்பென்பதனை உணர்ந்தான். உணர்ந்தபையான் இவ
 ளுமையே செல்லுமென்பது. அஃதேயெனின் இவளுழைச்
 *செல்கின்றயுங்கள் ஐயுறவோவெனின், ஐயுற. எங்ஙனம்
 ஐயுறதவாறெனின்; தழைபுங் கண்ணியுங் கோடற்பொருட்
 டாக † வேறேரிடத்துத் தனியளாய் நின்ற நிலைமைக்
 கட் செல்லுமென்பது. இவள் இன்னணர் தனியளாய் நிற்ப
 தறிந்துசெல்லுமோவெனின், செல்லான்; விதிக்கொண்டு
 சென்று தலைப்படுக்கு மென்பது. (டு)

அஃதேயெனின், 'இரந்துறுதல் கிழவோன் மேற்றே,
 யென்னுது 'குறையுறுத' லென்றது எற்றிற்கோவெனின்,
 இரத்தலென்பது குறையுடையாரசெய்யுளு செய்கை செய்
 தொழுகுதல்; குறையுறுதலென்பது இக்குறை இவனின்றி
 யமையானென்பதுபடப் பரைநொழுகுவது. அஃதே
 யெனின், 'இரந்து குறையுறுத'லென அமைபாதோ இரந்து
 குறையுறுதலுமென்று உம்மைகொடுத்தது எற்றிற்கோ
 வெனின், தெருண்வெரைதல் சிறப்புடைத்து; தெருளாது
 ஒழுகில் இவ்வா ரெழுமுகுதலென்பதற்குச் சொல்லப்பட்
 டது.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுவது, புணர்ந்தபின்றையென்
 பது இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்றை என்றவாறு.

* செல்கின்றயங்கள்—செல்கின்ற ஆயங்கள்; செல்கின்ற

என்னும் பெயரெச்சம் ஈறுகெட்டது.

† 'வேரோரிடத்தினனாய் நின்ற நிலைமைக்கட் செல்லுமென்பது; அஃதேபெனின் இவன் அந்நிலையுனாய் நிற்குநிலைமையறிந்து என்பதும்பாடம்.

அக

இதையுரை அகப்பொருள்

'ஆங்ஙனம் ஒழுகா'தென்பதற்குப் பாங்கனானுந் தமிழாங்கோ இடத்து எதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தொழுகாது தோழியை இரந்து பின்னிற்றற்கண்ணே முயலுமென்பாரும் உளர். அதுபொருந்தாது. என்னகாரணமெனின், தன்பாங்கன் தனக்குச் சிறந்ததுணை அவன் பாங்காய்தோழி சிறக்குமாறுண்டோவென்பதனான். அப்பொழுது அவனை நினையான் தன் பாங்குனையே நினைக்குமென்பது. (டு)

ஈ. இரந்துகுறை யுறாது கிழவியுந் தோழியு
மொருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கிப்
பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்ப்
புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து
மதியுடம் படுத்தற்கு முரிய னென்ப.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மதியுடம்படுக்குந் திறனிதுவென்ப துணாத்துதனுதலிற்று. மேற்கூத்திரத்தினோடு இதற்கு இயைபென்னையோவெனின், மேற்பணிந்த மொழியால் தோழியை இரந்து பின்னிற்றுகுமெனப்பட்டது. அங்ஙனம் இரந்து பின்னின்றவிடத்து எத்திறத்துக்கொல்லோ இவனுடைய குறையென்று ஐயப்பட்டு நிற்பதல்லது இன்னதென்றுணராளன்றே! உணராமையால் என் குறை இன்னதென்றறிவித்து இரந்து பின்னிற்பனென்னுங் கருத்

தினால் இதுசெய்யுமென்பது மேற்கூத்திரத்தோடு இயைபு.

இதன் பொருள்: இரந்து குறையுறது—இரந்துவைத்
துக் குறையுறவு தோன்றாமை; கிழவியுந் தோழியும்—கிழவி
யெனப்படுவாள் தலைமகள், தோழியெனப்படுவாள் செவி
லித்தாய்மகள், என்னை? *¹“தோழி தானே செவிலி மகளே”

* தொல்காப்பியம் - கனவியல் - ௨௪.

சு-வது சூத்திரம்.

௨௪

என்றாகலின்; அவ்விருவரும்: ஒருங்கு—ஒரிடத்தராதல்;
தலைப்பெய்தல்—கூடியிருத்தல்; செவ்வினோக்கி—அன்ன
தோர் பதனோக்கிச் சென்றுகிற்தல்; அங்ஙனம் நிற்பாற்கு
ஒருசொற்படுகால் முறைமைவேண்டும; பதியும் பெயரும்
பிறவும் வினாஅய்—பதிவினாதலென்பது எவ்வூரென்பது,
பெயர்வினாதலென்பது என்னபெயர்ரென்பது, பிறவினா
தலென்பது இங்கே சில * மா போந்தனவுளவே, இளைபர்
போந்தாருளரே, யானே போந்தனவுளவே † என்று இத்
தொடக்கத்தான வினாதல். அதற்குச் செய்யுள்:

பதியும் பெயரும் வினாதல்.

‡¹ரின் மலிந்தசெவ்வேனென மாறெனல் வேலியொன்றார்
போரின் மலிந்தவெவ் தானே யுறவுகாண்—கோன்பொதியிற்
காரின் மலிந்தபைம் பூம்புனங் காக்கின்ற காரிகையீர்
ஊரின் பெயருதும் பேரு மறிய வுரையின்களே. (௫௫)
நிதியின் கிழவ னிலமகள் கேள்வெனல் வேலியொன்றார்
கதியின் மலிந்தவெம் மாவுங் கரிநுங் கவர்ந்துகொண்டான்
பொதியின் மணிவரைப் பூம்புனங் காக்கும் புனையிழையீர்
பதியின் பெயருதும் பேரு மறியப் பகர்மின்களே. (௫௬)

அறையார் கழன்மன்ன மாற்றுக் குடியமர் சாயந்தழியக் [வான்
 கறையா ரயில்கொண்ட கோன்கொல்லிக் கார்ப்புனங் காக்கின்ற
 பிறையார் சிறுதுதற் பெண்ணு ரமிழ்தன்ன பெய்வளையர்
 மறையா துரையி னெமக்குதும் பேரொடு வாழ்பதியே. (௨௪)
 கறையின் மலிந்தசெவ் வேல்வலத் தாற்றென் கடையல்வென்ற
 வறையுங் கழலரி கேசரி யந்தண் புகாரணைய
 பிறையின் மலிந்த சிறுதுதற் பேரமர்க் கண்மடவீ
 ருறையும் பதியுதும் பேரு மறிய வுரையின்களே. (௨௫)

* 'மான்போந்தனவுளவே' என்பதும் பாடம்.

† 'மயில்போந்தனவுளவே' 'நாய்போந்தனவுளவே' என்பவுங்

வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றன.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டது.

௮௮ இறையனார் அசப்பொருள்

பிறவுமென்றதனால் இவையுஞ் சொல்லிச் சென்று நிற்கும். அவையிற்றிற்சூச் செய்யுள் :

வேழம் விஞாதல்.

வருமால் புயல்வண்கை மான்தேர் வுரோதயன் மண்ணைந்த
 திருமா லவன் ளெஞ்சி உன்னவஞ் சேடிச் சேயினையார்
 கருமால் வறையன்ன தோற்றக் கருங்கைவெண் டோட்ட செங்கட்
 பொருடாக் கண்ணென்று போந்த துண் டோதும் புனற் றே. (௮௮)

கவுமான் விஞாதல்.

சினமாண் கடற்படைச் சேரலன் நெண்ணை யாற்றுலாந்து
 மனமாண் பழியவை வெல்லொண்ட சொன்னவையா ரா ரோய
 கனமாண் வனமுலைக் சையார் லரிவராக் காரிஞாயீ
 சினமாண் புகுந்தது வேடுவன் மீதும் மிருத்புனச்சே (௮௯)

சிலைமாண் படைமன்னர் செநகலத் தோடச செருவினாதத
கொலைமா ணயின்மன்னன் நென்புன ஸூடனை கோல்கயாய்
சிலைமாண் பகழியி னேவுணமு தன்னினத திழ்ப்பரிசேரார்
கலைமான் புகுந்ததுண் டோவுரை யீர்நுங்கன் சார்ப்பனாதத. (சுக)

நெரி விருதல்

வெல்லுந் திறநினைந் தேற்றார் விழிஞ்சுத்து விண்ணம் [தேன்
கொல்லின் மலிந்தசெவ் தேவ்விக்காண்ட கோன்கொல்லிச சாரலின்
புல்லம் பொழிலிள வேங்கையின் சித்திந்ற பூநாசழலர்
செல்லு நெறியறி யேனுரை யீர்நுஞ் சிறுகுடிககே. (சுக)

மொழிபெருது கூறல்.

தன்னும் புரையு மழையுரு மேறுதன் குணமுன் னுந்
தன்னுங் கொடிமிசை யேந்திய கோன்கொல்லிச சூழ்பொழில்வாய்
மின்னுங் கதிரொளி வாண்முகத் திரேன் வினாவுரைத்தான்
மன்னுஞ் சுடர்மணி போந்துரு மோதுங்கள் வாயகத்தே. (சுக)

* 'போதருமோ' என்பதும் பாடல்.

சு-வது குத்திரம்.

அக

வேழம் வினாதல்.

கண்ணுந் நெதிரந்ததெவ் வேந்தர் படககடை யத்தொடிமேல்
விண்ணுற்ற கோளுரு மேந்திய வேந்தன் வியன்பொதியிற்
பண்ணுற்ற தேமொழிப் பாவைநல் லீரோர் பகழிமுழ்கப்
புண்ணுற்ற மாமொன்று போதததுண் டோறும் புனத்தயலே.
முடியுடை வேந்தரு மும்மத யானையு மொயயாருட்
பொடியிடை வீழத்தென் பூலநதை வென்றான் புதாரனைய
வடிவுடை வேனெடுங் கண்மட வீரநுங்கன் வார்புனத்திற்
பிடியொடு போதததுண் டோவுரை யீரோர் பெருங்களிதே. (சுக)
என்பன கொள்க.

புதுவோன்போல—எஞ்ஞான்றும் அஞ்சிவத்துச் சென்

றறியாதானும் அவரைக் கண்டறியாதானும் போல;
பொருந்துபு கிளந்து—அவ்விதத்திற்கும் அவரை வினாதற்
கும் பொருந்துவன சொல்லி; மஹி உடர்ப்படுத்தற்கும்
உரியனென்ப—மஹிமென்பது அறிவு; அவ்வறிவினை ஒருப்
படுத்தற்கும் உரியன் என்றவாறு.

யாரறிவையோவெனில் தோழியறிவையெனக் கொள்க.
அவளது அறிவினை ஒருப்பதிக்குமெனவே முன் கவர்ந்தமை
பெற்றும். எங்ஙனம் கவர்ந்ததோவெனின், இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்த ஞான்றி தற்கொண்டு கண்டிவந்து
துதல் வேறுபட்டுக் காட்டிற்று, இவட்கு இவ்வேறுபாடு
தெய்வத்தினுணியிற்றுக் கொல்லோவெனவும், * மக்களி
னுணியிற்றுக் கொல்லோவெனவும், இனி இவனும் அதற்
கொண்டு தழையுங் கண்ணியுங் கொண்டு பின்னிலை
முனியாது இரந்து பின்னிற்கின்றான், இவனுடைய குறை
யார்மாட்டது கொல்லோவெனவும் எனக்கொள்க. * அங்

* இச்சொற்றொடர் முன் அகப்பிரதியில்லை; வேறொரு
பட்டப்பிரதியிற் கண்டது.

க0

இதையனார் அகப்பொருள்

மனங் கவர்ந்த தோழி இவள் வேறுபட்டது இவன் காரண
மாகப்போலும், இவன் இரந்து பின்னின்றது இவன்
காரணமாகப்போலுமென ஒருங்கு கண்ணி வேறுக வகுத்
துணரு மென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

உருவார்விணவு மொருவழியுணர்தல்.

விறையா டியகண்ணி வேதன் விசாரிதன் கொல்லிவிண்டோய்
விறையா டியபுணங் காவலு மானின் வழிவரவு
விறையா டியகுத லாட்கு மிவற்கு நனைப்பினில்லை

யுரையா டெவர்கண்ணி னுனுள்ளத் துள்ளது மொன்றுகதே. (கசு)
 பொருங்கண்ணி குடிவா தார்படப் பூலகதைப் பொன்முடிமே
 விருங்கண்ணி வாங்க யணிந்தான் பொதியி லிரும்பொழில்வாய்
 மருங்கண்ணி வகை சிலமபன்றன் கண்ணுமில் வாணுதலான்
 கருங்கண்ணுங் தம்மிற் கலகதனு டாமிவகொர் காரணமே. (கௌ)

என இத்தொடக்கத்தன கொள்க. அஃதேயெனின்
 'இரந்து குறையுறது கிழவியுந்தோழியுந் தலைப்பெய்த
 செவ்வி நோக்கி' பெனவமையாதோ? 'ஒருங்கு' எனல்
 வேண்டியதென்னை? களவுகாலத்துத் தலைமகன் தேரோ
 டும் * மூருங்கு செல்ல அமைபுமென்றதற்கு வைத்தார்,
 என்னை? சான்றோர்செய்யுளுள் அங்ஙனம் வந்ததாகலான்.
 அது வருமாறு:

நேர்ந்தங் காதலர் மேரி நெடுதிண்டே
 நூர்ந்த வழிசிறைய லூர்ந்தாய்வாழி கடலோத
 மூர்ந்த வழிசிறைய லூர்ந்தாய்மற் றெம்மொடு
 தீர்ந்தாய்போற் றீர்ந்திலையால் வாழி கடலோதம்.

(சிலப்பதிகாரம் - காண்வரி, ௩௧.)

'என்றித் தொடக்கத்தனவெனக் கொள்க. 'மதியுடம்
 படுத்தற்கும் உரிய'னென்ற உம்மையாதோவெனின், வரைந்

* 'ஒருங்கு' என்பதும் பாடம்.

எ-வது சூத்திரம்.

௧௧

தெய்துதல் மிக்கதே பென்பது போதா ஆங்ஙனம் உரைத்
 தார். (௧)

எ. முன்னுற வுணர்ந்தல் குறையுற வுணர்ந்த
 லிருவரு முள்வாழி யவன்வர வுணர்ந்தலென்
 றம்முன் மென்ப தோழிக் குணர்ச்சி.

என்பதென்னுதலிற்றேடுவெனின், தோழி யுணர்ச்சியைப்
பெயரும் முறைபுகு தொகையும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: முன்னுறவுணர்தல்—இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்த நிறைவு! என்று அவன் கண் சிவப்பும்
துதல்வேறுபாடுங் காண்டி கரவு நாடி உணர்வது:

எங்ஙனம் உணருமோடுவெனின், எம்பெருமாட்டிக்
கவையாடல் கூறி குப்பலன்டைத்தன்மைத்தன்றால் இவ்வேறு
நகைத்தல். பாடு; *இஃது எறியினான் ஆயிற்றுச்,
சொல்லுநீ மென்னும். என, நெருநல் நினைநீங்கிமேதக்க
தோர் கணைகண்டு நெடுங்காலமும் ஆடினேற்கு ஆயிற்று,
ஆகாதே கண்சிவப்பும் துதல்வேறுபாடு மென்னும். என,
என்னை! கணைபாடினார்க்கெல்லாம் இக்காரிகை நீர்மை பெற
லாமெனின் யானும் அதுவே செய்துகாணேனோ! என்னும்.
அதற்குச் செய்யுள்:

தோர்மன்னு வாட்படை செங்கிலத் தோடச் செருவினைத்த |
போர்மன்னன் நென்னன் பொதியிற் புனமா மயில்புரையு
மோர்மன்னு காரிகை யெய்தலுண் டாமெனின் யானுநின்போ
வீர்மன்னு நீல நெடுஞ்சுனை யாடுவ னேனரிழையே. (கஉ)

* இங்கிருந்து ஆறுவரிகளில் வட்டப்பிரதியை நோக்கிப் பன்
நிருத்தநிகன் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.*

கஉ

இரையனார் அகப்பொருள்

புண்டா மருநிதத் துற்றுத்தொன் பூலந்தைப் போர்மலைந்த
வொண்டா ரரசர் குடிபட்ட னோடுமொளி வாணன் - மந்

கண்டான் பொதியின் மயிலின் காரிகை பெய்து. அரீன்போ
லுண்டா மெனிந்தையல் யாழஞ்சென் ருடுவ னெண்ணையே.

“எபயுன் னாலைப் பழுதார் படரி
மொட்டென காணென்றினை யேய்க்கு
மடிசெவிட ருடல் தீர்ப்படைபார்
திருசெருண் டா பிழை மெய்வகை”
கொன்ற வானி கொஞ்ச சநின்
பொரியை மிளங்க சுததி வான்கே
பூருவ செண்டேன ருடகொண்ட சூழியு
கடுவெண் யாழை பாடித் தொந்தி
கேவா வடம் வீழ்ந்தென்க குறிந் தொண்டு

* பேசுநறு தாழ்நாப டவர்கையே
கோனென மெல்லிள தெளிபாப கன்போல்
யாழை பாடித் காண்கோ போழி
வரைவெ று கிழிந் தாழ்நாப மெய்வகை
நிகழ்புண் முருகன் தாமரை வையா க்
காமழைந் டாழிந் தொந்தி, கையே
வொண்டோர் மருவென போல்வதோர்
கண்கவர் காரிகைபெறுதலுண் டெனினே.”

எனக்கேட்டுத் தலைசாய்த்து நல்லகணையாநிற்பப்
பிறைதொழ புணர்ச்சி உண்டென்று உணர்ந்து கொள்
கென்றல். வாளாவது. அல்லது உப, அங்நனம் வேறு
பாடு கண்டு ஐயுற்றாநின்றான் அநதிவான்கட் செங்கோட்டு
மதர்வைக் குழவித்திந்சனோர் கண்டு தான் தொழுது நீயுந்
தொழுதுகா னென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:
திருமா லகலஞ்செஞ் சாநதணந் தன்னசெவ்வான்முகட்டுக் [ஞர்
கருமா மலர்க்கண்ணி கைதொழுத் தோன்றிற்று காண்வந்தொன்

* ‘பாலி னாலம்’ என்பதும் பாடம்

எ-வது குத்திரம்.

செருமா லாககச செநிலத தட்டென் நீநதமிழநர்
 பெருமான் னனது குலமுத லாய பிறைக்கொழுந்தே. (எ0)
 முன்னுந் தொழததோன்றி முள்ளெயிற்றா யத்திசையே
 யின்னுந் தொழததோன்றிற் நீதேகாண்—மன்னும்
 பொருகளிடால் யானைப் புகழ்க்கிள்ளி பூண்போற்
 பெருகொளியான் மிக்க பிறை.

எனக்கேட்டுத் தலைமகள் தொழாதேவிற்குங் கற்பழியு
 வேறுபடுத்துக் கென்பதனான்; அதுகண்டு புணர்ச்சியுண்
 கூறல். மைஅபிந்துகொள்ளுமென்பது அஃதன்றி
 அவளை வரையணங்காகவுஞ்சொல்லும். அதற்குச்செய்யுள்:
 மண்டா னிறைநத பெரும்புகழ் மாறன்மந தாரமென்னுந்
 தண்டா ரவன்கொல்லித் தாழ்சனை யாடிய தானகன்றா
 னொண்டா மரைபோன் முகத்தவ ணின்னோ டிருவமொக்கும்
 வண்டார் குழலவன் வந்தா வியங்கு வரையணங்கே. (எக)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

புணர்ச்சியுரைத்தல்.

ஆனெடுங் தானையை யாற்றுக குடிவென்ற கோன்பொதியிற்
 சேனெடுங் குன்றத் தருவிகின் சேவடி தோயந்ததில்லை
 வானெடுங் கண்ணுஞ் சிவப்பசசெவ் வாயும் விளர்ப்பவண்டார்
 தானெடும் போதவை குட்டவற் றோவத் தடஞ்சுனையே. (எஉ)

இவை நாண நாட்டம்.

இனி நடுங்க நாடுமாறு: நம்புனத்துள் உதிரம் அனைந்த
 கோட்டதோர் களிறுகண்டேனென்னும். அதற்குச் செய்
 யுள்:

நடுங்கநாட்டம்.

கலவா வயவர் களத்து ரவியக் கணைபுதைத்த

*குலவார் சிலைமன்னன் கோனெடு மாறன்றென் கூடலன்ன
 விலவார் துவர்வாய மடநதைநம் மீரம்புனத் தின்றுகண்டேன்
 புலவார் குருதி யனைநதவெங் கோட்டோர் பொருகளிறே. (எங்)

“கொலையார்சிலை” என்பதும் பாடம்.

கூசு

இறையனார் அகப்பொருள்

பொருதிவ் வுலகமெல் லாம்பொது நீக்கிப் புகழ்படைத்தல்
| கருதிவந் தாருயிர் வான்போ யடையக் கடையல்வென்ற
பரிதி நெடுவேற் புராங்குசன் கொல்லிப்பைம், பூர்புனத்துக்
குருதிவெண் கோட்டது கண்டேன் மடநதையார் குஞ்சரமே.
பண்டிப் புனத்துப் பகலிடத் தேனலுட்
கண்டிக் களிற்றை யறிவன்மற் - நிண்டிக்
கதிரன் பழையனூர்க் கார்லீலக் கண்ணு
யுதிர முடைத்திதன் கோடு.

அதுகேட்டுப் பல்நாலும் இவ்விடத்துவந்து இயங்கு
வான் எம்பெருமானாகலான் அவனைக் கனிந்து ஏதஞ்செய்தது
கொல்லோவென்று நடுங்கும். அதுகண்டு கூட்டமுண்மை
உணரும். அது பொருந்தாது, நாணவும் நடுங்கவும் நாடுதல்
அகத்தினைநிலக்கணபன்மென்க. என்னை?

“நாணவு நடுங்கவு நாடா டோழி

நாணுவ காலைத் தலைமக டேஎத்து”

என்பதாகலான். அல்லதூஉம், இவன் பெருநாணிள்ளாக
லானும் பேரச்சத்தினளாகலானும் இறந்துபடுமாகலான்
அவளே தத்திற்குக் கவலாளாயினாளுமாம். அல்லதூஉம்,
அவளை அவமதித்துக் கருதினாளுமாம். அவளது குறிப்பறி
யாது உரைத்தமையான் ஆசாரம் அறியாளுமாமென்பது.
இக்குற்றமெல்லாந் தங்கும் அவ்வகை உரைப்பார்க்கு.

மற்றென்னோ உரையெனின், முன்னுறவுணர்தலென்
பது இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னை அவளது வேறு
பாடு தெய்வத்தினாற்பிறந்துக் கொல்லோ மற்றொருவாராயி
ற்றுக்கொல்லோவென ஐயுற்று நிற்பது. அதற்குச் செய்யுள்:
வாட்டம் வினாதல்.

கந்தா ரதிகளி யானைக் கழனெறி மாறன்கன்னிக்
கொந்தா டிரும்பொழில் வாய்ப்பண்ணை யாயத்துக் கோலமின்பும்.
எ-வது குத்திரம். கடு

பந்தா டலினிடை நொந்துகொல் பைங்குழல் வெண்பணன்மேல்
வந்தா டலினடி நொந்துகொல் வாணுதல் வாடியதே. (எடு)
பொருந்திய பூந்தண் புனரூன் குடைநதுகொல் பொற்கயிற்றுத்
திருந்திய வுசல்சென் ருடிக்கொல் சேவூர்ச செருவடர்த்த
பருந்திவர் செஞ்சுடர் வென்வேற் பராவகுசன் *பற்றலர்போல்
வருந்திய காரண் மென்னைகொல் லோமற்றிவ் வாணுதலே. (எசு)

இனிக் குறையுறவுணர்த் லென்பது அவன்தழைபுங்
கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிழைமுனியாது
உறையுறவுணர்தல் நிற்பதொக்கும இவன்இரந்து பின்னின்றது
அவள் காரணமாகப்போது பென உணர்
வது. • அது பொருநதாதன்றே. யாரானு மொருவர்
தன்னுழை ஒரு குறையுடையராய் சென்றவிடத்து அவள்
கண்ணதென்று கருதுவான்பின் அவளை அவமதித்துக்
கருதினாளுமாம், அவளது பெருமையொடும மாறுகொள்ளு
மென்பது. மற்றென்றோ குறையுறவுணருமாறெனின்,
இவன் இரந்து பின்விற்கின்றது எற்றிற்றுகு கொல்லோ
வென உணர்வதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

மூழையும் புரைவெண்க வானவன் மாறன்மை தோய்பொதியில் |
வழையுங் கமழு மண்நெடுங் கோட்டுவண் சந்தனத்தின்
நழையும் லீழைதரு கண்ணியு மேந்தியித் தண்புனத்தி
னுழையும் † பிரிய லுருனறி மேனிவ னுள்ளியதே.
தின்பு முகநெடு வேன்மன்னர் சேவூர்ப் படமுடிமேற் |
நன்பு மலர்த்தும்பை குடிய தார்மன்ன னோரிடென்னும்

வண்பூஞ் சிலம்பின் வரைப்புன நீங்கான் வருஞ்சரும்பா
ரொண்பூந் தழையுந் தருமறி யேனிவ னுள்ளியதே.

(எஅ)

இவை இரண்டும் ஐயவுணர்வே, துணிபில.

* 'தன்பகைபோல்' என்பதும் பாடம்.

† 'பிரியகில்லான்' என்பதும் பாடம்.*

கக

இறையனார் அகப்பொருள்

இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல் என்பது:
அவ்வைய வுணர்வொடு நின்றாள் இருவரும் உள்வழி அவன்
வந்துநின்று பதியும் பெயரும் பிறவும வினுவத் துணிந்
துணருமெனக்கொள்க. அதற்குச் செய்யுள்:

இருவருள்வழி யவன்வரவணர்தல்.

செறிந்தார் கருங்கழற் றென்னவன் செநிலத் தைச்செருவின்
மறிந்தார் புறங்கணடு நாணிய கோண்கொல்விச சாரல்வநத
நெறிந்தார் கமழ்குஞ்சி யானே டிவளிடை நின்றதெல்லா
மறிந்தேன் பலநினைந் தென்னையொன் றேயிவ ராருயிரே. (எக)
வண்ண மலர்ததொங்கல் வானவன் மாறன்வை வேன்முகமுங்
கண்ணுஞ் சிவப்பக் கடையல்வென் றுன்கட னுடனைய
பண்ணும் புரைசொல் லிவட்கு மிவற்கும் பலநினைநதிங்
கெண்ணுங் குறையென்னை யொன்றே யிருவர்க்கு மின்னுயிரே.

“ஏனல் காவ விவளு மல்லன்

மான்வழி வருகுவ னிவனு மல்ல

னரநதங் கண்ணி யிவனே டிவளிடைக்

கரநத வுன்னமொடு கருதியது பிறிதே

நம்மு னுணுவர் போலத தம்முண்

மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல

வுள்ளத துள்ளே மகிழ்ப

‘சொல்லு மாடுப கண்ணி னுனே.”

இதனை மதியுடம்பாடென்றமையானும் முன்னையறிவு

கவர்ந்து நின்றதென்பது பெற்றும், துணிவுணர்வு பெற்றில்
மென்பது. அஃதேயெனின், 'அம்முன் நென்ப தோழிக்
குணர்ச்சி' என்று முன்வினையும் உணர்ச்சி யென்றே சொன்
னமையால் துணிவுணர்வே ஆகற்பாலதெனின், துணிவுணர்
வும் உணர்வே பெனப்படும், ஐயவுணர்வும் உணர்வேயெனப்
படும், உணர்வென்னும் பொதுமைநோக்க; சந்தனமும் காஞ்
சிரையும் மரமெனப்பட்டதேபோல். இவ்வாறாகவே தோழி

எ-வது குத்திரம்.

கௌ

ஆராய்ச்சி யுடைமையும் ஆசாரமுடைமையும் ஏதத்திற்குக்
கவறலும் நன்கு மதித்தலும் வெளிப்படுமென்பது. அஃதே
யெனின், 'அம்முன் நென்ப தோழிக் குணர்ச்சி'யென்ற
தென்னை? முன்றுமே யென்று துணிந்தாலுயின் உம்மை
கொடுத்தார் சொல்லவேண்டும்; என்னை?

“இளைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு
வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௩௩.)

என்றாராகலின். அஃதே, உம்மை மீண்டும் தொகுத்துக்
கூறினார், அஃது அங்ஙனம் தொகுத்தற்கு இலக்கணம்
உண்மையான். ஆயின் 'இருவரும் உள்வழி அவன் வரவு'
என்றாகாது, அவன் செல்லு என்மதன்றி; என்னை?

“தருசொல் வருசொ லாயிரு கிளவியுந்

தன்மை முன்னிலை யாய் ரிடத்த”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௧.)

“வனை யிரண்டு மேனை யிடத்த”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௩௦.)

என்றாராகலின். அஃது அபியாது சொன்னாய்,

“செவவின்னும் வரவின்னும் தயவின்னும் கொடையின்னும்”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௮.)

என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இலேசினான் முடியும். ஆகவினன்
 நே, “* தூண்டில் வேட்டுவன்வாங்க வாராது” என்று
 சொல்லினார் சான்றோர் என்பது.

“பருவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக் - கொடுவா யிரும்
 பின் கோளிரை துற்றி - யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக் -
 ஁ம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந் - தரிப்படு வள்ளை யாய்
 கொடி மயக்கித் - தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது - கயிற்று
 கதக்கேப் போல மதமிக்கு - நாட்கய முழக்கும் பூக்கே மூர - வரு

7

கூஅ

இறையனார் அகப்பொருள்

அ. ஆங்குணர்ந் தல்லது கிழவோ டேளத்துத்
 தான்குறை யுறுத றோழிக் கில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோடுவனின், இதுவுந் தோழிக்
 குரியதோர் இலக்கண முணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன்பொருள்: ஆங்கு உணர்ந்து அல்லது—அங்
 னனம் உணர்ந்தபின்றையல்லது; கிழவோள்தேளத்து—தலை
 மகள்மாட்டு; தான் குறை உறுதல் தோழிக்கு இல்லை—
 தான் குறையுற்று *முடிப்பலென்று நிற்குந்தன்மை தோழிக்
 கில்லை என்றவாறு.

எனவே, என்சொல்லப்பட்டதாம்? கரவு நாடி வேண்டு
வாரையும் மறுக்கப்பட்டதாம். அஃதேயெனின், 'குறையுறு
தல் தோழிக்கு' என அமையாதோ, 'தான்' என்றது எந்
றிற்கோவெனின், பின்னையுந்தானல்லன் குறையுறுபுக் கூறு
வான் அவனது ஆற்றாமையைத் தன்கட்கொண்டு நின்றமை
யால் அவனே யெனப்படும். (அ)

புனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத்-திருமரு தோங்கிய விரிம
லர்க் காவி-னறும்பல் கூந்தற் குறுநதொடி மடநதையொடு-வதுவை
யயர்நதனை யென்பவலரே-கொய்சவற் புலவிக் கொடித்தேர்ச் செழி
ய-னூலங் கானத் தகன்றிலை சிவப்பச்-சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு
திதியன்-போர்வல் யானைப் பொலம்பூ னெழினி-நாரரி நறவி னெரு
மையூரன்-நேங்கமழகலத்துப் புலர்ந்த சாநதி-னிருங்கோ வேண்மா
னியதேர்ப் பொருநனென் - நெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன் -
முரசொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக் - கொன்றுகண்ம்
வேட்ட - ஞான்றை - வென்றிகொள் வீர - ரார்ப்பினும் பெரிதே." (அகம்-கூ.)

'முடிப்பல் என்னுஞ் சொல்' எனவும் பாடமுண்டு.

க-வது சூத்திரம்.

கக

க. முன்னுற வுணரினு மவன்குறை யுற்ற
பின்ன ரல்லது கிளவி தோன்றுது.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகன் முன்னின்று
தோழி சொல்லாடுந் திறன் உணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன்பொருள்: முன்னுறவு உணரினும்—மதியுடம்
படுப்பக் கூட்டமுண்மை உணர்ந்தாளாயினும்; அவன்குறை
யுற்ற பின்னர் அல்லது—அவன் இரந்து பின்னின்ற பின்
னர் அல்லது; அவன் இரந்து பின்னிற்றுகுமாறு 'குறையுறுங்
கீழவனை யுணர்ந்த தோழி' (இறையனார்-கஉ.) என்னும்

சூத்திரத்துட சொல்லுதும்: கிளவி தோன்றது—முடிப்
பல் என்னுஞ் சொல் தோன்றது என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மதியுடம்பித்துத் தன்கருத்தறிவித்துப்
பின்னைத் தழையுங் கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிற்சும்.
நின்றனொடு முடிப்பக்கருதுவாள் தன்கண் நாணுக் கெடுந்
துணையுங் குறியாகும். ஆட, அற்றைக்கன்று ஆற்றமை அவற்
குப் பெருகும். பெருநுவதுகான்றி அற்றைக்கன்று இவட்கு
நாணுச் சுருங்க இரண்டிந் துலர்த்தலைப்பட்டு எடாரின்றன.
நின்றழி, அவனது ஆற்றமைமயம். இதனினூங்குப் பெருகுமா
நிலையெனப் பெருக்கத்துக்கு வரம்பெய்தி நின்றது. இவ
ளது நாணும் இதனினூங்கு துணுதமாயிலையென துணுக்
கத்திற்கு வரம்பெய்தி நின்றது. நின்ற நிலைமைக்கண் தலை

மகன் ஒரு சொற்சொல்லும். என்சொல்லு

மடற்றிறம். மோ வெனின், * இதனினூங்கெல்லாம் இக்

கருமம் நின்னான்முடியுமெனக் கருதிவந்து

† உழந்தேன்; இனி நின்னான் முடியாமை உணரப்பட்ட;

* 'இன்றினூங்கெல்லாம்' என்பதும் பாடம்.

† 'முயன்றேன்' என்பதும் பாடம்.

௪௦௦

இறையனார் அகப்பொருள்

உது; பட்டமையின் இளரிவந்தன செய்தாறியும் முடிப்பல்,
இதனை இன்றியமையேனாசலாவென்னுமா. இனி இளிவந்தன
செய்து முடித்தலென்பது, மடையார்வதாயினும் வரைபாய்வ
தாயினும் என்றவாறு. அந்நற்குர செய்யுள்:

படலே நியமதின் மூன்றுடைப்பஞ்சவன் பாழிவென்ற

வடலே நயின்மன்னன் * நெம்முனை போன்மெலிந் தாடவர்கள்

கடலே றியசழி காரம் பெருகக் கருமபினையின்
 மடலே துவர்மற்றுஞ் செய்யா தனவில்லை மாநிலத்தே. (அக)
 பொருநெடுந் தானைப்புல் லார், தம்மைப் பூவநைத் போர்தொலைத்த
 செருநெடுஞ் செஞ்சுடர் வேனெடு மாறன், தென் னாடனையா
 யருநெடுந் காரம் பெருகுவ தாய்விடி னாடவர்கள்
 கருநெடுந் பெண்ணைச் சொக கேழ்ந்த லூரக் கருதுவரே. (அஉ)

“மாவென மடலு பூர்ப் பூவெனக்

குவிடுகி றெரும்கவ கண்ணியுஞ் சூடுப

மறகி னார்ககவும் படுப

பிறிது மாகுப காடவகாழ்க் கொடின்.” (குறுந்-கஎ.)

என்றான் தலைமகனோடுவெனின், அல்லன், தலைமகனிட
 னாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுகிட்டலும் முன் குறைபாட்
 டின்கட்டுவென்று நின்ற நாண் உண்டன்றோ, அது கெடும்:
 கெட, அவனது ஆற்றாமைபைத் தன்கட்டுகொண்டு தலை
 மகனை ஆற்றுவிய்ப்பதொர் சொற்சொல்லும். அஃதியாதோ
 வெனின், அரியன தாங்கலன்றே பெரியாரது பெற்றியிமை;
 நீயிர் இதன்திறத்தின ராகனின், யானும் அதன் திறத்து
 என்னின் ஆவதுண்டேற் காண்பனென்னும். என, அவ
 னது ஆற்றாமைநீங்கும்: அது நீங்கத், தலைமகனது நிலைமை
 நோக்கி இவனிறந்துபடா னென்பது உணர்ந்து இவை
 சொல்லும். அவை யாவையோவெனின், மடலேறுவன்

* ‘தெவ்வர்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘செய்யா தனசெய்வர்’ என்பதும் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

க௦௩

என்றிரால்; மடலேறுதல் இயையாது
 அருளாலரிதென கொல்லோ; என்னை? நீர் பேரருளினர்
 விலக்கல். ஆதலாவென்றும். அதுதருச் செய்யுள்:
 பலமன்று புளவியும் பார்ப்புஞ் சிறையு மவையழிய

வுலமன்னு தோண்டாண்டா பக கொளையகொல் லொலிதிராகுழ
 சிலமன்ன னேரியும் பாற கொடுங்குத தட்டிங்கட்
 குலமன்னன் சுன்னிக் குலைவளா பெண்ணைக் கொழுமடலே. (அக)

“வெள்ளா குருகின் பின்” பாடிப் பலவே
 யவையிலும் பலவே சிறுகருங் கரகை
 யவையிலு பாவையிலும் பலவே குவிமட
 லோங்கிரும் பெண்ணை நீயிசைத தொடுத்த
 தூங்கணய குர்இக் கூட்டுள சினையே”

அன்பியும் மடலேறுவான் என்பிரால், மடலேறப்
 அவயவமெழுத படுவார் உருவெழுதித் கொண்டன்றோ ஏறு
 வாரிதேன விலாநல் வறு. தாமத்ரு அவ் வருவெழுதலாமோ
 வென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

* அண்ண னெழுந்தே ரரிசே சரியகன் ஞாலமன்னான்
 வண்ண மொருவா நெழுதினு மாமணி வார்ந்தனைய
 தண்ணென் கருங்குழ னாற்றமு மற்றவ டன்னடையும்
 பண்ணென் மொழியு மெழுத வுளவே படிச்சந்தமே. (அச)

களிசேர் களிற்றுக் கழனெடுமாறன் கடையல்வென்ற
 தெளிசே ரொளிமுத்த வெண்குடை மன்னன்றென் னாடனையான்
 களிசேர் மொழியுங் கருங்குழ னாற்றமுங் கேட்பினைய
 வெளிதே யெழுத வெழுதிப்பின் னூர்க வெழின்மடலே. (அஃ)

அல்லதூஉம், எழுதின ஞான்று இங்கனமோ நீர்எழுது
 வதென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

* இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பித்தியில் இல்லை; வேரோர் எட்
 .டுப் பிரதியிற் கண்டது.

கூஉ. இறையனார் அகப்பொருள்
 வீற்ற நெழுதிப் புருவக் கொடியென்றிர் தாமரையின்
 முற்ற முகைநீ ரெழுதி முலையென்றிர் மொய்யமருட்

செற்றார் படச்செந் நிலத்தைவென் ருன்றென்னன் கூடலன்னான்
சொற்ற னெனக்கிள்ளை யோர், ரெழுதத துண்கின்றதே. (அக).

அது கேட்டுத் தலைமகன் பெயர்ந்தும் ஆற்றாமை;
ஆக இறந்தாடல் ஆகாசென்று, நீர் இந்
உடம்பட்டுவிட்டால் நீராகன்மீன், அமங்கு இக்குறை முடித்
துத்தருவன்; துயராத் கருதப்படுவான்
என்மாட்டுப் பெரிதும் அருளுடைய வாயினாற்ப்பருவமென்
னும். அதற்குச் செய்துள்:

ஒங்கும் பெரும்புகழ்ச் செனகோ லுசித னுறுகலியை
நீங்கும் படியுறற கொள்ளவயை வாயெழுந் திடையான்
றாங்கும் புனையொடு தாமுநதண் பூம்புனல் னாயொழுதி
னாங்கும் வருமென்ன தாலின்ன நாளிவ ளாயொழுதி. (அஎ)
காடார் சருவரை யுங்கலி வாழ்ந்து கடைபாலன்று
கூடார் செவசெற்ற கோனெடு மாநன்றென் கூடலன்ன
வேடார் மலர்க்குழ லானெரு நற்பிணு பெய்யெயன்றி
யாடான் புனலுமெல் ளுதலு மீதவ ளாயொழுதி. (அஅ).

“தலைப்புணைக் கொள்ளினே தலைப்புணைக் கொள்ளுங்
கடைப்புணைக் கொள்ளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுதி
னாண்டும் வருகுவன் போலு மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுனைச்
செவ்வெரி றுறமுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
டுளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோனே.” (குறுங்-உஉஉ.)

அது கேட்டுத் தலைமகன் இவள் இனி எனக்கு இக்
குறை முடிக்குமென முன்னின்று ஆற்றாமை நீங்கி ஆற்று

* ‘சுனையும்’ என்பதும் பாடம்.

மென்பது. என்னை? உலகத்து ஒருபொருள் முடியா
தெனக் கவன்றுநின்றார் முடிப்பதோர் உபாயங்கண்ட
ஞான்று அப்பொருள் எய்தினாரே போல மகிழ்வாரா
தலின்; இவனுந் தன்னுடைய குறை எய்தினானேபோலப்
பெயர்ந்தான். இது கொண்டுநிலைகூற்றென்று சொல்
லுவது. என்னை? தலைமகன் இறந்துபடுவானே அச்சொல்
தாங்கிக்கொண்டு நின்றமைமீனென்பது. இது சொல்லி
இவனை ஆற்றுகித்துத் தலைமகன்மாட்டிச ரென்று அக்
குறை முடிக்கும் உபாயம் ஆராய்வராவது. (க)

கூ. உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து
கிழவோ டேளத்துக் குறையுறா உ முளவே
குறிப்பறி வுறா உங் காலை யான.
என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகற்குக் குறை
நேர்ந்ததோழி தலைமகனைக் குறை நயப்பிக்குமாறு உணர்த்
துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: உள்ளத்து உணர்ச்சி தெள்ளிதிற்
கரந்து—தன் உள்ளத்து நின்ற உணர்ச்சியை நன்கு புலப்
படாமை மறைத்து; கிழவோள், தேளத்து—தலைமகன்
மாட்டு; குறையுறா உம் உளவே—குறைவேண்டலும் உள;
குறிப்பு அறிவுறா உங் காலை ஆன—தலைமகனது ஆற்றுமைக்
குறிப்பினை அறிவுறுத்துமிடத்து என்றவாறு.

‘உள்ளத்துணர்ச்சி’யென்பது யாதோவெனின், கூட்ட
முண்மை உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்; அல்லது உம்
அவர் இக்குறையினை இன்றியமையாரென உணர்ந்த

உணர்ச்சி யென்றுமாம்; யான் குறையுற அவன் இதனை
ஆற்றுகக் கொல்லோலென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்
கரச இறையனார் அகப்பொருள்

அல்லது என்னியுய கூட்டம் முடியாதவிடின் இவன்
இறந்துபடுமாகலின் அவனைக் குறை நயப்பித்துக் கொண்டு
முடிக்கலாங் கொல்லோலென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்று
மாம்.

‘தெள்ளிதிற் கரநது கிழவோள் தேஎத்துக் குறை
புறாஉம் உளவே’ என்பது இவன் *கூட்டமுண்மை உணர்ந்
தாள்போன்று குறை புறமின்றினெனத் தலைமகட்குப்புல
னாகாந் நன்று நடைத்துக் குறைபுறாஉங் குறையுறவும்
உடையள் தலைமகன்மட்டுக் குறைநயப்புக் கூறுமிடத்து
என்றவாறு.

உண்டென்னுது ‘உள’வென்ற பன்மைச்சொல் எற்றிற்
கோவெனின், குறைபுறுதல்தாம் பலவென்றற்குச்சொல்லப்
பட்டது. அவை யாவையோவெனின், மெலிதாகச்சொல்லிக்
குறைநயப்பித்தலும் வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பித்
தலுமெனஇவை.

இவற்றுள் மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பிக்கு
மாறு: இங்கு வந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு
மென்மொழியாற் தோன்றல் உளன்; அவன் என்னியுய
கறல். தொரு குறைபுடையான்போலும்; ஒரு
வராலும் ஒரு குறைகொள்ளுந் தன்
மைபாணம் அல்லன், ஒருவர்க்கு ஒரு குறைமுடிப்பினல்
லது; அதனாற் குறை இன்றியமைபாமை நோக்கி யான்
முடிப்பெனன்று பொய்த்தேன். பொய்ப்பென்று பொய்த்

* 'கூட்டமுண்மை உணர்ந்து உணராதான் போன்று குறை யுறியின்றாளென' என்பதும் பாடம்.

† 'தகைமையானும்' என்பதும் பாடம். இங்கிருந்து ஐந்து வரீ களில் வேரோர் எட்டுப் பிரதிக்கிணங்கப் பல திருத்தங்கள் செய் ப்ப்பட்டன.

க0·வது சூத்திரம்.

க00

தேனுமல்லென்; இப்பொழுதைத்ருள்ளாய் அப்பொய்யினற் பின்னுமோர் உபாயத்தான் முடித்துக்கொள்ளப் பொரு ரோடுவென்று பொய்த்தேன். என்னை? *உயிருடையா ரெய்தா ஒரு பொருளில்லை என்பவாகலான்; அவ்வாறு கருகிப் பொய்த்தேற்ற அவர் அருளை மொப்பென்று கருதிக் கைக்கொண்டுசென்றார், தாமபொய்யறியாமைமயின். அன் னார் இன்றும் வருவா; வருதால் குறை முடியாமையிற் பொய்யென உணர்வதாகாரோ வென்னும். அதற்குச் செய் யுள்:

பாமாண் டமிழுடை வேதன் பராங்குசன் கொல்லிப்பைம்பூந் தேமான் தழையொடு கண்ணியுற கொண்டுசென்றும்புனத்தி லேமாண் சிலைமண்ணல் வந்துநின் றார்பண்டு போலவின்று பூமாண் குழலா யறியே னுரைப்பதொர் பொய்மொழியே. (அக)

அல்லதூஉம்,

கொடியார் கெடுமறிந் கோட்டாற் றுண்ணிகொண்ட கோன்பொதியிற் கடியார் புனத்தயல் வைகலுற காணபல் கருததுறையா னடியார் கழல் னலங்கலங் கண்ணியன் மண்ணைந்த கெடியான் சிதுவன்கொல் லோவறி யேனொர் கெடுத்தகையே. (க0)

நீண்ணிய போர்மன்னர் வான்புக னட்டாற் றமர்விளைத்த மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் லைபைநன் டைனையாய் கண்ணியன் றண்ணந் தழையன் கழலன் கடுஞ்சிலைய னெண்ணிய தியாதுகொல் லோவக லானிவ விரும்புனமே. (கக)

பன்னிய தீந்தமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிவென்ற
மன்னிய சீர்மன்னன் கொல்லிநம் வார்புனங் கட்டழித்துத்
தின்னிய வந்த களிறு * தடிந்த சிலம்பன்றந்த
பொன்னியல் பூண்மங்கை வாடுப வோமற்றிப் பூந்தழையே. (௧௨)

* 'உயிருடையதா ஒரு பொருளில்லை' என்னும் முன் அச்சம்
பிரதியிற் கண்ட பாடம் பொருட்பேயின்று.

† 'கடிந்த' என்பதும் பாடம்.

௧௦௬

இறையனார் அகப்பொருள்

அரைதரு மேகலை யன்னமன் னாய்பண் டகத்திடன்வா
யுரை தரு தீந்தமிழ் கேட்டோ னுசிதஞெண் பூம்பொதியில்
வரைதரு வார்புனங் கையக லான்வந்து மாலினவும்
விரைதரு கண்ணியன் யாவன்கொ லோவோர் விருந்தினனே(௧௩)
பொரும்பா ரரசரைப் பூலந்தை வாட்டிய கோன்பொதியிற்சுலான்
லரும்பார் தழையுட்கொண் டியான்சொன்ன பொய்யையெய் யென்
பெரும்பான் மையுமின்று வாரா விடான்வரிற் பேரமர்க்கட்
சுரும்பார் சுருங்கு லாபறி டேனினி. சொல்லுவதே. (௧௪)

தெம்மாண பழிந்துசெந் தீழ்முடி கா சேயூர்ச செருவினன்று
வெம்மாப் டண்கொண்ட செ நன்சென் னுடன்ன மெல்லியலா
யிம்மா சூழைய னலங்கலங் கண்ணியன் யாவன்கொல்லோ
கைம்மா வினாயவந் தகலா னமது கடிப்புனமே. (௧௫)

சிலையுடை வானவன் சேலு ராழியச செருவடர்த்த
விலையுடை லேனெடு மாநன் கழலிதா ரு சாகவர்போ
னிலையு சிதைவொ றோமொழி ின்டனங் கையகலான்
முலையுடை நேர்பவர் நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (௧௬)

இலையுழ்செந் காத நெரிவாய் ருசையுழித்த வீர்த்தன்வாடை
கொலைவே னெடுங்கட் கொடிச்சி கதுப்புளருங் குன்றநாட

ஹேஷ்டை வெநரோ யுழக்குமா லநதோ

முலையிடை நேர்வார்க்கு நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (கௌ)

என இவ்வகை கூறக்கேட்டு நின்னிற்பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேனென்ற எம்பெருமான் இவனை வந்து இரந்து பின்னின்றமையான் இறந்துபட்டிலனென்று ஏமாப்பாளாவது.

இனி வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பிக்குமாறு:

இங்குவந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு தோன்றல்

வன்மொழியாற் உளன்; என்னினுவதொரு குறையுடை கூறல். யான் போலும்; ஒருவராலும் ஒரு குறை

கொள்ளுந் தன்மையனுமல்லன், தான் பிறர்

கருவது சூத்திரம்.

கௌ

குறை முடிப்பினல்லது. *அதனால் குறை இன்றியமையாமை நோக்கி குறை முடிப்பனெனப் பொய்த்து ஒழுகினேன்; ஒழுக, நெருநலைநாளால் இக்கான லுள்வந்து என்னை எதிர்ப்பட்டுத் தன் துணைப் புறந்தருவதோர் அலவணைக்கண்டு இதுவாகாதே அறிவும் ஆண்மையுமுடையதென அதனை நன்குமதித்து ஆற்றாமை என்னையும் நோக்கி அலவணையும் நோக்கி உணர்வினை என் சுண்ணும அவ்வலவன் சுண்ணும் ஒழியப்போயினான் எத்தன்மையனாயினான் கொல்லோ இன்று வந்திலன் என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பாடுஞ் சிறைவண் டடைபொழிற் பாழிப் பற்குவரசு

ரோடுந் திறங்கண்ட கோன்கனனிக கான லுறைதுணையோ

டாடு மலவற் புகழ்நதென்னை நோக்கி யறிவொழிய

நீடு நினைநதுசென் ருனென்ன லாகுகொர் நெடுநதகையே. (கௌ).

பொன்ற விரிபுகழ் *வானவன் பூலநதைப் பூவழிய

வென்றான் வியன்கன்னி யன்னநதன் மென்பெடை மெய்யளிப்ப

நன்றி மிதன்செய்கை யென்றென்னை நோக்கி நயநதுருகிச
 சென்ற ரொருவர்பின் வந்தறி யாரிச செழும்புனததே. (கக)
 புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவ னோக்கி
 யிணர்ததைபூம் கான லென்னையு னோக்கி
 புணர்வொழியப் போன வொலிதிமாரீச சேர்ப்பன்
 வணர்சுரியைம் பாலோய் வண்ணமுண ரேனுவல்.
 (சிலப்பதிகாரம் - சாணல்வரி, ௩௧.)

“ஒருநான் வாரல. னிருநான் வாரலன்
 பன்னான் வந்து பணிமொழி பயிற்றியென்

* வேறோர் எட்டுப்பிரதி நோக்கி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங்
 கள் செய்யப்பட்டன.

† ‘கிதன்னவன்’ என்பதும் பாடம்
 ௧௦௮ இறையனார் அகப்பொருள்

னன்னர் நெஞ்ச நெகிழ்ந்த பின்றை
 வலாழுதிர் தேனிற் போகி யோனே
 யாசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
 வேறுபுல னன்னாட்டுப் பெய்த
 வேறுடை மழையிற் கலுழுமென் னெஞ்சே” (குறந் - ௧௪௬.)
 இ.தி.சீகட்டு இறந்துபடாளாயிற்று எற்றிற்கோ
 வெனின், இறந்து படாளன்றே, இவன் உளனாயினும் இற
 ந்து படுமிற யான் இறந்துபடி னென்றதனான். (௧௦)

௧௧. தன்னுட் குறிப்பினை யருகுந் தோழிக்கு
 முன்னுறு புணர்ச்சியி னருகலு முண்டே.
 என்பதென்னுதலிற்றே வெனின், அங்ஙனங் குறை
 நயப்புக் கூறப்பட்ட தலைமகள் இன்னதன்மையொன்ப
 துணர்த்துகல் றுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தன் உள் குறிப்பினை—தோழி தன் உள்ளத்துக் குறிப்பினை; அருகூர் தோழிக்கு—சார்த்த லுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின்—இயற்கைப் புணர்ச்சி, அங்கு நின்னிற்பிரியேன் பிரியினுற்றேனென்றது உண்டன்றே, அதனின்; அருகலும் உண்டு—தலைமகள் தனது தன்மையைச் சார்த்தலும் உடையன், என்றவாறு.*

மெலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்பித்த விடத்து எம்பெருமான் தனக்குத் தகாத †இனிவுபட ஒழுகாநின்ற

* 'என்ப தென்சொன்னவாறெனின், அறியலிற்றலு முடையன், அறியாமை நின்றலுமுடையன், என்றவாறு.' என்னும் ஒரு சொற்றொடர் ஈண்டுதென்பது வேரோர் எட்டுப் பிரதியாற் றெரி கின்றது; இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† 'இழிவர' என்பதும் பாடம்.

கக-வது குத்திரம்.

கருக

னெனக் கவற்சி உண்டன்றே, அது புலப்படாமை நிற்கும். வலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்புக் கூறியவழி நெருநல் வரானுயினான் என்றமையின் இறந்துபட்டானென ஆற்றுமை பெரிதாய், அங்குப் புலப்பட நிற்குமென்பது.

இனி ஒருதிருத்தார வேண்டுவது, சொல் நிகழ்தலு முண்டு சொல்கிறபொழுதுமுண்டென்பது. அஃதாமாறு: மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறியவழி முன் இறந்துபட்டான்கொல்லோ எனக்கருதி ஆற்றாமையொடு நின்றான் உண்மையேதப்ப ஆற்றாமை நீங்கி நானாவந்து அடையத், தோழி முன்ன நிற்கலாது வேங்கைப்புக் கொய்வாம்; மயிலாடுமாறு காண்பாம்; * குரில் கூவுமாறு கூறுவாம் அருவி ஆறியொருன ஸுன்றன்மேலிட்டு நீங்கும்.

அதற்குச் செய்யுள் :

கணிந்ற வேங்கையுங் கொய்துங் கலாவம் பாப்பிபுன்று
மணிநிற மாமயி லாடலுங் காண்டுமவல் வததுவேன்ற
துணிநிற வேன்மன்னன் றெனனா பிரான்சுடர் தேய்ப்பொதியி
னணிந்ற மால்வரைத தூநீ மருவியு மாடுதுட்டிம். (க00)

விரைவனர் வேங்கையுங் காந்தருங் கொய்தும் வியலறைமே
னிரைவனர் மாமயி லாடலுங் காண்டு ந்கர்மலைதார்
திரைவனர் பூம்புனற் சேயூர்ப் படசுசெற்றதென்னன்கொல்லி
வரைவனர் மாநீ மருவியு மாடுதும் வாணுதலே. (க0க)

எனச் சொல் நிகழ்ந்தவாறு. வலிதாகச் சொல்லிக்
குறைநயப்புச்சுடறினவழி நெருநல் வரானுயினான் ஆதலின்
இறந்துபட்டானென்ன †ஆற்றாமையது பெருமையாற்
சொற்பிறவா தெனக் கொள்க.

* 'இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது.

† 'ஆற்றமை நிகழ்ந்து பெருமையால்' என்னும் முன் அச்சுப்
பிரதியில்கண்ட பாடம் பொருட்பேறின்றி.

கக0

இறையனார் அகப்பொருள்

இனி ஒருசாரார் சொல்வது: இயற்கைப்புணர்ச்சிப்புணர்ச்
ததற்கு இடையின்றியே இற்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள்
தோழிக்கு அறத்தொடுநிற்குமாறு உணர்த்துத லுதலிற்
றென்ப. அவர் கூறும் பொருளாமாறு: தன்னுட் குறிப்
பினை அருகுந் தோழிக்கு—தன்கண் வேறுபாட்டை அறி
யலுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின் அருகலும்
உண்டு—முன்னுறு புணர்ச்சி காரணமாகச் சார்தலும்
உண்டு, என்றவாறு. என்ன?

“முற்படு புணர்ச்சியிற் * கற்படு கிழத்தி

மெய்ப்பாட் டவலம் புரியுந் தோழிக்
கேதீ டாக வெண்ணிய முறையாற்
†கூறவும் படுஉங்குறிப்பொடு புணர்ந்தே
கற்புக்கடை காக்குவ ஈருத்தி னுன.”

இதன் பொருட்டுத் தலைமகள் தோழிக்கு அறத்
தொடு நின்றதென்ப. அஃது இங்குச் சொல்லவேண்டிவ
; தில்லை. போக்கி,

“அநரா விடத்து மெய்நரா னொர்இ

யறத்தொடு நின்ற ரோழிக்கு முரித்தே.” (இறையனார்-உக.)
என்பதன்கட் - சொல்லுதும். ஒருவர்க்கு ஒரு சொற்
சொன்னவிடத்து அச்சொல்லப்பட்டார் இன்னநிலைமையரா
யினா ரென்பது சொல்லவேண்டுமென்றோ? மேற்குத்திரத்துத்
தோழி தலைமகளைக் குறையுறுமென்றார், இச்சுத்திரத்துக்
குறையுறப்பட்ட தலைமகள் இன்ன நிலைமையளாயினாளென்
பது சொல்லவேண்டுமென்பதனால் மேல்தே உரை. இவ்
வகை குறையுறப்பட்ட தலைமகள் தலைமகளைக்
காணுந் தவிரினளாம். அக்குறிப்பு உணர்ந்த தோழி தலை

* ‘கடிபடுகிழத்தி’ என்பதும் பாடம்.

† ‘கூறவும் பெறாஉம்’ என்பதும் பாடம்.

கஉ-வது குத்திரம்.

ககக

மகள் குறையேந்தாளென்பது தலைமகற்கு அறியநிற்கும்
என்பாருமுளர். அதற்குச் செய்யுள்:

தழைவிருப்புரைத்தல்.

சிலேமிசை வைத்த புலியுங் கயலுஞ்சென் றோவ்ருசெம்பொன்
மலேமிசை வைத்த பெருமான் வரோதயன் வஞ்சியன்னாண் [ல்சேர்
முலேமிசை வைத்துமென் றோண்மேற் கடாயத்தன்மொய் பூங்குழ
தலேமிசை வைத்துக்கொண் டாளண்ண வீதந்த தண்டழையே.

கழுது குருதி படியக் கலிநீர்க் கடையில்வென்ற
விழுது படுநெடு வேன்மன்ன லீர்ம்புனற் கூடலன்னா
டொழுது தலைமிசை வைத்துக்கொண் டான்வண்டுத் தும்பியுந்தேன்
கொழுது மலர்நூற் தாரண்ண லீதந்த கொய்தழையே. (க0க)

கஉ குறையுறுங்கிழவனை யுணர்ந்த தோழி
சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலு
மென்னை மறைத்த லெவனா கியரென
முன்னுறு புணர்ச்சி முறைமுறை செப்பலு
மாயப் புணர்ச்சி யவனெடு நகாஅ
நீயே சென்று கூறென விடுத்தலு
மறியாள் போறலுங் குறியாள்கூறலும்[ளலு
படைத்துமொழிகிளவியுங் குறிப்புவேறுகொ
மன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை
முன்னுறு புணர்ச்சிக் குரிய வென்ப.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகளைக் குறை
நயப்பித்து அவளது குறிப்புணர்ந்து தன்னினங்கூட்டங்
கூட்டலுறுந் தோழி தலைமகன் தெருண்டி வரைந்தெய்தல்
வேண்டி இவையிவையெல்லாங்கூறிச் சேட்பட நிறுத்தப்

படுமென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று. மதியுடம்பித்துப்
பின்னின்றுனாகத் தான் இதனை முடிக்கக்கருதுவாள் தன்

கண் நானூக் கெடுத்துணையுங் குதியாடிக்கொண்டு ஒழுகு
மாறுணர்த்துதல் துதலிற்றெனவுமையும.

இதன்பொருள் : குறையுறுங்கிழவனை உணர்ந்ததோழி
—குறையுறுந் தலைமகனைக் கடைப்பிடித்ததோழி: கடைப்
பிடியாது சென்ற காலமும் உளவாதலால், இனி அன்ன
தன்றென்றவாறு. அல்லதூஉங், 'குறையுறுங் கிழவனை
உணர்ந்த தோழி' என்பது குறையுறவினான் ஆற்றாநாகிய
தலைமகனை உணர்ந்த தோழியென்றுமாம். அல்லதூஉம்,
இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து ஆற்றாநாகிச் செல்லா
நின்ற தலைமகனைத் தன்னினுங்கட்டாம முடியாதுவிடின்
ஆற்றாநாமென்பதனைத் திரிவின்றி உணராத தோழியென்
றுமாம். சிறையுறக் கிளரது சேட்பட நிறுத்தலும்—சிறை
யென்பது காப்பு, உறவென்பது மிக, கிளத்தலென்பது
சொல்லுதல், சேடுணென்பது அகற்றல், படவென்பது
நிகழ்தல், நிறுத்தலென்பது தழீஇக்கோடல்; காப்புமிகுதி
சொல்லி அகற்றித் தழீஇக்கோடலும என்றவாறு: ஆற்
றாத தன்மைக்கண் நிறுத்தலென்னுஞ் சொல் தழீஇக்
கொள்ளுமென்பது. எனவே, தலைமகனை ஆற்றாமை செய்
வனபோன்று ஆற்றாவிப்பன சொல்லுமென்பதும் போர்
தது. நிறுத்தலென்னுஞ் சொல்லால் தழீஇக் கொள்ளு
மென்பதன்று, * நீக்கிநிறுத்தார உய்ந்துவிட்டார் போக்கி
விட்டார் என்பனபோல ஒருசொல் விழுக்காடுபட நின்றது
என்பாருமுவர். அங்ஙனங் காப்புமிகுதி சொல்லுமாறு:
இவ்விடம் மிக்க காவலுடைத்து, நீயிர வரற்பாலிரல்லீர்
என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

* "நீக்கிநிறுத்தார், ஆய்ந்துவிட்டார் என்றும்போல"

காப்புடைத்தென்று மறுத்தல்.

மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வல்லத்து மாற்றலர்க்கு !
 விண்ணிவர் செல்வம் விளைவித்த வேந்தன்விண் டோய்பொதியிற்
 கண்ணிவர் பூதன் சிலம்பிடை வானாமின் காப்புடைத்தார்
 பண்ணிவர் வண்டறை சோலை வளையெனப் பம்புனமே. (க௦௪)
 புல்லா வயவா நறையாற் தழியப் பொருச்சுழித்த
 வில்லான் விளங்குமுத தக் குடை மன்னன் வியாணிஸ்ததா
 ரெல்லா மிறைஞ்சு வர வகொல்லி உலலஞ் சாமலியுது
 நில்லா தியாறுசூரிய காப்புடைத லெதயவிந் 'ன்புனமே. (க௦௫)
 பூவலர் தண்பொழிற் பூலத்தைப் புல்லா வரமுழித்த
 மாவலர் தானே வரோதயன் கொல்லி மணிவரை' வா
 யேவலர் திண்திடீர் யா மொர் 'கூகா ரிது பொழுதுங்
 காவல ராய்சிற்பர் வாரண்மி ரீரிக் கடிபாழாதே. (க௦௬)

இவ்வாறு 'நாழி' சொல்லத் தலைமகள் ஆற்றினவா
 நென்னைபேய் வெனின், அச்சொல்லே ஆற்றுகிறாள்;
 இவள் இவ்விடத்துத் தலைநாயை மாற்றியது எனக்கு
 உரைப்பாராயது என்ருட்கிடந்த பரிவினாகாதே! இந்
 துணை என்ருட் பரிபுடைபான் *எனக்கு இது முடியாமை
 மூலமே பென ஆற்றுவாறு. இனி இப்படி அருமைத்தாக
 லின் இவ்வின் ஆந் தென்று உணர்வானாயின் வரைந்தெய்
 துவானும். இவள் இவைபெல்லாத் தலைமகனைச் சொல்லு
 தற்குக் காரணமென்னெனின், தன் ஆற்றாமையால் யான
 முடிக்கின்றஅகனை எளிதென உணரும், அது படாமை அரி
 தென உணர்வானாக என்றற்கு. இனி அச்சொல்லே ஆற்று
 வித்த காரணமென்னெனெனின், இது முடியாதென
 உணரின் இறந்துபடுவான்கொல்லோ வென்னும் அச்சம்

என்பது. இதனை இச்சூத்திரத்துள் எங்குந் தந்துரைக்க.

* 'என் குறை முடியாததில்லை' என்பதம் பாடம்.

8

ககச

இறையனார் அகப்பொருள்

என்னை மறைத்தல் எவனாகியரென—ஆற்றாநாகிசின்ற
தலைமகனை இஃதிறப்ப இவன் இறந்துபடுமென நின்ற
தொழி, என்னை! நீர் இவ்வகையில் திரிதற்குக் காரண
மென்னைபென்னும். எனது ஆற்றமை இன்னதினையதென
அதனை அறிந்திலன், அபியாதாட்கு இன்னது என் குறை
பென்பெனானின் இவன் மறுக்கவும் பெறும்; இவனை இன்
னும் பல்கால் நெடுமு ஒழுமின், தானே அறிந்து முடிக்கும்

எனவுணராதது, இன்னது என்குறை பென்
மறைத்தமைகூறி னாதானே ஆங்குறை என்னை மறைத்தால்
நகைத்துரைத்தல். நாமக்காவதென்னை என்னும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

மின்னை மறைத்தெவ வேல்வலத் தால்விழி ருத்துனொன்றார்
மனனை மறைத்தெவவ கோன்வையை சூழ்பெனவ ரீர்ப்புலவங்
தனனை மறைத்தெவ வாழல் சுமழுகதன் பூகதுறைவா

* மனனை மறைத்தெவ விடத்திய லாதுகொ லெண்ணியதே. (கௌ)
நினைபேர் வயம்மன்னர் சேயு வகத்துச் செருவழியக்
கூலே சிறிவேல் நெறித்தெவவ கோனகொல்லிக் கார்ப்புனத்து
வனடேய நறுங்கண் ணகொண்டே குறையற வகத்தனா
னுண்டே முடித்த லெனக்கு மறைப்பிது முள்ளகததே. (கௌ)

† எனவே, மறுபடியும் விட்டவிடத்து முடிவுண்டு
என்றுளென்பது.

முன்னுறு புணர்ச்சி முறை முறை செப்பலும்—முன்
னுறு புணர்ச்சியென்பது இயற்கைப்புணர்ச்சி, அதன்

* 'என்னை மறைத்த விடத்தியை பாதுகொ வெண்ணியதே' என்பதும் பாடம்.

† 'எனவே என்சொல்லப்பட்டதாம், மறையாது விட்ட விடத்து ஆமென்பதும் உண்டு என்றானாம்' என்பது வேரோக் எட்டுப்பிரதியிற் கண்டபாடம்.

கஉ-வது சூத்திரம்.

ககஇ

முறையென்பது பாங்கற்கூட்டம், அதன் முறையென்பது தோழிதன்னினுண்பகூட்டம்; அஃது என்னை மறையாது விட முடிப்பன் என்றானாம். அதனுள் என்குறை அபிநிஸன், அபிநத ஞான்று முடித்துத் தருமென ஆற்றுவானாய்.

மாயபி புணர்ச்சி அவனெடு நகரது நீயே சென்று கூடுதென விடுத்தபாய—அவன் இரந்து பின்னின்றவிடத்து மாயமான புணர்ந்து சொல்லுகின்றது உலகத்து நிகழ்வ தொன் றன்றி லோடுவென்று அவனெடு நகரத்தே, யாநய வார்! அது நிகழாமெய்யாம நிகரா நமாயும் பெறுமே எனி

யும், யாங் குற்றேவன் மகவிராதலால் நீயேகூடுதென்று அளித்து அவன் குறிப்பயிராது சொல் மறுத்தல். அதில்லை; அவளுகரு நீபேசென்று நின் குறடி பொல்லென்று.

அதற்குச் செய்யுள்:

சேயே மெனப் பன்ற தென்னவன் கொழிலத் தேற்றதெவ்வர்
சுபாயே விசம்பு புகழ் செற்ற கோணந்தண பூர்பொதியில்
வேலிய யனையெய்யு முயி டு நின்தண் மெலிவுறுகோய
சேயே யுறையாய விடையா மலங்க னெடுத்தகையே. (கருக)

புரைத்தா மயர்செயது பூலகதைப் பட்டபுல் லாதமன்னர்
குறைத்தா குருதிப் புனல்கண்ட கோன்கொல்லிப் பாவைஉன்ன
புரைத்தார் கருகென் குழலிகரு சேயே கெடுதுறைவா

வுரைததா லழிவதுண்டோசென்று நின்றுநி னுண்மெலிவே. (கக0)
என்னும். என்றவிடத்து ஆற்றாமை; என்னை? உலகத்
தார் ஒருவரை இக்குறை முடித்துத்தரல்வேண்டுமென்று
இரந்தவிடத்து என்னின் ஆகா, நீரே சென்று முடித்
துக்கொண்மினென்றால் எத்துணையும் இன்னாதன்றே, அது
போல என்பது. அவ்வகை ஆற்றாமை நின்றானது ஆற்றா
மை ஆற்றுவதொன்றைப் பற்றும்? என்னை? நகரின்மீது

ககக

இறையனார் அகப்பொருள்

மே சொல்லியது. அந்நகை ஒன்றுடைத்தென ஆற்றி
வாறாவது. இனி,

அறியாள் பொறலும்—தலைமகன் தலைமுடிந் தண்ணி
அறியாள் போன் புங்கொண்டு பின்னின்றுவிடத்தும் நாம்
றுந்நெய்யுடேட்டல். மாறச்சொல்லாப்பொருள் அறியேனாலோ
மென்னும். அதற்குச் செய்யுள்.

பொறிக்கழு செண்டை வடவரை மேல்வைத்திப் பூமிமெல்லா
நெறிகெழு செங்கோ னடங்கொடி மாறெனல் வேலிவென்றான்
லெறிகொடி பூவகன்னிக் காணல் வினையாட் டயமான்ற
செறிசூழ லார்பலா யாரகண்ண தோலாணைவ சித்தனாயே. (ககக)
வினையா லெதிர். என்ற தொழுவரை செல்லா பட்டசிறகட்
டுனையார் கருங்கைக கபரிற்றுதி ளுனெடு ண்டி. சூழ்வாறவாய
வையார் வனமுலை யாவண்ட லாடு. வரிவெறுவகண்

ண்ணையாப் பருளுள மாண் ணண தோவ ணண ஸின்னருளே (ககஉ)
 என்னும். இஃகொழிவு, அந்நாற்பின் ஸ்ரீ என் றுரை இன்னுள்
 கண்ணென்ற அந்நாற்பின் அந்நாற்பின் முடிதறுத்
 தருமென அந்நாற்பின்.

பாடிமாரிமே

குறியாள் கூறலும்—இததுவழி நல்ல, இம்மண்ணி
 நல்ல, இவை கொள்ளிற் பாலென்று கையுறை பாராட்டி
 நின்ற நிலைமைக்கண் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாது மற்
 றென்று சொல்லி நீங்குவது. அதற்குச் செய்யுள்:
 குறியாள் கூறல்.

மன்னன் வரோதயன் வல்லததொன் னூர்கட்கு வான்கொடுத்த
 தென்னன் றிருமால் குமரியங் கானற் றிராதொகுத்த
 யின்னுஞ் சுடர்ப்பவ ளத்தரு கேவிரை நறுபுனைப்
 பொன்னந துகன்சிந்தி வானவீற் போன்றதிப் பூநதுறையே. (ககங)

* 'பொன்மால்வரை' என்பதம் பாட்டம்.

கஉ-வது சூத்திரம்.

ககங

காரணி சோலைக் கடைய விடத்துக் கறுத்தெதிர்த்தார்
 தேரணி தானே சிதைவிடாத கோனகன்னித் தென்றுறைவாய்
 நீரணி வெண்முததி னுலிக மெடுமணன மேலிழைத்த
 வேரணி வண்டல் சிதைக்கின்ற தாலிவ வெறிகடலே. (ககச)
 என்பது கேட்டு இவள் இங்ருறை முடியாள், அவத்த
 மே வருந்தினேன், யான் சொல்லிபது இருப்ப ஏதில
 தொன்று சொல்லினமையினென்று * ஆற்றாபினை.
 அவ்வாற்றாமை ஆற்றாவதென்றனைப்பாற்றும்; ஆற்றுவ

தியாதோவெனின், இவன் நிமித்தத்தான், பிறந்தப் புடைகவ
ன்று நின்ற நிலைமைக்கண் வந்தான், அல்லாக்கால் மறுமாற்
றந் தாராமை இல்லை, இவன் கவன்றுநிலலா நிலைமைக்கண்
வருவெனென அகநகைப்பால் ஆற்றும்.

படைத்து மொழி கிளவிபுடும்—† இவன் இக்கதை நல்ல,

இக்கவணியி நல்ல, இயமுத்து நல்ல, இதை

படைத்துமொழி கொள்ளற்பால் வென்று எனதுகிறை பாராட்
மான் மறுத்தல். டி நின்ற நிலைமைக்கண் இங்கனஞ் சொல

லும்: யாதோவெனின், இவ்வகையும் என்
னையரானும் தன்னையரானும் பலகாலும் புருதரப்படுமால்;
அவர் துடமைக்கண்டால் ஏதஞ்செய்வார், கிறிஸ்துங் கடுஞ்
சினத்த ராதலான்; நீர் உடையதோர் குறை உண்டே
யெனின், அகன்று நின்ற முடித்துக்கொள்ளற்பாற் நென்
னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பொன்னயர் வேங்கையம் பூததழை யேந்திப் புரிந்திலங்கு
மின்னயர் பூணினை வாரற் சிலம்ப விழிஞத்தொன்றார்
மன்னயர் வெய்தவை வேல்கொண்ட வேந்தனம் மாந்தையன்னு
டன்னயர் தீயர் பல்கால் வருவாரித் தண்புனத்தே. (கக௭)

* 'அவ்வாற்றால்தான் ஆற்றாவினான்' என்பதும் பாடம்.

† 'இவனித்ததழையு மிக்கண்ணியும்நல்ல, இம்முத்து மிவ்விய
யும் நல்ல' என்பதும் பாடம்.

கக௮ இறையனார் அகப்பொருள்

பூட்டிய மாநெடுங் தேர்மன்னர் பூல்கைப் பூவழிய
வோட்டிய திண்டே ருசிதன் பொதிய னுயர்வரைவா
யீட்டியர் நாயினர் வீணயர் வாளிய ரெப்பொழுதுங்
கோட்டிய வில்வர் குறவர்நண் ணன்மினிக் கொய்புனத்தே. (கக௯)

இது படைத்து மொழிகிளவி ஆயினவாறு என்னையோ

வெனின், பெரியார்களிடமெனப்படுவன பெண்பால்கட்டு உரியவழி ஆண்பால்கள் புருதலும் ஆண்பால்கட்டு உரிய வழிப் பெண்பால்கள் புருதலுஞ் செய்ப்ப்படாதன. அவற்றை இல்லது படைத்துமொழிந்தபையாற் படைத்துமொழி கிளவி யெனக்கொள்க. அதுகேட்டு ஆற்றினும்; என்னை? இவள் ஒருதிருத்தின் நீகுநற்கு இவ்வாறு சொல்லு கின்றனென ஆற்றினாமினன்.

அவ்வாற்றினும் அற்றுவதென்றனைப்பற்றும்; என் பற்றுமோவெனின் இவ்வகை என்கண் எந்ததிருந் கவல் வாள் யானெய்தாது விடின் உவதாம் ஏதக்திற்ருங்கவலு மென ஆற்றுவானும்.

குறிப்பு வேறு கொள்ளும்—தான் கூட்டம் வேண் டெங் குறிப்பினவாயினுஞ் சொல்லுங் கூற்றும் இன்று வேண்டாத குறிப்பினவாய்க் காட்டுவது; அது கண்மீட ஆற்றினும். என்னை? இவள் என்ருறை முடியாள், அவத்த மே வருந்துகின்றேனென. இது தானே ஆற்றாதற்குக் காரணம் ஆமாறு: ஒக்கும, பிறிது ஒன்றற்குப் புடை கவன்று நின்ற நிலைமர்கண் வந்தென், அப்புடைகவற்சி யில்லா நிலைமைக்கண் வந்தால் ஒரு மூற்றஞ் சொல்லும் பிறவென ஆற்றிப்பெயரும். அஃகெயனின், மேலனவும் எல்லாங், 'குறிப்பு வேறுகொள'லேயுல்லவே? *இதனையே

* இங்கிருந்து நான்கு வரிகள் வேறொரு பத்தியிற் காணப்பட வில்லை.

வெனின், அவை எல்லாஞ் சொன்னிகழ்ச்சியுடைய, இது சொன்னிகழ்ச்சியின்மீது கூட்டம் வேண்டாக குறிப்பின ளாவது எனக்கொள்க. இனிப் பிறர் 'குறிப்பு வேறுகொள லும்' என்பதனைச் சொல்லுமாறு: தன்குறிப்பினவன் னி னின்றாட்கு என் சொல்லிச் செல்வதன் என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

தலையி தன்குறிப்பினவன் னென்றல்.

ஆடியன் மாடுகெடு தேர்மன்ன மாற்றுக் குடியுழியக்
கோடிய திணைகிலைக் கோனெடு மாநன்றென் கூடலன்ற
ணையு வார்துத லீலமுஞ் சூடா வர்நீராததின்னா
டோடியல் பூதொகை வாயறி யேன்சென்று சொல்லுவதே (கக)
நெறிநீ ரிருங்கழி லீலமுஞ் சூடான்
பொறிமாண் வரியலவ னூடலு மாடான்
சிறுதுதல் வியர்வரும்பச சித்தியா கின்றாட்
கெற்றீராததனை டேர்ப்பயா நென்சொல்லிச் செல்லோ.
என இவ்வாறு சொல்ல அறநாளுநினை, அபொல்லே
பற்றுக்கோடாக அற்றாமென்பது. அவள் தன் குறிப்பின
வன் னி னின்றாளெனச் சொல்லினமையின் தன் குறிப்பின
ளாய் நின்ற பொழுது சொல்லுமென அற்றாவானும்.

அன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை முன்னுறு
புணர்ச்சிகு உரிய என்ப—அன்ன மற்றுமுள முன்னுறு
புணர்ச்சியைப் போலத் தலைப்பெயரிப்ப லென்னும் உள்
ளத்தால் சொல்லுதற்கு உரிய விளக்கினைக் கொள்க.
அங்ஙனம் ஒதுவான்புரப் பெருகுவது கண்டு சிலவேதிக்
சிலபுறனுத்தார், அஃது இலக்கண மாகலானென்பது.
'அன்ன பிறவும்' என்றதனால் இங்ஙனமுஞ்சொல்லும்? நீயிர்
விருந்தினிராகலான் அவளது அருமை பெருமை அறி
யீரன்றே, அவள் தர்மரைக்கொட்டையின் அல்லியே

போலக் கிளை புறங்காப்பச் செல்வாள், இந்நிலத்து மிக்
காள் ஒருதலைமகள், எமக்குக் கண்கூடாகச் செல்வதோர்
தெய்வமல்லவோ? அவளைக் கண்ணிர்கண்டு கையிற்கூப்பித்
தலையிற் பணிந்து வழிபடச் செல்வதல்லது எம்போல்வார்
கமால் ஒரு குறையுணர்த்துந் தன்மையனோ என்று
சொல்லும். அதற்குச் செய்புள்:

அரமைசாற்றல்.

புட்புலம் புமபுனற் பூலஹைப் போரிடைப் பூழியர்கோ
னுட்புலம் போடு செலசசெற்ற வேந்த னுறகதையன்னுள்
கட்புல னுசெல்லுந் தெய்வங்கண் டாய்கமழ் பூஞ்சிலம்பா
வட்கில னாகியெவ் வாறு மொழிவனிம் மாற்றங்கனே. (ககஅ)

“நெருநல முனன னெல்லையு மொருசிறைப்

புதுவை யாகவிற கிளத்த னுனி

பேரிதை வளைத்தோ னன்னோழி செய்த

“வாறனார் வருத்தவ களையா யோவென

வேற்குறை யுதுதி ராயிற் சொற்குறை

யெம்பதத தெளிய ளல்ல னெமக்கோர்

கட்காண் கடவு ளல்லனோ பெரும

வாயகோன் மிளகின் மலையங் கொழுங்கொடி

துஞ்சுபுலி வரிப்புறந் தைவரு

மஞ்சுரும் மணிவரை மன்னவன் மகனே.”

இனி இவ்வகையுளு சொல்லும்: நீயிர் பெரியிர்,
யாஞ் சிறியேம், நும்மோடு எம்மிடைக் கட்டுரை பொருந்
தாதென்னும். அதற்குச் செய்புள்:

குலமுறை கூறி மறுத்தல்.

நடைமன்னு மென்றெம்மை நீர்வந்து நண்ணன்மி னீர்வளநாட்

படைமன்னு செல்வர் துமரெமர் பூழி ஸிகலழித்த

* 'ஆருயர் வருத்தம் கோமாயோனென' என்பதும் பாடம்.
† 'இகன்மலைநத' என்பதும் பாடம்.

கஉ-வது குத்திரம்.

கஉ

படைமன்னன் *தென்குல மாமதி போற்பனி முத்திலங்குங்
குடைமன்னன் கோடுயர் கொல்லியஞ் சாரற் குறவர்களே. (ககக)
உற்றவ னோதிமக் கொண்புன னுட்டுது † செல்வர்கொல்லின்
மற்றெம னாயவிடின் வானவன் னுறுடை மானினையச்
செற்றவர் சேலாப் புறங்கண்ட திவகட் டிருக்குலத்துக்
கொற்றவன் மாரன் குடக்கொல்லி வாழுவ குறவர்களே. (கஉ௦)
இழைவளர் பூணணை வீரம்புன னுடனே ஸ்யொமரோ
மழைவளர் மானக ‡ கலாறுநதி மாரீர்க் கடையல்வென்ற
தழைவளர் பூங்கண்ணி மூன்றுடை வேநநன்றண் ணம்பொதியிற்
குழைவளர் மாரத் தருவியஞ் சாரற் குறவர்களே. (கஉக)

“இவனோ, கான நன்னய காமர் சிறுகுடி
நீனிற் பெருங்கடல் கலங்க வுள்புக்கு
நீனெறி பாதவர் மசனோ ஸ்யே
நெடுங்கொடி துடங்கு நாம மூதூர்க்
நீ கடுநதேர்ச செல்வன் காதன் மகனே
நிணசகரூ வறுத்த வுணககல் வேண்டி
யினப்பு னோப்பு மெமகருநல நெவனே
புலவு காறுதுஞ் செலின் ஸீமோ
பெருநீர் விளையுளெஞ் சிறுகல் வாழ்க்கை
தும்மொடு புரைவதோ வன்றே
யெம்ம னோந் செம்மலு முண்டதே” (நற்றிணை-சடு.)

என ஆற்றாணியினன்; ஆற்றாணய், ஸீயிர் பெரியிர் யாஞ்
‘சிறியே மென்பதன்றே சொல்லியது; யானும் அத்தன்மை

யகை எய்தலாமன்றே என்று ஆற்றும்மென்பது. இனி இவ்வாறு சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

* 'தொல்குல மாமதி பெற்றபன் முத்திலங்கு' என்பதும் பாடம்.

† 'உயர்செல்வர்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'களிறு' என்பதும் பாடம்.

§ 'சுருந்தேர்ச செம்மல்' என்பதும் பாடம்.

கஉஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

கீடுநீர்க் கான னெருநலு நித்திலங்கொண் டையவநதிர்
கோடுயர் வெண்மணற் கொற்கையெம் மூரிவற்றாற்* குறையிலம்யா
மாடுவ கழங்கு மண்வினக்கு மம்மையெம் பிதலு மெல்லாம்
பாடிய வவப்பனவும் † பகதாடப் படுவனவும் பனிநீர்முத்தம்.
முன்னைததஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத ‡ முழங்கிப்போக
வண்ணைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றவறிப்பேருந
தன்மை மடவார் சணந்துகுத்த வெண்முததக § தயவகுகாணற்
புன்னையரும் பென்னப்போவானாப் பேதறுக்கும்புகாரேயெம்மூர். ||

இன்னும், அன்ஸூரிநயம் என்றதனானே தநீஇக் கொள்ளப்படுவனவற்றிற்குச் செய்யுள்:

வேழம் வினவுதிர் மென்பூர் சவையுங் கொணர்கதநிற்றி
மாழ முடைய கருமதநிர் போறி மனைகதகலீர்
சோழன் சுடர்முடி வானவன் ரென்னன்றுன் னாதமன்னர்
** தாழ மழையுரு மேந்திய கோன்கொல்லித் தண்புனத்தே.
பாவுற்ற தீகதமிழ் வேகதன் பாரங்குதான் பாழிப்பற்றாக்
கோவுற்ற வல்லச்சண் டானகொல்லிச் சாலைவ கொய்புனத்து
ளேவுற்ற புண்ணொடு மானவநத தோலென்று மீர்ஞ்சிலம்பா
மாவுற்ற புணர்நிற் கிடுமருந தேவின்னை வார்தழையே. (கஉஉ)
வேனக நீண்டசண் ணொடு விழுப்பஞ் சுருபபற்றதத்
தேனக நீண்டவண் டார்கண் னி யார் சிறி னுண்டுதெல்லவர்
வானக மேறவல் வத்துவென் றுங்கொல்லி மாவ்வரைவாயக்
கானக வாழ்கருந † கண்டறி வாரிக் கமத்தழையே. (கஉஉ)

துடியா ரிடைவடி வேற்கண் மடநடைதன் சொல்லறிந்தாற்
கடியார் கமழ்கண்ணி யாய்கொன்னல் யான்களத் தூரில்வென்ற
வடியா ரிலங்கிலை வேன்மன்னன் வானேற்ற னிர்தவென்றிக்
கொடியான் ††மழைவார் கொல்லியஞ் சாரலிக் கொய்தழையே ()

* 'சுறையேமவ்வேம்' என்பதும் பாடம். † 'பந்தர்ப் படுவன
வும்' என்பதும் பாடம். ‡ 'மூழ்கிப்பெயர்' என்பதும் பாடம்.
§ 'தசைசூழ்கானல்' என்பதும் பாடம். || 'கொற்கையெம்மூர்' என்
பதும் பாடம். ** 'தாழுமடைபுரு' என்பதும் பாடம். †† 'கண்
டறியார்' என்பதும் பாடம். ‡‡ 'மழைதவழ்' என்பதும் பாடம்.

கஉ-வது ருத்திரம்.

கஉரு

அங்கே ழலர்நறுங் கண்ணியி னுடரு ளித்தரினு
மெங்கே ழவருக் கியைவன போலா விருஞ்சிறைவாய்
வெங்கே ழயினலங் கொண்டவன் விண்டோய் பொதுயிலின்வாப்ச்
செங்கேழ் மலரின் றளிரினம் பிண்டியின் றீந்தழையே. (கஉசு)
வேரித் தடந்தொங்க வண்ணல் விருந்தா யிருந்தமையாற்
பூரிதத மென்முலை யேழை புனையிடுபொல் லாதுகொல்லாம்
பாரிதத வேந்தர் பறந்தலைக் கோடிப் படப்பரிமா
வாரித்த கோமான் *மணிரீர் மலையதது மாந்தழையே. (கஉ௪)
எமாண் சிலைநுத லேழையு மேற்குமின் றேனகலாப்
பூமாண் கமழ்கண்ணி யாய்கின்ற தொன்றுண்டு பூழிடர்கோன்
பாமாண் டமிழின் பராங்குசன் கொல்லிப் பளிவரைவாயத
தேமாண் பொழில் னகத்தய்ந்நி யிலலையித தேந்தழையே. (கஉ௫)
†கைநிலத் துக்கணை யாற்சிலை யுடிக கறுத்தெதிராதார்
செந்நிலத் துப்படச சீறிய கோனெழுந் தண்பொதியி
லிந்நிலத் திம்மலை மேலவொவ வாவி ருத் தண்சிலம்பா
வெந்நிலத் தெம்மலை மேலவிச சுந்தனத் தீரந்தழையே. (கஉ௬)

இவையும் ஏற்கச் சொல்லிக்கொள்க. அஃதே யெனின் இவற்று முடிக்கக் கருதுவான் இவ்வாறாயின் இவனை வருத்துவ தெற்றற்றகோ வெனின், தன்கண் டாணுண்டாந்துணையும் குறையாடி. நானினது நீக்கததுக்கட் கொண்டுநீலகூறுவாவென்பது. அஃதேயெனின், முன்னுறு புணர்ச்சியோலத தலைப்பெய்சிப்பவென்னும வேட்கை அவ ட்குரிய என்றபையான் முன்னுறுபுணர்ச்சியை உணர்ந்தா னோவெனின், உணர்ந்தாவல்லன்; அநநீர்மைக்கு வரமபெய்தப் புணர்ப்பல் என்னும நீனைப்பினன்; அநநீனைப்பினை ஆசிரியன் தான் னீ முன்னுறுபுணர்ச்சியா ஒப்பித்தானென்பது.

* 'மணநீண்டயேதது' என்பதும் பாடம்

† 'கைநிலத் துசகிலையாற்களை சிகழ்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'நாணுக் கெடுகதுணையும் குறியாடி' என்பதும் பாடம்.

§ 'முன்னுறு புணர்ச்சியோடு' என்பதும் பாடம்.

கஉச

இறையனார் அகப்பொருள்

கஉ. குறையுறு புணர்ச்சி தோழி தேளத்துக் கிழவிக் கில்லை தலைப்பெய லான.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகளது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: குறையுறுபுணர்ச்சி—* குறையுறவினாற் புணரும் புணர்ச்சி; தோழி தேளத்து—தோழிமாட்டு; கிழவிக் கு இல்லை—தலைமகட்டு இல்லை; தலைப்பெயல் ஆன—† தலைப்பெய்தற்கண் என்றவாறு.

தோழிபக்கம் நின்ற குறையுறவினாய் கூட்டந் தலைமகட்கில்லை என்றவாறு.

அஃதியாங்கனமோவெனின், ஈங்கு வந்து ஒழுகாங்ன

றன் ஒரு தோன்றல் உவன், அவன் என்னினாவதோர் குறை
 அடையான் போனான்; அக்குறை இன்றியமையாமையான்,
 அக்குறை முடித்தருளாயாயின் என்னைக்குற்றேவல் இழத்தி
 யென, அவனாயிழப்பதற்கஞ்சிக் குறைநேர்ந்து தலைமகள்
 தலைமகனை ஏற்றுக்கொண்டு கூடுங் கூட்டமில்லை, வழக்கி
 னுட்போல என்பது.

“அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட

லெவ்விடத் தானுவ தளவிற் கில்லை” (இறையனார்-ச.)

என அமையாதோடுவனின், அதுசொல்லிப் போந்து,

“உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கருது

கிழவோ டேததுக் குறையுறாஉ முளவே

குறிப்பறி வுறாஉங் காலை யான” (இறையனார்-க.)

என்றது சொல்லவே, இவ்வகை தோழியாற் குறைபுறப்
 புணர்நம புணர்ச்சி உண்டுகொல்லோடுவென்று ஐயமா

* ‘குறையறவினையுறாரும் புணர்ச்சி’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம்’ என்பதும் பாடம்.

கச-வது சூத்திரம்.

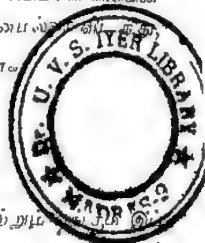
மென்று மெலதனைபோ வலியுறுத்தற்கு இச்சூத்திரம்
 வேண்டியுறமென்பது.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுமாறு ‘குறையுறபுணர்ச்சி
 தோழிதேவந்துக் கிடமிக்கில்லை’ யென அமையாதோ?
 ‘தலைப் பெயர்வான்’ என்றது எற்றிற்கோடுவனின், தோழி
 கூட்டமாதான் தலை இடை கடை யென பூவ் வுறவாகப்பட்ட
 டது அவற்றுள் *தலைக்கண் போய் ல்லாது இலையாய் தாந்

தும் இறுதிக்கண் றுமா ளல்ல! இவ்விங் கூட்டிலே கூடுகின்
மேன் என்பது அறந்தே கூடும. † இவ்வாய்வு எவ்வுதன்

“அருளாயி லெஞ்சுங் கா டெ குதுணையா
வாதோன் கொடியு ள் ளல்லன் றத
நீதவ ளுடையது மல் ளன்னவய்
னா வரும்படா ளும
யானே தோழி தவறுடை யேனே.”

என்னுமாறு உண்டிடவென்பது. மற்றும்கூடுகின்
பெற்றிரிய வாதகனவெல்லாங் கொள்ம. (கஉ)

தோழிக் குரியவை கோடாய் தேளத்து
மாறுகோ ளில்லா மொழியுமா ருளவே.
என்பதென்னுதலிற்போவெனின், † போய் அறத்தொடு நிலை
உணர்த்துவார் அவ்வறத்தொடு நிற்கும் முறைமை யுணர்த்
துதல் றுதலிற்று.

இதன்பொருள்: தோழிக்கு உரியவை—தோழி சொல்
லுதற்கு உரிய; கோடாய் தேளத்து—செவிலித்தாய்மாட்டு;

* ‘தலைக்கண்ணே அறியவில்லாது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘இவ்வனயில்லாவிட்ட வீடத்து’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘மெயர்த்தொருநிலை’ என்பதும் பாடம்.

கஉச

இறையனார் அகப்பொருள்

மாறுகோள் இல்லா மொழியுமார் உளவே—மாறுகொள்ளா
மைச சொல்லுஞ் சொற்களும் உள என்றவாறு.

எற்றினொடு மாறுகொள்ளாமையோவெனின், தாயறி
வினொடு மாறுகொள்ளாமையுந், தலைமகன்பெருமையொடு

மாறுகொள்ளாமையுந், தலைமகனது கற்பினெடு மாறு
கொள்ளாமையுந், தோழிதனது காவலொடு மாறுகொள்
வரையும், நானினெடு மாறுகொள்ளாமையும், உலகி
னெடு மாறுகொள்ளாமையுமெனக்கொள்க. என்னைத்
துகக்கண்டோவெனின், "கா 11"க் கையெழுத்துக் காமம் பெரு
கினும்" (இலாப-உக) என்னுந் சூத்திரத்துட் சொல்லப்
பட்ட நானு. இடத்தும் வேறுபாடுண்டாம். அஃது
எப்பொழுதுண்டாயிற்று அப்பொழுதே தோழிக்குப்
புலனாம். என்னை? தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையில
வாழ்வான். அங்ஙனம் தோழிவிடத்துத் தோழி எனக்குப் புல
னாயினவன் தோழியை யாப்த. புலனாயினான்று வாளா

ஒழியான், அறிவார நிரூபம், நினுனின் இடத்து வினாவப்
பட்டா தெய்வத்தினுன் அறிந்தென்ப; * என்னை? பிறி
தொன்று கடவு. உணராத் தன்மைத்தன்று இக்குலமாகலா
னும் அதுவே சொல்லுதற்பயத்தது தங்கருமமாகலானும்.
அறிபாதோருந் சொல்லுப. சொல்ல, இவள் தெய்வத்
திற்கு வறிபாடு செய்கிற்கும்; செய்கிக்கத் தலைமகட்டுக்
கற்பழியும்; என்னை? தன் தலைமகனையன்றிப் பிறிதோர்
தெய்வம் வணங்கார் பத்தினியாராகலின். தெய்வத்தை
வணங்கக் கற்பழியுமென்று தலைமகள் ஆற்றாளாம்.

அல்லது உம் ஒழுக்கக்குற்றக்குறைபாடு நீங்கி ஒங்கி
வாழாநின்ற தொல்குலம் மணிக்கலங் கதுவாய்ப்பட்டது

* இதுமுதல் ஐந்துவரிதான் வேறோர் எட்டுப்பிரதியற் காணப்
படவில்லை.

போல யான் தோன்றி இவ்வகை அணங்காட்டு அறி
யாது அணங்காட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதெனவும்,
யாம் உற்றது *நிரப்பற்பாட்டினனும் வேலன்றனது வெறி
யாட்டு வலத்தினனும் எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக்
கொண்டுவருங்கொல்லோ என்னும் பேரரச்சத்தினனும்,
எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டுவருகல்
லாது என்சென்ற வேறுபாட்டைப் புறத்தார்க்குப்
புலனாகாமை மறைப்பதுகொல்லோ எனவும், அங்ஙனம்
மறைத்ததனை மிகேடட எம்பெருமான் என்னினாய்
வேறுபாடு பிறந்தோன்றினனும் நீங்கும்போலுமென்று
உட்கொள்ளுமெனவுத நலிமகள் ஆற்றுவாமென்று தோழி
ஆற்றினாள்.

ஆற்றுவாயினாது ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப்
பற்றும்; ஆற்றுவது பிற்தன்மைமரின் யாய் † அறிவாரை
வினாவுமிடத்து என்னை வினாவும்; வினாவ, யான் அறியே
னென்றதன் புறத்தாய் பிறரை வினாவுவது; அங்ஙனம்
என்னை வினாவினாவிடத்து இனி யாது சொல்லுவே
னென்று கூட்டமில் நாட்டவகையாற் கிந்தித்துக்கொண்
டிருந்தாள்; இருந்த நிலைமைக்கண் நாய் பிறறைஞான்று
சிறுகாணியே படிமக்கலந்தொடும். புக்கான், மகளை அடியிற்
கொண்டு முடி நாலும் கொக்கினுள்; நோக்கி, அன்னாய்! என்
மகள் பண்டையனல்லளால், இவ்வேறுபாடு எற்றினா
யிற்று, நின்னாள் அறியப்படுவதுண்டோவென்னும்; என்ற
விடத்து இவள் அன்றுகொண்டு என்னாளுஞ் சிறிதுண்டு
அறியப்படுவது; யாதோவெனின், எம்மைக்கூழைக்கற்றைக்

* 'நிரப்பப்பாட்டானும்' என்பதும் பாடம்.

† 'இவற்றை வினாவிடத்து' என்பதும் பாடம்.

௨௨௮

இதையனார் அகப்பொருள்

நாட்கோலஞ்செய்து ளியோயாடி வம்மினென்று போக்கினாய்;
போக்கினவழி, யாமபோய் ஒரு வெண்மணல் பரந்த தண்
*மலர்ப் பொழிவிடை விளைபாடிநின்றோமாக, ஒருதோன்றல்
†ஒரு சுணைக்குவளைபாடிக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்;
போதர, நின்மகன் அவனை நோக்கி அபபூவினை என் பாவைக்
கு அணியத் தமயினைன்றான்; அவனும் பிழிது சிந்தியாது
கொடுத்து நீங்கினான்; இஃது அபிவது அபியாக்காஸத்து
நிகழ்ந்ததென்னும். அபபூ ரெப்பான்:

அறக்கோடு ரீற்றல்.

1. கந்தார் களிறு கடாபாசசெந் சிலசைதக நறுத்தெரிந்து
வந்தா ரவியவை வேல்கொண்ட கோண்டுகனி வார்த்தைவாய்ப்
பந்தார் விரலிதன பாடுவகடி வேண்டடடபைம போதொருவர்
தந்தார் தவவவை கொண்ட ன்ந தாவித தடவகண்ணியே. (கஉ௦)
இன்போ ரரசவை கோடி ரழிவிதத தென்னன்னார்

மண்போ யழிகருகு உவ உகாணமன்ன லவமைனை னுடையோன்
கண்போற குவளைபா போதவொரா னாயைக சுண்டிப்பத
தண்போ தவன் பொருத தான ன்ந தாவித தடவகண்ணியே.

இஃது அபிவது அபியாக்காஸத்து நிகழ்ந்ததனை அபி
வதவிந்து, கொண்டாக்குரிய கொடுத்தாரென்பதும் உற்
1. றார்க்குரியர் பொருநெழுப்புகாரென்பதும் நினைந்து அவனை
வழிபடாது பிழிகொராது அவதாயின், இக்குலத்துக்கு வடு
வாங்கொல்லோ எனக் கருதினபையான் நின்மகன் வேறு
பட்டதென்னும். எனவே, தாயபிவினொடு மாறுகொள்ளா

தாயிற்று; என்னை? விடையாடிவமமினென்றமையின். இனிப் பெருமையொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அக்காலத்து நற்

* 'மணப்பொழில்' என்பதும் பாடம்.

† 'இரண்டுகளைக்குவளைப்பு' என்பதும் பாடம்.

‡ 'சென்னிவார் பொழில்வாய்' என்பதும் பாடம்.

§ 'பனிக்குவளை' என்பதும் பாடம்.

கசுவது குத்திரம்.

கஉ

செய்கை செய்ததனை இக்காலத்து நினைந்தமையின். இனிக்குத்தொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இவ்வாறன்புப் பிறிதோராறு ஆயின. இடத்துக்குடிசு * வடுவா மெனக் கருதினமையின். இனிக்குத் தன் காவலொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இருவரும இருந்த நிலைமைக்கண் நிகழ்ந்ததென்றமையின். இனி நானிலுந் மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அபிலதய்யாக்காலத்து நிகழ்ந்ததென்றமையின். இனி உலகுநெடுமொறு கொள்ளாதாயிற்று, உறுநாநகுரியப் பொற்றொடிமகளிரொன்றமையின். இது மூன்றுகாள் இல்லாமொழியாய் நிகழ்ந்தவாறு. இது பூத்தருபுணாச்சு.

இனிக்கு களிறு தருபுணர்ச்சி நஞ்சு சொல்லுள்:

உறுகற் புடைவையி னுள்ளுரிப் பேதை யுசிதருண்ணர்
மறுகத் திரவரு மேந்திய கோன்கொலையி மாலவரைவாய்த
துறுகற் புணமுரு சிதைதய்தவக டாமலாயுந் துணைவந்த
சிறுகட் களிறு கடிந்திடர் நீர்தத சிலமபகையே. (கஉஉ.)

கணஞ்சேர் முலைவகை யுள்ளுமிப் போதறு கடையலொன்றர்!
மணஞ்சேர் துயர்கண்ட வானவன்மாறனமை தோபபொதியிற்

• புணஞ்சேர் துணையுந் கவாந்தயமைப் போகா வகைபுருந்த
சினஞ்சேர் களிறு கடிந்திடர் நீர்தத சிலமபகையே. (கஉஉ.)

இவையும் அவ்வாறே யுரைத்துக்கொள்க.

இனிப் புனல் தருபுணர்ச்சிக்குச் செய்யுள்:

ஒங்கிய வெண்குடைப் பைங்கழற் செங்கோ லுசிதன்வையை
வீங்கிய தண்புன லாடி விளையாட் டயர்பொழுதிற்
தேங்கிய தெண்டிறை வாங்க வொழுதிநின் சேயிழையா
ணீங்கிய போதருள் செய்தனன் வந்தோர் நெடுந்தகையே. (ககச)

* (வழு' என்பதும் பாடம்.

ககச

இறையனார் அகப்பொருள்

சின்னாண் மறந்திலம் டாமுந்தென் சேவூர்ச் செருமலைந்த
மன்னாள் செலச்செற்ற வானவன் மாறன்வை யைத்துறைவாய்ப்
பொன்னார் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதாங்கொர் பூங்கணைவே
ளன்ன னெருங் கணைந்தெமக் குச்செய்த வாரருளே. (ககரு)

இவையும் அவ்வாறே உரைத்துக் கொள்க.

சாடர் கடுப்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவா
டாமனாககண புதைத்தஞ்சித் தளாந்ததனோ டொழுகலா
யினாக *நதும்பைநதார் தயவாப்பாயந தருளினாற்
புணை முறத்தீஇப் போதநதா னகனகலம்
வெழுந புணர்ந்தன வென்பதன வென்றேழுழி

யாருமதை தால்வேண்டிற் தருகிற்கும் பெருமையனே. (கவி-39.)

என இதுவும் புனல்தருபுணர்ச்சி.

இனி உம்மையான் பாறுகோளில்லாக் குழிப்பும் உள
வொளக்கொள்க. அந் குழிப்பு நிகழுமாறு: இவளை வினா
வாறு புணர்வார வினாவினாவிடத்து அறிவோர் தெய்வத்தி
னான் அறிந்தொன்ற. என்றால் தெய்வத்திற் குழிப்பாடு
மொய்ந்தான் கொண்க கூவி வெழியாட்டெடுத்துக்
கொண்டு வெழியாடுமிடத்து வெலற்குச் சொல்லுவானாய்ச்
சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

வண்டா ரி.ரம்பொழில் வல்லத்துத் தென்னற்கு மாறெதிர்த்த
விண்டா ருடவின் மறியதுத் தாட்டி வெறியயார்த்த
தண்டார் முருகம் தருகின்ற வேலதண் பூஞ்சிலம்ப
ஞெண்டா ரகலமு முண்ணுங் கொலோரின் னுறுபலியே. (ககக)

“முருகயார்த்த வந்த முதுவாய் வேல
சினவ லோம்புமதி வினவுவ துடையேன்
பல்வே துருவிற் சில்லவழி மடையோடு
சிறுமறி கொன்றிவ ணறுதத லீவி
வணங்கினை கொடுத்தி யாழி ன்ணங்கிய

* ‘நறுத்தண்டார்’ என்பதும் பாடம்.

கக-வது சூத்திரம்.

✱

விண்டோய் மாமலைச் சிலம்பன்

* தண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே.” (குறங் - ௨௧௨.)

என்பனவற்றால் சொல்லப்பட்டது: சிலம்பன் தண்டா
ரகலமும் பலியுண்ணுமேல் தக்கது நின்றோர் செய்யப்படு
கின்றதென்றவாறு. அதுகேட்ட தாய் என்சொல்லிய
வாரோ என்னும் அவள் குறிப்பறிதற்கு. என்ற இடத்து,
மேற்சொல்லியவாரோ அறந்தொடு சிறுமாளாம் என்பது.

இனிந் தெய்வம் எழியது கண்டு அதனை நோக்கி
அருளு நீன்றிக்கு உரைப்பாயாய் உரைக்கும். அதற்குச்.
செய்யுள்:

வாரணவ குயகழல் உரையவ மாநன்வண் சுடலன்ன
வேரணவ குயமிள கொ முலையாட்கிருக தண்சிலம்பன்
குறணவ சாவ தறிது. வெழிவ வந்த டாழ்த்தையா
வாரணவ சாவி ய நகரின் செழிவு னறிவிலனே. (கக௭)

பொன்னன் ம... புலாலனைந்த
மி... னுட்டவர்முன்
... டாந்தனை...
... செல்வேண் மதியிலனை. (கக.அ)

“கடவுட் க... டயிற...
பறியாக குவளை மல... காந்தட் |
குருதி யொண்ட... வருகெழக கட்டிப்
பெருவரை யநுக்கம் பொற்பச சூர்மக
ளருயி யின்னிபுத் தாடு நாடன்
யார்புதர வந்த படர்மவி யருநேய்
நின்னணங் கன்மை யறிந்து மண்ணுந்து
கார்கறுங் கடம்பின் தண்ணி குடி

* ‘ஒண்டாரகலமும்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘காணுது’ என்பதும் பாடம்.

கக.உ

இறையனார் அகப்பொருள்

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்

கடவு ளாயினு மாக

மடவை மன்ற வாழிய முருகே.” (கந்தரிணை - கக.அ)

என இவைகேட்ட தாய் என் சொல்லியவாடுற வென்
னும், அவள் குறிப்பறிதற்கு. என்றவிடத்து, பேற்சொல்
லியவாடுற அறத்தொடு நிற்பாளாம். (கக)

கக. முற்படப்புண ராதசொல் லின்மையிற்

கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே.

என்பதென்னுதலிற்று வெனின், கற்புக்கு இலக்கணமா
மாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள். 'முற்படப் புணராத சொல் இன்மையின்' என்றது, மொழிபாற்றுச் சூத்திரம்; அதனைப் புணராத முற்படச் சொல் இன்மையினென்று மொழிமாற்றிக் கொள்க: கற்பு எனப்படுவது களவின் வழிதே—கற்பென்பதற்குச் சிறப்புடையது களவின் வழித்து என்றவாறு.

என்னை? புணராத முன் சொல் இன்மையிற் கற்பென்று சிறப்பிக்கப்பட்ட ஒழுக்கங் களவென்னும் ஒழுக்கத்தின் வழித்தென்றவாறு. *களவிற்குப் புணராத முன் சொல் இல்லையெனவே புணராத முன் சொல் நிகழுமென்பாரை மறுத்தாராம். இனிப் புணராத முன் சொல் இல்லையெனவே புணர்ச்சியுள்ளும் புணர்ச்சிப்பின்னும் சொல் உளவெனப்பட்டதாம். ஆயினும் புணர்ச்சியுட் புலனல்ல அலுவர்க்குத் துப்பாயினல்லதென்பது. இனிப் புணர்ச்சியின்

* 'சற்பினில்' என்பதும் பாடம்.

† 'அலுவர்க்குத் துப்பாயினவல்லது' என்பதும் பாடம்.

ககவது சூத்திரம்.

கக

பின் *சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோவெனின், நயப் புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக்கொள்க. அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழுக்கத்தின்வழி நிகழ்ந்து பின்னைத் தமராற் பெற்றெய்துவது கற்பெனக்கொள்க. எனவே, இவ்வாற்றினும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றும்; என்னை? உலகக்களவு புணராத முன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சி

புடைமையின் என்பது. சுற்றுக் களவின்வழித்தென்னுது எனப்படுவதென்றது எற்றிற்கோவெனின், களவின்வழி நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு; அஃது இத்துணைச் சிறப்பின்மென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத் தீர்ப்பொருள் களவினையுங் கற்பினையுந் தழீஇயிற்றென்பது.

கசு. களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே வரைவிடை வைத்த காலே யான.

என்பதென்னுந்விற்றோ வெனின், களவுகாலத்துச் சென்று, ஒழுகாசின்ற தலைமகற்கு இடையிடம் இடையீடு இவை யென்பதுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவுகாலத்துத் தலைமகள் புணராத இடையிடம் இடையீடு; தலைமகளை எய்தாத நாளெனினும் ஒக்கும்; காப்பு மிகின் உரித்தே—காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து; வரைவிடை வைத்த காலே ஆன—வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்து, ஏன்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து, வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்தென்ற வாறு. காப்பென்பது தாய்துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை.

‘நிகழுஞ்சொல்லப்படுவனும்’ என்பதும் பாடம்.

கசு-வது சூத்திரம்.

கசு

பின் *சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோவெனின், நயப்

புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக்கொள்க. அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழுக்கத்தின்வழி நிகழ்ந்து பின் னைத் தமராற்பெற்றெய்துவது கற்பெனக்கொள்க. எனவே, இவ்வாற்றானும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றும்; என்னை? உலகக்களவு புணராத முன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சி புடைமையின் என்பது. கற்புக் களவின்வழித்தென்னது எனப்படுவதென்றது எற்பிறக்கோவெனின், களவின்வழி நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு; அஃது இத்துணைச் சிறப் பின்றென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத் திரப்பொருள் களவினையுங் கற்பினையுந் தழீஇயிற்றென்பது.

கக. களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே வரைவிடை வைத்த காலே யான.

என்பதென்னுந்விற்றோ வெனின், களவுகாலத்துச் சென்று, ஒழுகாநின்ற தலைமகற்கு இடையிடம் இடையீடு இவை யென்பதுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவுகாலத் துத் தலைமகள் புணராத இடையிடம் இடையீடு; தலை மகளை எய்தாத நாளொன்றினும் ஒக்கும்; காப்பு மிகின் உரித்தே—காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து; வரைவிடை வைத்த காலே ஆன—வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண் ணும் உரித்து, ஏன்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து, வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்தென்ற வாறு. காப்பென்பது தாய்துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை.

களவது சூத்திரம்.

௧௩௩

என்பதே சூத்திரமாயிற், காப்புமிகினும் வரைவிடைவைத்த
காலையுங் களவின் இடையிடாமென்பது பொருந்தாது
வரைவிடை வைத்தகாலக் காப்புமிகினும் இடையிடா
மென்பதன்றியெனின், அஃதே வரைவிடைவைத்த காலே
யானுமென்னும் உம்மை இறுதிதிரிந்து வரைவிடைவைத்த
காலையான வென நின்றது. உம்மை இடைச்சொல்லாகலின்
இறுதிதிரியும்; என்னை?

“தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலேபல

மன்னவை யெல்லா முரியவென்ப” (தொல் சொல்-இடை-௩.)
என்பது இலக்கணமாதலால் என்பது. (௧௬)

௧௭. அல்லகுறிப் படுதலு மவ்வயி னுரித்தே
யவன்வர வறியுங் குறிப்பி னான.

என்பதென்னு, ின்றே, வெனின், இதுவுங் களவினுள்
இடையிடாமா னுணர்த்துதல் நுதலிற்ற.

இதன பொருள்: அல்ல குறிப்படுதலும்—குறியல்ல
ததனைக் குறியாகக் கருதலும; குறிபாமாறு போக்கிச்
சொல்லுதும: அவ்வன் உரித்தே—இதுவுங் களவினுள்
இடையிடாதற் று உரித்து; அவன்வருவு அறிபுங் குறிப்பின்
ஆன - அவன் வரவினை அறிவிக்குங் குறிப்பு அவனானன்றிப்
பிறிதின் நிரழ்நது சென்றவிடத்து, என்றவாறு.

அஃதாமாறு: தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து ஒழுகா
நின்ற காலத்து ஒருநாள் தலைமகன் செல்லாமே அவனாற்

செய்யப்படுங் குறிப்புக்கள் தாமே வெளிப்பட்டன. அவை புன்னைக்காய் நீரின்தெலும், புள்ளொழுப்புதலுமென இவை, அவை வேறானும் நிகழுமாறு: புன்னைக்காய் மூக்கு ஊழ்த்தும் விழும், வளி எறிபுவும் விழும், புள்துளக்கவும் விழும்;

கட்கு இறைபனார் அகப்பொருள் புள் எழுமிடத்து வெருளியும் எழும், வேற்றுப்புள்வரவும் எழும். இவை கண்டு இவனான் ஆரின்வெனக் கொண்டு போந்து அவ்விடம் புருந்து அவனிஸ்காமை உணர்ந்து போந்து மணையகம் புக்க பின்னை அவன் வந்து அக்குறி செய்யும்; செய்தக்கால் இரண்டாவது கொண்டுபோகல் ஆகாதன்றே, என்னை? சிறிது முன்னாகப் போனாரன்றே, அக்கை புடைபெயராமைய் போகின்றாரென்று உற்றார் பின் நின்று ஐராய்தலா நென்பது. அகத்தினின்று நின்னின் ஆகாதன கண்டு வந்து *சின்னுபெயர்ந்தேம் என்பதனை அவனுக்கு உணர்க்குந் திங்கண்மே லிட்டானும் அன்னத்தின் மேலிட்டானும் டுதத்தின்மே லிட்டானுமென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

அறைவா பிளங்கிலே வேன்மன்னன் கன்னியங் கானலின்வா
யிறைவா ய ன்வுளை உரையென்னை கொல்லோ விரவின்னெல்லாங்
துறைவா டின்மடின்னை மேலன்னமொன்றுந்துயின்றிலவே. (ககக)
பூநின்ற வேன்மன்னன் பூலகைத வான்புகப் பூட்டழித்த
வேனின்ற வெஞ்சிலே வேந்த னிரணுந் தகனறியும்
பானின்ற வின்றழி முன்னநல் லாயநம்பைங் கானலின்வாய்த்
துநின்ற மென்சிறை யன்னநின் றென்றுந் துயின்றிலவே. (கசஉ)
புன்னை நனைப்பினும் பூஞ்சினை தோயினும்
பின்னிநுங் கூந்தலென் றோழி நடைபொக்கு

மன்ன நனையாதி வாழி கடலோதம்.
அரவளை மென்றோ னனுங்கத் துறந்து
கரவல மேன்றொரைக் கண்ட நிலையா
லிரவெலா நின்றாயா லீர்க்கதீர்த் திங்கான்.

* 'நின்று டோடேம்' என்பதும் பாடம்.

† 'உரைக்கும்' என்பதும் பாடம்.

‡ இச்சொற்றொடர் பூன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

கன-வது குத்திரம்.

௧௨௭

இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றன்மேல் வைத்துச் சொல்
லும்; சொல்ல, இவ்விசரவேபாம் என்பாலராய்நின்று துயிலா
ராயினார் போலும். என்னை? தான் துயிலாது நின்றாரன்றே
துயிலாதன அறிவார்; இவற்றின் துயிலெழு வினையேன் குறி
யென்று வந்து பெயர்ந்தார்போலுமென ஆற்றானாய்ப் பெய
ரும். பெயர்வான இறந்துபடாநூற்று, எற்றிற்கோடுவெ
னின், இறந்துபடானன்றே யான் இறந்துபடின் இவளும்
இறந்துபடுமெனக் கருதிபென்பது. அவ்வகைப் பெயர்வான்
தன் நெஞ்சினே நெருங்கியதற்குச் செப்புள்:

ஒளியி ர் திருநத லாளை யெளியனென் றுன்னிவந்து
விளியா வருதையர் செயதமை யால்விழி ருத்துவென்ற |
களியார் களிற்றுக் கழனெடு மாறன் கழமுனைமேற்
நெளியா வயவரிற் நேய்வா யளியவென் றிதையே. (௧௪௧)

* ஏரார் குழன்மட வாளை யெளியனென் றுன்னிவந்து
தீரா விழும்ப்தத் தாய்தென்னன் சேவூர்ச செருவடர்த்த |
காடார் களிற்றுக் கழன்மன்னன் மாறன் கழல்பணிந்து

“குண்கடற் றிரையது பறைதழ்நாரை
திண்டேர்ப் பொறையன் றெண்டி முன்றுறை
யயிரை யாரிரைக் கணவந் தாங்குச்
சேய னரியோட் படர்தி
கோயை நெஞ்சே னேய்ப்பா லோயே.” (குறங்-கஉஅ.)

எனக் கண்டுகொள்க.

* இஃ செய்யுள் முன் அச்சிப்பிரதியில்லை; வேறோர் எட்டும் பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

௨௩௮ இறையனார் அகப்பொருள்

௧௮. குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினு
மறியக் கிளந்த விடமென மொழிப.

என்பதென் னுதலிற்றோவெனின், குறியாமாறுணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இதன் பொருள்: குறியெனப்படுவது—குறியென்று சொல்லப்படுவது; இரவினுள் பகலினும் என்றாராயினும் மொழிமாற்றிப் பகலின்கண்ணும் இரவின் கண்ணுமெனக் கொள்க, என்னை? பதற்குறி நிகழ்ந்தபின்னை இரவுக்குறி நிகழ்ந்தபாலதாகலான். அவ்வொழுக்கம் நிகழ்ந்தமுறையான் நோக்கி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகப் பொருளை உரைக்கப் படுமீ. அஃதேயெனின், ‘குறியெனப்படுவது பகலினும் இரவினு’மென அமையாதோ வென்பது கடா; அதற்கு

விடை, அவ்வொழுக்கம் மறைத்தலைத் தனக்கு *இலக்ரண
மாக உடைத்தாகலான் இரவுக்குமி பொருந்தியதுணைப்
பகற்குமி † பொருந்திற்றன் ற என்பதனை உணர்த்துதற்
பொருட்டுச் சூத்திரத்துள் இரவினும பகலினுமென இர
வுக்குமி முன்வைக்கப்பட்டது. 'அமியக்கிளந்த இடமென
மொழிப்'—உணரச் சொல்லப்பட்ட இடமென்ப ஆசிரியர்
என்றவாறு.

யார்க்குயார் சொல்லித் தோழிவெனின், தோழி தலைமகற்
குச் சொல்லுமென்றவாறு. அஃதாமாறு, தலைமகன் தோழி
யை இரந்துகுறையுற்றார் பின்னின்ற இடத்து அவனை
ஆற்றுவிக்குஞ் சில சொற் சொல்லி ஆற்றுவித்துத் † தலைமக

* 'அணிவெனக்' என்னும் முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள
பாடம் சிறப்புடைத்தன்று

† 'பொருத்திற்று' என்னும் முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள
பாடம் பொருட்பொருத்தழின்று.

‡ இங்கே பொருட்டு இன்றியமையாத இச்சொல்லும் வேறு
சிலவும் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டன.

கடவது குத்திரம்.

ககசு

னைக் குறைநயப்பித்தவாற்றான் நின்றதோழியைப் பின்னுந்
தலைமகன் எதிர்ப்படும; எதிர்ப்பட்டானே இன்ன இடத்து
வர என்று குறிப்பினான் உணர்த்தும். அதற்குச் செய்யுள்:
மருன்போற் சிறைவண்ட பாட நிலவுன்ன வார்மணன்மே !
விருன்போற் கொழுமிழற்பாயறிந் தார்கட்கின் நீர்ந்தமிழின்
பொருன்போ லினிதாய்ப் புதல்மன்னன் மாறன் பொதியிலின்கோ
னருன்போற் *குளிர்ந்தன்ன முருதுனனு நீர்த்தெங்க ளாடிடமே.

காவியத் தண்டுதற சூழ்ந்து கடையற் கீறுத்தவர்மேற் |
 ஹாவியம் பெயதவன் ரெண்டுவன் டார்புண்ணைத் துமலர்
 டாவிய வெண்மணற் றுயறிந் தார்கட்குத் தண்டமிழி
 னாவியும் போல வினிதா யுனதெங்க ளாடிமே. (காச)

அதுகேட்டு இவ்விடத்துக்கண் வா என்றான் என்ப
 தனை உணர்ந்து அவ்விடத்திறகுச் செல்லும். செல்லத், தலை
 மகனது வரவு உணர்ந்து, தீதாழி தலைமகனாக் குடியிடத்துக்
 கொண்டுசென்று, யான் செங்காநதட்டூக் நெய்து கொடு
 வருவன், அவ்விடம் தெய்வமுடைத்து, நின்னால் வரப்
 படாது, நீ அவ்வளவும இப்பொழிவிடத்தித நிலென்று
 நிறீஇ நீங்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

அஞ்சிறை*வண்டறை கார்தளம் போதுசென் றியான்றருவேன்
 பஞ்சுறை தேரல்கு லாள்வரற் பாற்றன்று பாழிபொன்னார்
 நெஞ்சறை யாசொறற வேன்மன்ன னேரி நெடுவரைவாய்
 மஞ்சுறை சோலை வளாய்ததெய்வ மேவும் வரையகமே. (கசரு)
 நீவிரி கோதையிங் கேளினின் னால்வரற் பாலதன்று
 தீவிரி கார்தன்சென் றியான்றரு வேன்றெய்வ மங்குடைத்தாற்
 பூவிரி வார்பொழிற் பூலந்தை வானவன் பூவழித்த
 மாவிரி தர்ணெயங் கோன்கோல்வி சூழ்ந்த வரையகமே. (கீசக)

* 'சுரந்து' என்பதும் பரீடம்.

காச இறையனார் அகப்பொருள்

“செங்கனம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
 செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியானைக்

* கழொருஇ சேளய குன்றங்

குருசுப் பூவின் குலைக்கா தட்டே.” (குறுங்-க.)

இவ்வாறு நீடு சொல்லி நீங்கும். நீங்கத், தலைமகன்

பொழிலிடத்து நிற்கும்; நின்றானைத் தலைமகன் எதிர்ப்பட்
 ிப்பணரும். புணர்ச்சியிற்றுதிக்கண்தோழி வந்து நின் கை
 போலக் காந்தண்மலர்ந்தன கொண்டுவந்தேன், எம்பெரு
 மாட்டி! நீட்டித்தாளுென்று சீரியருளாது போந்தரு
 ளென்று அவனைக் கொண்டிபாய் †ஆயவெள்ளத்தொடு
 கூடும். இது பகற்குயியாமாறு.

இவ்வகை பகற்குயிவந்து ஒழுகாவின்ற தலைமகனைக்
 காணும்பொழுதிற் காணும்பொழுது பெரிதாகலான் ஆற்
 றாளாய் நெஞ்சு மிக்கது வாய்சொர்ந்து கடலிற்கானும்,
 கானலிற்கானும், புள்ளிறகானும், நெஞ்சிற்கானும் வறிதே
 குழவி அழுதாற்போல யாதானும் ஒருசொற் சொல்லும்.
 அவ்வகை சொல்லுமதற்குச் செய்யுள்:

பொருமா மணிமுடி மன்னரைப் பூலங்கைப் பூவழித்த
 குருமா மணிவண்ணன் ளோனெடு மாறன் குமரிமுநீ
 ரருமா மணிதிகழ் கான்லின் வாய்வந் தகன்றகொண்கன்
 றிருமா மண்ணெடுந் தேரோடு சென்றதென் கிந்தனையே. (கசஎ)

தலைமகள் அவ்வாறு சொல்லி, அவ்விடத்துத் தலை
 மகன் கேட்பின் வரைந்துபுதுவானும், தோழி கேட்பின்
 தலைமகனை வரைவுகடாவுவாளாம். யாருங் கேட்பார் இல்லை
 யாயின் தலைமகள் சொல்லி ஆற்றுவாளாம். முடியிருந்து

* 'கழறொடிச் சேஎப் குன்றம்' என்ப பாடம் ஒதி இதனை வேறு
 னுறையாக்குவாரு முனர்.

† 'ஆயவெள்ளத் தோடுக் கூட்டும்' என்பதும் பாடம்.

கச-வது குத்திரம்.

கசநீ

வேவதோர் கொள்கலம் * மூய் திறநத இடத்து ஆய்
 எழுந்து முன் நின்ற வெப்பம் நீங்கினாற்போல அச்சொற்
 சொல்ல ஆற்றுமை பண்டையிற் சிறிதளவுபடுவதாம்.

இனிப் பகற்குயிவந்து ஒழுக்காநின்ற தலைமகளைக்காணும்
 பொழுதற் காண்ப்பொழுது பெரிதாகலான் தலைமகள் ஆற்
 ருளாயின இடத்துத் தோழி அவளது ஆற்றமைக்குப் பரி
 க்து உடனாயிருந்த புள்ளுநீரகம் இவை கண்டு ஆற்றிச்
 செல்வாட்கு இவையும நீங்கின, இனி எந்நன்ம் ஆற்றங்
 கொல்லோவெனத் தலைமகற்குச்சிறைப்புறகை சொல்லு ம.
 அதற்குச் செய்யுள் :

அன்னம் புரையு நடைபாள் புலம்பெய்த வத்தமென்னும்
 பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன மறைதலும் போயினவாற்
 நென்னன் நிருமால் கழனெடு மாநன் நிருநதுசெவகோன்
 னன்னன் குமரிக கருங்கழி மேயநதவண் டானங்கனே. (கசஅ)
 †பொருங்கழன் மாநன்புல் லாமன்வர் பூலதைப் பூங்குருதி
 மருங்கழி நீர்முழக்கக்கண்டவெங் கோனறொண்டிக்கானல்லண்டார்
 கருங்கழி மேயநதசெவ கால்வெள்ளை உன்னங் கதிரொடுநதம்
 பெருங்கழி காநன்மை ிவகி டீயிவனிற் பிரிந்தனவே. (கசக)
 மேயின தம்படை யோடுமெம் மெல்லிய லானாவெநீப்
 வாயின மாலைக்குக் காட்டிக் கொடுத்துப் பரந்தமண்மே
 வாயின சீதரி கேசரிக் கன்றள நாட்டுடைநது
 போயின தெவ்வரிற் போயின கானலிற் புள்ளினமே. (கரும).

இவ்வகை சொல்லக்கேட்ட தலைமகன் யான் வந்து
 ஒழுக்காநின்ற இவ்வொழுகலாறுதான் இவர்க்கு ஆற்றமைக்
 குக் காரணமாயிற்றுப் போலுமென அவ்வாறு வந்தொழு

* 'முடிதிறத்த' என்பதும் பாடம்.

† 'பொருங்கழிமான்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இவனைப் பிரிந்தனவே' என்பதும் பாடம்.

காது வரைந்துபுகுவாவது. இவையெல்லாம் பகற்குயி
யுள்ளே அடங்குமெனக்கொள்க.

இனி இரவுக்குரியாமாறு: பகற்குயிவந்து ஒழுகாநின்ற
தலைமகன் இன்று தெருளும் நானைத் தெருளுமெனத் தெரு
ளானாய் நெடுங்காலமும் வந்தொழுக இவ்வொழுக்கம் புறத்
தாக்குப்பலனாபதயிதவிடத்து இவன் இறந்துபடும், இவன்
இறந்துபட இவனும் இறந்துபடுமென ஆற்றாளாய் வரைவு
கடாதறகுர செயிப்பயிவுறுக்கின்று முன்னுடைத்தாக
அயிவுறுதலும். என்ன? கனபெனத் தமர் இறச்செயித்தவிட
த்து எவர் எவரை * இறச்செயித்தாரென்ற ஞான்று ஆற்றா
னாகவும் பெறும்; அதனான் முற்படவே செயிப்பயிவுறுதலும்;
என்ன? ஆற்றானபெனிற் சொல்லுவது தெளியச்சொன்
னெனெனத் தெருட்டுதற்பொருட் டென்பது. இனித்
தோழி வரைவுகடாவுதலாக முயப்பினான் வரைவுகடாவுத
லும் வெளிப்படையான் வரைவுகடாவுதலும்மென இருதிறத்
தன. அவற்றுட் முயப்பினான் வரைவுகடாவுதலாறு; யாய் எம்
தெறுப்பிற குறிக்கோண்டு நோக்கினொன்னும். எனவே,
தலைமகன், இவர இறந்துப்போய் விடையாடும் பதத்த
ரல்லர், இவரை இறச்செயித வேண்டுமென்று போலும்
அவ்வாறு நோக்கித்தெனத் தெருண்டு வரைந்தெய்தப்
பெறும். யாய் தெறுப்பிற குறிக்கோண்டு நோக்கினொன்
னும் அதற்குச் செய்யுள்:

நீர்வண்ணன் வெண்பூரைமேனின்ற வேந்தனெல் வேலியொன்னுள்
போர்வண்ணம் வாட்டிய பூழியன் பூந்தண் குருதொசித்த
கார்வண்ணன் போர்வண்ணன் காவிரி நாடன்ன காரிகையா
னார்வண்ண நோக்கின் ரென்னையு நோக்கின எம்மையே. (1)

* 'இத்செறிப்ப வென்றதான்' என்பதும் பாடம்.

† 'உறுப்பிற் கொண்டு' என்பதும் பாடம்.

கடிவது குத்திரம்.

கடி

* உளமலை யாமைத் திருத்திப் பொருவா னுடன்றெழுந்தார்
களமலை யாமைக் கடையல்வென் றுன்கடற் றுணையன்ன
வளமுலை வான்முறு வற்றைய லாகதது வந்தரும்பு
மினமுலை னோக்கியின் றென்னையு னோககின னெம்மனையே. (கடுஉ)
அல்லது இவ்வாற்றாணுஞ் செறிப்பறிவுறாடம். அதற்
குச் செய்யுள்:

செயன்மன்னு மாவது சொல்லாய் சிலப்பதென் பாமிவென்ற
கயன்மன்னு வெல்பொழிக் காவலன் னாழன் கடிமுன்னமே
லயன்மன்னர் போற்கொயது மாங்கினை நாலனி வாழ்வுரிஞ்சும்
புயன்மன்னு கோட்ட மணிவகைச் சாம்பலம் பூர்புனமே. (கடுஉ)
என்னே நயிபா வகையென்றே வெற்ப் விருஞ்சிறைவாய்
மன்னே நயிப்பென் றுன்முனை போற்கொயது மாங்கின்றதான்
மின்னேர் திகழு மகைகால் நயிப வியவறைவாய்ப்
பொன்னேர் திகழு மகைகால் நயிப புனத்தினையே. (கடுசு)

இனி இவ்விடத்துப் பாப்பொழும் என்பதுபடத் தலை
மகற்குத் தோழி முன்னிள் வ சொல்லும்பொழும். இனி
முன்னிலைப்புறப்பொழிபடத் தலைமகனது வரவு உணர்ந்து
வேங்கைக்கு உரைப்பானாய்த் தலைமகன் தோட்ப இவ்வாறு
சொல்லாந் தெரிப்பறிவுறுத்தும். அதற்குச் செய்யுள்:

திரையார் குருதிப் புனன்முழுகு னெவிலத் தன்றுவென்ற
வுரையார் பெரும்புகழ்ச் செவிகா லுசிதனென் ழும்பொகியில்
வரையார் தினைப்புனங் கால்கொய்ய நன்னை வரைந்துரின்ற
விரையார் மலரியல் வேங்கைய மினக்கு விடையில்லையே. (கடுரு)
வாணுடை யான்முடி மேல்வளை யெற்றியும் வஞ்சியர்தங்
கோணுடை யாப்படை கோட்டாற் நழிவித்துக் கொண்டவென்றி

தானுடை யானறென்னன் சத்ரு தரநதரன் பொன்வரைமேன் |
மீனுடை யான்கொல்லி வேங்காய் தினக்கு விடையிலையே. (கருசு)

* இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை; வேரோர் ஏட்டின்
பிரதியிற் கீண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

கீசச

இறையனார் அகப்பொருள்

இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

என்றுசெய் தாமல்ல நன்னுத லாய்நறை யாற்றுவெம்போர்
கின்றுசெய் தாருந்தி வந்த நெடுங்கைக் களிற்றுடலாற்
குன்றுசெய் தான்கொல்லி வேங்கையை மெல்லரும் பாகக்கொய்த
உன்றுசெய் தாமெனி னித்பதன் றோகம் மகன்புனமே. (கருசு)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

உலம்புனை தோண்மன்ன ரோடவல் லத்தட் டவருரிமை
நலம்புனை கோதைய ரல்லல்கண் டானகொல்லிச சாரனண்ணி
வலம்புனை வில்லோ டிருவிப் புனங்கணி வரடி யின்றாற்
சிலம்பனை டையதக வென்று வகொல வேங்கைகசெழும்பொழிலே.

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

பொருங்கண்ணி குடிவர தார்படப் பூலதைப் பொன்முடி
லிருங்கண்ணி வாகை யணிந்தவெங் கோன்கொல்லி யீருசிலம்பிற்
கருங்கண்ணி காக்கின்றபைம்புனங் கால்கொய்ய நான்வரைநது தே-
பெருங்கண்ணி யாரைப்பொன் வேங்கைமேன் றோவின்றும்பேசுவ.

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

பைந்நின்ற வாடர வேரல்கு லான்செல்ல நாட்பணித்த
விந்நின்ற வேங்கை குறையா திளஞ்சு தனங்குறைத்தார்
மெய்ந்நின்ற செங்கோல் *வினையச் சரத்தன்விண் டோய்ப்பொதியின்
மைந்நின்ற சாரல் வரையக வாணர் மடவியரே. (ககய);

இவ்வகை செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்ட தலைமகன்தெருள்

வானாயின், இந்நாள் வரைவல், அத்துணையும் இவளை ஆற்றி வித்துக்கொண்டிரு, நினக்கு அடைக்கலமெனக்கைப் பற்றும்; கைப்பற்றியதனைத் தேர்ப்பி குளுறவாகக் கருதினான். உலகத்துச் குளுறவார் பசுவையும் பார்ப்பாரையும் பெண்டிரையும் தொட்டுச் குளுறவாழ்வார் குளுறவாற்றாரென்

* 'சிகையரி' என்பதும் பாடம்.

கஅ-வது சூத்திரம்.

கஅந

பது நினைந்து நீவரைவலென்றதே அமையாதோ? குளுற வேண்டுமோ? பொய்த்தலும் வாய்த்தலும் உடையாரன்றே குளுறவார்? மெய்யல்லது சொல்லாதார்க்குச் குளுறவு வேண்டுமோ? நின்கண்ணுப் பொய்யுண்டாயின், மெய்யென்பது இவ்வுலகத்து நிலைபெற்றவழி இல்லையாகாதே என னும். அதற்குச் செய்யுள்:

குளுறவு மறுத்தல்.

நெய்யொன்று வேனெடு மாறன்றென னுடன்ன நேரிழையீம் மையொன்று வாட்சண் மடகை தீறத்திட் டறந்திரிந்து பொய்யொன்று நின்கண் ணிகழுமென் றூற்பின்னைப் பூஞ்சிலம்பா மெய்யொன்றுமின றியொழியவகொல்லோவியலிடமே. (ககக) திரைப்பா விரும்புனற் சேயுநொதிரின்று சேரலர்கோன் ! வரைப்பா லடையச்செற்றுனவையையன்ன டிறத்துவண்டார்[ன்ப விரைப்பான றங்கண்ணியாயபொய்மைநீ சொல்லின்மெய்ம்மையெ துரைப்பார் பிறரினி யாவர்கொல் லோவிய வுலகினுள்ளே. (ககஉ)

“வெள்ளி வீழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை

வள்ளி நுண்ணீடை வயின்வயி னுடறுக

மீன்சினை யன்ன வெண்மணற் குவைஇக்

காஞ்சி நீழற் றமர்வளம் பாடி

யூர்க்கோ மகளிர் குறுவழி *பிறழ்ந்த

வார லருந்திய சிறுசென் மருதின்
 ருழ்சினை யுறங்குந் தண்டுறை பூர
 விழைபா வுள்ளம் விழைவ தாயினும்
 என்றுங் கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்
 கறனும் பொருளும் வழாஅமை நாடித்
 தற்றக வுடைமை கோக்கி மற்றதன்
 பின்னா கும்மே, முன்னியது முடித்த
 லனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனா
 வரிய பெரியோர்த் தேருங் காலை
 ஆம்மோ ரன்னோர் மாட்டு மின்ன
 பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
 மெய்யான் னுதேர்நீங்க விலகத் தானே.

*‘இறந்த’ என்பதும் பாடம். ‘தெரியும்’ என்பதும் பாடம்.

௧௩௯

இறையனார் அகப்பொருள்

என யான் தனக்கு அடைக்கலமென்று கைப்பற்
 றிற்றைச் சூனாவாகக் கருதித் திரியஉணர்ந்தாளாக
 லான் நீட்டிக்கல் ஆகாதெனப் பிறறைஞான்தே வரைவொடு
 புருவானும். இனித் தெருளானாயின் இரவுக்குறிவாரா
 வரைவென்னும். அதுகேட்ட தோழி இரவுக்குறியது
 ஏதங்காட்டி மறுக்கும். யாங்ஙனம் மறுக்குமோவெனின்
 அரவும் உருமும் புலியும் எண்கும் வெண்கோட்டியானையு
 மென்று இவற்றது ஏதம் உடைத்து; *ஏற்றிழிவுடைத்தாய
 அருவரை யிடத்து ஒருவேல் துண்பாக நீயிர் ஆரிருள் நடு
 நாள வரவு ஆற்று நீர்மையவோவென்னும். என்பது கேட்ட

தலைமகன் ஆற்றுவானாயின், வரைந்தெய்தும். ஆற்றா
யின் இறந்துபடுமெனக் கருதி, இறந்துபாட்டு அச்சத்தி
னால் இரவுக்குறி நேரும். நோந்தான், தலைமகற்கு நின்
னாட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்னமரத்தின்
கீழ் விளையாடுவர் என்னும். அது கேட்டுத் தலைமகன் முன்
னெல்லாம் எனக்கு மறுத்தாளன்றே, மறுத்தாள் இது
சொல்லிற்று ஒருகாரணம் நோக்கியெனலணர்ந்து, தானும்
நின்னாட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்ன மரத்
தின் கீழ் விளையாடுவது என்னும். என்றக்கால் தோழி
யாங் காந்தளும் வேங்கையுஞ் சூடுதுஞ், சந்தனமுஞ்சாந்தும்
பூசுதும், † பிண்டி மரத்தின்கீழ் விளையாடுவ தென்னும்.
அதற்குச் செய்யுள்:

குறியிடங்குறல்.

‡வந்தணங் காமன்னர் தேயமுன் னுண்மழை யேறுயர்த்த
கந்தணங் காமத யானைக் கழன்மன்னன் கார்ப்பொதியிற்

* 'ஏற்றிழிவுடைத்தாய விடத்து' என்பதும் பாடம்.

† 'வேங்கை மரத்தின்கீழ்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வந்தணங் காமன்னர் சாய்முன் னுண்மழை யேறுயர்த்த'
என்பதும் பாடம்.

கஅ-வது குத்திரம்.

கது

சந்தனஞ் சாந்துசெங் காந்தளம் பூத்தழல் போல்விரிபுங்
கொந்தணங் கீர்ப்பிண்டி யாம்விளை யாடுங் குளிர்பொழிலே. (ககக)
காந்தளம் போதெங் கருங்குழற் போது கடையொன்னுந்
தாந்தளர்ந் தோடவை வேல்கொண்ட வேந்தன்றன் னம்பொதியிற்
சாந்தமெஞ் சாந்தம் விளையா டிடமுந் தளையவியும்

பூதனம் பிண்டி யெரிபோல் விரியும் பொழில்சமே. (ககசு)

குறிஞ்சிநிலமாகலின் இவ்வகை சொல்லும்; அல்லா
நிலத்துக்கும் அவற்றுக்குத் தக்கவாறு சொல்லும். இவை
சொல்ல, ஒக்கும்; இவை செய்துவந்து நின்மினென்றவாறு
போலுமென உணர்ந்து பிற்பிறான்று அப்பூக்கொண்டு
சூடி அச்சாந்து அணிந்து அம்மரத்தின்மீழ் வினையாடற்குறி
செய்து நிற்கும். நின்றவிடத்து அவனது வரவு உணர்ந்து
தோழி சொல்லிய அதற்குர செய்யுள்

வரவணர்ந்துரைத்தல்.

அணிநிற மாப்பக டுதிவந தார்வல்லத் தன்றவிபத் [ய்
துணிநிற வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச சாரலிற் சூம்பொழில்வா
மணிநிற மாமயி லென்னெனிகால் பொன்னேர் மலர்ததைந்த
கணிநிற வேங்கையின் மோற்றயி லாது கலங்கினவே. (ககடு)

கயில்கொண்ட வார்கழற் போர்மன்ன ரோடக் கடையற்கண்ணே
தயில்கொண்ட கோனரி தேசரி கொல்லி யருவரைவாய்ப் [வாய்த்
பயில்வண்டு தேனும்பண்*போன்முரல் வேங்கைப் பகம்பொழின்
துயில்கொண் டிலதுணை யோடுமென் செய்தன தோகைகளே.

இவ்வாறு தலைமகன் வரவு உணர்ந்து, தோழி குவளை
யலர்ந்தனவேற் காண்பாம், பரந்த முல்லை அரும்பினவேற்
காண்பாமெனச் சொல்லித் தலைமகனாக் கொண்டுபோதும்,
அதற்குச் செய்யுள்:

* 'போல முரலும்பைம் பூம்பெழில்வாய்' என்பதும் பாடல்.

† 'ஏன்றேசெய்ய தோகைகளே' என்பதும் பாடல்.

ககஅ

இறையனார் அகப்பொருள்

குறியிடத்துக்கொண்டு சேறல்.

தூழிக் கடல்வையங் காக்கின்ற கோனரி தேசரிதன்

பழழிப் பகைசெற்ற பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூம்புறவிற
பூழிப் புறமஞ்ஞை யன்னநல் லாயகொள்கம் போதுதியேற்
ருழிக் குவளைநின் கண்போல் விரியுந் தடமலரே. (கசௌ)

வினைக்கின்ற பல்புகழ் வேந்தன் விசாரிதன் விண்மெதிர்ஊது
திளைக்கின்ற மன்னரைச் சேலு மழித்தவன் நீந்தமிழ்போல்
வினைக்கொன்று கைம்மங்கை யூய்சென்று கோடுநின் வாயுள்வந்து
முனைக்கின்றமுன்னெயிற்றோர்கொண்டரும்பினமுல்லைகளே (கசஅ).

‘என்று தலைமகளைக் கொண்டிப்பாநது அக்குறியிடம்
புகுந்து பகற்குறியின்கண் நீங்கினவாறே நீங்கித் தனியளர்ய்
நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பட்டுப் புணரும். புணர்ச்சி யிறுதிக்
கண் தோழி தலைமகளைக் கொண்டிப்போதும். இஃது இரவுக்
குறியாமாறு.

‘குறி இவ்வினும் பகலினும்’ என்றது ‘எனப்படுவது’
என்றது எற்றிற்கோவெனின் குறியென்றற்குச் சிறப்பு
டையதென்றவாறு.

வண்டுந் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமுங்
கொண்டு புணர்நாம் பென்று முரன்று

ஐந்துவாயிலானுங் கொள்ளப்படுந் துப்புரவினைத் தன்
னகத்துடைத்தாய்ப், பலவகைப்பட்ட மரங்களானும் பொ
லிவுடைத்தாய்ப், புறத்தார் அகத்தாரைக் காண்பதரிதாய்.
அகத்தார் புறத்தாரைக் காண்பதெளிதாய்,

விழைவு விடுத்த விழுமி யோரையும்

விழைவு தோற்றவில்கும்

பண்பிற்பென்பதற்குச் சொல்லப்பட்ட தென்பது. அஃ

தே’ யெனின், அறியக் ‘கிளக்கப்பட்ட இடம்’ என்னுது

கக-வது சூத்திரம்.

“கிரந்த இடம்” என்றது எற்றிற்கோவெனின், வினைச்

சொற்கள் நான்குவிதப்படும் உடைய; யாவை அவ்விதப்
படுமனின், கருத்தன், ஏதுக்கருத்தன் கருவிக்கருத்தன்,
கருமக்கருத்தன் என இவை; அவற்றுட் கருத்தனென்பது
தச்சன் எடுத்த மடம், கொல்லன் செய்த வான்; ஏதுக்
கருத்தனென்பது ஏவினான்கருத்தாவாகச் செய்வது, அரசர்
தொட்டருளும், அரசர் எடுத்த தேவகுலம் என இத்
தொடச்சுத்தன்; இனிக் கருவிக்கருத்தனென்பது வான்
என்பும், கருவிக்கருத்தன், இமயமீடர் நான்குபுறணி அரிசிச்
சோறு அடும் என இத்தொடச்சுத்தன்; இனிக் கருமக்
கருத்தனென்பது திண்ணை மெழுதற்று, கலங்கழுவிற்று,
மரங் குறைத்தது என்று சொல்லுவது. அறியக்கிளந்த
இடம், என்னும் அச்சொற் 'கருமக்கருத்தனாய் நின்றதென
பது. அஃதே யெனின், இவ்வகை கருமக்கருத்தனாகச்
சொல்லுதற்கு இலக்கணமுண்டோ வெனின் உண்டி;

“செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்

தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே”

—தொல்-சொல்-வினை-கக.

என்பது. அஃதே யெனின் 'குறியெனப்படுவ' என்றாகாதே
சூத்திரஞ்செயற்பாலது; என்ன? 'இரவுக்குறி பகற்குறி
யென்று இரண்டு சொல்லுகின்றமையின். அஃதென்று;
இடமென்னும் ஒருமை நோக்காற் 'குறியெனப் படுவது' என்
றார் என்பது. (கஅ)

கக. இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவாது.

என்பதென்னுதலற்றோ வெனின், மேற்கூத்திரத்திட்ட குறி
இரண்டென்றார்; அவற்றுள் இரவுக்குறி நிகழுமிடம் உண்டி

துதல் துதலிற்று.

கரு

இறையவர் அகப்பொருள்

இதன் பொருள்: இரவுக்குறி—இரவின் கட்டுறியிடம்; இவ்வரை இகவாது—இல்லிடத்தை விட்டு நீங்காது, என்றனாறு.

எனவே, புறத்தன்று என்றவாரும்.

“இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவா

துணர வுரைத்த வுரையினுள்.”

என்றார் பிறரு மெனக்கொள்க. இரவின் கட்டுறி இவ்வரை இகவாதெனப் பகற்குறி இவ்வரை இகக்குமென்பது சொல்லினார். இராப் புட்கள் உண்ணு என்றும் பகற் புள் உண்ணு மென்பது முடிந்தது. இனி இராக்குறி யென்று ஆகற்பாலது இரவுக்குறியென்றாயிற்றுச் செய்யுளாகலான். என்னை?

“குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுகர

மறிய வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே.”

—தொல்-எழுத்-உயிர்-உஉ.

என்றாராகலின்.

(கசு),

உஉ. பகற்குறி தானே யிகப்பினும் வரையார் என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், பகற்குறியிடம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: பகற் குறிதானே—பகற்குறி யிடந்தான்; இகப்பினும் வரையார்—இகந்து படினுங் குற்றங்கூறார், என்றவாறு.

இகத்தலென்பது ஒன்றின் இறத்த லென்றவாறு. இகத்தலெனினும் இறத்தலெனினும் ஒக்கும். ஒன்றின் இறத்தலென்பது பலவாதலென்றவாறு. ஒருஞான்று வேங்

கைப் பொதும்பினுள் ஆம், ஓர்ஓர்ஓன்று கோங்கம் பொ
தும்பினுள் ஆம், குறிஞ்சி நிலமாயின். ஓர்ஓர்ஓன்று புன்னை

உக-வது சூத்திரம்.

கருக

யங்கானலுள் ஆம், ஓர்ஓர்ஓன்று கைதையங்கானலுள் ஆம்,
நெய்தனிலமாயின். இவ்வகை வளைநிலத்திற்கும் ஒக்குமாறு
அறிந்து உரைக்க;

“பகற்குறிப் புணர்வுகள் பலவா கும்மே.” |

என்றாராகலின். ‘இகப்பினும் வரையார்’ என்ற உம்மையார்
பகற்குறியும் ஒன்றாகலே வலிபுடைத்து. என்னையெனின்,
தங்குறைமுடித்தற் பொருட்டு, ஒருபொழிலகத்தே கொண்
டுசென்று விளையாடும் ஆயங்களுந் தன்வழிய ஆகலானென்
பது. இனி யார் அறிவார், பண்டுபோலாது இப்பருவம் ஒரு
காலகத்தே கொண்டு புதுகின்றனென்று கருதுவார்க்கு,
அறிந்து பல பொழிலினுள்ளும் புதுதலிற் பலபொழிலாக
வும் பெறும். (உ௦)

உக. இரவுமனை யிகந்த குறியிடத் தல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், இரவுக்குறி வகுக்கப்
பட்ட இடம் வேறுபாடுடையதாகுண்டு அவ் வேறுபாடு
உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேல் இரவுக்குறி இவ்வரை இக
வாடுதன, இவ்வரையகத்தன்றெனின் சாரான். அவற்றுள்

ளும் இரவுக்குரியாதல் சென்றது. சென்றதனை நீக்கியவாறு.

இதன்பொருள்: இரவு மனை இகந்த—இரவின் கண்
மனையகத்து நீங்கிய; குறியிடத்து அல்லது—குறிக்கப்பட்ட
இடத்தல்லது; கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை—தலை
மகற் சேர்தல் தலைமுகட்கு இல்லை, என்றவாறு.

எனவே, இவ்வரைப்பகத்தீத யாகவேண்டுமென்பது
துஉம் மனையகத்தாகற்க என்பது உம் உணர்த்துபது.

கரு2

இறையனார் அகப்பொருள்

அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கூடகாரம், பள்ளியும்
பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளியென இவற்றுள் நீங்கிச்
செய்துன்றும் இளமரக்காவும் பூம்பந்தரும விளையாட்டும்
இவற்றைச் சாராதனவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுமாக என்ற
வாறு. எனவே பகற்குறியிடம் போல வேறுபட்டதாகற்க
இரவிற்குறியிடமென்றவாறு. அஃதேயெனின், மனையகத்
தாக அழிவதுண்டோமெனின், குரவர்கள் உறையும் இட
மாதலின் தெய்வத்தானமென்று கருதப்படும். அல்லது உம்
புகவும் போகவும் அருமைபுடைமையானும் ஆகாதென்பது.
என்றார்க்குச் செய்யுள் “வாலமனைபகத்துச் சார்ந்தான் றலை
மகன்” எனப்பட வந்தனமெனின், அவை அகமல்ல, அகப்
புறத்தே அடங்குமென்பது.

“இரவுக் குறியொன் றெய்து மதுவே
மனையோர் கிளவி கேட்கு மிடத்துச்
செய்வுவர வில்லாத் தொழிவிற் ருகி

மனையிதர தெல்லையின் மாண்புடைத் தாகு
மகப்புற மாயின் மறுதலைப் படுமே."

என்றார் பிறரு மெனக்கொள்க.

(2க)

உஉ. அம்பலு மலருங் களவு.

என்ப தென்னுதலிற்றே வெனின், களவொழுக்கினது
நெடுங்காலச் செலவின்கண் இவர்க்கு நிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி
இன்னதென் னுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அம்பலும் அலரும் களவு—அவ்வீரண்
மும் நிகழ்ந்தனவென்பது தாம் அறியினல்லது யாவரும்
அறிவாரில்லை; இன்மையின் அவை களவு, என்றவாறு.

உஉ-வது சூத்திரம்.

கருட்

களவென்பது செய்தாரே அறிந்து மற்றொருவர் அறி
பாததாகலான் என்பது. *அம்பலென்பது முகிழ்த்தல்,
அல ரென்பது சொல் நிகழ்தல்; அம்பலென்பது சொல்
நிகழ்தல், அல ரென்பது றில் அறிதல்; அம்பலென்பது
இல் அறிதல், அல ரென்பது அயல் அறிதல்; அம்ப
லென்பது அயல் அறிதல், அல ரென்பது சேரி அறி
தல்; அம்பலென்பது சேரி அறிதல், அல ரென்
பது ஊ அறிதல்; அம்பலென்பது ஊ அறிதல், அல ரென்
பது நாடு அறிதல்; அம்பலென்பது நாடு அறிதல், அல
ரென்பது தேசம் அறிதல். அது பொருந்தாது; என்னை?
அம்பலெனப்பட்டதே அலரும், அலரெனப்பட்டதே அம்
பலுமாயின. இஃது அம்பற்கு இலக்கணம், இஃது அல

ருக்கு இலக்கணமென்று யிசேடங் காட்டிற்றிலர்: இவை இரண்டால் தம்முள் வேற்றுமை பெறப்படுமாதலான் என்பது. மற்றென்னோடுவெனின், அம்பலென்பது சொல் நிகழாதே முகிழ் முகிழ்த்துச் சொல்வதாயிற்று; இன்ன தின்கண்ணதென்பது அபல் அரியலாகாதென்பது. அவரென்பது இன்னோடு இன்னாளை யதுபோலும் பட்டதென விளங்கச் சொல்லி நிற்பது. அம்பலென்பது பெரும் போதாயிச் சிறிது நிற்க அலருமென நிற்பது. அலரென்பது அப்பெருமபோது தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்தாற்போலிற்கும் நிலைமையென வேற்றுமை சொல்லப்பட்டதாம். தாம் நெடுங்காலம் இவ்வொழுக்கத்தை ஒழுகினாதலான் வேறுபின்று 'தங்கருமம் உசாவுவாரை உணர்ந்து இத்தன்மைத்து இவர் ஆராய்வது இதுபோலுமென்று கருதுப. தம்மனத்து ஒருகோட்டமுடையார் அப்பெற்றியே கருதுவது உலகத்துத்தன்மை. இவ்வொழுக்கம் பிறர்க்குப்

* 'அம்பலென்பது முகிழ் முகிழ்த்தல்' என்பதும் பாடம்.

சுரு

இதையனர் அகப்பொருள்

புலனாகாதன்றே தெய்வத்தினான் ஆயதாகலான். அம்பலும் அலரும் எவ்விடத்து நிகழுமோடுவெனின், காப்புக் கைம் மிக்கவிடத்து நிகழுமென்பது. களவினது நெடுங்காலத்துக் கண் இவ்வொழுக்கம் வெளிப்படுங்கொல்லோ என்னும் அயிர்ப்பினான் நிகழுமென்பது. அங்ஙனம் அயிர்ப்பினான் களவொழுக்கம் ஒழிந்துநின்ற நிலைமை கற்பென்றுகொள்ளு வேனாயின் வரைந்துபுகுந்தின்மையிற் கற்பெனலுமாகாது,

களவினகத்தென்றுகொள்ளுவேனாயின் ஒழுக்கம் நிகழ்கின்
றின்மையின் களவெனலுமாகாது, என்னை கொல்லோ,
இதனை ஒருபாற் சாரத்துமாறென்று ஐயப்பட்டுநின்ற
மாணக்கற்கு அம்பலும் அலருமென்று நின்ற நிலைமையைக்
களவிற்பாலே கொள்கவென்பது. இதுபொருந்தாது,
என்னை?

“தந்தை தாயே தன்னைய மென்றங்
கன்னவு ரறிபுட் டண்பா ருமே.” (இறைபுரா-உச)

என்றமையின், இவரறியாதமுன் எல்லாங் களவென்பது
போதுமென்பது.

உஉ. வெளிப்பட்ட பின்றையு முரிய கிளவி.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், அம்பலும் அலரு
மாயிற்றென்று உள்ளத்து வெளிப்பட்டபின்றை நிகழற்
பாலது உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இதன்பொருள்: வெளிப்பட்ட பின்றையும் உரிய
கிளவி, என்றாரெனினும் வெளிப் பட்டபின்றைக் கிளவியும்
| உரியவென மொழிமாற்றிக்கொள்க. கிளவி என்பது, மகட்

கூறுதல்; அதுவும் உரித்தென, மற்றுமொன்றுண்டு கூற்ற
மாண். அஃதெயாரேதாவெனின், அவனுடன் போகீகும் உரித்

உஉ-வது சூத்திரம்.

௧௮௮

தென்றவாறு. அஃதாமாறு சொல்லுதும்: இது பலராலும்

அறியப்பட்டதென்னுங்கருத்தால் நிகழ்கின்ற தலைமகட்குந்
தோழிக்கும் உடனே நிகழும். இருவரும் யாமே உணர்ந்தே
மெனக் கருதுதலாற் கதுமென இந்நிலைமைக்கண் வரினும்
வாராமைக் தொள்வேனென்னுங் கருத்தினுற் பண்டு அவன்
வந்து பபின்றகிடத்தே தோழி செல்லும். செல்லத்,
தோழியை எதிர்ப்பட்ட தலைமகனை வலங்கொண்டு சார்ந்து
முன்பு நின்று நின்னல் தலையாழ்க்கப்பட்ட தலையளி அல
வாயிற்று, பலரானும் அறியப்பட்டென்னும்; அதற்குச்
செய்யுள்:

அலரறிவரைத்தல்.

பலரா யெதிரின்று பாழிப்பட்ட டார்தங்கள் பைங்கிணம்வாய் |
புலரா வசம்புடை வேன்மன்னன் வேம்போடு போந்தணிந்த
மலரார் மணிமுடி மான்தேர் விரோதயுன் வஞ்சியன்னுட்
கலராய் வினோகின்ற தாலண்ண வீடுசய்த வாரருளே. (கசக).
பொருடா னெனநின்ற மானதன் புலத்தைத் தோற்றப்பில்லா |
நிருடா னடைகுன்ற மேறவென் றேன்கன்னி யீர்மபொழில்வாய்
மருடா னெனவண்டு பாடுதண் டாரண்ணல் வந்துசெய்த
புருடா னலராய் வினோகின்ற தான்மற்றிவ் வாயிடைக்கே. (கஎ௦)

“அறிந்தோ ரறனில ரென்றவர் சிறந்த

வின்னுயிர் கழியினு நனியின் னாதே

புன்னையங் கானற் புணர்குறி வாயத்த

பின்னி ரோதியென் றேழிக் கன்னே

படுமணி யானைப் பசும்பூட் கோழர்

‘கொடிதடங்கு மறுகி னார்க்காட் டாங்கட்

கள்ளுடைத் தடவிற் புன்னொலித் தோவாத்

தேர்வழங்கு தெருவி னன்ன

கென்வை யங்கின்ற கையகின் னருளே.” (நற்றிணை-உ௨௭).

இது சொல்லிப் பின்னும் நீ இது புருதருந்துகின்ற
இவ்வாறு ஒழுக்குவாயினாய் அறனறியாமையான்; அது

யென்னின் இது புதுதாமை வரைந்தெய்துவாய் மன்றோ;
அல்லதூஉம் பிறரும் வரைந்தெய்துதற்கு முலைவிலையொடு
புகுந்து பொன்னணிவான் நின்றாரும் உளரெனப் படைத்து
மொழிந்து சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

மகட்பேச்சரைத்தல்.

ஈரணி வேலி நெடுங்களத் தொன்றார் நிணமனைந்த
போர்ணி வேன்மன்னன் கண்ணியன் ஞானனைப்பொன்னணிவான்
காரணி வார்முர சார்ப்புப் பிறருங் கருதிவந்தார்
வாரணி பூங்கழ லண்ணலென் னாகி வலிக்கின்றதே. (க௭க)
வேலைத் துளைத்தகண் ணேழை திறத்தின்று விண்ணுரிஞ்சூர்
சோலைச சிலம்ப துண்பொன் றறிந்து சுடருமுத்த
மலைக் குடைமன்னன் ஊரெனநூழாறன்வண் கூடலின்வாய்க்
காலைத் திருமனை முற்றத் தியம்புங் கழமுரசே. (க௭உ)
போர்மலி தெவ்வரைப் பூல்கை வென்றான் புகாரணைய
வார்மலி கொங்கை மடங்கையை வேரோர் மணவகருதிக்
கார்மலி வார்முர சார்ப்புப் பிறருங் கருதிவந்தார்
ஈரர்மலி தாரண்ண லென்றோ விதன்றிறத் தெண்ணுவதே (க௭ங)

வேயும் புரையுமென் றோளி திறத்தின்றை யெல்லையுன்விண்
டோயுஞ் சிலம்ப துண்பொன் றறிந்துதொன் னூற்புலங்
ராயுத் தமிழரி கேசரி கூட லகனகர்வா
வேயுந் திருமனை முற்றத் தியம்பு மெறிமுரசே. (க௭ச)
இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

பொன்னணி வுரைத்தல்.

கூன்றோத்த யானைச்செங் கோனெடு முற்றன்றன் கூடலன்ன
 மென்றோத் தணிசூழ லேழை திறத்து வினைவறிந்தே
 டின்றோத்த தொன்று துணிநீ சிலம்பவன் ருயினெம்மூர்
 மன்றத்து நின்று முழுகீகுங்கொ னுளை மணமுரசே. * (கஎடு)
 உஉ-வது குத்திரம். கருங்

கலம்புரி தெய்வமன் னாய்செய்வ தென்னுறை யாற்றுவென்ற
 வலம்புரி தோண்மன்னன் றென்புன னாட்டொரு வற்கியைந்து
 குலம்புரி கோதையைக் காப்பணித் தார்கொடி மாடமுன்றில்
 வலம்புரி யோடு முழங்குங்கொ னுளை மணமுரசே. (கஎசு)

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தலைமகன் என்னுற் செய்
 யப்பட்டது என்னைவென்னும். எனத், தோழி என்னை
 வினவற்பாலை யல்ல, நீ இதுற்குத் தக்கவாறறிந்து செயற்
 பாலையென்னும் என்பது.

“துண்ணறி வுடையோர் நூலொடு பழகினும்

பெண்ணறிவேன்பது பெரும்பே தைமைததே.”

என்பதாகலான், நீ ஒருபொருளை விகற்பத்து அறியுந்துணை
 யான் அறியுமாறில்லை பிற; அல்லதூஉம், யாங் குற்றேவன்
 மகளிர், நீராயின் அவ்வாறொழுதுவதல்லது இதுகொண்டு
 இது செய்மினென்றற்குத் தக்கேமல்லேம் என்னும். அதற்
 குச் செய்யுள்:

முலவிலை யுரைத்தீ.

என்னு விதுசெய்கென் றென்சொல்ல லாமிகற் பாழிவென்ற
 மின்னா ரயிற்படைச செங்கோல் விசாரிதன் வீங்கொலிநீத்
 தேன்னு டெனினுங்கொள் ளார்விலை யாத் தமர் சீர்செய்வண்டு
 முன்னுண்மலரென்றணையுங்கண்ணேழைமுழிமுலைக்கே. (கஎஎ)

இதுகேட்ட தலைமகன்உடன்கொண்டிப்போவது துணி
 தே நெண்ணும், நிழலும் நீரும் இல்லாத அழல்வெங்க
 னம் ஆற்றுகில்லாளுக்கொல்லோ வென்னும். என்ன, அன்ன

வெங்காண் மெனிணும் எம்பெருமாட்டி தும்மொடுவரா
பெரிதும் இனியவாமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆதரங்குறல்.

கோல்புரை பாணை மணிமுடி மாநின்மண் பாய்சிழற்றும்
கோல்புரை வெண்குடைத் தென்னன் பதநிலைக் கோடிவெந்து
கருஅ இறையனார் அகப்பொருள்

கோல்புரை வெம்மையங் காண் மெனிணும் வேந்தன்செய்ய
கோல்புரைதன்மையவாதும்மொடேகினக்கொம்பினுக்கே. (கஎஅ)

கழலணி போர்மன்னர் காலீர்க் கடையற் படக்கடந்த
தழலணி வேன்மன்னன் சத்ரு துரந்தான் றன்முனைபோன்
றழலணி வெம்மைய வாயினுங் காண் மவன்குடையி
ன்ழலணி தன்னமய வா தும்மொ டேகினெந்நேரிழைக்கே. (கஎக)

அதுகேட்டு, ஆரின் உடன்போக்கு வலித்தேன், நீ
இதனை அவட்குச் சொல்லவேண்டுமென, நன்றென்று எம்,
பெருமான் அருளிச்செய்தது எம்பெருமாட்டிக்கு உணர்த்
துவலென்று தலைமகனை வலங்கொண்டு போந்து, தலைமக
ளுழைச்சென்று அவள்குறிப்பறிந்து, எம்பெருமாட்டி! நம்
பெருமான் நம்மைத் தமமோடு உடன்கொண்டு செல்லக்
கருதுகின்றார், நின்குறிப்பென்னை என்னும். என்றவிடத்து,
உடம்படுதலும் உடம்படாதொழிதலுமென இரண் டல்ல
தில்லை; சென்று வழிப்படுமேயெனின் நாணிலளாயினளாம்;
உடன்படாளாயிற் கற்பிலளாயினளாம்; இரண்டினுள்ளும்
எத்திறத்தளாயினளோ வெனின், நானுக்கற்பென்னும்
இரண்டல்லவே அவள் கண்ணுள்ளன, அவற்றுள் நாணிற்
கற்பு வலியுடைத்து; என்னை வலியுடையவாடுறனின்,

“உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நானே நாணினுஞ்
செயிர்நீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”

—தொல்-பெர-கன-உஉ.

என்பதாகலான். நாண் அழியினுங் கற்பு அழியாமை நினைக்
கும். நினைத்து உடன் போக்குநோர்ந்து தலைசாய்த்து நிலங்
கினையாகிற்கும் நிலைமை இது சொல்லுவதே போன்றது.
அதற்குச் செய்யுள்:

உஉ-வது சூத்திரம்.

கஞ்சு

நாணிழந்து வருந்தல்.

ரணு மிகறு மழிந்துதெவ் வேந்தரெல் லாமிறைஞ்சிக்
ரணுங் கழனெடு மாநீன்செங் கோனின்று காக்குமண்மேற்
சேணு மகலா துடனென்னொ டாடித் திரிந்துவந்த
ரணு மழியத் தருகற்பு மேமபட கைகின்றதே.

(கஉ)

“அளிதோ தானே நானே நம்மொடு
நனிநீ டுழந்தன்று மன்னே யினியே
வான்பூங் கரும்பி னோங்குமணற்” சிறுசிறை
நிம்புன னெரிதர வீந்துக் காங்குத்
தாவுகு மளவைத் தாங்கிக்
தாம நெரிதரக் கைநரில் லாதே.” (குறுங்-கசக.)

இன்னும் இது சொல்லுவது போன்றது அந்நிலைமை.

“சிலரும் பலரும் கடைக்க ணோக்கி
மூக்கி னுச்சிச சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டி ரம்ப னுற்றச்
சிறுகோல் வலந்தன னன்னே யலைப்ப
வலந்தனென் வாழி தோழி சானற்
புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉசகவற்
கடுமா பூண்ட நெடுந்தேர் கடைஇ

நடுநான் வருஉ மியதேர்க் கொண்கனெடு

செலவயர்ந திசினுல் யானே

யலர்சுமந் தொழிகவிவ் வருங்க லாரே.” (நற்றிணை-ககக.)

இங்ஙனம் இவள் உடன்படும். உடன்பட்டது உணர்ந்
துவைத்துத் தாயுழைச்செல்லும். தாயும் மகளது வேறு
பாடுகண்டு உற்றதறியாது நற்றிறம்படர்ந்து செல்கின்றகால
மன்றே! ஆதலாற் கண்டவாறே, அன்னாய்! என் மகட்டு
இவ்வேறுபாடு எற்றினுனாயிற்று? எனக்குச் சொல்லாபெண்
னும். என்ன, என்னால் ஆறிய்ப்பட்டதுஞ்சிறி துண்டென்ன
அறத்தொடு நிற்குமாறு 'தொழிக்' குரியவை இவ்வாறு

ககக

இறையனார் அகப்பொருள்

தே எத்து' (இறையனார்-கக) என்ற சூத்திரத்திற் சொல்லிப்
போந்தாம்; அவ்வகை அறத்தொடுநிற்கும். நிற்கச், செவிலித்
தாய் இன்புற்ற மனத்தளாய் என்மகள் பெரிது அறிவு
உடையனே காணென்று அவ்வாறு நற்றாய்க்கு அறத்தொடு
நிற்கும். நற்றாயும் இன்புற்ற மனத்தளாய்த் தந்தைக்குந்
தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடுநிற்கும். நிற்க, அவரும்
அவளது அறிவும் ஆசாரமுங் கேட்டு இன்புற்ற மனத்த
ராய்ச்சொன்மறுத்துந் தலைபிறைஞ்சி நிற்பார். இங்ஙனஞ்
சென்று மாட்சிப்பட்டுக் காட்டுமேயெனின், பெரிதும்
மாட்சிப்பட்டுக் காட்டிற்று. காட்ட இவள் நீரில் ஆற்றி
டைப்போய் வருந்துங் குறைபென்னையென்று தலைமகனைச்
செலவழுங்குவிக்கும். அவ்வகையாற் சொல்லும் அதற்குச்
செய்யுள்:

பாடப் புரவி கடாட்வந்து பாழிப் பகைமலைநதார்

தீதயச் சிலைதொட்ட தென்னவன் நேந்தண் பொதியிலின்வாய்

வேயொத்த தோளிதம் மோடு வரவு விடும்பவநதன்
ஞயத் தவரை நினைந்துகண்டீரீர்கொண் டலமந்தவே.

(சுஅக)

“ வினம்பழங் கமழுங் கபஞ்சுற் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கான் மதத
நெய்தொரி யியக்கழ் வெளின்முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியன் மெய்கரநது தன்கா
வரியமை சினம்பு சுழீஇப் பன்மாண்
வரிப்புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோ
ளிவைகாண் டோறு நோவர் மாதோ
வ்ளியரோ வளியரென் ஞயத் தோரென்
தும்மோடு வரவுதா னயரவுந்

(தன்வரைத் தன்றுபுங் கலும்ந்தனதண்ணே.” (நற்றிணை-கஉ.)

இது கேட்ட தலைமகன், செலவழுங்கும். அழுங்கு
களை நீ வரைந்துபுகுந் தின்க்கு வரைவு மாட்சிப்படுமென்று

உக-வது குத்திரம்.

கக்க

தலைமகனைத் தவிர்த்துப், பெயர்ந்து தலைமகளுழை வந்து,
நிழலும் நீரும் உடையவாய்க் கானந் தண்ணியவாஞற் சேறு
மென்று உடன்போக்கு அழுங்குவித்தவிடத்துத், தலைமக
னும் அந்நாள் வரைவொடு *விரைந்து புகுவானும். இது
வெளிப்பட்டபின்றைக்கிளவியும் உரியவாயினவாறு.

இனி உமமையால் உடன்போக்கும் உரித்தாமாறு.
அவ்வாறு அறத்தொடுகிலை மாட்சிமைப்பட்டதில்லையாயின்
இரவுக்குறிக்கண்தலைப்பெய்ச்சிக்குமாறுபோலத் தலைமகளை
முற்படுத்தி உடன்போக்க மாட்சிப்படும். படுத்து ஓம்
படைசொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஓம்படுத்தாரத்தல்.

கொங்கை தளரினுங் கூந்த னரைப்பினு மேந்தன்மற்றிவ்
வங்கை யடைக்கல மென்றே கருதி யருள்ககண்டாய
கங்கை மனாளுன் கவிமத னன்கடி மாமணற்றி,
மங்கை யாமரட்ட கோன்வையை நாடன்ன மாத்ரைபே(கஅஉ)
மென்முலை வீழினுங் கூந்த னரைப்பினும் விண்ணுரிஞ்சு
நன்மலை நாட விகழல்கண் டாய்நறை யாற்றில்வென்ற
வின்மலி தானே நெடுநதேர் விசாரிதன் வேந்தர்பெம்மான்
கொன்மலி வேனெடுங் கண்ணினைப்பேதைக் கொடியினையே.

“அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியிற் றாழ்ந்த
நன்னெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினு
கீத்த லோம்புமதி பூக்கே மூர
வின் கடுங் கள்ளி னிழையணி நெடுந்தேர்க்
கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணிஇயர்
வெண்கோட் டிசாளைப் பேளர் கிழுவோன்
பழையன் வேல்வாய்த் தன்னரின்
பிழையா நன்மொழி தேறிய விவாட்கே.” (நற்றிணை-௨௦.)

* ‘வந்து புருவானும்’ என்பதும் வாட்டம்.

11

ககஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

‘பெருண் றாற்றிற் பேணுரு முளரே
யொருநன் றுடைய ளாயினும் புரிமாண்டு
*புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
பாடமையொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்
மென்னடை மரையா துஞ்சு
நன்மலை நாட நின்னல திலனே.’ (குறுங் - ககஇ.)

“நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிளர்வீ
நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல

ஆதை தூற்று முரவுர்ச் சேர்ப்ப
தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
டன்னு யென்னுங் குழவி போல
வின்னு செயினு யினிதுதலை யளிப்பினு
நின்வரைப் பினளென் றேழி
தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலளே.” (குறுங்-௩௧௭.)

“இவளே நின்னல திலளே யாயுங்
சுவளே யுண்க ணிவளல திலளே
யானு மாய்டை யேனே
மாமலை நாட மறவா தீமே.”

இவ்வகை ஒம்பிடுத்துத் தான் தவிருமென்றவாறு.
தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது போகாளோ வெனில்,
தனது வருத்தத்திற்குர் கவன்று போகாதாளல்லள், இத
னைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிருமென்பது.
செவிலித்தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அத்தனைப் பண்
பாக உரைப்பாளாவெனின், இவள் சொல்லியது தெளியு
மாறு செவிலித்தாய் சொல்லியது தெளிபாரென்றவாறு.
என்னை? எப்பொழுதுங் கைவிடாத மரபினளாகலான்
என்பது.

* ‘புலவிதீர்வழி மதியில்கவு’ என்பதும் பாடம்.

௧௪௨ இறையனார் அகப்பொருள்
‘பெருநன் ருற்றிற் பேணு முளரே
யொருநன் றுடைய ளாயினும் புரிமாண்டு
*புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
பாடமையொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்
மென்னடை மரையா துஞ்சு
நன்மலை நாட நின்னல திலளே.’ (குறுங் - ௧௧௩.)

“நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிரன்வீ
 நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல
 ஐதை தூற்று முரவுரீர்ச் சேர்ப்ப
 தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
 டன்னு யென்னும் குழவி போல
 வின்னா செயினு மினிதுதலை யளிப்பினு
 நின்வரைப் பினளென் றேழி
 தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலளே.” (குறுங்-கக௭.)

“இவளே நின்னல திலளே யாயுங்
 குவளே யுண்க ணிவளல திலளே
 யானு மாய்டை யேளே
 மாமலை நாட மறவா தீமே.”

இவ்வகை ஒம்பிடுத்துத் தான் தவிருமென்றவாறு.
 தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது போகாளோ வெனில்,
 தனது வருத்தத்திற்குள் கவன்று போகாதாளல்லள், இத
 னைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிருமென்பது.
 செவிலித்தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அதனைப் பண்
 பாக உரையாளோவெனின், இவள் சொல்லியது தெனியு
 மாறு செவிலித்தாய் சொல்லியது தெனியாரென்றவாறு!
 என்னே? எப்பொழுதும் கைவிடாத மரபினளாகலான்
 என்பது.

* ‘புலவிதீர்வழி மதியிலீக்ஷா’ என்பதும் பாடம்.

ககச

இறையனார் அகப்பொருள்

மலைமன்னும் வெய்யோன் மறைத்தனன் மாதாமெய் வாழுகைந்தான்
 சிலைமன்னு தோளண்ணல் சேர்ந்தனை செல்லெஞ் சிறுகுடிக்கே.
 நின்றாக் கெதிர்த்தார் குருதியு ளாழ நெடுங்கனத்து
 வென்றான் விசாரிதன் கூடலன் னொரு மிகமெலிந்தான்

குன்றார் சுடரோன் மறைந்தனன் கூர்வேல் விடலைதங்கிச்
சென்ற லழிவதுண் டோவணித் தாலெஞ் சிறுருடியே (கஅஎ)

“ எம்மு ரல்ல தூர்ணியில்லை
வெம்முரட் செல்வன் கதிரு *மூழ்த்தனன்
சேந்தனை சென்மோ பூதார் மார்ப்
விளையண் மெல்லியண் மடந்தை
யரிய சேய பெருங்க லாதே.”

இன்னும் இடைச்சுரத்துக் கண்டார் இவ்வாறுஞ்,
சொல்லுப:

நகரணிமை கூறல்.

நீயு மிவளுமின் தேசென்று சேர்திர்நெல் வேலிமே லான்னார்
தேயும் படிசெற்ற தென்னவன் நென்புன னாட்டினையர்
வாயு முகமு மலர்ந்த கமல மணித்தடத்துப்
பாயுங் கயலவர் கண்போற் பிறழும் பழனங்களே. (கஅக)

பிறறைஞான்று மகளது போக்கு உணர்ந்து செவிவி
மயங்கிப் பெரியதோர் சுவலையளாய் நெருநலை இவை செய்
தது இது கருதிப்போலும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

கவன்றுரைத்தல்.

முன்முத்த வர்கழற் கைதந்தென் னூறு வறும்லையின்
கண்முத்தக் கொண்டு முயங்கிற்றெல் லாங்கரு வெங்நீழைபோய்
விண்முத்த நீன்காஞ் செல்லிய வோவிழி னுத்தவென்ற
தண்முத்த வெண்குடை யான்றமிழ் நாடன்ன தாழ்குழலே. (கஅக)

* ‘இழந்தனன்’ என்பதும் பாடம்.

உருவது குத்திரம்.

ககஇ

“பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியாத்தனெ னென்றன
 ளினியறிந் தேனது துனியா குதலே
 கீழ்ஞெடி யாஅய மழைதவழ் பொதியின்
 வேங்கையுங் காந்தஞ் நாறி
 யாம்பன் மலரினுந் தானறண் னியளே.” (குறுங்-அச.)

என்று பின் னுங் கவன்று ஆற்றாளாய் இவ்வகைப்பட்ட
 கானம் இவ்வகைப்பட்டாள் எவ்வகை செல்லுங்கொல்லோ
 என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

சுரத்தருமை ரிணந்திரங்கல்.

வேடகஞ் சேர்தவென கானம் விடலையின் மெல்லடிமேற்
 பாடகந் தாவகி டுநததெவ் வாறுகொல் பாழிவென்ற
 கோடக னோகுடிக் கோனெடு மாறனறென கூடலின்வா
 யாடக மாடங் கடநதறி யாதவென ஞாணவகே. (கக௦)

இவ்வகை மெல்லியவாகிப் அபு இவ்வகை வெய்யவா
 கிய கானம் எவ்வகை சென்றன கொல்லோ என்னும்.
 அதற்குச் செய்யுள்.

அடிநிணந்திரங்கல்.

தெளிமுதத வெண்மணன மேலும் பனிப்பன நண்பன்பின்போய்
 முளியுறற கான மிறநதன *போலு நிறநதிகழு
 மொளியுதத வெண்குடைச செங்கோ லுசித னுறநதையன்ன |
 தெளிமுதத வாணமுறு வற்சிறி யாடன சலமபடியே. (கக௧)

இனிச் செவிலி பின்சென்றாள் சுரத்திடைக் குரவின்னெடு
 புலம்பிச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

குரவோடு வருந்தல்.

மழைகெழு ஊர்வண்கை வாணவன் மாணவன் கூடலின்ன
 விழைகெழு கொங்கையென் பேதைமொ ருதில னோழியைநிதி ||
 கழைகெழு குன்றங் கடப்பவு நீகண்டு நின்றனையே

* 'போன்மொய்' என்பதும் பாடம்.

ககக

இறையனார் அகப்பொருள்

வினைப்பரும் புண்ணியஞ் செய்தாய் நூரவே நெடுங்களத்து
வினைப்பொலி மால்களி றுந்திவென் றுன்விய னுட்டகத்தோர்
மனைப்பொலி பாவை பயந்தேன் வருந்தவு நீகடத்து
னெனைப்பல பாவை பயந்துமெய் தாயொ ரிருந்துயரே. (ககக)
வில்லவன் றுனை நிறையாற் றழிந்துவிண் ணேறவெல்ல
வல்லவன் மாறனெங் கோன்முனை போல்சுரம் வாணுதலான்
சொல்லவன் பின்சென்ற வாறென்ற போழ்தெனக்குச்சொல்லுமே.
பல்லவ 'நாக்கித்தன் பாவை வளர்க்கின் றபைநூரவே. (ககச)
சுரத்திடைச் செல்லுந் தலைமகனையுந் தலைமகனையுந்
கண்டு எதிர்வருகின்றார் யார்கொல் இவ்வாறு போந்தார்
எனச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

கண்டவர் கூறல்.

வில்லான் விறலடி மேலன பொற்கழல் வெண்முத்தன்ன
பல்லா ளிணையடி மேலன பாடகம் பஞ்சவற்கு
நெல்லார் கழனி நெடுங்களத் தன்று நிகர்மலைந்த
புல்லா தவரென யார்கொல் வருஞ்சுரம் போந்தவரே. (ககரு)

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோன்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொ ளளியர் தாமே யாரியர்
கயிறுடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றெலிக்கும்
வேய்பயி லழுவ முன்னி யோரே.” (குறுங்-எ.)

இனிச் செவிலி எதிர்வருகின்ற பார்ப்பாரைக் கண்டு
வினாத்தற்குச் செய்யுள்:

வேதியரை வினாதல்.

விழலார் குடையொடு தண்ணீர்க் கரக நெறிப்படக்கொண்
டழலா ர்ருஞ்சுரத் தூடு வருகின்ற வந்தணிகான்

| தழுவா னொருவன்பின் செங்கோற் கலிமத னுன்பகைபோற்
 குழவா னொருத்திசென் றுளோ வுரையினிக்குன்றிடத்தே. (ககக)
 உருவது குத்திரம். ககக

குடையார் நிறுநுறி சேர்கர கத்தொடு குன்றிடத்து
 நடைபான் மெலிந்து வருகின்ற வந்தணர் ஞாலமெல்லா
 முடையா னொளியே லுசிதன்மென் கூடலொண் டந்தமிழ்போ
 லிடையான் விடலையின் சென்றனனோலிவ் விருஞ்சுரத்தே. (கக௭)
 சுரத்திடைச் செல்லாநின்ற தலைமகள் நின்ற குழலுந்
 தலைமகன் எய்த வேழமுங் கண்டு செவிவி சொல்லியதற்குச்
 செய்யுள்:

லியந்துரைத்தல்.

செறிகழல் வேந்தரைச் சேலு ரமர்வென்ற தென்னன்செய்ய |
 நெறிகெழு கோனெடு மாநன் முனைபோ நெடுஞ்சுரத்து
 வெறிகமழ் கோதையிங் கேரின்ற திஃதாம் விடலைதன்னைப்
 பொறிகெழு திண்கிலை *வாளியி னெய்த பொருகளிறே. (கக௮)
 கொடுவிற் படைமன்னர் கோட்டாற் றழியக் கணையுதைத்த
 நெடுவிற் றடக்கையெங் கோனெடு மாநன்மென் னேரிமுன்னு
 விடுவிற் புருவத் தவணின்ற குழ விதுவுதுவாங்
 கடுவிற் றெடுகனை யாலண்ண லெய்த கதக்களிறே. (கக௯)

பின்சென்ற செவிவித்தாய் எதிர்வருவாரைக் கண்டு
 வின்வ, அவ்வினவப்பட்டார் தலைமகளையுந் தலைமகளையும்
 இன்னதோரிடஞ் சேர்வர்களென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

அழுங்கதாய்க் குரைத்தல்.

ஆளையுஞ் சேறுங் களிற்றரி கேசரி தெவ்வரைப்போற்
 காளையுங் காரிகை யுங்கடஞ் சென்றின்று காண்பர்வெங்கேழ்
 வாளையுஞ் செங்கண் வராலு மடலிளந் தெங்குருத்த
 பாளையுந் தேறல் பருகிக் களிக்கும் பழனங்களே. (உ௦௦)

நகுவா யனபல பெய்துள்ள நட்பாற் தருவரைபோன்
 றுருவாய் மதக்களி றந்திவென் றுன்மனம் போன்று...
 தொருவா உனகளை சேர்க்குன்ற நீங்கலுந் தன்னுவர்போய்ப்
 பருவா யனபல வாளைகள் பாயுந் பழனநிகளே.

(உரு)

* 'வில்லியின்' என்பதும் பாடம்.

கசுஅ

இறையனார் அகப்பொருள்

இடைச்சுரத்துப் புலம்புஞ் செவிலியை எதிர்வருவார்
 கண்டு தெருட்டியதற்குச் செய்யுள்

உலகியல் புரைத்தல்.

கடவரை காதல னோடு கடந்த கயெனடுங்கட
 படவர வல்குலும் பாவைக் கிரங்கன்மின் பண்டுசென்னை -
 வடவரை மேல்வைத்த டானவன் மாறன் மலயமென்னுந்
 தடவரை தானே யணிநதறி யாதுதண் சந்தனமே.

(உ௦௨)

வெந்நீ ரருஞ்சுரங் காளைபின் சென்றதும் மெல்லியன்மாட்
 டிந்நீர் மையீரிருங் கன்மி னறையாற் றிகலரசர்
 தந்நீ ரழிவித்த சத்தரு தூரதரன் றண்குமரி
 முந்நீர் பயந்தா லணிவார் பிறரென்ப முத்தங்களை.

(உ௦௩)

நெருங்கடல் வேனெடு மாற னெடுங்களத் தன்றுவென்றான்
 பெருங்கடல் ஞாலத்துட் பெண்பிறற் தார்தம்பெற் றார்க்குதவா
 ரிருங்கடல் போற்றிய ரெயதன்மி னீன்றன வென்றுமுந்நீர்க்
 கருங்கடல் வெண்சங் கணிநதறி யாதண் கதிர்முத்தமே.

(உ௦௪)

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ்
 லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலு
 நெறிப்படச் சுவலனை இ வேரோரா நெஞ்சத்துக்
 ஈறிப்பேவல் செடன்பூலைக் கொளைநடை யந்தணீர்
 வெவ்விடைச் செலன்மலை யொழுக்கத்தீ ரிவ்விடை
 யென்மக னொருத்தியும் பிறண்மக னொருவனுந்
 தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய

ரன்னா ரிருவரைக் காணீரோ பெரும;
 காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை
 யானெழி லண்ணலோ டருஞ்சுர முன்னிய
 மாணிழை மடவர ருயிர்நீர் போறீர்;
 பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
 மலையுனே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு
 ளினைபுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையனே;
 சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை
 உடவது சூத்திரம்.

சகக

நீருனே பிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுங்
 தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையனே;
 ஏழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
 யாருனே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுங்
 சூழுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையனே;
 எனவரீதன, இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்
 சிறந்தானே வழிபடஇச சென்றன
 ளறந்தலை பிரியா வாறுமற் றதுவே." (கலித்தொழை - ௧.)

செவிலி சுரத்திடைச செல்லாது மலையகத்திருந்து
 சொல்லுமென்பாரும் உளர; அது பொருநதுமாறு அறிந்து
 கொள்க.

அல்லதூஉம், ஆங்கனம் | ணரந்துடன் போய்ச் சில
 நாட்கழிந்தபின்னே,

அறத்தொடு மலையினுந் திறந்த திருந்த
 சிறப்புடை மரபிற் றெயல மன்ன
 வீருபெருங் குரவரோடு பொருவி லாற்றற்
 தன்னையர் தம்மைச சால்புடை மரபின்
 மன்னிய சிறப்பின் மதியோர் தேற்றப்
 பண்பூதல் விதியுளி; தெருண்டபின்,
 மீண்டு வந்து வியனகர் வீரும்ப

மாண்டரு சிறப்பின் வரைகதெய் துமென.

அவ்வகை மறித்து வராரின்றாள் சுரத்திடை முன்னுறச்
செல்வாரை என் ஆயத்தார்க்கு எனது வரவினைச் சொல்லு
வீரென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வழிச்செல்வோரை வரவுரையின் என்றல்.

செம்மைத் தனிக்கோற் றிறன்மன்னன் சேவூர்ச் செருமலைந்தா
தம்மைப் புறங்கண்ட சத்ரு துரந்தான் றன்முனைபோல்
வெம்மைச் சுரம்வரு கின்றன னென்று விரைந்துசெல்வீ
ரம்மைத் தடங்கணென் னாயத் தவருக் கீறியின்களே. (உரு)
கஎ இறையனார் அகப்பொருள்

கோடரி னீண்மதிற் கோட்டாற் றரண்விட்டிக் குன்றகஞ்சேர்
காடரில் வேந்தர் செலச்செற்ற மன்னன்கை வேலின்வெய்ய
வேடரில் வெஞ்சுர மீண்டன னென்று விரைந்துசெல்வீ
ரோடரி வாட்கணென் னாயத் தவருக் குரையின்களே. (உரு)

“கவிழ்மயி ரெருத்திற் செந்நா யேற்றை
குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியுஞ்
சுரனரி வரரா ரின்றன னென்பது
முன்னுற *விரைந்தளி ருரையி
னின்னகை முறுவலென் னாயத் தோர்க்கே.”

அல்லதூஉம், மகள் வருகின்றாளெனக் கேட்டதாய்
நம் நெடுநகர்க்கே வருமோ தன்கடிமனைக்கே கொண்டுபோ
மோவென அவன் குறிப்பறிதற்கு வேலனை வினாவும். அதற்
குச் செய்யுள்:

வேலனை வினாதல்.

அங்கண் மலர்த்தா ரரிடே சரிதென்னர் கோனயில்போல்
வெங்க ணெடுஞ்சுர மீண்ட விடலை கெடவருஞ்சீர்

கங்கண் மனைக்கே வரநல்கு மோசொல்லு வேலநல்கு
தங்கண் மனைக்கே செலவுய்க்கு மோமற்றென் றையலையே (உ௦௭)
உருமினை நீள்கொடி மேற்கொண்ட செங்கோ லுசிதனைக்கோன்
செருமுனை போல்குர மீண்ட விடலையெந் தீதில்செல்வத்
† திருமனைக் கேட்குந் கொல்லோ வதுவை செய்தனது
பெருமனைக் கேயுய்க்கு மோவுரை யாய்மற்றென் பேதையையே. ()
“அருஞ்சுர மிறந்தவென் பெருந்தோட் குறுமக
‘டிருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே
புனைமா ணிஞ்சி பூவ லூட்டி

* ‘செவ்வீருரையின்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘திருமனைக் கேவர நீல்குங்கோ லன்றாய் விடிற்றனது’ என
வும் வேறுபாட முண்டு.

உ௩-வது சூத்திரம்.

களக்

மனைமண லடுத்து மாலை நாற்றி
யுவந்தினி தயரு மென்ப யானு
மான்பினை நோக்கின் மடநல் வானை
மீன்ற நட்பிற் கருளா னாயினு
மின்னகை முறவ வேழையைப் பன்னாட்
கூந்தல்வாரி றுகப்பிவர்த் தோம்பிய
நலம்புனை யுதவியோ வுடையேன் மன்னே
யஃதறி கற்பி னன்றுமற் றில்ல
வறுவை தோயு மொருபெருங் குடுமிச
சிறுபை ஞாற்றிய பஃறலைக் கருங்கோ
லாகுவ தறியு முதுவாய் வேல
கூறுக மாதேர் கழங்கின் றிட்ட
மாறா வரும்பனி கலுமுங் கங்கு
லாளுது துயருமெங் கண்ணினிது படிது
ரோம்மனை முந்துறத் தருமோ
தம்மனை யுய்க்குமோ டாதவன் குறிப்பே.” (அகம்-ககடு)

இங்ஙனம் புகுந்து பெயர்ந்த பின்றைத் தலைமகன் தன்னகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டானென்பது கேட்ட நற்றாய் ஒழிந்த கலியாணஞ் செய்யினும் நம்மகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்ய நேருங்கொல்லோ காளைபைப் ப்யந்தா, ளென்னும், அதற் குச் செய்யுள்:

தாளை வணங்கா தவர்படச் சந்தமங்கைத்தனது |
வாளை வலங்கொண்ட மாறனிவ்வையத் தவர்மகிழ
காளைநம் மில்லுன் வதுவை யயர்தா நல்குங்கொல்லோ
காளையை யீன்ற கடனறி நன்னெஞ்சிற் காரிகையே. (உ௦௧)
மையே நியபொழின் மாநீர்க் கடையன்மன் னோடவென்றான் |
மெய்யே நியசீர் மதுரை விழவினை போனமில்லு
ணையேய் குழலி வதுவை யயர்தீர நேருங்கொல்லோ
பொய்யே புரிந்தவக் காளையை யீன்ற பொலிங்குழையே. (உ௦௨)
கள௨ இறையனார் அகப்பொருள்

அம்மனைச் சிலம்பு கழிஇ யயரினு
மெம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிகெனச்
சொல்லி னெவனோ மற்றே வென்வேன்
மையறவிளங்கிய கழுலடிப்
பொய்வல் காளையை யீன்ற தாயக்கே." (ஐங்குறு-௩௩௬.) (௨௩)

௨௪. களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல
களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலென்
முயிரண் டென்ப வரைத லாதே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், *வெளிப்பட்ட பின்றைக்

களவியு முரிப் என்றதன்பான் வெளிப்பட்டின்றை
வரைதன் முறைமைபானல்லது இல்லையெனக் கொண்டு
நின்ற மாணக்கற்கு மற்று வரைதலாறு உண்டென்ப
துணர்த்துதல நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: களவு வெளிப்படா முன்னுற வரை
தல்—பலரானுஞ் சிலரானும் அறியப்பட்டதுஇவ்வொழுக்க
மென்னுங் கருத்து எப்தாமுன்னம் வரைதல்; இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னே தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,
அங்குத் தெருளாறாய் விடிற் பாங்கறகூட்டங் கூடித்
தெருண்டுவரைதலும் உரியன், அங்குத்தெருளாறாய்விடின்
தோழியை இரந்து பின்னின்று அவள் தீனையுருத்தகைமை
செய்யத் தெருண்டு வரைதலும் உரியன், அங்குத் தெருளா
றாய் விடின் மதியுடம்பித்து இரந்து பின்னின்றநிலைமைக்
கண் தோழி சேட்பபிப்பத் தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,
அங்குத்தெருளாறாய்விடின் தோழியிற் கூட்டங் கூடியாதல்
செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்டாதல் இரவுக்குறியது ஏதங்காட்ட

இறையனார்-உஉ.

உரு-வது குத்திரம்.

களஉ.

வாதல் வரைவுகடாவப்பட்டாதல் தெருண்டு வரைதலும்
உரியன். ஈதெல்லாங் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல்
விகற்பமெனக்கொள்க. இனி வெளிப்பட்ட நின்றை வரை
தல் விகற்பமின்றெனக் கொள்க. அவற்றுட் களவு வெளிப்
படாமுன்னுறவரைதல் சிறப்புடைத்து. இது தனக்காகா
மையரால் வரைந்தமையிற் சிறப்பின்றெனக்கொள்க. இது
களவு வெளிப்படான்றென்று மறுத்துக் களவு வெளிப்படா

முன்னுறவரைதல் அறத்தொடுநிலை நிகழாமுன் வரைத
லென்றவாறு.

களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல்—அறத்தொடு
நிலை நிகழ்ந்த பின்றை வரைதல். களவு வெளிப்படாமுன்
னுறவரைதலுங் களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலு
மாமாறு முன்னே சொல்லிப்போந்தாம். அவ்வரையே இதற்
கும் உரைத்துக்கொள்க.

என்று ஆ இரண்டு என்ப வரைதலாறு—என்று
இரண்டுவகை என்பர் வரைதல் முறை, என்றவாறு. (உச)

உரு. பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவ
னெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும்
பொருள்வயிற் பிரியா தொருவழித் தணத்தலும்
புரைவ தென்ப கற்பா லான.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், அறத்தொடு நிலைநின்ற
பின்றை வரும் விகற்பம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

மேற்குத்திரத்து *வரையும் இடம் உணர்த்தினார்,
அவ்வரைவிற்கு வரும் இடையீடு இவையென்பது உணர்த்
துதல் துதலிற்று.

* 'வரையுமிடத்து வரையுமிடம் உணர்த்தினார்' என்பதும்
பாடம்.

சுஎச இறையனார் அகப்பொருள்

இனித் தலைமகளை வரைந்தெய்தினுனல்லன், அறத்
தொடு நின்றவாறே பிரிந்தான், ஆகலான் அன்னாள் கற்பி
னாளோ களவினாளோ என்ற மாணக்கற்கு இவள் கற்பி

ஒளையெனப்படும் என்றவாறு.

இதன்பொருள்: பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவன்—
அறத்தொடு நிலைநின்ற பின்றை வரைந் தெய்தாத தலை
மகன்; நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும்—
நாடுங் காடும் இடையிட்ட பஸ்காதமும நீங்கிப் பொருட்
குப் பிரியும் பிரிவும்; பொருள்வயிற் பிரியாது ஒருவழித்
தணத்தலும்—பொருட்குப் பிரியாது ஓரிடத்தானாய்
உறைதலும்; புரைவது என்ப கற்பால் ஆன—அவை
பொருளுங் கற்பினொளாகற்பு, என்றவாறு.

அறத்தொடு நிலைநின்றமை என்னை தலைமகன் அபியுமா
றெனின், தோழியால் உணர்த்தப்பட்டு அபியுமென்பது.
இதன்கருத்து, இவ்விரண்டு இடையிட்டின்கண்ணாக தலை
மகள் ஆற்றுகளாய் காலத்துத் தோழி ஆற்றுவித்தலும்,
ஆற்றுவித்து அதனெதிரொழித்தலும், பிறவும் எல்லாங்
கற்பினோடு ஒக்குமென்பது. இப்பிரிவு தலைமகள் அபியப்
பிரியுமோவெனின், அபியாவ பிரியும், தோழிக்குந் தலை
மகட்கும் எல்லாம் உணர்த்தி யென்பது. அவ்வாறு பிரிந்த
விடத்துத் தலைமகள் வேறுபட்டாள்; வேறுபட, எம்
பெருமான் இதற்கு நல்லது புரிவான் பிரிவான்: பிரிய, நீ
ஆற்றுவாவதோ தகாதென்ற தோழிக்கு யான் பிரிய ஆற்றே
னாயினேனல்லேன், அவர் சென்ற கானத்துத் தன்மையை
நோக்கி அவர்க்குக் கவன்று நினைந்து ஆற்றேனாயினேனை
ஏதிலர் அதனைத் திரிய உணர்ந்தாரென ஊர்மேல் வைத்துச்
சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

உடுவது குத்திரம்.

கவடு.

ஊர்மேல் வைத்துரைத்தல்.

மின்றா னனைய விளங்கொளி வேலொடு வெண்டிரைமே 1
னின்றா னிலமன்ன னேரியன் மாற னிசன்முனைபோற்
கொன்றா றலைக்குஞ் சுரமன்பர் நீங்கலுங் கொல்வளைகள்
சென்றா லதுபிறி தாகவீவ் ளுரவர் சிந்திப்பரே. (உகக)

இப்பிரிவின்கண்ணே ஆற்றாளாய் வேறுபட்ட தலை
மகளை இவ்வாறன்றி ஆற்றுவிக்கலாகாதெ
இயற்பட மொழி னக் கருதித் தலைமகனை இயற்பழித்த தோ
தல்.
ழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழியும்.

அதற்குச் செய்யுள் :

தொல்கவின் றெலையத் தோணலஞ் சாஅய்
நல்கார் நீ ததன ராயினு நல்குவர்
நட்டனர் வாழி தோழி குட்டுவ
னகப்பா வழிய னுறி- செயியன்
பகற்றீ வேட்ட ஞாட்பினு மிகப்பெரி
தலரெழுச சென்றன ராயினு நல்கவீது
மராமட லவித்த காதலாஞ் சாரலின்
ஞால்வாயக களிறு பாந்தட் படடெனத்
ஹஞ்சாத துயரத் தருசயிடிப் பூச
னெடுவனை விடரகத தியார்புங்
கடுமான் புல்லிய காடிதந் தோடே." (நற்றிணை-கக.)

அல்லதூஉம், நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற்
பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகளது ஆற்றாமை
இயற்பழித்தல். கண்டு தோழி தலைமகனை இயற்பழிக்கும்;
எங்ஙனம் இயற்பழிக்குமோ வெனின்,
இவளை இங்ஙனம் ஆற்றாளாகப்பிரிந்த அவரினுங் கொடிய,

இவளது ஆற்றாமை கண்டும் அதற்கு நல்லது புரியாது தம்
நாணின்மையாற் பகலே புகுந்து இரைதேர்கின்ற நாணப்
பறவைகளென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

களசு

இறையனார் அகப்பொருள்

இக்லே புரிந்தெதிர் நின்றதெவ் வேந்த நிருஞ்சிறைவரின்
புகலே புரியவென் றுன்கன்னி யன்னாள் புலம்புறநோய்
மிகலே புரிசின் றதுகண்டு மின்றிவ் வியன்கழிவாயப்
பகலே புரிந்திரை தேர்கின்ற நாணப் பறவைகளே. (உகஉ)

என்பது கேட்ட தலைமகள் என் ஆற்றாமைகண்டன்றே
இவள் இவ்வகை சொல்லுவாளாவதெனத் தன்து ஆற்றாமை
நீங்குவாளாவது பயன்.

இனி ஒருவழித் தணந்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறு
பட இவ்வகைப்பட்ட நிலத்தில் தலைமகள் நம்மைத் துற
வான்நீ எற்றிற்கு ஆற்றாயாகின்றாயெனத் தோழி சொல்லிய
தற்குச் செய்யுள்:

அடுமலை போல்களியாணை யரிகே சரியுலகின்
வடுமலை யாதசெய டோன்மன்னன் வஞ்சியன் னாயமகிழ்ந்து
படுமலை போல்வண்டு பாடிசெய் காநதட்பைந் தேன்பருகு
நெடுமலை நாடனை நீங்குமென் றோநீ நனைக்கின்றதே. (உகக),

குழலிசைய வண்டினங்கள் கோழிலைய செங்காநதட் குலைமேற்பாய
வழுவெரியின் மூழ்கினவா லாதோ வளியவென் றயல்வாழ்முகநி
கலுழ்வனபோ மெஞ்சசைந்து கல்லருவிதூஉ
கிழல்வரை நன்னாட லீப்பனோ வல்லன்.

உச. வெளிப்படை தானே விரிக்குங் காலைத்

தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றும்
கன்னவ ரறியப் பண்பா கும்மே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் வெளிப்ப
டைய சொல்லிப்போந்தார், அவ்வெளிப்படை இவை
பென்பது உணர்த்துதலுதலிற்று.

உளவது சூத்திரம்.

கஎ

இதன் பொருள்: வெளிப்படை தானே—களவு வெ
ளிப்படைதானே; விரிக்கும் காலே—விரித்து உணர்த்து
மிடத்து; தந்தை தாயே தன்னையர் என்றாங்கு அன்னவர்
அறியப் பண்பு ஆகும்மே—தந்தை தாயே தன்னையர்
என்று அவர் அறியப் பண்பாகும் என்றவாறு.

பண்பெனினும் இலக்கணமெனினும் இயல்பெனினும்
ஒக்கும். வெளிப்படைபென்பது அறத்தொகுதிபென்பது
வாறு. வெளிப்படைபெனினும் அறத்தொகுதி நிலையெனினும்
ஒக்கும். என இவ்விரண்டும் ஒரு பொருண்மேற் கிடந்
தனவாயினும் கருத்துவேறுபாடு கிடையவாம். யாவரும்
அறியப்படாத களவு தந்தையர் தாயர் தன்னையரும் அறிய
நிகழ்ந்தமையிற் களவு வெளிப்படை பெணப்பட்டது.
இனித் தலைமகள் அறன் அறியாமை நின்றனின் அறத்தொகுதி
நிலையெனவும்பட்டது. (உச)

உஎ. அவருட்,

டாயறி வுறுதலி னேனோரு மறிப.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், இவாதாம் அறிய

மிடத்துத் தாய் சொல்லவன்றித் தாயாக அறிவிலரென்
பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவருள்—சொல்லப்பட்ட மூவருள்
ளும்; தாய் அறிவுறுதலின் ஏனோரும் அறிப—தாய் அறி
வுறுக்கப்பட்டித் தந்தைக்குந் தன்னையன்மாருக்கும் அறத்
தொடு நிற்குமென்பது. செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்
தொடு நிற்குமென்பது. இது பெற்றவாறென்னையெனின்,
உரையிற்கோடெண்ணுந் தந்திரவுத்தியாற் பெறுதுமென்
(உ)

௪௭௮

இறைமனார் அகப்பொருள்

உ. தந்தை தன்னைய ராயிரு வீற்று
முன்ன மல்லது கூற்றவ ணில்லை.

என்பதென்னுதலிற்கோ வெனின், தந்தைக்குந் தன்னையன்
மார்க்கும் நற்றாய் அறத்தொடு நிற்குமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தந்தை தன்னையர் ஆ இருவீற்றும்
—தந்தையென்றுந் தன்னையன்மாரென்றுஞ் சொல்லப்
பட்ட இரண்டு கூற்றாருக்கு; முன்னம் அல்லது கூற்று
அவன் இல்லை—அவசகு முன்னத்தானல்லது செவ்வனஞ்
சொல்லப் பெறுள என்பவாறு.

நற்றாய் தந்தைக்குந் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்
தொடு நிற்குமிடத்து, இவன்தொன்றுண்டால், அஃதென்
னோவெனிறு, குலத்தாறுஞ் செவ்வதானும் மிக்கான் ஒரு

வன், உலகத்தாரோல்லாப ஸ்ரீ, குறைவேண்டிப்படுதன்
பையன், ஒருவாபால ஸ்ரீ, குறைவேண்டி ஒரு சிறுமையனல்
வன், இததன்லாயினவன் கபமை வழிப்பட்டு வாழலு
றுப, அன்னையா பிழுவை மெய்யான அழிவதுண்டிடா என்
னும. என்பது கிகடதி அயா என கருதுவிரோவேனின்,
இவன் கருதிச் சொல்லுகின்ற குறிப்பாவது இதுபாலும்,
தன்மகள் திறத்தினாகாதேயென உணர்வாராவது.

‘அவன்’ என்ற மிகைவாய்பாட்டான் முன்னத்தானன்றி
யும் முன்னம்போலுந் சொல்லாது ஒரு சிறுபான்மைசொல்லு
மென்பது. அது வருமாறு: தலைமகன் பாரப்பாரை முன்
னிட்டு அருங்கலங்கவோடு வரைவுவேண்டி விட்டவிடத்துத்
தந்ஷதபுந் தன்னையன்மாரும் வரைவுமறுத்தார், மறுப்பார்
சூழ்தலும் அருகுதலுமுடைமையான். நூற்றியான்டைக்
கற்றவரோடு எண்ணிச் செய்யப்படுமாகலாற் சூழப்படும்.

உயவது குத்திரம்.

ககக

இனிக் கண்டிரே தம்மகளை வேண்டிவாரைப் பார்த்திருந்
தாராகாதே, நாம் இந்நூற்றியைக் கருமநூற்றவரே, இவர்
களிடையுமகட்டுபெறுவார யாரெனவும பெறுதற்கு அருமை
யுடைத்தெனவுங் கருத அருகுப. இனிக் கண்டிரே தம்
மகளை வேண்டிவார உரைப்பனவும பொய்போலும், வேண்டு
தற்கு இடையின்மீயே பெற்றாராகலின் இவ்வகை விரைந்து
கொடுத்தாராவென்னும் புறவுரை நோக்கிடும் அருகுப.
அல்லது உம், இராப்பச் சிறியாகுத தமயின் மிக்கார் மகள்
வேண்டிச் சென்றாவிட, நூறு அருகுப. இனி உலகியலானும்
அருகுப. அல்லது உலகியல்பல்லாவழி இவர் * அருகுததற்
ருச் சொல்லவேண்டுமே என்பது. எனத் தலைமகன்

வரைவுமறுக்கப்பட்டா னென்பதனை உணராத தலைமகள்
 அற்றாளாமாகத் தோயி யாய்க்து அறத்தொடு நிற்பச்,
 'செவிலித் தாய் தறநாய்கு' அறத்தொடுநிப்ப, அவள் தந்தைக்
 குற தன்னையன்மாய்க் குற அறத்தொடுநித்தும், முன்னம்
 சிபாபுரந் ரொல்லாநென்றவா டா. அவ்வாறு சொல்லு
 மதற்ருச செய்யுள் :

சான்றோடு வருந்து

சான்றோர் வருந்து விடுதல் நா தகடு வந்தது
 வான்ருய குடிமையு டா கிலில் லாலவன பொருள்கருதிற்
 தேனருய காமுகண் ளி செம்பியன மாறனசெவ கோன்மணந்த
 மீன்றருய கடலிட நாடும் விலையனறிம் மெல்லியறகே. (உகச)
 கட்டையா விதுவென்று நேரினல் லானுறை யூற்றுவிவன்ற 'குஞ்
 படையான் பனிமுத்த வெனகுடை வே தன்பைங் கொன்றைதங்
 சடையான் முடிமிசைத் தண்கதிர்த திங்கடன் ரெல்குலமா
 வுடையா னுசித னுலகும் விலையன்றெம் மொண்ணுதற்கே. (உகடு)

* 'அருமைகூறுவது' என்பதும் பாடும்.

க.உ

இறைபுரூர் அகப்பொருள்

* "சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு துமது

வான்ருய வன்ன குடிமையு டோக்கித்

திருமணி வரன்றுவ குன்றங் கொண்டிலன்

வருமுலை பாகம் வழங்கினே கன்றே

யல்தான், தடைபொருள் கருதுவிராயிற் குடையோடு

சமுமலந் தந்த நற்றேர் செம்பியன்

'பங்குளி விழுவின் வஞ்சியோ

டுள்ளி விழுவி னுதரகையஞ் சிறிதே."

என இவ்வாறு நற்றாய சொல்லக் கேட்டுக் கொடாது விடின் இக்குலத்துக்கு வடுவுண்டுபோலுமென உணர்வா ராவது. அதனால் பொருள் அறத்தொடுநிலை மாட்சிப்படு வது. (உஅ)

உக. காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினு
நொதுமலர் வரையும் பருவ மாயினும்
வரைவெதிர்த்கொள்ளாதுதமரவண மறுப்பினு
மவனு றஞ்சங் கால மாயினு
மந்நா லிடத்து மெய்ந்நா ணோரி
யறத்தொடு நின்ற ிருழிக்கு முரித்தே.

என்பதென்னுதலிற்றே வெனின், மேல் அறத்தொடு நிற்கும் நிலை உணர்த்திப்போந்தார், இனி அறத்தொடு நிற்கும் இடங்கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டார், அஃது உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

*'விரவும் பெருமை' எனத்துவவகும் வேறொரு செய்யுள் வேறோர் வட்டுப் பிரதியில் இங்கே காணப்படுகின்றது; அச்செய்யு ளின் முதலடி பொருள் புலனாகவாறு படிபடச் சிதைந்து கிடத்த லின் அஃதிண்டெடுத்துக் காட்டப்படவில்லை.

†'கொள்ளார்' என்பதும் பாடம்.

உக-வது குத்திரம்.

கஅக

மேற்குத்திரத்தோடு இயைபென்னையெனின், மேல் அறத்தொடுநிலை யதிகாரம் வராரின்றதாகலா னென்பது.

இதன் பொருள்: காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகி னும்—*காப்புக்கையிகப்பாட்டின் வேட்டை பெருகினும்;

நொதுமலா வந்தும் பருவா ஆர்னுட—அயலா வரைந்து
புஞ்சு காலமாயினும்; வரைவு எதிரகொள்ளாது தமர்
அவன் மறுப்பினும்—வரைகளைப் பெறுகுகொள்ளாது தமர்
அவ்விடத்து மறுப்பினும்; அவன் ஊறு அருகம் காலம்
ஆயினும்—அவற்று நிகழும் ஏதும் அருகின் இடத்தும்; அந்
நாழிடத்துமெய் காண் ஓர்—அந்நாழிடத்துமெய்க்க
ணின்ற நாண் நீங்கி; அறந்தொழி நிறல் தோழிக்கும்
உரித்தே—அறந்தொழி நிற்கும் நிலைம தோழிக்கும்
உரித்து, என்றவாறு.

‘காப்புக் கைமிக்குந் காபம் பெருகினும்; என்பது: காப்பு
என்பது இரண்டு வகைத்து, நிறைகாவல் சிறைகாவ
லென; அவற்றுள், சிறைகாவல் என்பது காப்பன் காத்துக்
கடிவன கடிந்து ஒழுகுமொழுக மென்றவாறு;

“சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்

சிறைகாக்குங் காப்பே தலை.” (குறள் - வாழ்க - ௭)

என்பதாகலான். இனிச் சிறைகாவல் என்பது தாய் தஞ்சா
மை நாய்தஞ்சாமை ஊர்துஞ்சாமை காவலர்க்கிருதல் நிலவு
வேளிப்படுதல், கூகைகுழறல், கோழிகுறற்காட்டலென
இவை. அவற்றுள், ஈண்டுச் சிறைகாவல் கொள்ளப்படும்.
அச்சிறைகாவலது மிகவுன்கண் இடையீடாயினவிடத்துத்
தலைமகட்குப் பெரியதோர் வேறுபாடு உண்டாம்; உண்டா

* ‘காவல்செய்க்குப் பார்டின்’ என்பதும் பாடம்.

௧௮௨ இறையனார் அகப்பொருள்

யின்விடத்துத் தோழிக்குப் புலனும்; புலனாயினவிடத்
துத், “தோழி எனக்குப் புலனாயினவாறே யாய்க்கும்.
புலனும், புலனாயினவிடத்துயாய் அறிவா ரை வினாவும்; என்
வின் விடத்து அறிவார் தெய்வத்தினுன் ஆயிற்றென்ப;

அது சொல்லுதற்பயத்தது தங்கரும மாகலானும் பிழி
தொன்று சுட்டி உணருந் தன்மைக்கன்று இக்குலமாக
லானுந் தெய்வத்தினுன் ஆயிற்றென்ப. என்றவிடத்து,
இவனை முன்னிற்றிக் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்
விக்கும். செய்தவிடத்துக் கற்பழியும். இவட்குக் கற்
பழிவு வந்ததென்றும், இவட்கு ஆற்றாமை தணியா
தன்றே தெய்வத்தினுன் ஆயிற்று என்றநாயின் பெயர்த்
தும் அதுகண்டு யாய்க்ரு ஆற்றாமை பெருகுமென்றுந் தலை
மகளது கற்பழிவுக்குந் தாய் ஆற்றாமைக்குந் தோழி தான்
ஆற்றாளாம். ஆற்றாநாயென்பது பிழிதெய்வமுடையுமின்றி
ஆற்றாமை தானையாவது. ஆற்றாமை ஆற்றுவதெனாது
னைப் பற்றும். ஆற்றுவது பிழிதெய்வத்தின் அபிவாசை
வினாவுமிடத்து என்னை வினாவு, யான் அபிபேசென்றதன்
புறத்தாய் பிறரை வினாவுவானாவது; என்னை வினாவினவிட
த்து இது சொல்லுவெனென்று கூட்டமில் நாட்டவநகயாற்
சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும். இருந்த நிலைமைக்கண் தாய்
படிமக்கலத்தொடும் புக்கு, மகளை அடிகொண்டு முடி
காறு நோக்கி, அன்னாய் *நம்பெருமாட்டிக்கு இவ்வீவறு
பாடு எற்றினாறுயிற்றென்னும். என்றவிடத்து, என்னால்
அறியப்படுவதுஞ்சிறிதுண்டென்று †மேற்சொல்லியவாறே
மாறுகோள் இல்லாத வகையான் அறத்தொடு சிற்கும்,

* 'என் மகட்கு' என்பதும் பாடம்.

† 'களிறுதரு புணர்ச்சியான் மாறுகோளில்லா வகையானுரை
த்து அறத்தொடு சிற்கும்' என்பதும் பாடம்.

உக-வது சூத்திரம்.

கஉஉ

அங்ஙனம் அவள் *நற்றாய்க் தொடக்கத்தார்க்கெல்லாம்
அறத்தொடு சிற்கும் என்பது.

இனி, 'நொதுமலர் வகையும பருவம் அயினும்' என்

பது: 'நொதுமலரென்பார வதிலர், அவர்தாம வரைவொடு வந்தாரென்பது. கேட்டவிடத்துத் தலைமகள் அதற்கு ஆற்றாமை; ஆற்றாமைவிடத்து, மேற்சொல்லியவாறே மாறுகோளின்றி அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

'வரைவொடுகொள்ளாது தாம் அவண் மறுப்பினும்' என்பது, தலைமகன்றமர் பாடலாக சான் றுரை முன்னிட்டு அருங்கலங்கொடு வரைதற்குப் புறவா; புக்கவிடத்து ஒருகாலைக்கு மறுப்பா டுற; † போதா க குமரி யை புடையார் போலக் கதுமொன கொடுத்தி ான்றே! பரியலு கியிதென்ற னும இ ியாபா ிலா வென்ற னும கருமபுலகு திருத்தி வரீயா வென்ற னும அங்ஙன மறுத்தா ரென்ப தனை, தலைமகள் கேட்டதான் றம ஆற்றாமை. என்னை? எழுமொருமான் ஒருவர்க்கு ஒருநுறை முடிப்பினல்லது ஒரு வரை ஒரு நுறை வேண்டி தன்னையனல்லன். அல்லாதான் இக்குறையை வையது என்கட்டிடந்த அந்நாளாகிதே? இவற்று இவ்விளிவரவாக்கினை பாவியெனெனவும், எம் பெருமாறு மறுத்தா இனி மற்றொருவாறுகாதித பென வந் தலைமகள் வேறுபடும. அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம். புலனாறினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத் தொடு நிற்குமென்பது.

* 'நற்றயக்கு அறத்தொடு நிற்கும், அவர் அததொடக்கத் தார்க்கெவ்வாம் அறத்தொடு நிற்கும்' எனவும் வேறுபாடும் உண்டு.

† 'வதிலரானவர் வரைவொடு வந்தார்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'போகாக்குமரி' என்பதும் பாடம்.

‘அவன் ஊறு அஞ்சங் காலமாயினும்’ என்பது: தலைமகன் இரவுக்குழி வந்து ஒழுகாநின்ற நிலைமைக்கண் எம்பெருமான் வரும்வழி எண்கும் வெண்கோட்டியாணையும் அரவும் உருமும் புலியும் *வானரமகளிரும் வரைபரமகளிரும் உடைத்து, மற்றுந் தெய்வங்கள் வெளவும் வண்ணத்தன, ஏதம் நிகழ்வதுகொல்லோ வென வேறுபடும். அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம். புலனாயினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

‘அந்நிலிடத்தும்’ என்பது: அச்சொல்லப்பட்ட நான் கிடத்தும்; ‘மெய் நாண் ஓரீஇ’ என்பது: †பெய்யினாய் நாண் நீங்கி; நாண் உண்டாயினவிடத்துத் தாய்முன்னின்று சொல்லாநென்பது. ‘அறத்தொடு நின்றல் தோழிக்கும் உரித்தே’ என்பது: அறமென்பது தக்கது; தக்கதனைச் சொல்லிநின்றல் தோழிக்கும் உரித்தென்றவாறு. அல்லது உம, பெண்டார்க்கு அறமென்பது கற்பு, கற்பின்றலை நின்ற வென்பது உமாம்.

இனித், ‘தோழிக்கும் உரித்து’ என்ற உம்மையால் தலைமகட்கும் அறத்தொடுநிலை உரித்தென்பது. அஃதாமாறு, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்நாணும் பாங்கற்கூட்டங் கூடியாணுந் தெருண்டு வரைந்தெய்தலுற்றுத் தமரைவிடும், விட்ட விடத்து அவர்மறுப்ப; அஃது இலக்கணமாகலான். அங்ஙனம் மறுத்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபடும். எம்பெருமான் மறுக்கப்பட்டமையான் மற்றொருவராகக் கொல்லோ வெனக் கலங்கி வேறுபாடு எய்தினபொழுதே. தோழிக்குப் புலனாம்; புலனாயினவிடத்து, எம்பெருமாட்டி! நினக்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினாயிற்றென்னும். என்ற

* இச்சொற்றொடர் மூன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

விடத்து இஃதெனக்குப் பட்டது, இன்னவிடத்து ஒரு
 ஞான்று நீயும் ஆயங்களுந் தழைப்புங் கண்ணியுங்கோடற்கு
 *எண்ணிச் சிறிது நீங்கினாய்; யான் நின்று ஒரு மணிச்சுனை
 கண்டேன்; கண்ட அம்மணிச்சுனைதான் ஆயலிலே குவளை
 யே நெய்தலே தாமரையே என்றிப்பூக்களால் மயங்கி
 மேருக்கது சுண்டு வேட்கையான் அறிவான் இழிந்தேன்;
 இழுக்கிக் குட்டம் புக்கேன்; புக்குத் தோழியோடுவென,
 நீ அங்கனங் கோடியாரிடுபாக, ஒரு தோன்றல் தோன்றி
 வந்து எனது துயாரிக்குதற்காகத் தன் கை நீட்டினான். நீட்
 டினவிடத்து †மலக்கத்தான் பின் கைமெயைப் பற்றினேன்;
 பற்றி, வாங்கிக் கரைமெயிடுகி லங்கினான்; நீ அன்று கவ
 லுதியெனச் சொல்லேனா? னேன்; நீ எவ்வெல்லைக்கண்
 னாய் கைவிடாதாய் அஞ்ஞான்று கைவிடலினையாக்கிற்று
 விதியாகாதே? இனிப் பிறிதொன்றங் கொல்லொடுவெனக்
 கலங்கி வேறுபட்டேனென்று தோழிக்குத் தலைமகள்
 அறத்தொடுநிற்கும். பின்னைத் தோழி செவிலிக்கு அறத்
 கொடு நிற்கும் மேற்சொன்னவாற்றாநென்பது. அங்கன
 மாயின் தோழி காவலொடுமாறுகொள்ளாதோடுவெனின்,
 கொள்ளாது. தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாகலானென்
 பது. காவலொடு மாறுகொள்ளினுங்காவற்குற்றப்பட்டே
 நென்று தோழி இறந்துபடாமைக் காக்கும் விதியென்
 பது. அஃதேயெனின், நிகழ்ந்த ஒழுக்கம் மறைத்துக்
 களைந்து படைத்து மொழிந்தமையாற் பொய்யுரைத்தவா
 றும் பிறவெனின், பொய்யுரைக்கப்பட்டதாகாது; என்னை?

பழியும் பாவமும் அதனால் வாராமையின்; என்னை?

* 'என்னிற் சிறிது நீங்கினாயாக, ஈங்குநின்றேன்' என்பது முன் அச்சப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'மயக்கத்தினுள்' என்பதும் பாடம்.

க.அ.ச

இறையனார் அகப்பொருள்

"பொய்கமையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்த்த
நன்மை பயக்கு மெனின்." (குறள் - வாய்மை - ௨)

என்றாராகலிற், குற்றமின்றென்பது. அறத்தொடு நிற்கும். இடங்களைப் பெயரும் எண்ணுஞ் சொல்லின மாத்திரையே இச்சூத்திரத்துப்பொருள். அறத்தொடு நிற்கும் இலக்கணமும் அவற்றுக்குச் செய்யுளும் மேலே காட்டிப் போந்தாம்.

உ.௦. காம மிக்க கழிப்டர் கிளவியுங்

காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியு

மாறுபார்த் துற்ற வச்சக் கிளவியு

மிரவினும் பகலினு நீவரு கென்றலுங்

கிழுவோன் தன்னை வார லென்றலுந்

தன்னுட் கையா நெய்திடு கிளவியு

மன்ன மரபிற் பிறவுந் தொகைஇத்

தன்னை யழிந்த கிளவி யெல்லாம்

வரைதல் வேட்கைப் பொருள வென்ப.

என்பதென்னுதலுற்றோ வெனின், வரைவுகடாவின இலக்கணமெல்லாந் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேலதனோடு இயைபு என்னையோவெனின், மேலுங்களவு நீக்கிக் கற்பாயதோர் இலக்கணமுணர்த்தினார், இவ்

வந்தவும் அன்னதாகலான் அதன் பின்னே வைக்கப்பட்டது.

(இதன் பொருள்: காமம் மிக்க கழிபட்டர் கிளவியும் —காமமென்பது வேட்டை; நிகுதலென்பது பெருகுதல், கழியென்பது சிறத்தல், பட்டர் என்பது நினைத்தல், கிளவி

உருவது சூத்திரம்.

கவன

யென்பது சொல்; வேட்கைமிக்குச் சிறப்பச் சிந்தித்துச் சொல்லுஞ் சொல்லும்: காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்—காப்புச்சிறைமிகவினாற் கையற்றுச்சொல்லுஞ் சொற்களும்; ஆறு பார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியும்—அவன் வரும் வழியது ஏதரு சிறதித்து ஆற்றாநாய்ச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; இரவின்னும்பகலினும் நீவருக என்றலும்—இரவின் கண்ணும் பகலின் கண்ணும் நீரிட வந்து *ஒழுதுவதாகாதோ வெனச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; கிழிவான் றன்னை வாரல் என்றலும்—தலைவனை இரவின் கண்ணும் பகலின் கண்ணும் வரவேண்டாமென்று சொல்லுஞ் சொற்களும்; தன்னுட்கையூறு எய்துகிளவியும்—தன்னுட்கையாற்றினை எதிலது ஒன்றின்மேலிட்டிச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; அன்னாராபிற் பிறவுந் தொகை—அன்ன இலக்கணத்தாற் பிறவுந் தொகுத்து; தன்னை அழிந்த கிளவி எல்லாம்—தன்னுறையுமையாற் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம்; வரைதல் வேட்கையுடைய பொருள் என்ப—வரைதல் வேட்டுவ தொழுவது சொல் என்றவாறு.

இனிக் காமமிக்க கழிபட்டர் கிளவியாமாறு: பகற் குறியானும் இரவுக்குறியானும் தலைமகள்

காமழிக்க ஒழுகா நின்ற நிலைமக்கண் ஒருகாற்கண்டு
 கழ்படர் திவல் தரிக்குத் தன்மைத்தனன்றும் வேட்கை; என்
 னை? காணும பொழுதிற் காணுப்பொழுது
 பெரிதாகலான். அவ்வகையளாய் நின்று புன்னைக்கானும்
 அன்னத்திற்கானும் கடலிற்கானும் கழிக்கானும் அவ்
 வகை பிறவற்றிற்கானும் †கெட்டுறுகுறை தணிப்பனாகச்
 சிந்தித்துச் சொல்லுவதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

* 'ஒழுகுமென' என்பதும் பாடம்.

† 'தன்கெட்டுறுகுறை' என்பதும் பாடம்.

க௮௮

இறையனார் அகப்பொருள்

தாதலர் நீண்முடித் தார்மன்னன் மூரன் னன் னங்குமரிப்
 போதலர் கானற் புணர்குறி வாய்த்தான் புலம்பினைய
 வேதிலர் கோயசெயவ தோரின் பெருமை பெயனெருங்கிக்
 காதலா தம்மைக் கழறினென் னானவ கருங்கடலே. (உக௭)
 ஒன்னுவீ நாராயன் சேவலு யுமாய
 வண்டுது பூங்கானல் வைகலுஞ் சேறிராற்
 பெணடுது வந்தே மெனவுரைததென காடலரைக்
 டண்டார் கழறியக்காற் கானல் கடிபவோ.

இவை கடலுக்கும் நாரைக்குஞ் சொல்லிய எனக்
 கொள்க. இதனைத் தலைமகன் கௌ வநுமேயெனின்,
 இங்ஙனம் வந்தொழுக இவன் ஆற்றாளாமென்று ஒருவகை
 யான் முற்பட்டப் பிறைஞானு வரைவொடு புதுவா
 னாம்; தோழி கேட்குமேயெனில் தலைமகனை முன்னின்று
 வரைவுடையவாராம்; யாருங் கேட்டாரிலையெனின்
 ஆறறுதல்பயக்கும. எனனை? * முடிவேவாயின்ற அக்
 கலத்தை முய்திறந்தவிடத்து அகத்துவன்ற வெப்பங்

குறைபடுப், அதுபோல, இவட்கும் அயர்வுயிர்ப்பாம் அச்
 சொற்கள் † புலப்படுத்தலானென்பது. இம்முன்றினுள்
 ஒன்றாகாமையிலையென்பது. தலைமகன் கேட்பின் இன்ன
 தொன்றாக, தோழிதிகட்பின் இன்னதொன்றாம்; யாருங்
 கேட்பாரில்லையெனினும் இன்னதொன்றாம் என்று ஒருபய
 னைச் சிந்தித்துச் சொல்லுமோவெனிற, சொல்லாள்; குழவி
 அழுதாற்போல வேட்கை மிகுதியாற் சொல்லினவிடத்து
 அப்பூபன் நிகழும். குழவி அழுகின்றது எனக்குப் பால்
 தம்மின்; நீர் ஆட்டுமின் என்றழாது, துக்கம்வந்ததாக
 அழும். அழ, அறிவார் பயம் எய்துவிப்பரென்பது.

* 'முடி வேவாசின்றதீதார் பொருளை' என்பதும் பாடம்.

† 'புறப்படுத்தலான்' என்பதும் பாடம்.

உரு-வது சூத்திரம்.

கஅக

'காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்' என்பது: களிப்
 புச்சிறைமிகளினுற் கையற்றுச் சொல்
 காப்புச்சிறைமிக்க. லுளுசொல். * காப்புத்தான் இருவகைய,
 கையறுகிளவி. சிறைகாவல் சிறைகாவலென; அவற்
 றுள், சிறைகாவல் என்பது சிறையின்
 வேறுபாடு புறத்தாக்குப் புலனாகாமக் காப்பான்; காந்
 தும், முறையின் முறையின் வேட்கை பொருட்க் காணலுற
 வினான் ஆற்றுவாய்ச சொல்லியதற்குச் சொப்பன்:

மின்கண் படாவடி வேனெடு மாநன்விண்டார்முனைமேன்
 மன்கண் படாத மயங்கிரு டுனுவந்த ரீததுறைவற்
 தென்கண் படாத நிலைசொல் லாதினஞ் சேவறந்இத்
 தன்கண் படாநின்ற வன்னத்ததே டாற்ற கவின்மையே. (உகஅ)
 புன்கண்கடர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணேபோற்

துன்ப முழுவாய் தூயிலப் பெறுதியா
 வின் கன்வாய நேயதானீ யெய்துவ கனவினுள்
 வன்கண்ணா காணல் வரக்கண டறிதியோ (சிலப்-காண்வரி-௩௩)
 'சிறைகாவல்' என்பது, தாய்துஞ்சாமை நாய் துஞ்சாமை
 ஊர்துஞ்சாமை காவலர்கடுகுதல் நிலவு வெளிப்படுத்தல்
 கோழிருறற்காட்டல் எனவிலை. அவற்றுள், தாய்துஞ்
 சாமைக்குச் செய்யுள் :

ஆயுத் தமிழ்மன்னன் செங்கோ லரிகே ஈரிழுனைபோற்
 நேயு நினைவொடு துஞ்சான் மடந்தையிச் சேயிழையா
 டாயுத் துயின்மறந தாளின்ன ணட்டனித் தானெடுத்தோர்க்
 காயுங் கதிரோன் மலைபோய் மறைந்த கனையிருளே. (௨௪௯)

* 'வேரோர் எட்டுப் பிரதிக்கு இயைய நண்டுப் பலதிருத்தம்
 ' செய்யப்பட்டன.

† 'ஊன்மலி நீர்த்துறைவற்கு' என்பதும் பாடம்.

‡ 'துயிலவருள்' என்பதும் பாடம்.

-க்கூ0 இரையனார் அகப்பொருள்

நாய் துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

வாருநது பைங்கழற் செங்கோல் வரோதயன் வஞ்சியன்னாள்
 'சேருந் திறமென்னை தேன்நண் சிலம்பனைத் திங்கன்கல்சேர்ந்
 தாருந் துயின்றிடங் காவலரோ டன்னை யுன்னுறுத்தெல்
 லாருந் துயிலினுந் துஞ்சா ருமலி யரையிருளே. (௨௨0)

இனி ஊர்துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

மாவந் களிறு ம ணிரோடு தேருள்வல் லத்துப்புல்லாக்
 'கோவுந் துயிலவை வேல்கொண்ட கோனநகண கூடலன்ன
 * பூவுந் டகையுங் கமழநத்பொன னுழை பெர் பெருலத்
 மேவும விதயொடு துஞ்சா திரவ்வ வியனகரே. (௨௨௧)

இனி காவலர் கடுகுதற் குச் செய்யுள் :

சுடிக்கண் ணதிருந் கழலரி கேசரி தெவ்வறுவகக்
 கொடிக்கண் ணரிடியுரு டெருதிய 'தென்னவன கூடலன்னாள்

வடிகதண் ணீர் ண்டும் வளர்நகர் சாக் குடவை மேவல்லைஞர்
துடிக்கண்ணிமணமுங் கவகுந்தலைமொன்று நுயின்றிலவே. (உஉஉ)

இனி நிலவுவேளிப்படுதற் றுச் செய்யுள்:
'சென்று செரும'கை சாரங்கன்செந தீமூழ்கசெரு வுலததை
வென்று கவருகொண்ட பீகான்சுமிழ நாடனை மெல்லியலா
யின்றிய விரிய ஈருள்சென றிடவகொண்ட தெருகுக்கொல்லோ
நின்ற வுசுப்பிற் பகல்போல் விரியு மலாமதீயா. (உஉஉ)

இனிச் சிறைகாவல் எலலாம் வந்தசெய்யுள்:
"இறம்பிழி மடாஅரிவ வழுவுசன் மூதூர்
விழுவின் ருயினுந் தஞ்சா தாகு
மல்ல வாவண மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொ லன்னை தஞ்சாள்

* 'பூவும் புகையும் விறாயும் கமழ்ந்து டொன்னாசுவகம்' என்
பதும் பாடம்.

உருவது குத்திரம்.

ககக

பிணிகொ ளருஞ்சிறை டன்னை தஞ்சிற்
றுஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகு
விலங்குவே விளைபுர் துஞ்சின் வையியிற்று
வலஞ்சுரித் தோகை ஞானி மருளு
'மரவவாய் குமலி குரைபாது மடியிற்
பகலுரு ஷுதழ் விலவுகான்று விசும்பி
ன்கல்வாய மண்டில நின்றவிநி யுட்மே
திருகள் கல்சேர்பு கணையிருண் மடியி
ளில்லெலி வல்சி வல்வாயக் கூறுக
கழுதுவழங் கிடாமத தழி, நகர் குறுஅம்
வளைகட் சேலால் வானாது மடியின்
மனைசெறி கோழி மண்ண தர வியம்பு
மெல்லா மடநத நாலத மதாருள
ண்லலா ளெஞ்சுத தவ்வா மலமே
யாதனா, வரிவய புட்டி வார்ப்பப் பரிசிறந்

தாதி போகிய பரயபரி ஸைமா
 மொச்சி வேலித தித்த துறந்தைக
 கன்முதிர் புரங்காட் டணை
 பன்முட் டிவருந் நேழிவெ களவே" (அகம்-கஉக.)

இனி 'ஆறுபார்த்துற்ற அர்ச்சுன விரும்' என்பது: தலை
 மகன் இரவுக்குமிவந்து ஒழுங்கின்ற நிலைமைக்கண்,
 ஆறென்பது வழி, பார்த்துறாதல் என்பது பரிவுறுதல்,
 அச்சமொன்பது குழிபடுன்றியே நேரன்றும் நடுக்கம்,
 கிளவியொன்பது சொல்; இஃதாமாறு, எம்பெருமான் வரும்
 வழி இறப்பவும் இன்னது, நீருடைத்துக் கல்லுடைத்து
 முள்ளுடைத்து ஏற்றுடைத்து இழிவுடைத்தெனக் கவறல்;
 இஃதாம் ஆறுபார்த்துற்ற வச்சக்கிளவியென்ப ஒரு திறத்
 தார்; அவரவியார், இஃது ஆறுபார்த்துற்ற கிளவியே. இனி

* 'அவ்வாய் குரலி' என்பதும் பாடம்.

கஉஉ இறையனார் அகப்பொருள்

அச்சக்கிளவி யென்பது கள்ளருடைத்துப் புலியுடைத்து
 எண்குடைத்து வெண்கோட்டியானையுடைத்து உருமுடைத்
 துப் பார்த்தருடைத்தெனக் கவலுங் கவற்சியாற் சொல்லு
 வது. அவற்றுள் ஆறுபார்த்துற்றதற்குச் செய்யுள்:

உருடங்கு மாடுகெழி திண்டே ருசீத னுலசளிக்கு
 மருடங்கு செங்கோ டடன்பன்னன் கொல்லி யருவரைவாய்
 மருடங்கு வண்டறை சோலைப் பொதுமயின் வடிங்கற்கின்ன
 விருடங்கு மாணேறி யொம்பொருட் டால்வக தியங்கன்மீனே (உஉச)
 இது கேட்ட தலைமகன் விரைவானும்.

இனி அச்சக்கிளவிக்ருர் செய்யுள்:

பண்குடை சொல்லிவன் சாரண மாப்பனி முத்திலங்கும்
 வெண்குடை வேந்தன் விசாரிதன் மேற்கரை யேற்றெதிர்த்தார்
 புண்குடை வேன்மன்னன் தென்னன் பொதியிற் புனவரைவா
 யெண்குடை நீள்வரை *நீயரை யெல்லி யியங்கன்மினே. (உஉ௫)
 அன்பெதிர்ந்த தாலும் வருதல்பொல் லாதைய வாரமருண்
 முன்பெதிர்ந்த தார்படச சேவைவென் ருன்முகி ரோய்பொதியிற்
 பொன்பிதிர்ந்த தாலன்ன மின்மினி குப்புற்றின் முற்றியசோற்
 தின்பிதிர் வாங்கியெண் கேறு திளைத துணை மீண்டிருளே (உஉ௬).

இன்னும் அவற்றிற் குச் செய்யுள்:

கையமை வேல்விளக் காகக் †கனையிரு ணள்ளி ரவி
 னையமை தோய்வெற்ப வார னுறையாற் தமர்கடநகில் [யிற்
 வையமெல் லாங்கொண்ட ‡மன்னவன் மூதன்||மை தோய்பொதி
 நெய்யுமெல் லாமரு விப்பிரி யாத சிறுநெறியே. (உஉ௭).

* 'நீயையவெல்லி' என்பதும் பாடம்.

† 'கனையிரு ணாளிவை' என்பதும் பாடம்.

‡ 'மன்னவன்' என்பதும் பாடம்.

|| 'வண்டார் பொதியில்' என்பதும் பாடம்.

நடுவதுகுத்திரம்.

ககந

தோள்வாய மணிநீத மங்கைக்கு வாட்டவுந் துன்னுதற்கே
 நாள்வாய் வருதிவினை டோய்கிலம் பாண்டற யாற்றுநண்ணர்
 வாள்வா யுக்கச்செற்ற வூனவன் மாறன்னா தோய்பொதியிற்
 கோள்வா யினு சிறக நீங்கா திரிதருங் குன்றகமே. (உஉ௮)
 காந்தண் முன்புபன்ன மென்விழ லேழைதன் காண நாப்
 பூந்தண் சிலமப விரலின் வருதல்பொல் லாதுகொலாம
 வேந்தன் விசாரிதன் விண்டோய குடுமிப் பொதியிலென்றுந்
 தேந்தண் சிலம்பி னரிமா திரிதருந் த் தெறியே. (உஉ௯)
 அழுது புலம்பியு கையு மிவன்பொருட் டாகவைய
 தொழுதுங் குறையுற்று வேண்டுவல் வாறுன் னாரிணமு
 மிழுது மலிந்தசெல் வேனெடு மாறனெங் கோணமுனைபோற்

கழுதுந் துணிந்து வழங்கல்செல் லாத கனையிருளே. (உஉ௦)

பொய்தலை வைத்த வருளொடு பூங்குழ லாள்பொருட்டா

மைதலை வைத்தவண் புகருன்ற நாட வரவொழி.

நெய்தலை வைத்தவை வேனெடு மாறனவ கோன்முனைபோற்

கைதலை வைத்துக் கழுதுகண் சோருந் கனையிருளே. (உஉ௧)

இவை தோழிக்குரியன. இனித் தலைமகட்குரியன
வருமாறு:

பணிகொண்டு வாழா தெதிர்ந்து பறந்தலைக் கோடிப்பட்டார் [யி

துணிகெண்டு பேயதுள்ள வேல்கொண்ட கோன்சுடர் தோய்பொறி

னண்கொண்ட தாரண்ணல் வாரல் விடரான் தரவுமிழ்ந்த

மணிகொண்டு கானவர் வேழங் கடியு மயங்கிருளே. (உஉ௨)

இவ்வகை சொல்லினவிடத்துத் தலைமகன் கேட்பா

னாயின் வரைவானும்; தோழி கேட்பின் வரைவு

கடாவுவாளாம்; யாருங் கேட்பாரில்லையாயின் தானே

சொல்லி ஆற்றுவாளாம். இஃது இரவுக்குறிக்கண்ணதே.

இனி, 'இரலினும் பகலினும் நீவருகென்றலும்' என்

பது: புகற்குறியானும் இரவுக்குறியானும் வந்தொழுக

13

ககச

இறையனார் அகப்பொருள்

நின்ற தலைமகனை இரவும் பகலும் வாவென்று சொல்
லுதல். அதற்குச் செய்யுள்:

இரலினும் பகலினும் நீவருகென்றல்.

உரவுங் கடல்கு முலரடை வேந்த னுசிதனென்றார்

பரவுங் கழன்மன்னன் கன்னியங் கானற் பகலிடநீ

வரவு மகிழ்தலை டையல்வெய் யோன்போய் மலைமறைந்த

விரவும் வாவென்ன ஆனமென் றாயின தின்னருளே. (உஉ௩)

இது கேட்டு இவ்வகை யான் வந்தொழுகப் பொறுது

போதும் இவ்வகை சொல்வாளாரிற்றென வரைந்து புரு
வானும் என்பது. இனி ஒருசுரரசிரியர் இரவிலும் பகலி
லும் நீ வருக என்றதனை இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்ற
லும், பகல்வருவானை இரவுவருகென்றலும் என்றவாறென்ப.

அவற்றுக்குச் செய்து வேறு காட்டிப். அவற்றுள்
இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்றதற்குச் செய்யுள்:

பகல்வருகென்றல்.

அடிமே லகலிட மெல்லாம் வணக்கி யமர்தங்கோன்
முடிமேல் வளைபுடைத தோனெடு டாரன்முன் னொருடர்த்த
கொடிமே லுருமதிர் கூரிருள் வாரன்யி டீர்மகிழும்
படிமேற் பகல்வம்மின் வந்தால் விரும்புமென் டல்வனைபே (உகச)

என்பதுகேட்டு யான் இரவுவந்தொழுகப் பொரு
ளாய்ப் பகல் வம்மின் என்கின்றதெனக் கருதி வரைந்து புரு
வானாவது.

இனிப் பகல்வருவானை இரவுவருகென்றதற்குச் செய்யுள்:
இரவு வருகென்றல்.

அஞ்சா தெதிர்மலைத் தாரமர் நாட்டிட னேமடிய
கஞ்சா ரிலங்கிலை வேல்கொண்ட தென்னன்ன னொடனைய

பஞ்சா ரகல்குல் பாட்பகல் வந்தாற் பழிபெரிநாம்
மஞ்சார் சிலம்ப வரவென்ன வுன ம்பங்கிருளே. (உக௭)

உ௦-வது சூத்திரம்.

கக௭

என இதுசொல்லப் பகல் வருவேனை இரவு வரு
கென்றது இவ்வொழுக்கம் பொருமையினுமென வரைந்து

புகுவானும்.

இனிக், 'கிழுவோன்றன்னை வாரலென்றலும்' என்பது:
தலைமகனை இரவின் கண்ணும் பகலின் கண்ணும் வார
லென்று சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள்:

இரவும் பகலும் வரவு விலக்கல்.

ஒதங் கடைநதம் ரர்க்கழு தாககி யுணக்கொடுத்துப்
பூதம் பண்கொண்ட பூழியன் மாறன் பொதியிலின்வா
யேதம் பழியினொ டெயதுத லாவிர வும்பகலு
மாதங் கடைநதமென் னேக்கி நிறத்தைய வாரன்மின்னே.)

“கறங்குவென் னருவி பிறங்குமலைக் கவாஅற்
தேங்கம ழிணர வேங்கை ருடித்
தொண்டகப் பறைச்சாப் பெண்டிரொடு தொகைஇ

*மறுகு வாங்குஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத
தியன்முரு கொப்பினை †வயமாய பிற்படப்
பகல்வரிற் கெளவை யஞ்சுது மிகல்கொள
விரும்பிடி கன்றொடு விரைஇக கயவாயப்
பெருங்கை யானே கோட்பிழைத திரீஇ
யடுபுலி வழங்கு மாரிரு ணடுநாட்
டவியை வருத லதன்னு மஞ்சுது
மென்றா குவன்கொ ளானே பன்னாட்
புணர்குறி செயத புலர்குர லேனற்
கிளிகடி பாடலு மொழிந்தன
ளன்ய டானேங்ன் னனியல திலனே.” (அகம்-117.)

ஒன்று மறுப்பின் ஒன்றின்கண்ணே நிற்குங்கொல்லோ
வென்று இரண்டும் மறுத்து வரைவின்கண்ணே படுத்த
வாறெனக் கொள்க.

* 'மறுகிற்றுங்கு' என்பதும் பாடம்.

† 'வயமாப்பிற்பட' என்பதும் பாடம்.

‘தன்னுட் கையாறு எய்திடு கிவளியும்’ என்பது தன்னுட் கையாற்றினை ஏதிலதொன்றின்மேலிட்டசெ சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள்:

தன்னுட்கையா நெய்திசேனவி

தன்போற் கினத்துரு மேந்திய கோன்கண் ணித தாழ்த்துறைவாய்ப்
பொன்போன் மலர்ப்புன்னைக் சானலு நோயுப் புலம்புகொண்ட
வென்போ விரவினெல் லாகதுயி லாது’ன் நேருகுதியா
வன்போ டொருவற் கறிவிழந தாயோ வலைகடலே (உருஎ).

பொன்றான் பயப்பித்து நன்னிரங் கொண்டு புணர்ந்தகன்று
சென்றா ருளரோ நினக்குச்சொல் லாய்செந் + லத்தைவெப்போர்
வென்றான் வியனில வேந்தன் விசாரிதன் வெல்கழல்சேந்
தொன்றார் முனைபோற் சலங்கிததுஞ் சாயாலொலிகடலே (உருஅ).

பறைவா யொலியோதம பந்த ருகளுந்

துறைசேர் சிறுருடியார் தருசினுந் தஞ்சாய

கிறையின் மருண்மாலே யோடபோல நீத்த

துறைவ னுடையையோ நீவாழி வீராய்.

என்போல் இரவினெல்லாந் துயிலாய் நீயும் நின்காத
லர்மாட்டு *என்போல் அறிவிழந்தாயோவென்னும்; என்
றது தலைமகன் கேட்பின் ‘வரைவானும்; தோழிநேட்பின்
வரைவுகடாவுவாளாம்; யாருங்கேட்பாரில்லையாயின் தானே
சொல்லி ஆற்றுவாளாம்.

† ‘அன்னமரபிற் பிறவுந்தொகைஇத் தன்னை அழிந்த
கிளவி எல்லாம்’ என்பது அன்னமரபிற் பிறவுந் தனது ஆற்
றுமையாற்சொல்லுஞ் சொல்லென்றவாறு: ‘வரைதல் வேட்

* 'அன்போடறி விழந்தாயோ' என்பதும் பாடும்.

† வேரோர் எட்டுப்பித்தினேக்கி சுண்டுப் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

உ-வது ருத்திரம்.

கக௭

கைப் பொருள என்ப' என்பது, வரைதல் வேட்பவும் வரைதல் வேட்டுஞ் சொல்லுஞ் சொற்களுமென்றவாறு; வரைதல் வேட்புச் சொல்லுந் தலைமகள் சொல்லெல்லாந், தலைமகனைத் தோழி சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம வரைதல்வேட்டுச் சொல்லுஞ் சொல்லென்றவாறு. 'அன்னமரபிற் பிறவும்' என்றதனாற் பகற்ருயிர்க்கண்ணாறு இரவுந்ருயிக்கண்ணும் வந்தொழுநுந் தலைமகற்குந் தலைமகளுந் தோழியும் ஆற்றத்தன்மைபரராப் வரைவு பப்பபுச் சொல்லுஞ் 'சொல்லெல்லாந்' சொன். அக்கொளி பல; அவற்றட் சிலவருமாறு:

உ-வது வந்தொழுகை.

மேயகின்ற வேனைத் தாறனைவ ம்காள்நத மேனரிமொன்னு
வைக்கின்ற குன்றி + மெனது பப்பபுது மெனது
கைகான்று கூடபி வொழுகு மெனதுவொழுகு குண்கண்டார்
மேயகின் உணாப மெனது மெனது மேனாற்றிமெனலியவே.(உகக)

என்பது இரவுந்ருயிர்க்கண்ணாறு வந்ததுபின் பகற்ருயிர்க்கண்ணாறு கண்டார் துமமை முருகுவெனென்று தந்தது மெய்யமமை உணர்பவாரின் இவன் பெருநா லினனாகலின் இறந்ததுபடுமே என்னும். அதுமெனதுத் தலைமகன் பெரியதேகா இழங்குடைத்தாக ஒழுக்கினென்காடுவான் அவர் ஒருவகையான் முற்பட்டுப் பிற்பாறுந்ருன்று வரைவானாம். இன்னும் அன்ன மரபிற் பிறவு மென்றதற்குச் செய்யுள்:

அன்றைய நெருந னிகழ்ந்தது கேளயல் வேந்திறைஞ்சும்
பொன்னூர் கழிவேடு மாறன் குபரியம் பூம்பொழில்வாய்
மின்னூர் மணிகெடுந் தேர்கங்குல் வந்தொன்று மீண்டதுண்டா
லென்னு முகஞ்சிவந் தெம்மையு ளோக்கின னெம்மனையே. (உசு)

க.உ.அ

இறைபனார் அகப்பொருள்

*என்பது இரவுக்குறியின்கண் தலைமகள் சிறைப்புறத்
தானுவ தறிந்து தலைமகற்குத் தோழி படைத்துமொழிந்து
சொல்லியது. எங்ஙனமோவெனின், நெருநல், அன்னை
நீங்கள் வினையாடுங் கானலிடத்து ஒரு தேர்வந்து
போயிற்றென முனிந்து என்னையும் நோக்கிப்போயினாள்
இன்னது கருதியென்பது அறியேனென்னும். என, ஒக்கும்,
வான்வந்து ஒழுகுகின்ற ஒழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனா
யிற்றுப்போலுமெனப் பிறறைஞான்றே வரைந்து புகுவா
ளும். இன்னும் அன்னமரபிற் பிறவுமென்றதற்குச் செய்
யுள்:

பண்ணிவர் சொல்லிகண் டாடென்னன் பாழிப் பகைதணித்த
மண்ணிவர் சீர்மன்னன் வானெடு மாறன் மலயமென்னும்
விண்ணிவர் குன்றத் தருவிசென் ருடியொர் வேங்கையின்கீழ்க்
கண்ணிவர் காதற் பிடியொடு நின்ற கருங்கனிதே. (உசக).

என்பது பகற்குறிவந்து ஒழுகுந் தலைமகற்குத் தோழி
படைத்துமொழிந்து வரைவுகடாயது. அவ்வகைத்தாற்
களிற்றோடு ஒருபிடி வேங்கைக்கீழ் நின்றபடி, கண்டிது
போல நம்பெருமானும் நமக்கு வழிப்பட முடியுங்கொல்
லோ வென்றாளென்பது. இன்னும் அன்னமரபிற் பிறவு
மென்றதற்குச் செய்யுள்:

தொடுத்தான் மலரும்பைங் கோதைநந் துதாய்த் துறைவனுக்கு
வடுத்தான் படாலணஞ் சொல்லுகொல் வாறோர்க் கமிழ்தியற்றிக்
கொடுத்தான் குலமன்னன் கோட்டாற் றழிததுததென் னுதென்
படுத்தான் பராங்குசன் கன்னியங் கானற் பறவைகளே. [கைப்

இதாவும் அப்பொருட்டு ஏற்பச்சொல்லிக்கொள்க.
அஃதேயெனின், இச்சூத்திரத்துட்சொல்லப்பட்டன வெல்.

* வேறோர் எட்டுப் பிரதியின்படி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங்
கள் செய்யப்பட்டன.

உக-வது சூத்திரம்.

ககக

லார் தலைமகட்கேயுரியனவுந் தோழிக்கேயுரியனவுந் தலை
மகட்கும் தோழிக்கும் உரியனவுமென மூன்றுவகைப்பட்
டனீ. காமமிக்ககழிபடர்கிளவியுந் தன்னுட்கையா நெய்திடு
கிளவியுமெல்லார் தலைமகட்கே உரிய. இரவிலும் பகலிலும்
நீ வருக என்றலுங் கிழவோன்றன்னை வாரலென்றலும்
இவ்விரண்டுந் தோழிக்கே உரிய. ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்
கிளவியுங் காப்புச்சிறைமிக்க கையறுகிளவியும் இருவர்க்கும்
உரிய. உரிமையால் தம்மையழிந்த கிளவியெல்லா மென்று
பன்மையாற் சொல்லாது ஒருமையாற் சொல்லியது எந்
றிற்கோவெனின், தோழி, தலைமகனென இருவரையும்
வேறுபடுத்துக்கருதாது ஒருவராகவே கருதற்பொருட்டாக
ஒருமையாற் புணர்த்தா ரென்பது. (உ0)

உக. ஆறின் னுமையு றுறு மச்சமுந்
தன்னையழிதலுங் கிழவோற் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், காவுகாலத்துத் தலை

மகன் திலக்கணமுணர்த்துதல் துதலிற்று. மேற் சூத்திரத் தோடு இயைபென்னையோவெனின், மேற்சூத்திரத்துள் ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளையென்புர்க்குத், தலைமகன் கண்ணும் ஆறுபார்த்துறவுண்டென்று கருதுவானாயிற் கரு தற்க என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இதன்பொருள்: ஆயின்னாமையும் என்பது, ஆறெனி னும் வழி யெனினும் ஒருபொருட்கிளவி; வருமவழி ஏற் றுடைத்து இழிவுடைத்து *இழுக்குடைத்துக் கல்லுடைத் து முள்ளுடைத்தென்றல்: ஊறென்பது, இடையூறு; புலியானும் யானையானுஞ் சூராமகளிரானும் *களரானும்

* இச்சொற்றொடர்கள் முன் அச்சப்பிரதியில்லை.

௨௦௦

இறையனார் அகப்பொருள்

எண்கானும் இடையூறுடைத்தென்றல்: 'அச்சம்' என்பது, அஞ்சப்படுவனகண்டிடத்து *மனக்குறிப்பன்றியே அஞ்ச வது; அச்சமும் இவன்கணிலலை யென்றவாறு: 'தன்னையிழி தலும்' என்பது, தன்கண் ஒரு துன்பம் வந்தவிடத்து எனக்காகாததோரொழுக்கம் எடுத்துக்கொண்டேனெனத் தன்னை நெஞ்சினால் நோதலும் என்றவாறு: 'கிழுவோற்கு இல்லை'யென்பது, இன்னயனதலைமகற்கு இல்லையென்றவாறு.

அஃதேயெனின், அவற்கு அவையுளவாய்வைத்து நினையாநயரின் இல்லையோ? இல்லையாய் இல்லையோ? வெனின், உலகையெனின் நினையானாயினும் வந்து நிகழும். உலகத்து உயிர்வாழ்சாதிகளெல்லாந் தமது சாக்காடு நினைத்துச் செல்கின்றவளவே இல்லையன்றோ? இல்லை யெனினும் அநவ வந்து நிகழ்ந்திதனிடம். அதுபோல இவன் நினையானாயினும் உலகாரின் நிகழ்வன்றும்; இனி இல்லையாயேயில்லை யெனின் இல்லாத இல்லையென வேண்

மெதிலலை. எனனை? ஆகாயப்பூ இல்லையென வேண்டவ
தில்லை, அதுபோலமென்பது; என்றார்க்கு இல்லதனையே
இல்லையென்றார், இவன் உலகத்துத் தலைமகனல்லன், புலவ
ரால நாட்டப்பட்ட தலைமகமென்பதனை யாப்புறுத்தற்கு.
உலகத்துத் தலைமகனாயின் இவையெல்லாம் இல்லாமை
யில்லையென்பது. கிழவொற்கில்லையெனவே கிழவிக்குந் தோ
ழிக்கும் அவையுளமென்பதுபெற்றும். அவர் ஆறு இன்றா
தென்றும் இடையூறுகள் உளவென்றும் அவற்றிற்கு
அஞ்சதலும் எமபெருமான் றனக்குத் தகாத †இழிவா
ஒழுக்குதற்குக் காரணமாயினே மாகாதேயென்று தம்மை
யழிதலும் உடையரென்றவாறு.

* 'மக்கள் குறிப்பன்றியே' என்பதும் பாடம்.

† 'இனிவா' என்பதும் பாடம்.

உஉ-வது குத்திரம்.

உருக

அஃதெயனின் வயிரமுடையான் ஒருவன் வயிரம்
மூள எயிபுமென்று அஞ்சான், அதுபோல இவரும் அஞ்
சானது விடற்பாலா. பிற, அவற்கு அவையின்மையாலெனின்,
அதுவன்று; பெண்மை யென்பது ஒருபொருட் பட்டாங்கு
அபியாமையாகலான், அவை அவற்கு இல்லையெனினும்
உளவாகக் கருதுவென்பது. அஃதெயனின், மேல் இவ
னைப் பொருவிநகதாமின்று பொதாபபட்டதன்றே? பட்
டமையான் அரமுந தன்மையழிதலும் இல்லையெனக்
கொள்ளாமோ? மனத்தான் வரும். கொடியெல்லாம் உணர்
வினமையான் வரும் என்பது கடா; அதற்கு விடை, 'இவன்
ஞானத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் விதி இழுக்கின்றையாற்
சிறமயிவினா தன்மை புண்பையான் உளகொல்லோவென்று
கருதின் அவை யில்லையென்பது போதரச சொல்லப்பட்ட

௩௨. களவினுட் டவிர்ச்சி வரைவி ஸீட்டந்
திங்க ளிரண்ட் எனகமென மொழிப.

என்பதென்றுதலிற்றோவெனின், களவினுள் தங்கி ஒழு
ரும் ஒழுக்கம் இததுலோக காலமல்லது இல்லையென்று
வரையறுத்துணராததுதல துதலிற்று.

இதன்பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவினுள்
தங்குதல்; வரைவின் ஸீட்டம்—வரைந் தெய்துந்துணை
சீட்டிக்குங்காலம்; திங்கள் இரண்டின் அகமென மொழிப
—இரண்டுதிங்களாகமெனக்கொள்க என்றவாறு.

இவ்வாற்றானும் இஃது உலகத்து இயல்பன்மென்பது
பெற்றும். உலகத தொழுக்கத்திற்குக் காலவரையறை
இன்மையானென்பது: இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த விடத்

௨௦௨ இறையனர் அகப்பொருள்

துப் பிராயமும் ஈங்கே உரைக்கப்பட்டதாம். பதினேரான்
டெம் *பத்துத்திங்களும் புக்க தலைமகளோடும் பதினையான்
டெம் *பத்துத் திங்களும் புக்க தலைமகளைப்போலும் புணர்
தல் வேண்டிற்றென்பது பெற்றும். அவளும் இருதிங்கள்
களவொழுக்கொழுகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாம்.
அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம்; களவொழுக்கத்திற்குப்
பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம் ஆசிரியர்களா எனன்
பது. இவனும் இருதிங்கள் களவொழுக்கொழுகப்

பதினாறாட்டைப் பிராயத்தானாம். அஃது ஆண்மை நிலை பெறுங் காலமாகலாற் களவொழுக்கிற்கு விலக்கப்பட்டதென்பது. அஃதேயெனின் இருதிங்களென்னுது அகமென்ற தெற்றிற்கோவெனின், இருதிங்களுள் ஐந்தானும் ஆறானும் நாள் உளவாகக் களவொழுக்கு ஒழிந்து நின்று வரைந்து புகுவதனோடும் மறுப்பதனோடும் அத்துணை நாளும் புக்கு நிறைந்துவின்றபின்னை அதுபடின மிசுவான் புகுமென்பது. அஃதேயெனின், இருவர்க்கு மூப்புப்பிணி சாக்காடுமில்லை யென்று மேற் சொல்லியதனோடு மாறுகொண்டு காட்டிற் றும், அதுபட உரைத்தமையினென்பது. எங்ஙனமோ வெனின், இருதிங்கட்புகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தா னேயாயக்காற் பின்னைப் பதின் மூவாட்டைப் பிராயத்தா ளாய் இவ்வகை நூற்றிருபது புக்குத் தலைமடியவேண்டு மென்பது; இவற்கும் அம்முறையேகொள்க என்பது; மூப் புப் பிணி உள்வழிச சாக்காடுண்மையா நென்பது கடா. அதற்குவிடை எங்ஙனமோவெனின், இருதிங்கட்புக இவ னும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய் இவனும் பதினா றாட்டைப் பிராயத்தானாய்ச் செல்வதல்லது, மற்றையன விகழா; உலகினோடு இத்துணை மாத்திரையே யொத்து

* 'பதின்றிங்களும்' என்பதம் பாடம்.

உக-வது குத்திரம்.

உரு.

மற்றைவிகற்பமெல்லாம் ஒவ்வாவெனக்கொள்க. ஒத்ததீவ் வாதா யன்றே செல்கின்றதென்பது. அஃதேயெனின்,

"அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்

பொன்னேர் மேனி மணியிற் ருழந்த

கன்னெடுங் கூந்த னரையொடி முடிப்பினும்

*நீத்த லோம்புமதி பூக்கே மூர." (நற்றிணை-க0.)

என இலக்கியம் வருவன உளவாலோவெனின், அஃ
தில்லைமன், ஈங்கிதேபட்டுவிடினும் என்றவாறு.

இனி ஒரு திறத்தார் திங்கள் 'இரண்டினகமென்பத
னைச் சொல்லுமாறு:

*பிறைத்திங்கள் மதித்திங்குளென இரண்டு; அவற்றுட்
பிறைத்திங்கள் முன்னொளியாய்ப் பின்னிருளாம்; மதித்
திங்கள் பின்னொளியாய் முன்னிருளாம்; அவ்விரண்டு
சந்தித்துநின்ற இருட்காலத்தாக என்றவாறு. அது பொ
ருந்தாது; என்னோகாரணமெனின், இரவுக்குழிக்கே சொல்
லினமையான். அல்லதூஉங் காலவறையறையின்றியே எந்
ருன்றும் †இருட்டிங்கட்கண்ணே களவொழுக்கம் வேண்
டப்பட்டதா மென்பது. இனி ஒருசாரார் திங்களிரண்டி
னக மென்பதனை ஒரு திங்கை இரண்டுகூறிட்ட ஒரு
கூறென்று பதினைந்து நாளாகச் சொல்லுப. அதுவும் பொ
ருந்தாமை அறிந்துகொள்க. (உஉ)

உஉ. களவினுட் †தவிர்ச்சி கிழவோற் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், களவுகாலத்துத் தலை
மகனது இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் ககசு ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

† 'மதித்திங்கட் கண்ணே' என்பதும் பாடம்.

‡ 'தவிர்தல்' என்பதும் பாடம்.

உ0ச

இரையனார் அகப்பொருள்

களவினுள் தவிர்ச்சி கிழவோற்கு இல்லை—களவுகாலத்
துத் தலைமகன் காரணமாக இடையிடு இல்லை என்றவாறு.

தலைமகற்கில்லையெனவே அருத்தாபத்தியால் தலைமகள் காரணமாக உண்டென்பது. இன்னும் களவினுள் தவிர்ச்சி கிழவோற்கில்லை யென்பதானே கற்பினுள் தலைமகள் காரணமாக இடையீட்டில்லை யென்றும். என்னை? இவன் ஒரு ஞான்று ஒருகால் அக்குடியிடத்துவந்து பெயருந் தலைமகளைச்சாராத இடையூறுகள் எய்தானாமென்பது. இனி ஆண்டையமிக்க தலைமகன் பிரிவு வேண்டுவதல்லது தலைமகள் வேண்டாள் கற்பினகத்தென்றவாறு. இது சொல்லவேண்டா; என்னோ காரணமெனின்,

“களவினுள் / விரிந் தாப்புமிகி னுரித்தே
பாண்டவியை மையத் தாலை யான்” (இறையனார்-கக.)

“அல்லகுறிப் படுதலு மவ்வயி னுரித்தே
யஉன்வா ளறியுங் குறிப்பி னான.” (புற - க௭.)

எனவும் *இவ்வகையான் இடையீடு தலைமகளைச் சார்ந்துழியவாகலாற் பெறப்பட்டதென்பது. இனி ஓதல் காவல் பகைதணிவினை என இவை தலைமகனியல்பாதலாற் கற்பினுள் தலைமகன் இடையீடாகலும் பெறப்பட்டது; ஈங்குரைக்கல் வேண்டாமென்பது. அவ்வகை இலேசினானிது பெறப்படும். அதனையே மாணுக்கன் இனிதுணரல்வேண்டி எடுத்தோதினாரென்பது. அல்லது ஒரு திறத்தார் களவின கத்துத் தலைமகளுழைத்தங்கிப் பிறரை ஞர்ந்துபோதல் தலைமகற்கு இல்லையென்றவாறென்ப. அது பொருந்தாது.

* ‘பூன்றுவகையான்’ என்பதும் பாடம்.

ஈஊ-வது சூத்திரம்.

௨௦௫

வந்து பெயர்வதல்லது *நீட்டிக்கில் இடையீடாம், அஃது உணரப்படுதலானென்பது. மற்றென்றோவெனின், *களவி னுள் தவிர்தலென்பது தமிழனாகற்றன்மையொழிந்த லென்ற வாகு. நோய்தவிர்த்தது வெப்புத்தவிர்த்ததென்ப ஒழிந்த தென்பார். இனிக் கிழவோற்கில்லை யென்பது தலைமகற் கில்லை என்றவாகு. எனவே, அவ்விருதின்களாகாதுந் தெரு ளாதே வந்தொழுதுந் தலைமகனாயினவிடத்து. தலைமகளா யினவிடத்து அன்று, தெருளாளாய்ப் பின்னை நெறியன்

நென்றுணருமென்பது. ஆயின் இவனாகாதே தெருளற் பாலான் பெருஞானத்தனாகலான், இவளாகாதே தெருளாது விடற்பாலான் அவன்றுணைப் பேரறிவின என்மையானெ னின், அதுவன்று. அவன்கணின்ற தமிழனாகற் றன்மையை விலக்குவது இல்லை, இன்மையான் அப்பெற்றி சுட்டப்பட் டது. இவள் மாட்டு அதனை விலக்குவதுண்டன்றே, இவ னது இளிவரவிற்கும் வருத்தத்திற்கும் கவன்ற கவற்சி யென்பது. அதனான் இவன் தெருளாமைக்கும் இவள் தெ ருடற்கும் காரணம் இதுவென்பது. (௩௩)

களவு முற்றும்.

* 'நீட்டிக்கி விடைப்படாமை யுணரப்படுமாகலா நென்பது' என்றும் ஈடமுண்டு.

கற்பு.

நா. கற்பினுட் குறவே கடிவரை வின்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், இங்கு நின்றங் கற்பினது இலக்கணம் உணர்த்துதனுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இதன்பொருள்: கற்பினுள் துறவே--கற்பினகத்து நீக்கம்; துறவு எனினும் 'நீக்கம் எனினும் பிரிவெனினும் அகற்சி எனினும் *ஒக்கும். கடிவரைவு இன்றே--கடிந்து வரையப்படாது ஆசிரியர்களால் என்றவாறு.

அஃதேயெனின், †'கற்பினுட் குறவே கடிதலின்றே'யெனவும் 'வரைதலின்றே' யெனவுஞ் சொல்லாது 'கற்பினுட் குற

வேகடியவரை வின்றே' என்றது எற்றிற்கோவெனின் ஆசிரியர்
களால் விலக்கவும்படாது இத்துணைக் காலமென்று †வரை
யறுக்கவும்படாது என்றவாறு. எனவே, களவினகத்துப்
பிரியும் பிரிவு ஒருகாலல்லது இல்லை பென்றவாறு. களவி
னகத்துப் பகற்குறிக்கண்ணும் இரவுக்குறிக்கண்ணும்
வந்து பிரியுமாகலான் அதுவும் பல்காலும் நிகழ்தலுடைத்
துப்பிற எனின்; அவையெல்லாம் இவ்வாசிரியரால் பிரி
வென்று வேண்டப்படா, ஒரு கருமநோக்கிப் பெயர்ந்தன
அன்மையின். அல்லது உம் அவையேயாயினும் || வரையறை
யுடைய. களவுகளும் வரையறை உடைத்தாகலானென்பது.

§ 'ஒரு பொருட்கிளவி' என்பதும் பாடம்.

† 'கடியவும் படாது வரையவும் படாதென்து' என்பதும்
பாடம்.

‡ 'பிரியவும்படாது' என்பதும் பாடம்.

|| இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

உடுவது குத்திரம்.

205

உடு. ஒதல் காவல் பகைதணி வினையே

வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்
ருங்கவாறே யவ்வயிற் பிரிவே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் கற்புக்காலத்துப்
பிரிவு பலவென்றார், அவையிற்றைப் பெயரும் முறையுக்
தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

ஒதல்—கல்வி காரணத்தாற்பிரியும் பிரிவு; காவல்—நாடு
காத்தற்குப் பிரியும் பிரிவு; பகைதணவினை—இருவர் அரசர்
*தம்மிற் பொருப என்றவிடத்து அவரைச் சந்து செய்வித்

தற்குப் பிரியும் பிரிவு; வேந்தர்க்குத் துழி—வேந்தரென்பார்
 அரசர், அரசர்க்குத் துழிப் பிரியும் பிரிவு; பொருட்பிரி—
 பொருட்குப் பிரியும் பிரிவு; பரத்தை—புறப்பெண்டிர்
 மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு; பரமென்பது, புறம், அஃது ஆரியச்
 சொல்; என்று, எண்ணுதற்குரியதோர் வாய்பாடு; ஆங்கு,
 அசைச்சொல்; ஆறு, அவற்றதுதொகை; அவ்வயின்—கற்
 பிளிடத்து; பிரிவு—நீக்கம் என்றவாறு.

ஏயென்பது ஈற்றசையேகாரம்; பெயர், சொல்லப்பட்ட
 பெயர்; முறை, கிடந்தமுறை; தொகை, ஆறு எனக்கொள்க.

இனி ஒதற்குப் பிரியும் பிரிவு முன்வைக்கப்பட்டது,
 தலைபான பிரிவாகலானும் † உயர்ந்தோர்க்கு உரித்தாகலானு
 மென்பது. பரத்தையிற் பிரிவு பின்வைக்கப்பட்டது, காமம்.
 பின்வைத்தெண்ணப்படுமாகலானென்பது.

அஃதேயெனின், இவர் முன் பொருநிறந்தாரென்பத
 னொடு மாறுகொண்டது இச்சூத்திரம், என்னையோ

* 'தம்மிற் பொராரின்ற விடத்து' என்பதும் பாடம்.

† 'உயர்ந்த வருணத்தார்க்கு' என்பதும் பாடம்.

உ௦௮

இறையனார் அகப்பொருள்

வென்னின், தலைமகளை எய்தியிருந்தே இவன் ஒதுவான்
 பிரிவானெனின், முன் ஞானமில்லாம்; இலனாகவே, ஞானத்
 தின் வழியது ஒழுக்கமாகலானும் ஒழுக்கத்தின் வழித்
 துத் * தலைக்குலமாகலானும் இவையெல்லாம் குறைவு பட்

டானுமென்பது. இனிக் காவலென்பது இவன் நாட்டைப்
 பிறர்புகுந்து † அலைப்பதுங் கொள்வதுஞ்செய்ய அவரை
 நீக்குதற்கு நீங்குமெனின் இங்ஙனம் பிறரான் இழிவந்தன
 செய்து நலியப்படுமேயெனின் ஆண்மையிற் குறைபட்டானு
 மென்பது. இனிப் மகைதணினினைபென்பது சந்துசெய்
 வித்தற்குப் பிரியுமேயெனின், தூதுவனாயினாலும்; தூதுவ
 ராவார் பிறர்க்குப் பணிசெய்துவாழ்வாராவர், அவரது
 பொருவிறப்பு என்னையோவென்பது. இனி வேந்தற்குற்
 றுழிப்பிரியுமேயெனின், கருமச்சேவகனும்; கருமஞ் செய்
 வான் சேவகனாமென்ப, இறப்பவும் இழிவந்ததோரொழுக்
 கம்; பிறர் குறிப்பன்றித் தன் குறிப்பு இல்லையெனப்படும்;
 ஆகலின் இவரது பொருவிறப்பு என்னையோ வென்பது.
 இனிப் பொருள்வயிற் பிரியுமேயெனின், முன்னர்ப் பொரு
 ளிலனாயினாலும், ஆகவே எள்ளுநர்ப்பணித்தலும் இரந்
 தோர்க்கீதலும் ‡ என்னும் இவையெல்லாம் பொருட்குறை
 பாடுடையார்க்கு நிகழாமையின் இக்குறைபாடெல்லாம்
 உடையனும்; அவையுடையானதுபொருவிறப்பு என்னையோ
 வென்பது. இனிப் பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியுமேயெனின்

* வானா 'குலமாதலானும்' என்றும் பாடமுண்டு.

† 'நவைப்பதுமாய்க் கொள்வதுஞ் செய்யப்பட்ட' என்பதும்.
 பாடம். இங்கிருந்து சிலவரிகளில் வேரோர் பிரதிக்கு இணங்கப்
 பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

‡ 'நள்ளுநர் நாட்டலும் நயவாரொழுக்கலும்' என்னும் வேறிரு
 சொற்றொடர் வேறொரு பிரதியில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

உடுவது குத்தியார்.

உருக

இவன் கண்டார்கண் தாழ்வானும், ஆகலான் தலைமகள்மாட்

பேசுபவரின் அன்பிலும் ஆயினாலும். அங்ஙனம் கண்டுநீ
யெல்லாம் உள்ளத்தைச் செலுத்தி உள்ளத்தின்வழி ஓடுமாந
லான் நிறையிலும்; நிறையிலானது பொருளிறையு என்னை
யோ வென்பது..

இவையெல்லாளு சொல்லப்பெரிதுமாரபெரிதான். காட்
பிற்பிறையின், மாறுமொழிவாய்; மாறுமொழிவாய். காட்
காரணம் என்னை? யொவெனின், காட், காட், காட், காட், காட், காட்
பான் பிரியுமென்பதன், பண்டித, காட், காட், காட், காட், காட், காட்
பட்டிக் காட், அறிய பொருள், காட், காட், காட், காட், காட், காட்
கூல்தெனெல்லாம்; இனிப்பா தேசம், காட், காட், காட், காட், காட், காட்
உளரெனியுமாண்பெனென்று, வல்ல, காட், காட், காட், காட், காட், காட்
தன்னொன்ற மேற்படுத்தி அவரொன்றை காட், காட், காட், காட், காட், காட்
குப்பிரியுமென்பதென்க. இனி, காட், காட், காட், காட், காட், காட்
பது நல்லொன்றை காட், காட், காட், காட், காட், காட்
நாட்டகத்து நின்றும், காட், காட், காட், காட், காட், காட்
லாத் காட், காட், காட், காட், காட், காட்
கூனருங் காட், காட், காட், காட், காட், காட்
தார்தம், காட், காட், காட், காட், காட், காட்
வுங், காட், காட், காட், காட், காட், காட்
நல்லொன்றை காட், காட், காட், காட், காட், காட்
செய்தற்குங், காட், காட், காட், காட், காட், காட்
நீக்குதற் காட், காட், காட், காட், காட், காட்
வித்தற் காட், காட், காட், காட், காட், காட்
என்று இத்தொடக்கத்தனவற்றை ஆராய்தற்கும், அழிகுடி
யோபபுத்தற்கும் பிரியுமென்பது. அல்லது உம் பிறந்த உயிர்

தாயைக் கண்டு இன்புறுவதுபோலத் தன்னுற் காக்கப்படும்
உயிர்வாழ்சாதிகள் தன்னைக்கண்டு இன்புறுதலின் தான்

௨௬௦

இறையனார் அகப்பொருள்

அவர்கட்குத் தன் உருக் காட்டுதற்கும், மாற்றரசர் ஒன்று
வந்தவிடத்து அவர்முன்னர்த் தனது ஊக்கங் காட்டுதற்
பொருட்டாகவும் பிரியும். அதனானே மாற்றரசரும் திறை
கொடுப்பரென்பது. இனிப் பகைதணிவினை யென்பது துது
வர்போலச் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியு மென்பதன்று,
இருவா அரசர் நாளைப்பொருதும் இன்று பொருது மென்று
முரள்கொண்டு இருந்த நிலைமைக்கண் தான் அருள் அரச
னாகலின் இமமக்களும் இவ்விலங்குகளுமெல்லாம்பட இவ்
விரண்டு குலத்திற்குப் ஏதம் நிகழும், அதனால் இப்போ
ரொழிப்பெனன்று இருவரையும் இரந்து சந்துசெய்வித்தலு
மொன்று. அல்லதூஉந் தேவரும் அசுரரும் பொருதகாலத்
துத் தேவரையும் அசுரரையும் *ஒருவிர் ஒருவிர் மிக்காரை
ஒறுப்பல் யானெனப் பாண்டியன் மாரீர்த்தி சந்துசெய்வித்
ததுபோல் இருவரின் மிகைசெய்தலையொறுப்பென்றுசந்து
செய்வித்தலுமொன்று. இவ்வரையும் ஒறுக்குதலினை ஆற்ற
வதுடைய னாகலானென்பது. அஃதேயெனின் தன்னகத்து
†இருந்துவிட அமையாதோ அன்னவாற்றலனாகலான்; தான்
செல்லவேண்டிமோவெனின், செல்லவேண்டும் என்பது. என்
னை? காதலர்ப் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடிப்பதனின் மிக்க ஆள்
வினையிலையென்பது. ஆதலாற் பிரிந்தே சந்துசெய்விக்கு
மென்பது. இனி வேந்தர்க்குற்றுழி யென்பதற்குச் சேவக

னாய்ப் பிரியமென்பதன்று, தனக்கு நட்பான் ஓராசன்
சென்றவிடத்து † அவற்கு ஆய மறுதலையை வென்று நீக்கு
தற்குப் பிரியமென்றுகொள்க. இனிப் பொருட்பிணியென்
பது, பொருளிலனாய்ப் பிரியமென்பதன்று, தன் முதுகு

* வரலா 'மிக்கசெய்தாரை ஒறுப்பெனென்று' என்றும்பாடமுண்டு.

† 'நின்றவிட' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அவற்கு ஆபதம் அறுத்தல் இனிதென்று நீக்குதற்கு' என்பது
முன் அச்சப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

கூச-வது குத்திரம்.

உகக

வராற் படைக்கப்பட்ட பலவெறு வகைப்பட்ட பொரு
ளெல்லாக் கிடந்ததுமன், அது கொடு துய்ப்பது ஆண்மைத்
தன்மையன்றெனத் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொ
ருள்கொண்டு வழங்கி வாழ்தற்குப் பிரியமென்பது; அல்ல
துஉந் தேவகாரியமும பிதிரா காரியமுந் தனது தாளாற்
றலாற் படைத்த பொருளாற் செய்தன தனக்குப் பயன் படு
வன; என்னை? "தாயப்பொருளாற் செய்தது 'தேவரும் பிதி
ரருமின்புறார்." ஆதலான் அவர்களுடும் இன்புறுத்தற்குப்
பிரியமென்பது. இனிப் பரத்தையென்பது, புறப்பெண்டிர்
மாட்டிப் பிரிவு. இவர்கண் அன்பிலனாய்க் கண்டார்கண்
தாழ்ந்து நிறைவிலனாய்ப் பிரிந்தானல்லன்; என்னை? தலைமக
னின் நீங்கி ஆடல்காண்பல் பாடல்கேட்ப வெனப் பிரியும்;
பிரிய, அவற்றின்கட்சென்ற உணர்வு தலைமகண்மாட்டு
நின்ற உணர்வினை மறைக்கும்; என்னை? இரண்டினர்வு உட
னில்லாமையின்; இவ்வகை மறைப்ப இவர்கண்ணதே உள்
ளமாமென்பது; என்னை? தாம இப்பாடகவே பிறரையும்

நயப்பிக்கப்படும் வனப்புடையா ஆடற்றகையானும்
 பாடற் குலானும் நயப்பித்து பென்று எடுத்துக்கொண்
 டால் ஆடவர்கள் நயப்பது சொல்லவேண்டுமோ வென்பது.
 அவற்றது பொருள் அறியாது கடாயினும், இஃது அவற்
 றுப் பொருளென்று கொள்க வென்பது. இனிப் பிரிவுகளை
 வேறு உரிமை கூறுமிடத்து அவற்றுக்குச் செய்யுள்
 காட்டும். 101

உக. அவற்றுள்,

ஓதலும் காவலும் முயர்ந்தோர்க் குரிய.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் சொல்லப்பட்ட
 பிரிவினை நிறுத்தமுறையானே முன்பிரண்டும் இன்னுந்
 குரியவென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

உகஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

இதன் பொருள். அவற்றுள்—மேற் சொல்லப்பட்ட
 அறுவகைப் பிரிவினையுள்ளும்; ஓதலும் காவலும்—ஓதற்குப்
 பிரியும் பிரிவும் நாடுகாத்தற்குப் பிரியும் பிரிவும்; உயர்ந்
 தோர்க்கு உரிய—உயர்ந்தோரென்பா பார்ப்பாரும் அரசு
 ரும், அவ்விருவர்க்கும் உரிய என்றவாறு.

ஓதற்குப் பிரியும் பார்ப்பான், நாடுகாத்தற்குப் பிரியும்
 அரசுமென நிரளிதையாகக் கொள்க. அது பொருநதானு;
 என்னை? ஓதலும் காவலும் அந்தணர் அரசுமென்று இரு
 வர்க்கும் உரியவெனினால் நிரளிதையாவது என்றாக்கு,
 அவ்வாறு சொல்லியதில், நானும் * பொருள் வகையான்
 ஒக்குமென்பது. எனவே உயர்ந்தோர்க்கு உரியவெனவே
 உயர்ந்தோராவா பார்ப்பா மும் அந்நாடுகாத்தலானென்பது.

என்றார்க்கு, உயரட்சிதாங்கு உரிய வென்றதனா பார்ப்
பார்க்கே கொள்ளெனையெனியா கொள்ளப்படாது, காவல்
பார்ப்பார் தொழுவன்று, ஆகலின் இறுவாக்கும உரியவென்
பது பெறுதும். அல்லது உம் உரைப்புகோடலென்பது
தந்திரவுத்தியாகலாலும் இறுவாக்கும உரியவென்பது
பெறுதும். ஓதற்குப் பிரிவுவாறுத் தலைமகன் தோழியால்
தலைமகட்குப் பிரிவுணாத்துவிக்கும். அதற்குச்செய்யுள்:

இதற்குரியுரைத்தல்.

மைதா னிலாததங் கல்வி மிகுத்து வருவதெண்ணப்
பொய்தா னிலாதசொல் வாகசெல்வர் போலும்புல் லாதமே
செய்தார் படச்செந்நிலத்தைக் கணைமழை திண்சிலையாற்
பெய்தான் விசாரிதன் நென்னனைன் னாட்டுகிற பெண்ணணங்கே.

காத்தற்குப் பிரியவாறுந் தலைமகன் தோழியால் தலைம
கட்குப் பிரிவுணர்த்துவிற்கும். அதற்குச் செய்யுள் :

* 'ஒருகையான் ரோக்து ஒக்குமென்பது' என்றும் பாடமுண்டு.

நா. வா.லது சூத்திரம்.

2. 5. 5.

சாவறபிரிவுணாத்தல்.

தேக்கிய தொண்டரை முன் நிறுப்பல் தீதகலக்
காக்கிய செல்வது காஷலித் தாரன்பர் சாயந்தெனிரே
பாக்கிய வேந்த ரமர்ர டடையத் தனஞ்சுடர்வா
ணைக்கிய கோனந்தண் கூடலணைய துடயினை. (உசச)

வேத்துவியலையியற்கை பார்ப்பார்க்கு ித்தே.
என்ப தென்னுதலீற்றி வெனிங், பார்ப்பார்க்குப் பிரி
வென்றோதப்பட்டது கல்வி மிகுத்தற்றும் பிரியும் பிரி

வன்றே, அதுவல்லாமலும் ரீதியாக ஓர் பரிவு உண்டென்
பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள். 'வேந்து' என்பது அரண்மனை, 'வினை'
யென்பது செய்கை, 'இயற்கை' யென்பது தன்மை, 'பார்ப்
பார்க்கும் உரித்தே' யென்பது பார்ப்பார்க்கும் விழுமை
புடைத்து என்றவாறு.

என்பதனும் போந்த பொருள், வேந்து செய்வித்
தற்கு உரிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்தென்றவாறு.
வேந்தர்க்குச் சந்துசெய்வித்தல் உரித்தென்று மேற்சொல்
லிப் போந்தாராயினன்றே 'வேந்துவினையியற்கை பார்ப்பார்க்
கும் உரித்தே' யென்பது. அது மேற்சொல்லினாரே. என்னை?
காவல் பகைதணிவினை யென்று இரண்டினையும் ஒருங்கு
வைத்தார் அவ்விரண்டினையும் அரசர்க்கு உரியவென்றற்
பொருட்டெனக் கொள்க. என்னை அரசர்க்கு உரித்தாமா?
மெனின், இருவர் அரசர் வேறுபட்டு மாறுகொண்டிருந்த
விடத்து அவர்களைச் சீர்துசெய்வித்தற்குப் பிரியாதுவிடின்
அவர்களைச் சார்ந்து வாழ்வாரும் அவர்கள் நாடும் பெரிதுந்
துன்ப மெய்துமன்றே? அதனை நீக்கும் பெருமையுடையான்
உகச
இறையனார் அகப்பொருள்

அதனை நீக்காது உடன்பட்டிருப்பப் பழியும் பாவமும் பெரி
தாகுமாயலான் அரசர்க்கும் உரித்து. அவ்வகை அவர்க்கு
ஆகிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்து; என்னை? அவரும் பெ
ருமையுடையராகலின். அதற்குச் செய்யுள்:

பிரிவு கூறல்.

தாக்கிய போர்வய வேந்த ரிருவர்க்குஞ் சாதிடைநின்
ருக்கிய செல்வது காதலித் தார்நம் நாராமருள்
வீக்கிய வார்த்தல் வேந்தர்தம் மானம்வெண் மாத்துடனே

உஅ. அரச ரல்லா வேளை யோர்க்கும்

புரைவ தென்ப வோரிடத் தான.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியும் பிரிவு அரசர்க்கன்றியும் வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அரசர் அல்லா ஏனையோர்க்கும்—அரசரல்லாத ஏனையோராவார் ஒழிந்த வணிகரும் வேளாளரும் என்ற இருவர்க்கும்; புரைவதென்ப ஒரிடத்து ஆன—பொருந்துமென்ப அவர் இல்லழி என்றவாறு.

அரசரில்லாவழி வணிகரும் வேளாளரும் வேறுபட்டு நின்ற அரசரையுஞ் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியப்பெறுபவென்பது. பொருளானும் ஆள்வீனையானும் அரசரோடொப்பர், வணிகரும் வேளாளருமென்னும் வேற்றுமையில்லது என்பது. அஃதேயெனின், மேற்குத்திரம் வேண்டா அரசரல்லா ஏனையோரெனவேபார்ப்பாரும் அடங்குவராகலானென்பது; நன்றார்க்கு, அதுவன்று; அரச-
உக-வது குத்திரம். உகடு

ரல்லா ஏனையோரென்பது அரசரிற் பின்னைச்சொல்லப்படும் வணிகரையும் வேளாளரையுமே தழுவுதற்குச் சொன்னாராகலானென்பது. அல்லாக்கால் 'வேறுதவினை யியற்றாக பார்ப்பார்க்கும் உரித்து' என்னார்க்கு என்பது. இவ்விருவர்க்குஞ் செய்யுள் மேற்காட்டிற்றே கொள்க. (டு)

நக. வேந்தர்க்குற்றறுழிப்பொருட்டிணிப்பிரி

வென்-ருங்க விரண்டு மிழிந்தோர்க் குரிய.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின, லுண்காகும வேளா
ளர்க்கும் உரியதோர் பிரிவு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

• இதன்பொருள் : வேந்தர்க்குற்றறுழி-அசர்க்குற்றறுழி;
பொருட்டிணிப் பிரிவு—பொருள் வேட்கையிற் பிரியும்
பிரிவு; 'என்று' என்பது எண்ணுதற், 'உரியதோர் வாய்பாடு,
'ஆங்க' என்பது அவைசொல், 'இடம்' என்பது தொகை,
உம்மை முற்றுமமை; இழிந்தோர்க்கு உரிய—வணிகர்க்
கும் வேளாளர்க்குங் கிழமைபுடைய என்றவாறு.

இழிபுபடச சொல்லினால் இழிந்தாரென்பது பொரு
விறப்பினொடு மாறுகொளளுமென்றிற், கொள்ளாது; இந
தூல் உலகினோடொத்தும ஒவ்வாதும் நடக்கின்றதாக
லான் உலகியல்நோக்கிச் சாதவகையான் இழிந்தாரென்ப
பட்டது. ஒழிந்தவற்றாற் பொருவிறப்பு இவர்க்கும் ஒக்கு
மென்பது. அவற்றுள், வேந்தர்க்குற்றறுழிப் பிரியவாறுந் தலை
மகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவித்தப் பிரி
யும். அதற்குச் செய்யுள்:

பிரிவுணர்த்தல்.

வாரார் முரசின் விரைசேர் மலர்முடி மன்னவற்காய்ச்

சேரார் முனையிசைச் சேறலுற்றூர்நீமர் செந்நிலத்தை

உகச

இறையனார் அகப்பொருள்

யோரா தெகிரந்தா ருடன்மீ துலாவி யுநன்சிவந்த

தேரான் நிருவளர் தென்புன னுடன்ன சேயிழையே. (உகக)

கன்னவி ரோண்மன்னன் நெம்முனை மேற்கல வாரைவெல்வின்

வின்னவி ரோளன்பர் செல்வர் விசய சரிதனென்னுந்

தென்னவன் சேரார் படகறை யாற்றுச் செருவடர்த்த

மன்னவன் கடல்வணங் கதமிழன்ன மடமொழியே. (உசஎ)

தலைமகன் வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்தவிடத்துத் தலை
மகள் வேறுபட்டு ஆற்றாளாயினானக் கவன்ற தோழிக்கு
ஆற்றுவ லென்பதுபாடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்
யுள் :

உசஅ. இமை கார்மிசை வைத்தல்.

படலைப் பனியலாத தாவார் வைகிய பாசறைமேற்
ஞடலைக் கமழ்நறுநாசன னியி னுயசென்று தோன்றுங்கொல்லோ
வடலைப் புரிந்தசொல் வேலரி கேசரி தென்குமரிக்
கடலைப் பட்டி னுவிசைம பேறிய கார்முகிலே (உசஅ)

அதுகேட்ட தோழி இவள் பிரிவாற்றாமையானன்று
வேறுபட்டது; அவர் குறித்துப் பிரிந்த கார்வரப், பிரிந்த
பாசறைக்கண் தோன்றியக்கால், தாம் எடுத்துக்கொண்ட
வினைமுடியாது மீள்வாடிகொல்லோ வென்பதுபோலும், இவ
ளாற்றாளாயது; யான் பிழைக்க உணர்ந்தேனென ஆற்று
வாளாவது. அதற்குச் செய்யுள் :

தோழி கூறல்.

வாமா னெடுகதேர் வயமன்னர் வாண்முனை யார்க்கும்வண்டார்
தேமா நறுங்கண்ணி யாயசென்று தோன்றுங்கொல் சேரலர்தங்-
கோமான் கடற்படை கோட்டாற் றழியக் கணையுடைத்த
வேமாண் சிலையவன் *கன்னிகன் வீர்கொண்ட வீர்முகிலே.(உசக)

இதுவும் அது.

* 'தன்கடல் வீர்கொண்ட' என்பதும் பாடம்.

உசக-வது குத்திரம்.

உகஎ

வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் தான் குறித்த
பருவவரவின் கண் வினைமுற்றி மீளலுறுவான் தேர்ப்பாகற்
குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

நிலைமை நினைந்து கூறல்.

இன்பார்ப் பொருங்க வலஞ்சிறை கோலியிடஞ்சிறையா
 லன்பாற் பெடைபுல்லி யன்ன நடுவரு மருமபனிங்
 னென்பாற் படரொடென் னாகொ லிருஞ்சிறை யேற்றமன்னர்
 தென்பாற்புடச்செற்றகோண்வைவையா-ன்னசேயியையே (உரு)
 அன்புடை மாதர்கண் டாற்றுகொ லாற்றுக் குடியடங்கா
 மன்புடை வாடென் றுன்றமிழ் நாட்டு வலஞ்சிறைக்கீ
 ழின்புடை யேறினா மார்ப்புட தூயிற்றி யிடஞ்சிறைக்கீழ்
 மென்புடை புல்லிக் குருங் கல்லின் றாய்ப்புணியே. (உருக)

இது கேட்ட ரெகர்ப்பாகன் விரைந்து போதற்கொருப்
 பிவாறும்.

இன்னும் வேந்தாக்குற்றிப் பிடுத்து அனைமுற்றிய
 தலைமகன் இவ்வாறுஞ் சொல்லாய். அதற்குச் செய்யுள்:
 வினமுற்றி ரிணதல்,

† கடியா ரிரும்பொழிற் கண்ணன்று வாட்டியின் றுகலவாய்
 படியார் படைமா மதினமேற் பனிவந்து பாரிதததால்
 வடியா சயினெடு மாறனெடு கோன்கொல்லி வண்டவார்ப்புங்
 கொடியா ரிடைமட மான்பினை கோக்கி குழைமுகமே. (உருஉ)

‡ கயவாய் மலர்போற் கருங்கண் பிறழுவெண் டோடிலங்க
 கயவார் முனைமிசைத் தோன்றின்று நட்பாற் றெதிரந்ததன்னை
 வியவார் படையிட்டெண் காதஞ்செலச்சென்று மீன்றினைக்கும்
 வயவான்செறித்த வெங்கோன் வஞ்சியன்னான் மதிமுகமே. (உருக)

† 'கடியாரிரும்பொழில் வாயன்றுகாட்டி' என்பதும் பாடம்.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேரோச்
 வட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

உகஅ

இறையனார் அகப்பொருள்

தங்கயல் வென்னொளி யோலைய தாய்த்தட மாமதினமேற்
 பொங்கயல் வேந்த ரெரிமூழ்கத தோன்றின்று போதுகண்மேற்

பைங்கயல் பாயபுனற் பாழிப்பற் றுரைப் பணித்ததென்னன்
செங்கய லோடு சிலையுங் கிடந்த திருமுதமே. (உருச)

இதுகேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து *கடாவுவானுவது
பயன்.

இங்ஙனம் வினைமுற்றிய பின்னையன்றி †முற்றுவது-த்
துஞ் சொல்லுமோவெனிற் சொல்லான்; என்னை?

“கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றிக் காலதது விளங்கித் தோன்றும்”(தொல்-பொ-கற்-சுரு.)
என்பது சூத்திரமாகலான், வினைமுற்றிய பின்னையே
சொல்லு மென்பது.

வேந்தர்க்குற்றுழிச சென்று வினைமுற்றி மீள்வான்
தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

பாகற் குரைத்தல்:-

வென்றே களித்தசெவ் வேனெடு மாறன்விண் டார்முனைமேற்
சென்றே வினைமுற்றி மீண்டனங் காருஞ் சிறிதிருண்ட
தின்றே புருர்வண்ண மூர்த்திண டேரிள வஞ்சியென்ன
வின்றே வணங்கு துடங்கிடை யேழை நெடுகர்க்கே. (உருரு)

“உலகுட னிழற்றிய தொலையா வெண்குடைக்
கடல்போ ருனைக் கவிமா வழிதி

‡வென்றம ருழந்த வியன்பெரும் பாசறைச்
சென்றுவினை முடித்தன மாயி னின்றே
கார்பெயற் கெதிரிய காண்டகு புறவிற்
கணங்கொன் வண்டி னஞ்சிறைத் தொழுதி

* ‘பண்ணுவானுவது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘முற்றாததான் முன்னஞ் சொல்லுமோவெனின்’ என்பதும்
பாடம்.

‡ ‘வேத்தமருழந்த’ என்பதும் பாடம்.

உக-வது சூத்திரம்.

உகக

*மணங்கொண் முல்லை மாலை யார்ப்ப

வுதுககாண் வந்தன்று பொழுதே வல்வினைந்து
 செல்க டாகரின் வல்வினை நெடுநதேர்
 லெண்ணெல் வரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுனை
 பன்மலர்ப் பொய்கைப் படுபுள் னெழுப்புங்
 காயநெற் படப்பை வாணர் சிறுகுடித
 தண்டலை கம்முங் கூந்த

'லொண்டொடி மடந்தை தோளினை பெறவே.' (அகம்-105)

இன்னும் 1919-ல் சொல்லும். அதுதான் செய்யுள்:
 பட்டா மகல்குற் பாவையுங் காழூறுகொல் பாழிவெம்பே
 மட்டா னரிகே சரியைய மாயிரம் யானைமுன்னு
 ளிட்டான் மருகன்நென் னுட்டிருண் மேகங்கண் டூர்ப்புறவிற்
 கட்டார் கமழ்கண்ணி போன்மலர் கின்றன கார்ப்பிடவே. (உருசு)

புரிந்தமெல் லோதியை வாட்டுவசொல் வல்லத்துப் போரொதிந்தா
 ளிரிந்த வகைகண்ட வாண்மன்னன் நென்னுட் டிருஞ்சுருள்போய்
 விரிந்த புதவங்கண் மேய்நதுதம் மென்பினை கையகலா
 திரிந்ததிண் சோட்ட கலைமா வுகளுஞ் செழும்புதவே. (உருஎ)

செறிகழல் வானவன் செம்பியன் நென்னு டினையவென்றி
 வெறிகமழ் கோதைகண் வேட்கை மிகுத்தன்று வெள்ளஞ்சென்ற
 நெறிகெழு வெண்மணன் மேனெய்யிற் பால்விதிர்ததன்னவநுண்
 பொறிகெழு வாரணம் பேடையை மேயவீக்கும் பூம்புறவே. (உருஅ)

* 'மணங்கமழ் முல்லையார்ப்பவதுக்காண்' என்பதும் 'வாழி
 பொழுதே' என்பதும், 'நல்வினைநெடுநதேர்' என்பதும் பாடம்.

† 'படுபுள்ளோப்பும்' என்பதும் பாடம்.

‡ புதவம்-ஒருவகைப்புல், இச்சொல் 'புதவு' எனவும் விரும்;
 ஐயாளிதனார் இதனைப் 'புதவு' என வழங்குவார்.

1 இச்செய்யுள் முன் அச்சுட்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர் ஏட்டுப் பிரதியிலிருந்தவழியின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

௨.௨0

இறையனார் அகப்பொருள்

ஆழித் திருமா லதிசயற் காற்றுக் குடியுடைந்தார்
 சூழிக் களிற்றிற் றுனைகதிண் டேர்துயர் தோன்றின்றுகாண்
 கோழிக் குடுமியஞ் சேவநன் பேடையைக் கால்சூடையாப்
 பூழித் தலையிறை யார்வித்துச் சான்றும் பூம்புறவே. (௨௫௬)
 கைம்மாப் புறவின் சுவடு தொடர்நக கனல்விழிக்கு
 மொயம்பா மதக்களி வேழங்கன் பின்வர முன்னுகதேர்
 நெயம்பா ணயினெடு மாற னிறைபுனற் கூடலன்ன
 மைம்பாண் சூழலாள் பரமன்று வானிடை வார்புயலே. (௨௬0)

முன்ற னுரததா வடிமூன் னநீஇழுடு காதுதிண்டே
 மென்ற லிழைத்தவற் றோடிற்றை நாளு மிழைக்குங்கொல்லா
 மொன்ற வயவாசென பாழிப் படவொளி வேல்வலத்தால்
 வென்றன் விசாரிதன் நென்புன ஞுடன்ன மெல்லியலே. (௨௬௧)

இவையெல்லாளு சொல்லக்கூட்ட தேர்ப்பாகன் கடிது
 கடாவுவானாவது பயன்.

கடிக்கண்ணி வேந்தரை யாற்றுக் குடிக்கன்னி வாகைகொண்டே
 முடிக்கண்ணி யாவைதத மும்மதில் வேந்தன் முசிறியன்ன
 வடிக்கண்ணி வாட வளமணி மாளிகைச சூளிகைமேற் [வே.
 கொடிக்கண்ணி தாம்வண்ண நண்ணிவந தார்த்தன கொண்டல்க
 இதுவும் மேலவற்றோடு ஒக்கும்.

இனி முகில் நோக்கிச் சொல்லுவாய்த் தேர்ப்பாகன்
 கேட்பச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.
 முசிலோடு கூறல்.

பண்டேர் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப்பத் ருதமன்னர்
 புண்டேர் குருதி படியச்செற் ருன்புன னுடனையான்
 கண்டே ரழிந்து கலங்கு மவடன் கடிநகர்க்கென்
 றிண்டேர் செலவன்றி முன்செல்லல் வாழி செழுமுகிலே. (உசக)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து தேர் கடாவு
 வர்னுவது பயன்.

உக-வது சூத்திரம்.

உஉக

வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்து வினைமுற்றிப்புருந்த தலை
 மகனது வரவுணர்ந்து தோழி தலைமகட்குச் சொல்லும்;
 அதற்குச் செய்யுள்

வரவெடுத் துரைத்தல்

கொற்றங் கயின்மன்னன் கோனெடு மாறன்டென் கூடலன்ன
 முற்ற வுளமுலை மாதே பொலிகந் முன்கடைவாயச
 *செற்றார் பணிதிதை கொண்டநம் மனபர் செழும னிததேர்ப் *
 பொற்றார்ப் புரவிந ளாலிதது வந்து புருந்தனவே. (உசக)

ஆரு மணியினம் போகதையர் வேமபு மலர்சுதுமநதேன்
 வாரந் கமழ்க்கணனி ளானவன் மாறனநன் மாநதையன்னுய
 காரந் கலந்து முழுகுகியின் வீசிவந்து காதலர்த
 தேருஞ் சிலம்பிப புருந்தது நவகன் செழுநகாகநே. (உசக)

இனித் தலைமகன் பிரிவின்றன் வேறுபட்ட தலைமகட்
 குத் தோழி, வினைமுற்றி மீள்வா ரொல்லிய பருவந்
 தூதாகி வந்ததென்னும். அதற்குச் செய்யுள்.

பருவநூதாயிற்றென்ப பாங்கிபுரைத்தல்.

முன்மலர் மகி; முலை யாப முயங்கி முதுவலுண்டு
 சென் னா வரவிறுது, தூதா கிவந்தது தென்புலிப்பை
 வென்ற டிவிசாரிதன் வேமனது மாறன் விபன் முடிமே
 னின்றான் மணிகண்டம போலிருன் கூர்க்குறி ண்முுகிலே. (உசக)

இனித் தலைமகன் வினைமுற்றி மீண்டு புருந்து, தலை
 மகளோடினிது இருந்து தோழிக்குச் சொல்லியதற்குச்

செய்யுள்:

மறவாமை கூறல்.

மடையார் குவளை நெடுங்கண பனிமல்க வந்துவஞ்சி
யிடையா னுடனா யினிதுகழிந்தன் நிலங்குமுத்தக்
குடையான் குலமன்னன் கோனெடு மாறன் குளந்தைவென்ற
படையான் பைகழுனை போற்சென்று நீடிய பாசறையே. (உசுஎ)

* 'செற்றார் பணியத்திறங்கொண்டவன்பர்' என்பதும் பாடம்.

† 'அழிந் நறையாற்றகத்துவென்றின் முடிமேல்' என்பதும் பாடம்.

உஉஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

இனிப் பொருட்குப் பிரிய லுற்ற தலைமகன் தோழியால்
தலைமக்ட்குப் பிரிவு உணர்த்துவித்தற்குச் செய்யுள்:

பிரிவுணர்த்தல்.

இல்லா ரிருமையு நன்மையெய தாரென் றிருநிதிக்குக்
கல்லார் சுரஞ்செல்வ தேநினைந் தார்நமர் காய்ந்தெரிந்த
புல்லா ரவியநெல் வேலிப் பொருகனை மாரிபெய்த
வில்லான் விசாரிதன் நென்புன னுடன்ன மெல்லியலே. (உசுஅ)

அது கேட்டு ஆற்றாததன்மையளாய தலைமகள் தோ
ழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

ஆற்றாநிறைத்தல்.

ஊனங் கடந்த வுயர்குடை வேந்த னுசித னென்றார்
மானங் கடந்தவல் லத்தம ரோட்டிய கோனிம்மண்மே
லீனங் கடந்தசெங் கோன்மன்னன் நெம்முனை போலெரிவேய்
கானங் கடந்துநென் றோபொருள் செய்வது காதலரே. (உசுக)

தோழி தலைமகணிலைமை தலைமகற்குச் சொல்லியதற்
குச் செய்யுள்:

ஆற்றுமை கூறல்.

விரைதங்கு நீணமுடி வேந்தன் விசாரிதன் வெம்முனைபோல்
வரைதங்கு கானமர் செல்லுப வென்றலும் வாணுதலா
ணிரைதங்கு சங்கு கழலக்கண் ணித்திலஞ் சிந்தில்லா
வரைதங்கு மேகலை மெல்லடி மேல்வீழ்ந் தாற்றினவே. (உஎ௦)
மன்னேந் தியபுகழ் வாணெடு மாறன்றன் மாந்தையன்ன
மின்னேந் தியவிடை யாய்நமர் செல்வார்வெங் கானமென்னப்
பொன்னேந் தினமுலை பூந்தடங் கண்முத்தந் தந்தனபோ
யென்னேந் தியபுகழ்நீனிச் செய்யு மிரும்பொருளே. (உஎ௧)

இதுவும் மேலதனோடு ஒக்கும்.

கூக-வது குத்திரம்.

உஉ௨

இனித் தோழி தலைமகனை நீர் பிரிந்தவிடத்து நெடிய
வாழிய கங்குல்களைத் தமிழளாய் எவ்வகை * நீந்தி ஆற்று
மென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வருநெடுங் கங்குலெவ் வாறினி நீநதும்வல் லத்துவென்ற
செருநெடுந் தீரையெங் கோன்றெவ்வர்போலசென்றத்தமென்னு
மொருநெடுங் குன்றம் மறைநதுல கெல்லாம் வளாயக்குணபாற்
றிருநெடுங் குன்றங் கடந்தால் வருவது செஞ்சுடரே. (உஎ௨)

படந்தாழ் பணைமுக யானைப் பராகஞ்சன் பாழிவென்ற
விடந்தாழ் சிலைமென்னன் வெலகனம போல விரிந்தவநதி
கடந்தா ல்டையிருள் போய்க்கடை யாமல் லாழிமெல்லக்
கடந்தா லதற்பின்னை யன்றே வருவது காயகதிரே. (உஎ௩)

இதுவும் அது.

தோழி தலைமகட்குப், பிரிவுநோந்து நன்றுசெய்தாய்
அவர் செல்லுங் கானம இவ்வகைப்பட்டதென்னும். அதற்

குச் செய்யுள்:

கானத்தியல்பு தோழியுரைத்தல்.

தேனக்க தாரவர் ிகாண்பர்செல் லாரவர் செல்லவொட்டி
நானக் குழன்மங்கை நன்றுசெய் தாயவென்று வாய்களிற்த
மானக் கதிர்வேல் வரோதயன் கொல்லி வரையணிந்த
கானத் திடைப்பிடி கையக லாத கீருங்களிறே. (உஎச)

இனித் தோழி தலைமகட்குப் பொருண் முடித்து வந்
தான் எம்பெருமானென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வரவுரைத்தல்

இருண்மன்னு மேகமூங்கு காட்செய் தெழுந்தன வென்வளையாய்
மருண்மன்னு வண்டறை தாரவர் தாமுயிம் மாசிலத்தார்க்
கருண்மன்னு செங்கோ லரிதே சரியந்தன் கூடலன்ன
பொருண்மன்னு மெய்திப் புருந்தனர் வந்துங் பொன்னகர்க்கே.

* 'கின்றறும்' என்பதும் பாடம்.

† 'காண்பர் சொல்லாரவர்' என்பதும் பாடம்.

உஉச

இறையனார் அகட்பொருள்

மற்றும் இவ்விடத்துப், பிரிவிடை மெலிந்து ஆற்றா
ளாகிய தலைமகளைப் பருவம் வந்ததென்று வறபுறுப்ப வன்
புறையெதிரழிந்து சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

தகரக் குழலாய தகவில னேசங்க மங்கைவென்ற
சிகரக் களிற்றுசெகவ கோனெடு மாறன்றென் கூடல்ன்வாய
மகரக் கொடியவன் றன்னெடு வேனின் டலர்விழைச்சுப்
பகரக் கொணர்நதில்லத தேறுந் திரியிடப் பல்வளையே. (உஎச);

“அநுநதுபடு விழுப்புண வழுமபுவாய் புலரா

யெவ்வ நெஞ்சத தென் தெற்க தாங்குப்

பிரிவில புலம்பி னவலுங் குயிலினுந்

தேறார் தெழீஇய யாறுநளி ரொடிதே

யதனினுங் கொடிய டானே மதன்ன்

முய்த்தலை யிதழ் பைங்குருக் கததியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்வர் ரோவென
வண்டுசூழ் வட்டிய டிரிதனூடக

தண்டலை யீழ்வா தளிமட ிகனே." (நற்றிணை-க.எ.)

இவ்விடத்துசெய்யுள் பலவும்வந்தன எல்லாங்கொள்க. (+)

சு. காதற் பரத்தை யெல்லார்க்கு முரித்தே.
என்ப தென்னுதலிற்றெவெனின, பொல எல்லாப் பிரிவு
களையுஞ் சிறப்புவகையான் உணர்த்தினா, இனிப் பரத்தை
யிற் பிரிவு நால்வார்க்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இதன்பொருள்: காதற் பரத்தை—காதலிக்கப்பட்ட
பரத்தை; எல்லார்க்கும் உரித்தே—எல்லாவருணத்தார்க்
கும் உரித்து, என்றவாறு.

தம்மைக்கண்டு கரதலித்தாரென்பது அறிவன்றே,
அவர்தாம் பேரறிவினவாதலான்; அன்னார்தாம் பின்னைத்

சு-வது சூத்திரம்.

உஉரு

தலையளியாது விடுவது அருளன்று; அதனால் அஃது எல்
லார்க்கும் உரித்தென்பது கொள்க. இவ்வரை பொருந்
தது. என்னை கரணமெனின், மிக்தாரைக் கண்டால்
இழிந்தாரும் உயர்க்காரும் மற்றுமெல்லாரும் காதலிப்ப,
அவர்மாட்டெல்லாம் பிரியல்வேண்டும். பிரிபடுவ, எல்
லாக்குற்றமுக்த் தங்கித் தலைகாபொடு மாறுகொள்ளும்.
அல்லதுஉட, அன்றினுற் பிரிபா அந்நினு, பிரிவெரென்
பதுஉஞ் சொல்லப்பட்டதாய் அதனு, காதலித்தாள்

மாட்டுப் பிரியம் பிரிய அன்பார்த்தனாகென்காள். இனி ஒருதிறத்தா ராதலை மொழி மாந்தை யென்ப. என்னை காரணமெனின், வைத்யம் மாலே வுப்குது செல்வான் ஒருமகன் இடையிடை *புளிபுகாடிபும உண்டக்காலம் பிறபாவினது விசேடம் அறிவானுவது. அஃதேபோலத் தலைமகள் குணங்களைப் பூய், புது செல்லாபின்றான் இடையிடை சிறு குணத்தாபிப மாந்தைமாமாட்டுப் பிறிந்துவரத் தலைமகள் மாட்டுப் புகை மொழும். அல்லாது விட்டக்கால் இவர்குணம் மொழுவப் படுகெனபது அபியலாகாது. என்னை? இன்னாத்தொன்று உண்மையான் இனியதன் இன்பம்' அபியப்படு மெனபது. இவ்வரையும் பொருந்தாது. எனனோ காரணமெனின் அவர் ஒருத்தியைக் கொண்டே இவன் குணங்களைப்பெரிப என்பதறிபுமெனின், அவர் மாட்டுப்பிரியாது விட்டவிடத்து இவடன் குணங்களை மிக்கனகொல்லோ மிக்கிலகொல்லோவென ஐயப்பட்டு நின் குணகல்வேண்டும்.* அங்ஙனமாயின் தான் அவனென்னும் வேற்றுமையில்லார் என்பதனொடு மாறுகொள்ளும். என்னை? தங்குணங்களை ஐயப்படுவார் இன்மையானென்பது.

* 'புளிங்கறியும்' என்பதும் பாடம். இன்னும் இங்கிருந்த இப்பகுதி முடியுங்காறும் பல திருத்தங்கள் வேறொரு பிரதிக்கிணங்கச் செய்யப்பட்டன.

உஉச

இறையனார் அகப்பொருள்

'மற்றென்னோ உரையெனின், தலைமகனும் காதலிக்கப் பட்ட பரத்தையெனக்கொள்க. அஃதேயெனின் இவன் கண்டாரையெல்லாம் காழுறுமாகானோ' எனின், ஆகான : ஆகாதவாறுசொல்லுதும். தலைமகனால் தலைநின்று ஒழுகப்

படுவன தருமம் அருத்தம் காமம் என முன்று; அம்முன்
 றிணையும் ஒருபகலே மூன்றுகூயிட்டு முதற்கட்பத்து நாழி
 கையும் அறத்தொடுபடச் செல்லும்; இடையனபத்துநாழி
 கையும் அருத்தத்தொடுபடச் செல்லும்; கடையன பத்து
 நாழிகையும் காமத்தொடுபடச் செல்லும்; ஆதலான் தலை
 மகன் முதற்கண் நாழிகை தருமத்தொடு படுவான், தலை
 மகளும் வேண்டலே தானும் வேண்டிப்போந்து அத்தாணி
 புருந்து அறங்கேற்பகை உறத்தொடுபடச் சொல்வதுந்
 செய்யும்; நாழிகை அளந்துகொண்டு இடையன பத்துநா
 ழிகையும் இறையும் முறையங்கேட்டு அருத்தத்தினொடுபட்
 டனவேசெய்து வாழ்வானாம். அவ்வருத்தத்து நீக்கத்துக்
 கடையன பத்துநாழிகையில் தலைமகளுழைப் போதரும்.
 போதர அப்போதரவு பார்த்திருந்த பரத்தையர் குழுவாதி
 யாமெழி இத் தண்ணுமையிசக்கி முழுவியம்பித் தலைமகளை
 இங்குக் கூத்துண்டென்பது அறிவிப்ப; என்னை?

“*குழல்வழி இ யாமெழி இத் தண்ணுமைப் பின்னர்
 முழுவியம்ப லாமந் தீர்கை”

என்று கூத்தனாலுடையாருந் சொன்னாரென்பது. அவ்வ
 கை அறிவிக்கப்பட்ட தலைமகன் நாம் இதனை ஒருகால் நோக்
 கிப் போக, ஏமென்று செல்லும்; சென்றக்கால் அவர்கள்
 தன்னை நாழிப்பெரென்பது. அஃதேயெனின், இவன்பரத்
 தையரைத் தலைமகளை எய்தியிருந்தே உடையனதுதல் எய்தா

* ‘குழல்வழி’ என்பதும் பர்டம்.

செவது குத்திரம்.

ததன்முன் உடையதால் இரண்டல்லது இல்லை. அவற்றுள்
எய்தியிருந்தையுடையனானேபெனின், தலைமகள் குண
மேயுமன்றிப் பிறவீம இனபஞ்செய்வன உளவாகக் கருதின
னம். ஆகவே,

“கண்டுகேட் டுண்டுரித் துற்றியு னைட்டலனு

மொண்டொடி கண்ணே யுள’ (நாளை - புணர் - க)

என்பதனொடு பாறுகொள்ளுமென்பது. ஓசரி, தலைமகளை
எய்தாதமுன் உடையனாடுநீனையெனின், முன்னும் இவன்
கற்ற காலமின்றிக் காடித்துக்கண்ணென கெழும்வருகின்றா
னும்; ஆகவே நெய்யால வளாரதான் அல்லனென்பது. மற்ற
நென்னோ உரையெனின், தலைமகளை எய்தாதமுன்னே பரத்
தையரை உடையனென்பது. எனவே, நெய்நெய்யல்லப்பட்ட
குறை எய்தாதோ வெனின், எய்தாது. குறவாகா இவனறி
யாமையே இவனுரிமை இது வெனவும் இவன் யானையுங்
குதிரையும் இவையெனவும் மற்றுமெல்லாம் இவற்கென்று
வகுத்துவைத்துத் தாம் வழங்கித் துய்ப்பவென்பது. அவ்
வகையே குரவர்களான் இவனுரிமையென்றே வளர்க்கப்
பட்டாராகலான் தலைமகளை எய்துவதன்முன் உளரென்பது.
இவன் முன்னே தன்னுரிமையாவீது அறிந்தவாறென்றே
யெனின், தலைமகன் தலைமகளை நீங்கித் தருமமும் அருத்த
மும் உள் பட்டுத் தலைமகள் மாட்டுப் போதருமிடத்து,
அவர் முன்சொன்னவாறே குழலும் யாமுந் தன்னுமை
யும் முழவும் இரம்புப. இயம்மினவிடத்து இஃதென்றே
யென்னும்; என்றக்கால் அது நின் உரிமையன்றோவென்ப.
என்றார்க்கு, அஃது என் உரிமையாயினவாறு என்னெயன்
னும், என்றவிடத்து நின்குரவர்களான் நினக்குரிமையாக
வகுக்கப்பட்டாரென்ப. ஆயின் நான் குரவர் பணி மாறு

உஉஅ

இறையனார் அகப்பொருள்

கொள்ளலாகாதென்பதனும் காண்டற்குச் செல்லும்; சென்
ருளை அவர் தங்கண் நயப்பிப்ப வென்பது. இது பரத்

தையிற்பிரிவு நிகழுமாறு.

அஃதேயெனின், மந்தைப் பிரிவெல்லாம் வேண்டுக, ஆள்வினைமீது உடைமையான்; இஃது எற்றிற்கோ வேண்டியதெனின், பரத்தையிற் பிரிந்தான் தலைமகனென்றால் ஊடலே புலவியே துனியே என்றிவை நிகழும். நிகழ்ந்தால் அவை நீக்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாய் அவ்விற்பத்தனமையை வெளிப்படுத்திப் பன அவையெனக்கொள்க. மென்சுவையிலே நடந்தாரினர் ஆசிரியனாகலான் இப்பிரிவுவேண்டினுனென்பது. அஃதேயெனின் காதற்பாத்தை எல்லார்க்கும் உரியனென்றாகாதே சூத்திரஞ் செய்தற்பாலது, உரித்தென்று அஃறிணையாய்பாட்டாற் சொல்லிற்று எற்றிற்காவெனின், பிரிவுதிகாரம் வாரா நின்றமையாற் பிரிவும் உரித்தென்று சொல்லப்பட்டது. பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியும் பிரிவின்கட் செப்பினு:

தோழ்கூறல்.

மைவா நிரும்பொழில் வல்லததுத் தெவ்வர்க்கு வான்கொடுத்த
நெய்வா யயினெடு மாநன்றென் னுடன்ன சேரிழையா
யிவ்வாய் வருவாநங் காதல ரென்னவுற் தேற்கெதிரே
செவ்வாய் துடிப்பக் கருவகண் சிவந்தன சேயிழைக்கே. (உஎஎ)

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் பெயர்ந்து தோழி, னைய வேண்டத் தோழி வாயின்மறுத்தாளென்பது. எங்ஙனம் வாயின் மறுத்தாளோ வெனின், எம்பெருமானது நிலை சொல்லவற்றேற்கு, எனது குறிப்பறிந்து இத்தன்மையினாள், இதற்குத் தக்கதறிந்து செய்யென்று வாயின்மறுத்தாளென்பது.

இனிப் பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாகப்
புக்க பாணன் தலைமகளால் வாயின்மறுக்கப்பட்டு முன்
னின்று நீங்கியதிற்குச் செய்யுள்:

பாணன் புலத்தரைத்தல்.

சென்றே யொழிக வபவணி சூரனுந் தினனத்தநத
கன்றே பமையுமகல் வேண்டாபல் பாணனுந் தநத்தவரை
வென்றே விழிஞவகொண் டான்கடன் ஞால மிகவகலி .
தன்றே படியே னடிவலன கொண் வருளுகவே. (௨௭௮)

மற்றும் வாயில்பெருது பரத்தையிற்பிரிந்த தலை
மகன் மகளை வாயிலாகக் கொண்டு புக்காணைக் கண்டு
பொருமை நீங்கவேண்டித் தோழி பொலிபதற்குச் செய்
யுள்:

பொருமை நீங்கத் தோழி பொலிபதற்கு.

இழுது விண்தின் றிருஞ்சிறைத் தெய்வனை நீங்கருந்து
கழுது படியக்கண் டான்கொண் டன்னமின் னேரிடைபா
பழுது சுவற்சென்ற வயன் னாடுநெடு வாய்மையாற்
றெழுது வழிபடற் பாலை பின்புட்டுணை னோனறையே (௨௭௯)
வாரார் சிமடவந் பூண்டு மன்கொ சூழ்துத் தநத
பேரான் கவலி விருப்பவந் தாழ்ப்பமற் பெண்ணப்பெருங்
நேரா வவந் கொடுவந் தோடெய்கேன்னைநத
பாரார் புலம்பன்னன் றென்டன னுடன்ன பல்வளையே. (௨௮௦)
இது மேலதனுதி ஒக்கும் பொருட்டு. மகன்வாயிலா
கப் புக்கவிடத்துத் தலைமகள் சிவப்பாற்றினாள்; அது
குறிப்பறிந்து தோழி தலைமகற்கு இந்நிலையொரினொன்
னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

தவ்வி ஆறியது தோழிகுறல்.

மிடைமணிப் பூண்மன்ன ரோட லீழ்வுத்து வென்றென்றும்
புடைமணி டானையி ளுன்னன்னி டன்னான் பொருகயற்கண்.

௩௩௦

இறையனார் அகப்பொருள்

ஹுஸ்தமணி யானொடு லீவர ளுடற் சிவப்பொழிந்து

மீடைமணி லீவத் தணிநிறங் கொண்டு மலர்கதனவே. (௨௮௧)

பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகன் வாயில்பெற்றுப் புகுந்து
தலைமகளைப் பொறுமைநீக்கத் தலைமகள் பொறுமைநீங்கு
வாள் சொல்லியதற்குச் செய்யாள்.

புணலாட்டிய வீரம் புலர்த்தி வருகென்றல்.

பங்கயப் பூம்புன றுடன் பராகருடன் பாழியொன்னார்

மங்கைகடர்சு கல்லலகண டான்மணி லீவையை வார்துறைவா

வெங்கையைத் தம்புன லாட்டிய வீரம் புலர்த்திவந்து

மங்கை நிறிநெடி தீண்டுகசெய ரீசெய்யு மாறருளே. (௨௮௨)

ஹுஸ்த என்சொல்லியவாறோடுவெனின், நீர் நெருநல்
உற்று நுங்காதலைபப் புணலாட்டிய பரம புலர்த்திவந்து
எமக்குச் செய்யும் ஆரருள் செய்யிரென்றொன்பது. (௭)

௪௧. பிரிவி னீட்ட நிலம்பெயர்ந் துறைவோர்க்

குரிய தன்னை யாண்டுவரை யறுத்தல்.

என்பதென்னுதலிற்றோடுவெனின், தலைமகன் பிரிந்துறை
யும் இடத்துக் காலவரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: 'பிரிவின் நீட்டம்—பிரிவினது நெ
டுங்காலைச் செலவா; நிலம்பெயர்ந்து உறைவோர்க் கு—இடத்
தின் நீங்கி நாடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும உறைவோர்க்
கு; உரியது அன்றே யாண்டுவரையறுத்தல்—உரித்தன்று
யாண்டு வரையறுத்துப் பிரிதல் என்றவாறு.

என்பதனாற் போந்தபொருள் யாதோடுவெனின், நானுந்
திங்களும் இருதுவும் வரையறுத்துப் பிரியுமென்பது.

இன்ன நாளுள் வருதும் இன்ன திங்களுள் வருதும் இன்ன இருதுள் வருதுமென்று சொல்லிப் பிரியுமென்பது. நாட்

சக-வது குத்திரம்.

உரு. 4

சூழித்துப் பிரியலுறுந் தலைமகன் பிரிவுணர்த்திவிட்ட
கோழி சென்று தலைமகட்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:
கேளே பெருக்கு மரும்பொருள் செய்தற்குக் கெடிலிங்க
ணளே சூழித்துப் பிரியலுற் றார்மார் தீயவிழி
யாளே கனலுங்கொல் யாளே செவ கோலக் கேசரிதன்
வாளே புரையுந் தடங்கண்ணி யென்றே வல்க்கின்றதே. (உரு. 4)

திங்கள் சூழித்துத் தலைமகன் பிரிய வேறுபட்ட.

தலைமகள்; வேறுபட, ஆற்றலெனச் சுவன்ற கோழிக்கு
ஆற்றுவ லென்பதுபடத் தலைமகன் சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:

வாரந்தார் கருமென் குதன் மனம் மனம் மெல்லிசுன்ற
வீரந்தா ரவரின்று சாலைபார்கொல் லோலிக லெகருகிச
சேர்ந்தார் புறங்கண்டு சேர்ந்த தன்றுதிண் டேர்ந்திததுப்
பேர்ந்தான் மனது குலமுத லாய பிலாககொழுந்தே. (உரு. 5)

என்பது என் சொல்லிது? "மனமெனின் யான் ஆற்றே
யென்று *வேறுபடுகின்றது, ஆவர் நடுத்திங்களது வரவு
கிண்டு தாமடுகதுக் கொண்டபொ ஞர் முடியாது பெயர்வர்
கொல்லொவென *வேறுபடுகின்ற மென்றென்பது.

இனித் காரென்னும இருதுள் சூழித்துப் பிரிந்தான்
தலைமகன்; பிரிபப், பருவவரவிடக் கண்டு வேறுபட்டான்
தலைமகள்; வேறுபட, ஆற்றலெனச் சுவன்ற கோழிக்கு
ஆற்றுவலென்பது படச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

*கோழித்தா சிறைவண் டறைகுழ லாயகங்கை சூழ்சடைமெல்
இழித்தான் மணிகண்டம் போல விருண்டன காரிகையே,

* 'கவல்கின்றது' என்பதும் பாடம்.

† ஆற்றேறையது என்றொன்றை என்பது' எனவும் பாடம் உண்டு.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இம்செய்யுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

உஉஉ இறையனார் அகப்பொருள்
விழித்தார் படவிழி ருக்கடற் கோடித்தன் வெஞ்சுடர்வான்
சுழித்தான் குமரிநன் னீர்கொண் டெழுந்த கணமுதிலே. (உஅ௫)
உளங்கொண்டு வாடின்று நட்பார் நெதிர்தர ருதிரவெள்ளங்
குளங்கொண்டு *தோற்பித்த கோனெடுமாநன்கை போலுங்கொண்
களங்கொண்டு கார்செய்த காலேக் களவின் கவைமுதத்த [டல்
விளங்கண டகம்விட நாகத்தி னுவொககு மீர்ப்புறவே. (உஅ௬)

எனவே என்றொன்றினை வான ஆற்றேறையன்று வேறுபடுகின்றது; அவர் குறித்த பருவம் வந்தது கண்டு, தா பெருத்துக்கொண்ட பொருள் முடியாது மீள்வா முகாலல்லா என்றொன்றையென்றொன்றை என்பது.

பனியெனலும் ஆறுதும் குறித்துத் தலைமகன் பிரிய, அப்பருவ வரவின்மீது நிலைபெயர் ஆற்றொன்றைப் பெனக் கவன்ற தோழி சொல்லியுத்தர பொய்யன்:

தோழி "புரைக்கல்.

சுழலும் வர்வண டலம்புச் சொரிந்தம் வாய்ப்புகயன்
தழலும் கயிற்றா சேசர் தென்புன னுடையான்
சுழலும் வரிவரை ஈர்க்கல் நின்று கனலும் செநதீர்
தழலும் குயிர்நது பொடிப்படப் போர்க்கின்ற தாய்பனியே (உஅ௭)

தனியார் தகைசலம் வாட்டுவதென லாற்றுக குடிதனது [லைக

குனியார் சிலைமெய்தி ஞல்வென்ற கோன்கொங்க நாட்டகொல்
கனியார் களவி னைமுடாதிர்மு, தம கோப்பனபோற்
பனியார் சிதர்துளி மேற்கொண்டு நிற்கும் பருவங்களே. (உஅஅ)

இளவேனிலென்னும் இருதுக் குறித்துத் தலைமகள்
பிரிந்த விடத்து, அப்பருவவரவின்மண் தலைமகள் ஆற்
றாளா மெனக் கவன்ற தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

* 'கோப்பித்த' என்பதும் பாடம்.

உஉ-வது குத்திரம்.

உஅஉ

தோழி கவன்றுரைத்தல்.

வானலங் கொண்டகை யான்மன்னன் மாதன்றன் மாந்தையன்ன
டர்னலங் தேயப் பனியோ கழிந்தது தன்குவனைத்
தேனலங் பேரது வளாய்வந்து தண்டென்ற தீவிரியும்
வேனலங் காலமெவ் வாறு கழியுங்கொன் மெல்லியற்கே. (உஅஉ)

வேனிற் ப்ருவங் குறித்துப் பிரிந்த தலைமகள் பிரியத்
தலைமகள் வேறுபட, ஆற்றாளாயினானைக் கவன்ற தோ
ழிக்கு ஆற்றுவலென்பதுபடக் தலைமகள் சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:

ஆற்றாளைக் கவன்ற தோழிக்குரைத்தல்

மெல்லிய லாடகைகண் டேவ்வெய்ய ரொவியிற் குறுதுவென்ற
மல்லிய றேணைன்னன் செனனி சலரவின் லாரசடைமோன்
வில்லியல் காடகைக் கடவெந் தீசுடர் விண்டவன்மோற்
செல்லிய பாரிதத போன்றன பின்மயின் தோமலமே. (உஅ௩)

என்னும் ஆற்றுவலென்பது பாச் சொல்லினானை
வெனின், இளவேனிலென்று வாயின் கண் காடேல் இவ்வகையே

வெய்யவாகி விரியா தீன், பின்மால் அவற்ற மீவ்வகை
 வெம்பைமைச் செய்யுளன்றே? செய்துவிடத்துத் தாமெடுத்த
 துக்கொண்ட பொருள்முடியாது பின்னாகொல்லோவென
 ஆற்றினாகின்றேன் என்றமொன்பது. இரகுநாதிரதவளைப்
 பாய்ச்சல்; *வேதநற்குழற்றுழி' (இறையனா-உக) என்னுஞ்
 சூத்திரத்துடன் நோக்குடைத்தென்பது. (அ)

உ. பரத்தையிற் பிரிவே நிலத்திரி பின்றே.

என்பதென்னுதலிறறோவெனின், பரத்தையிற் பிரியும்பிரிவு
 நாடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும் நீங்கி உறைதல் இல்லை
 யென்ப துணர்த்துதல் துதலிற்று.

* “காதற்பரத்தை மெல்லார்க்கு முரிததே’ என்னுஞ் சூத்
 திரத்தோடு நோக்குடைத் தன்ம” என்பதும் பாடம்.

உ.உச

இறையனார் அகப்பொருள்

மேற் சூத்திரத்திற் பிரியுங்காலத்து நாடிடையிட்டும்
 காடிடையிட்டும் பிரிதல்போ லில்லை யென்றவாறு.

இதன்பொருள்: பரத்தையிற் பிரிவே—பரத்தையர்
 மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு; நிலத்திரிபு இன்றே—இடத்திரி
 பின்று என்றவாறு.

எனவே, ஒருநதென்பதூஉம் ஓரிடத்ததென்பதூஉம்
 உணர்த்தப்பட்டதாம். இனி ஒரு திறத்தார் தன்னிடத்
 தென்பது சொல்லுதல் பொருந்தாது; “மான்றேர்
 மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து” எனவும் “வருகதில் லம்ம
 வெஞ் சேரி சேர” எனவும் இவை எல்லாஞ் சான்றோர்

செய்யுளும் உண்மையின். இரகிலத்து நீங்காதெனவே ஒருர தென்பது பெறப்பட்டது. பட்டமையால் தன்னிடத்ததாக வும் பெறுந், தன்னிடத்து நீங்கிச் சேரிபதாகவும் பெறு மென்பது. இனி ழரிடத்தென்பதோத் தலைமகன் இடம் பெரிதாகலான் தலைமகனது இடமும பரத்தையர் சேரியும் வேறாய் நீங்கி இருக்கும், அதனுள்ளே செய்குன்றமும் நந் தனவனமும வானியும் வீனையாடிடமும எல்லாம் உடைத்தா யிருக்குமென்பது. (க)

சக. பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவேவான் மனைவி
பூப்பின் புறப்பா டரறு நாளு
நீத்தகன் றுறைத லறத்தா றன்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகன் பரத்தை யிற் பிரிந்த இடத்துத் தலைமகட்குப் பூப்பு நிகழ்ந்த காலத் துத், தலைமகன் இவ்வாறு ஒழுக்குமென்பது உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

சக-வது சூத்திரம்.

உகடு

இதன்பொருள்: பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவேவான் மனைவி—புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் மனைவி; பூப்பின் புறப்பா டரறு நாளும்—கிழத்தி பூப்புப்புறப்பட்ட நாண்முதற் பன்னிருநாளும்; நீத்து அகன்று உறைதல் அறத்தாறு அன்றே—நீத்து அகன்றும் உறைதல் அறநெயியன்று என்றவாறு.

எனவே, நீபாறும் அகலாதும் உறைதல் அறநெயி யென்றவாறும். என்பது சொற்கேட்கும் வழியங் கூடியும்

உறைகுவென்றவாறும். இவ்வாறு உறைதல் செயற்பான்
மைய தென்றவாறு.

அஃதாமாறு தலைமகன் பாத்தகங் கிடுங்கிக் காலத்துத்
தலைமகட்குப் பூப்புத் தோன்றியு. நோன்றத் தலைமகன்
உணரும். எங்ஙனமென நமோவெனின் வாயில்கள் உணர்த்
தலை உணருமென்பது. என்னை வாயில்கள் உணர்த்துமா
றெனின், தலைமகன் வாயில்களுந் தலைமகன் மாட்டு உளவாம்;
தலைமகன் வாயில்களுந் தலைமகன் மாட்டு உளவாம்; ஆத
லான் அவர்களால் உணருமென்பது. அல்லது உந் தலை
மகன் தமரன்றிற் தலைமகற்கு நாளானும் படிமங்கலத்
தொடு செல்வார், அன்றைநாளாற் செங்கோலத்தொடு
செல்ல உணருமென்பாருமுளர். இனி ஒருதிறத்தார் பூப்பு
நிகழ்ந்த நாளாலே சேடியைச் செங்கோலஞ்செய்து செப்
புப்பாலிகையுட் செப்புவும் நீருங்கொண்டு தலைமகனை வலங்
கொண்டு பூவும் நீரும் அவன் அடிமேற் பெய்துபோக உண
ரும் என்பாருமுளர். இது மேலாயினரிடங்களிற் பூப்பு
உணர்த்துமாறென்று இவ்வகை சொல்லுவார். நல்லது

அறிந்துகொள்க. இவ்வகை பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலை
மகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

உஉஉ

இதையனார் அப்பொருள்

நெஞ்சிற் குறைத்தல்.

* மஞ்சா சிரும்பொழில் வல்லத்து வான்முன்னர் போழித்த
வஞ்சா வடுகளி பாணியி னுன்சன் ஞாலமன்ன

பஞ்சா ரகலக்கு வாடண்மை சொல்லும் பண்ணுமேற்
செஞ்சாந் தணிந்துவந் தான்செய்த கோலத்தின் சேயியையே.

இவ்வகைபாற் பூப்புணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் வாயில்
களோடு சென்று தலைகளிடத்தானுப் முதநாளுஞ் சொற்
கேட்கும்வழி உறைவானாவது. உறைத்தபின்னை ஒன்பது
நாளுங் கூடி உறைவானாவது. முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி
உறைதற்குக் காரணம் என்னைபெனின், தலைமகன் பரந்தை
யர் மாட்டானாக முன்னின்ற பொருமை உண்டென்று எப்
தும். முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறையவே நீங்கும்.
நீங்கியபின்னைக் கூடும். ஆகவே அருநின்றது பாட்சிடைப்
படும். அதுநோக்கி உணர்த்தப்பட்டது. அதனன்றிறமெனப்
பட்டது. அல்லா விடில தலைமகன்மாட்டு ஓர் பொருமை
தோன்றும், பரதனையாபாட்டு நீன்று வந்தானென; அப்
பொருமை ஒரு வேகுளியைத் தோற்றுவிக்கும்; அங்வே
குளி பெரியதோர் வெம்பையைச் செய்கின்றது, அங்வேப்
பத்தினும் கருமாட்சிப்படாதாம்; படாதாமாவே அறத்தின்
வழுவாமென்பது. அதனன் முதநாளுஞ் சொற்கேட்கும்
வழி உறைபல் வேண்டுமென்பது. பூப்புபுறப்பட்ட முதநா
ளும் உள்ளிட்ட பன்னிருநாளு மென்பது துணியு என்
தூர்க்கு முந்நாளுங் கூடி உறைப்படுங் குற்றமென்றே
எனின், பூப்புப் புறப்பட்டனான்று நின்ற கரு வயிற்றில்
அழியும், இரண்டாம் நாள் நின்ற கரு வயிற்றிலே சாம்,

‘மஞ்சா நிரும்பொழில் வடிவமன்ன ரேத்தநன் மாநதை
வேன்ற’ என்பதும் பாடும்.

சு-வது குத்திரம்.

உஉஉ

முன்றும் நாள் நின்ற கருக் குறுவாழ்க்கைத்தாம், வாழினும்

திருவிளையும்; அதனைக் கூடப்படாதென்பது.

“பூப்புழுதன் முக்காட் புணரார் புணரின்
யாப்புறு மரபின் ஐயரு மமரரும்
யாத்த கரண மழியு மென்ப.”

எனப், பிற நம் ஓதினாராகலான் அமைபாதென்பது. (சு)

சு.

கற்பினுட் பிரிந்தோன் பர்த்தையின் மறுத்தந்
தப்பொருட் படுப்பினும் வரைநிலை யின்றே:
என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், மேலேர்கூத்திரத்திற்கு
உரியதோர் புறனடை உணர்த்துதல் நதலிற்று.

இதன் பொருள்: கற்பினுட் பிரிந்தோன்—பரத்தை
யர் சேரியனாய்ப் பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன்; பூப்பு
நிகழ்ந்ததுமுதல் முன்றுநாளும் வந்து சொற்கேட்கும்வழி
உறைவானாயின், தலைமகன் கற்பினுட் பிரிந்தோனெனப்
படான். கற்பென்பது பூப்பு; அப்பூப்புக் கற்புக்காலத்
தன்மிக் களவுக்காலத்து நிகழாமெ நோக்கிப் பூப்பினையுங்
கற்பென்று சொல்லினாரென்பது. பரத்தையின் மறுத்
தந்து—† அம்முன்று நாளாக் கழித்திப் பரத்தையர் சேரி
நின்று நீங்கி வருவது; அப்பொருட் படுப்பினும்—அறத்
தாறுபடுப்பினும்; அறத்தாறு படுத்த லென்பது தலைமகனை
வாயில்களால் சிவப்பாற்றுவதித்துக் கொண்டிருக்குத் தலைமக
னொடு புணர்தல். வரைநிலை இன்றே—குற்றமெனப்படாது
அத்துணைச் சிறப்பின்றாயினும் என்றவாறு.

* ‘முனியவரும்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘அம் முன்றுநாளாக் கழித்து பரத்தையருண்ணின்று நீங்கி
வருதல்’ என்பதும் பாடம்.

தலைமகளை வாயில்களாற் சிவப்பாற்றுவித்தற்குச் செய்யுள்:

சிவப்பாற்றுவித்தல்.

பொன்னார் புனலணி பூரன்வந் துன்னிற் புறங்கடையா
னென்னு வனவிற் சிவநதான் சிவாது மியல்வதன்றா
வன்னு யெனச்சிவப் பாற்றினா வல்லத் தரசவீதத
மினனா ரயின்மன்னன் தென்ன னுடன்ன மெல்லியலே. (௨௧௨)

சூ. புகழுங் கொடுமையுங் கிழவோன் மேன.
என்பதென்னுதளிற்றோலெனின், தலைமகற் குரியதோர்
இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதளிற்று.

இதன் பொருள்: புகழும், கொடுமையும்—புகழென்
பது, தக்கானெனப்படுதல்; கொடுமையென்பது, தகானெ
னப்படுதல்; கிழவோன் மேன—அவை இரண்டு தலைமகன்
கண்ண என்றவாறு.

எனவே இத்தன்மைத்துத் தலைமகன் ஒழுகலாரும்.
அஃதாமாறு தலைமகண்டாட்டு உறைநதக்கால் தக்கா
னெனப்படுதலும், பரத்தையர்மாட்டு உறைநதக்கால் தகா
னெனப்படுதலும் என்றவாறு.

யாராலோ அவை சொல்லப்படுவதெனின் வாயில்
களானெனக் கொள்க. அவர் புரமுடைய நென்பதற்குச்
செய்யுள்:

தக்கானென்றல்.

கோடிய ின்புருவத்து மடந்தை கொழும்பிணைத்தோன்
வாடிய வாட்ட முணர்ந்து மனையிடை வந்தமையா
வாடியல் யானை பரிதே சரிதெவ்வர் போலகன்று
கிழ காதவர் தாமே பெரியரிந் றீணிலத்தே. (௨௧௩).

இனி அவர் தகாடுனென்றதற்குச் செய்யுள்:

எனவது குத்திரம்.

௨௩௬-

தராளென்றல்.

விண்டுறை தெவ்வர் விழிஞத தவியவென் வேல்வலங்கைக்
கொண்டுறை நீக்கிய கோண்டையை நாடன்ன கோல்வளையிற்
வண்டுறை கோதை வறந்தால் வாரில்லில் வைஞ்சலாற்
றண்டுறை சூழ்வய ஹரன் பெரிதுந் தகவிலனே. (௨௩௭)

௪௬. கோடுமை யில்லைக் கிழவி மெற்றே.
என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகனது மெருமை
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

ஆதன் பொருள கொடுமை இல்லை—தக்காடுன்னப்
படுதலல்லது தகாடுனப்படுதல் இல்லை; கிழவி மெற்றே—
தலைமகன்மாட்டு என்றவாறு.

தலைமகள் எக்காலத்தும் ஒருதன்மையள் என்றவாறு.
என்றதன் கருத்துத் தலைமகன் தன்மாட்டு வந்து உறைந்த
காலத்தே தக்காளாய் பரத்தைபா மாட்டுசென்றுஉறைந்
த காலத்தாக் தக்காளாங்கொல்லோமெனின், ஆகாடுன்ற
வாறு. அதற்குச் செய்யுள்.

தவலிசிறப் புரைத்தல்.

கிரந்தாங் கெதிரந்தா மவியவெல் வேலிததன் வீள்கிலவாய்ச்
சரந்தான் றுரந்துவென் றுன்றமிழ் நாடின்ன தாழ்குழலாள்
பரந்தார் வருபுன ஹரன்ரன் பண்பின்மை யெங்கனையுங்
கரந்தான் கடவிட மெல்லாம புகழ்தருங் கற்பினனே. (௨௩௮)

தலைமகள் பரத்தையர்சேரியனாகத் தலைமகள் பக்கற்
புக்க பாணன் தலைமகளது நிலைமைகண்டு தன் விறலிக்குச்
சொல்லியது. (௧௧)

௪௭. கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற்புகழ்தல்
புலவிக் காலத்துப் புரைவ தன்றே.

௨௪௦

இறையனார் அகப்பொருள்

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகள் திறத்து இன்ன
தோர் குணமுண் டென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி
தற் புகழ்தல்—தலைமகள் முன்னர்த் தலைமகள் தன்
னைப் புகழ்தல்; புலவிக் காலத்துப் புரைவது அன்றே—புல
விக் காலத்தன்றே அஃதுரித்தாவது அல்லாக்காலத்துத்
தக்கதன்று என்றவாறு.

எனவே தலைமகள் எவ்விடத்துந் தன்னைப் புகழப்
பெறுமென்பது. எனவே தலைமகளது பெருமைபெற்றும்.
இனிக் கிழவி தற்புகழ்தல் பெறுமெனவே பரத்தை தற்புக
ழப் பெறுமென்பது பெற்றும். இவ்வாறு பரத்தை தற்
புகழ்தற்குச் செய்யுள்:

பரத்தை தற்புகழ்தல் ;

வெஞ்சுடர் றோக்கு நெருஞ்சியி லாணை வெண்முறுவற்
செஞ்சுடர் வாண்முகத் தாண்முன்னை யென்பாற் றிரியலனே
வஞ்சுடர் வேலரி கேசரி கோளம ஞாட்டுடைநதார்
தஞ்சுடர் வாட்படை போல வுடைநவென் சங்கங்கனே.

பிறவும் அன்ன கண்டுகொள்க.

(௧௪)

௪௮. நாடு முரு மில்லுஞ் சுட்டித்

தன்வயிற் கிளப்பிற் புலவிப் பொருட்டே,
என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகள் தற்புகழ்ந்

தாளாகற்க, இவ்வாறு சொல்லியக்கால் அதுவும் புலவி
பிமித்தமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: நாமும் ஊரும் இல்லுஞ் சுட்டி—
நாடே ஊரே இல்லே இவற்றைக்கருதி; தன்வயிற் கிளப்
பிற் புலவிப் பொருட்டே—தன்கட் சொல்லித் புலவிப்
பொருட்டாம் என்றவாறு.

சக-வதுருத்திரம்.

உச்ச,

தான் உறையும் நாட்டையுந் தன் ஊரையுந் தான்
பிறந்த குடியையுஞ் சொல்லித் தலைமகள் தற்புகழ்ந்தாளா
கற்க; இவ்வாறு சொல்லியக்கால் இது புலவிப் பொருட்
டாமென்றவாறு. அஃகாநாறு, எந் நாடு இறப்பவுஞ்
சுழியாராலே வாழப்படுவதெனவுங்,

“குறுப்புந் திருக்கை மதந்த” லு ண்ணது

சிறுகூழ் வல்கொடு சில்லடை யிற்றே

யநாட் டின் னா மெம்மு றீமே

புல்வாய் வலககொல் லேசிதரீ பற்றி

வளநனி குறைந்த வாரித தனறே

அவ்வு ருன்னும் பிரந்த வில்லவ

கல்லாச் சிறியோ ருன்ன மனறே.”

எனவுஞ் சொல்லுதல். அன்னசிறியோரொழுக்கம் நாமக்
துத் தகாதன்றே? அல்லது உம் எம்பெருமாதற்கெனின்
இறப்பவும் பொருந்தன்மையவன்றே? அந்நீர்மையர்க்கு
இவ்வாறு தலையளி பொறுதன்? னென சொல்லுதல். இவ்
வாறு சொல்லியவிடத்துத் தலைமகன்மாட்டுப் புலவியே
கொள்ளக் கருதிச் சொன்னாரா மென்பது. அதற்குச்
செய்யுள்:

தலைவரின் தற்புகழ்த்தல்.

வெறிதரு பூததார விசாரிதன் வேலைமுந் நீர்வரைப்பி
னெறிதரு கோல்செல்லு மெல்லையுன் னேமல்ல நீர்மையில்லாச்
சிறியவர் வாழ்பதி யேயெம தில்லஞ் சிறிதெமக்கே
பெறிபுன லூரவெல்வாறு மமையுநின் னின்னருளே. (உக௭)

அவன்வயிற்கிளப்பின் வரைவிற்பொருட்டே.
என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், இவ்வாறு சொல்லின்
வரைவிற்பொருட்டா மென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

16

உக௮

இறையனார் அகப்பொருள்

‘இதன்பொருள்: அவன் வயின் கிளப்பின்—நாடும்
ஊரும் இல்லுஞ் சுட்டித் தலைமகனைச் சார்த்திச் சொல்லின்;
வரைவிற்பொருட்டே—வரைதலென்பது நீக்கிற்றுத்தற்
பொருளவாம் என்றவாறு.

யாதனை நீக்கிற்றுத்தலோவெனின், புலவியை நீக்கி
றுத்தல். அஃதென்னென்பதுமாறெனின், மேற் சூத்திரத்
திற்புலவியென்று அதிகாரம் வாராநின்றதாகலானென்பது.
பரத்தையை மறுத்தந்து வாயிலாற் புக்க தலைமகனை ஏற்று
எதிர்கொண்டு வழிபாட்டாள் பின்னைக் காரணத்தின்கீங்கிய
பொருமை காரணம் பெற்றுத் தோற்றிற்று. அது தோன்
றத் தலைமகனை ஒன்றின் தலைக்கீடாகச் சொல்லுதல்,
எம்பெருமான் நீர் பெரிதாய் நாட்டிற் பெரிதுமிக்க ஊரிற்
*பெரிது மிக்க குலத்திற் பிறந்த பேரொழுக்கத்தினிர்க்குத்
தக்கதே சிறியேமாகிய எந்திறத்துத் தலையளி எனச் சொல்
லுதல். இவ்வாறு சொல்லுவாள் புலவிகீக்குவான் சொல்
லிற்றாகவென்பது. அவ்வாறு சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

பெரியீர்க் கிது தகாதென்றல்.

வரியவன் டார்தொங்கன் மான்தேர்வரோதயன்வல்லத்தொன்றார்
கரியவை வேல்கொண்ட காவலன் காக்குங் கடலிடம்போற்
பெரியன் னுட்டுப் பெரியன் னூரிற் பெரியவில்லிற்
சூரியமிக் கீர்க்கியல் பன்றகொ லிவ்வா ரெழுநுவதே. (உகஅ)

இச்சூத்திரத்தைப் பருந்துவீழ்க்காடாகக் கிடந்த
தென்று களவினுள் வரைவின் பொருட்டாக என்பாரு
முள்ர். அது பொருத்தமன்று. என்னை? 'வரைதல்வேட்கைப்
பொருள்' (இறையனார்-உ.) என்ற சூத்திரத்துள் 'அன்னமா
பிற்பிறவுந் தொகைஇ' என்றவழி அடங்கும். அல்லது உங்,
கற்பினுட் களவுகொணர்ந்துரைத்தல் பொருந்தாது. (கச)

* 'பெரிதமிக்க இல்லத்திற்' என்பதும் பாடம்.

இவ்வது சூத்திரம்.

உசுந

இ. உணர்ப்புவயின் வாரா ஊட றேன்றிற்
புலத்த றானே கிழவற்கும் வரையார்.

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், தலைமகட்கே உரியதோர்
இலக்கணம் ஐரிடத்துத் தலைமகற்கும் உரித்தென்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் தோன்
றின்—உணர்த்துதற்கு இடம்வாரா ஊடல் தலைமகட்கு
வெளிப்படின; புலத்தல் தானே கிழவற்கும் வரையார்—
புலந்து சொல்லுதற்றன்மை தலைமகற்கும் வரையார்
என்றவாறு.

அது தலைமகட்கே உரித்தன்று; அவை இந்நேரத்துக்

கண் தலைமகற்கும் உரித்தென்றவாறு. தலைமகள் மாட்டு ஊடல் தோன்றுமிடத்து முன்றுவகையுள் தோன்றும், செய்தான்கொல்லோவெனவுஞ் செய்பாநின்றுன்கொல்லோ வெனவுஞ் செய்வான்கொல்லோவெனவும். அவற்றுட் செய்தான்கொல்லோவெனப் பிறத்தலென்பது, பரத்தையைத் தேரேற்றினான், பூச்சூட்டினான், அவளோடு ஆடினன்கொல்லோ பிரிந்தான்கொல்லோ வெனப்பிறப்பது. இச் செய்தானென்பது இறந்தகாலத்துத் துணிபுபற்றிநிகழ்வது. இனிச் செய்வான் கொல்லோ வெனப்பது எதிர்காலத்துச் செய்யுங் கொல்லோவென நிகழ்வது. அவற்றுள் இறந்தகாலத்தே தான்நிகழ்ந்தது உணர்த்துதற்கு இடனுடைத்தன்று; தெற்றென அறிந்தேன் அல்லாதேன் எம்பெருமானை வருத்து வேறாவெனவுந் தானேயும் மீண்டு நிலையுடைத்து, பிறர் சிறிது சொல்லவும் மீண்டு நிலையுடைத்து. இனி எதிர்காலத்தே நிகழ்வது மீண்டு நிலையுடைத்து, தெற்றென அறிந்தேன் அல்லாதேன் ஒருகாலத்து நிகழ்வதெனக் கரு

பூச்சு

இறையனார் அகப்பொருள்

துதல் பொருந்தாது. என்னை? யாறு வருகின்றதென்று ஆடை தலைச்சூடாரன்றே என்பது. இனி இறந்த காலத்துத் துணிபுபற்றி நிகழ்ந்ததுண்டன்றே, அஃதெல்லாரும் உணரச் செய்தானாகலான் அஃது உணர்த்துதற்கு இடமன்று, அது செய்திலெனென்று சொல்லிவிடின் அது மறைவதன்றாகலானென்பது. இனி மறுப்பானாகிற் செய்தன மேலுஞ் செம்பூச் சிதறினாற் போலக் கொடுமை யுடைத்தாம். அது லாஃது உணர்த்துதற்கு இடனன்றுயிற்றென

பது அங்ங்லுடல தோன்றுமெனின் என்றவாறு.

எனவே, எந்நிராத்துக்கண்ணே தோன்றுவதெனிற
சொல்லுநர். பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்ததோழியை
வாயிலாகத் கொண்டான்; கொள்ளத் தோழிபுக்குப் பல
காரணமுங் காட்டினான்; காட்டுவாள் நாம் இல்லிருந்து
இறைவழிபட்டு மக்களை வளர்த்து வீருந்து புறந்தருவ
தல்லது போகத்துள்ளாமன்றே, அல்லாதேம் ஊடலும்
புலவியுந் துனியுங் கொள்ளற்பாலமல்லம், அல்லதூஉம்
வண்டோரணையர் ஆடவர் பூவோரணையர் மகளிரென்பது;
என்னே? *வண்டுகள் தாதுதுமிடத்து நன்மலரே ஊதுவேம்
அல்லாதது ஊதேமென்றே, எல்லா மலரும் ஊதும்; இனிப்
பூவாயினக்கால் எம்மையே ஊதாது எல்லாப்பூவும் ஊதி
வீரென்று புலவாதன்றே; அதுபோலத் தலைமகனும் எல்
லாப் பெண்பால்களையுந் தலைப்பெய்தற்றன்மையாக வுடை
மையான், அத்தன்மை அறிவான்; போம்பொழுது புறந்
தொழுது வரும்பொழுது எதிர்தொழுது ஏற்றுக்
கொண்டு வழிபடுதலல்லது மலைத்தற்கண்ணேமல்லம்;
மலைத்து இப்பெற்றிய மாதல் தலைமையன்று; அல்லதூஉம்

* வேரோர் எட்டுப்பிரதி நிகாத்தி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங்
கள் செய்யப்பட்டன.

100-வது குத்திரம்.

உசுடு

இவ்வாறே வழிபடாதொழிவாமல்லாதாம் நம்பெருமா
வருத்தி என்செய்துமென்று ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுவது
பொருள்போலக்காட்டுமென்று இங்ஙனஞ் சொல்ல, அஃ
தொக்கும்பிறவென்று அப்பொழுதைக்குச் சிவப்பு நீங்கிப்
புகதுகவென்றுள். என, அவன் புக்கான். புக்குப் பள்ளி

யிடத்தாக்கை, உள்நுடைத்தாகிய சிவப்பத்தோன்று மென்பது; தோன்றக்கண்சிலந்து நுதல்விழியும் கட்டியுணை; காட்டப் பெரிதும் ஆற்றாணுணை; ஆற்றத்தன் நுபயனை யாய் இறந்தகாலத்து கிழந்தத்தனைப் பற்றிப் புலந்து சொல்லும். என்னை? மேலைக்காலத்து நாம ஆற்றாணும் தான் ஆற்றாளாய் நாம ஆற்ற ஆற்றிய இடம் இடம், இற்றையினுங்குநாம் ஆற்றாபயது நுபயபயாந் நுபயந், மை * என்னையாற்றிலாமைபயல் இடம் இடம், அவள்போல்வதோர் தெர்வாய், * துறவியாய், நெஞ்சே கினது மடமையால் அவள் யாராகியாளென நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

தலைமகன் நெஞ்சுற் குரைத்தல்.

இல்லென் நிரவலர்க் கீதல்செய் யாதவ னில்லமெனப்
புல்லென்று வாடிப் புலம்பெனஞ் சேகமக் கியார்பொருந்தார்
வில்லென்று சேர்பொறி வானவன் வடூட விழிஞங்கொண்ட
கொல்லென்று வாட்ப்படை யான்றமிழ் நாடன்ன கோல்வளைபே.
அரையணங் குறுதுகி லாளல்ல னாற்றுக் குடியில்வென்ற
வரையணங் குந்தமிழ் வேந்த னுச்சிதனெண் பும்பொதியில்
வரையணங் கோவல்லை யோவென்ன யான்மம்ம ரெய்தவுண்க
ணிரையணங் கும்பணி நீர்கொள்ள நின்றவிந் கேரிழைபே. (உரை)
என்பது, தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. அது
கேட்ட தலைமகள், மேனாள் யான் செய்த குற்றேவல் இன்று

* 'எண்ணுற்றிலாமையில்' என்பதும் பாடம்.

உட்கொள்வானாயிற்று என் கண்ணிற் பேரருளினைன்றே,
இவ்வகைப் பேரருளினைந்திதத்து இவ்வகை சிவத்தற்கா
தென்று சிவப்பு நீங்குவாளாவது. (க௭)

க௭. நிலம்பெயர்ந் துறையு நிலையியன் மருங்கிற்
களவுறை கிளவி தோன்றுவ நாயிற் [யார்.
திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரை

என்ப தென்னுதலிற்றேவெனின், இன்னுங் கற்புக்காலத்
துத் தலைமகற்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இதன்பொருள்: நிலம் பெயர்ந்து உறையும் நிலையியன்
மருங்கின்—நிலம்பெயர்ந்து உறையுமென்பது உள்ளத்துக்
கண் நிலைபெற்றவிடத்து; களவுறை கிளவி தோன்றுவது
ஆயின்—களவுகாலத்திற்குரிய சொல் தலைமகள் மாட்டுத்
தோன்றுமேயெனின்; திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்
கும் வரையார்—திணைநிலையைப்பெயர்ந்துகொள்ளுங் கோள்
தலைமகற்கும் வரையார் என்றவாறு.

அஃதாமாறு தலைமகளை எய்திக் கற்புக்காலத்து ஒழுகா
யின்ற நிலைமைக்கண் நெஞ்சு பொருட்துப் பிரிதும் என்ற
தென்பது. நட்பாரை யாக்கலுஞ் செற்றாரைச் சிதைத்த
லும் பொருட்குறைபாடு உடையார்க்கு நிகழாவாகலாற்

குறைபாடு நீக்கற் பொருட்குப் பிரிதுமென்ற நெஞ்சிற்குத்,
 தலைமகன் காம் பொருட்குப்பிரிய இவன் ஆற்றுமேற் பிரி
 தும், ஆற்றாளாயின் ஒழிதுமென்று நெஞ்சினோடு ஒருப்
 பட்டுத் தலைமகனுழைப்புக்கான்; புக்குப் பள்ளியிடத்தானாய்
 பெரியதோர் அருளிச் செய்கை செய்தான்; செய்யத்
 தலைமகள் எம்பெருமான் பண்டும் அருளிச் செய்கை
 கெ-வது குத்திரம். ௨௪௭

செய்தான்மன், இவைபண்டையபோலாது, பெரிதும் இழு
 மத்தக்கனபோலக் காட்டின, பிரியக்கருதினான் கவடு
 போலும், மற்று நின்னிற்பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேன்
 என்று சொல்லுஞ்சொற் பொய்ப்படாதாம், பொய்யென்ன
 மொழுக்கக் குறைபாடாமது பிற வெனின் என்று ஆற்றா
 ளாயினான். அவ்வாற்றாத்தன்மை தலைமகற்குப் புலனாயிற்
 ருக்கான், இவன் குறிப்பினானே பிரிவுணர்ந்து ஆற்றாள்ாயி
 னான், பிரியின் இறந்துபடு மென்று தலைமகன் நெஞ்சிற்குச்
 சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

நெஞ்சிற் குறைச்சல்.

துளியுக் துறந்தவெங் காணஞ் செலவின்னு சொல்லுதுமே
 லொளியுந் திருநதல் வாடியுய் யானகொ ளுசிதனென்ற
 தெளியுஞ் சுடரொளி வான்மன்னன் செவகோ வெனச்சிறந்த
 வளியும் பொழுதுநெஞ் சேகைய நின்றவிவ் வாயினையே. (௨௦௧)

இவ்வண்ணம் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கிய
 தற்குச் செய்யுள்:

செலவழங்கல்.

மையார் தடங்கண் வரும்பனி சோர வருத்திநின்றிங்
 நெய்யார் குழலா ளினைய நறையாற்று நின்றவென்ற
 கையார் கொடுஞ்சிலைச் செவ்கோற் கலிமதன் காய்கலிக்கு
 வெய்யான் பகையென ரீங்குது மோநெஞ்சம் வெஞ்சாமே. (௨௦௨)

செருமால் கடற்படைச் சேரலர் கோனறை யாற்றழியப்
 பொருமால் சிலைதொட்ட பூழியன் மாறன் பொருமுனைபோர்
 லருமா நெறிபொருட் கோசெல்வ தன்றுநெஞ் சேயவடன்
 பெருமா மழைக்கண்ணு நித்திலந் தந்தன பேதறவே. (உ௦௩)

இவ்வாறு நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கும்.

“மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே
 பரும்பிய சுணங்கி னம்பகட் டினமுலைப்

பெருந்தோ ணுணுகிய துகப்பிற்
 கல்கெழு ளானவர் நல்குறமகனே” (குறள் - ௪௧.)

உ௨௮

இறையனார் அகப்பொருள்

இவ்வாறுநினைந்து பாலைநிலத்தானாயினான் செலவழங்கி
 மருதநிலத்தா னாயினெனக்கொள்க. இது ‘நிலைநிலைப்
 பெயர்க்கோள்’ கிழவற்கு உண்டாயினவாறு. பிரிவினைவேண்
 டாதாள் தலைமகளாயினுந் தலைமகனும் வேண்டாதானாக
 லின் இந்நேரத்துக்கண் என்றவாறு.

இன்னும் ‘நிலம்பெயர்நது உறையும் நிலையியன் மருங்
 கின்’ என்பது உடன்கொன்றி போவேனெனத் தலைமகன்
 உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றாட்சுட்டத்தென்றவாறு.

‘களவுறை கிளவி’ என்பது களவுறைந்த காலத்திற்கு
 உரியபோல், அறத்தொடுநிலை யென்றவாறு. ‘தோன்றுவதா
 யின்’ என்பது தலைமகன்மீது நிகழ்ந்த தோன்றுமே.
 யெனின் என்பது ‘நினைவு’ என்பதற்குப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும்
 வரையார்’ என்பது பாலைநிலத்தானாயினான் மருதநிலத்தா
 னாயினு நென்பது. கிழவற்கு வரையாரென்ற உம்பை

பாற் கிழத்திற்கும் வரையாரெனக் கொள்க. இவளும் உடன்போக்கு ஒட்டி பாலைநிலத்தாளாயினாள், இவன் ஒழிந்தமை சொல்ல மருதநிலத்தாளாயினாளெனக் கொள்க. மேல் உடன்போக்குச் சூத்திரத்துக்கண் உரைக்கும் பொருள் ஈதென்று கொள்க.

“பொருள்வயிற் பிரியினும் புணர்ந்துடன் போகினு

மதுபிரி வுரைப்பினும் பாலை யாகும்.”

என்றாராகலின்.

(கஉ)

கஉ. நிலம்பெயர்ந்த துறையு மெல்லாப் பிரிவு

மொழிந்தோ ரறியவு மறியா மையுங்

கழிந்துசேட் படுஉ மியற்கைய வென்ப.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் கற்புக்கலைத் துத் தலைமகன் பிரிவின்கண் உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் றதலிற்று.

கஉ-வது சூத்திரம்.

உச்சு

இதன் பொருள்: நிலம்பெயர்ந்து உறையும் எல்லாப் பிரிவும்—பரத்தையிற் பிரிவொழிந்த எல்லாப் பிரிவும்; ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையும்—தலைமகளுந் தோழியும் அறியவும் அறியாமையும்; கழிந்து சேட் படும் இயற்கைய என்பு—காடிடையிட்டிம காடிடையிட்டிம அதன்று உறைதற்றன்மையென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு. எனவே,

‘ஒதல் காவல் பகைதணி வ்வேயே

வேந்தற் குற்றழிப் பொருட்பின்’ (இளநா. னார் - ௩௫.)

*என இவற்றிற்குப் பிரிவினாவன் தலைமகன், தோழியர்.

யும் அறியர் சொல்லிப் பிரிதலுள் உடையன், இரண்டி
பிரியவும் உடையன், இரண்டு இரண்டி
றுள் அறியாமைப்பிரிதல் பொருத்ததென் ன. அறியப் பிரி
வது யான் இன்னதோர் இடத்து இன்னதொரு கருமம்
முடித்து வருவேனென அவனை உடன்படுவித்துப் பிரிவதே
தக்கது. அல்லது அவன் சொல்லாது பிரிந்தவிடத்து இவ்
வனை சொல்லாது பிரிதற்குக் காரணம் என்னெகொல்லோ
, வெனவே கவல்பவாகலின் அஃது அறியாமைப்பிரிதலென்
பது. சிலநாள் இடையுடைத்தநக ஓரதிகாரம்படுத்த இங்
னம் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடித்துக்கொண்டு வந்தார் தலை
மக்கள், தலைமகளிரும் அவர் அதுமுடித்துவருந்துணையும் ஆற்
றியிருந்துவந்தார், இஃது உலகினது பண்பென்னும். என
ஒக்கும்பிற, தலைமகன் பிரிந்து பொருள் முடித்து மென்றக்
கூல் தலைமகளிர் ஆற்றாராபவேயெனின், அவரது ஆள்
வினையை இடையூறுசெய்தாராவர் பிற, அதனால் அவர் பிரிந்
து பொருண்முடித்து வருந்துணையும் ஆற்றுவதேயாகுதே

* இங்கிருந்த இரண்டு மூன்று பக்கங்கள் வரையில் ஓர் ஏட்
டுப் பிரதிக்கணக்கப் பலப்பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

௨௫௦

இறையனார் அகப்பொருள்

செய்யப்படுவதென்னும், என ஆற்றுவேனென்றாள், இடை
உடைத்தாலோவென்பதனான். என்னை? சாதலுங்கெடுத்தலும்
எல்லா உயிரும் அறியுமேயெனினுந் செத்தாலோ என்ப
தனாற் கலங்காரமெனன். அஃது இவட்குமாமென்பது இங்
னம் உணர்த்திவைத்தார். பிரியும் நாளது கதுமெனக்
கலங்கி ஆற்றாளாகவும் போவது சாந்தன்மையானென்ப
தனாற் பெற்றதே இலேசாகப் பிரிவது கருமமென்று

முற்படாது பிரிதலும் உடையனென்பது. அந்நாள் ஆற்று வெள்ளென்றானதே, ஆற்றாளாதற்குக் காரணமில்லை, மேற் பொய்யாத்தன்மைய ளாகவினென்று முற்பட்டாற்றுவித் துததோழியை ஒம்படைசெப்பிப் பிரியவும் பெறுமென்ற வாறு. அறியப்பிரிவதே வலியுடைத்து அறியாமல் பிரிந்த தலைமையுடைய கிழத்தி சொல்லியதற்குச் செய் யுள்:

அறியாமல் பிரிந்த தலைமையுடையாள் சொல்லியது.
செல்லா ரவரென் றியானிகழ்ந் தேன்கரஞ் செல்லத்தன்க
னெல்லா னவனென் றவரிகழ்ந் தார்மற் றிவையிரண்டுங்
கொல்லா ரயிற்படைக் கோனெடு மாறன் குளந்தைவென்ற
வில்லான் பகைபோ லெனதுள்ளந் தன்னை மெலியிக்குமே. (உ௦௪)

“செல்லா ரல்லரென் றியானிகழ்ந் தனனே

விடுவா னல்லனென் றவரிகழ்ந் தனரே

யாயிடை யிருபே ராண்மை செய்த

பூசனல்லார்க் கதுவி யாங்கே

னல்ல னெஞ்ச மலமலக் குறுமே.” (குறுக - ௪௨.)

எனதுதுடங் கொள்க.

அஃதேயெனின், நிலம்பெயர்ந்து உறையும் பிரிவும் ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையுமென அம்மயாதே, எல்லாமென்றது எற்றிற்கோடுவெனின், களவுகாலத்தும் ஒரு பிரிவு சொல்லப்பட்டதன்றே, நிலம்பெயர்ந்து உறைவது

இவ்வது சூத்திரம்.

உடு௪

பட்டபின்றை வரையாக்கிழவன் நெட்டிடைகழிந்து பொருள் வாயிற் பிரிவதென; ஆங்கும் அறியப் பிரியவும் அறியாமற் பிரியவு மமையுமென்றதற்குச் சொல்லப்பட்டதென்பது. ‘சேட்படும் இபற்கையது’ என அமையாதே, ‘கழிந்து’

என்றது எழுவிற்கோவெனின் சுழித்தபின்றைக் சுழித்தே
பல்லது இடைச்சுரத்தே பின்றுனும் அநிலத்தே நின்ற
னும் பெயர்தலில்லையென்பது. என்னை? சுற்றறிவின
ரன்றே ஒரு கருமம், எடுத்துக்கொண்டு முடிப்பான் புக்கு,
முடியாது தவிர்வரென்பது.

“ஆடிப வெறியு மழுங்கிய செலவு
நாடுங் காலையிலென மொழிப.”

என்றார் பிறரும்.

(கக)

உத. எல்லா வாயிலும் கிழுவோன் பிரிவயிற்
பல்லாற் றுனும் வன்புறை குறித்தன்று.

என்பதென்னுத லிற்றோவெனின், பிரிவிடை ஆற்றாளாய
தலைமகளை வாயில்கள் ஆற்றுகிக்குமா றுணர்த்துதல் துத
லிற்று.

இதன்பொருள்: எல்லா வாயிலும்—தலைமகனும் விருந்
தும் ஒழிந்து எல்லாவாயில்களும்; தோழியும் பாப்பானும்
பாணனும் பாடினியுமென இவர்கள்: கிழுவோன்பிரிவயின்—
தலைமகன் நாடிடையிட்டும் காடிடையிட்டும் பிரியும் பிரி
வின்கண்; பல் ஆற்றாணும் வன்புறை குறித்தன்று—பல
நெறியானும் ஆற்றுகித்தலைக் கருதின என்றவாறு.

என்பது பருவங்குறிக்கப்பட்ட தலைமகள் பருவவா
வின்கண் ஆற்றாளாயக்காற் பருவம் வர அவர் பாணிப்
பாரல்லர், ஸந்தார் வாராசின்றார் வருவிரெனவும், இதனைப்
உதே இறையனார் அகப்பொருள்

பருவமன்றென்றும் பழித்து, அதனைப் பருவமெனக்
கருதினாயெனில் அவராற் குறிக்கப்பட்ட பருவமன்று;

என்னை? அவர்பொய்யுரை உரையாராகலான் யாந்தெளியே
மெனவும், காலங் காட்டியுந், சோகினஞ் சொல்லியும், யாழ்
பண்ணியும், எல்லாத் திறத்தானுந் தலைமகளை ஆற்று
விக்குமென்பது. இனித் தலைமகன்றன்னை அன்பிலன் கொ
டியனெனவும் இத்தொடருத்தனவெல்லாந் சொல்லியும்
ஆற்றுவிக்கும். அவர்யிது பருவவாசின்கண் ஆற்றுளான
தலைமகளை ஆற்றுவித்தது சூப்படைத்துமொழிந்து பருவமன்
றென்றதறிஞ்சு செயலா.

புறநாட்டுப் பாடல் - 100-வது

கடாவு கடாவுப் பறவையே நெய் கொடு
டைவாய் நெய் கொடுப்பாய் நெய் கொடுப்பாய்
திடாய் நெய் கொடுப்பாய் நெய் கொடுப்பாய்
பிடாய் நெய் கொடுப்பாய் நெய் கொடுப்பாய் (100)

விடக்கொன்று வைவேல் விசாரிதன் மற்றில் விவலிடம்போய்
நடக்கினத செவவே லொருகுடை வேந்தன் னார்முனேபோற்
கடக்குன்றஞ் செனநாய் காதலர் பொய்யவர் கையல் பொன்னே
மடக்கொனரை வர்ப்பனைக் காரென வெண்ணி மலர்நதனவே.

பூரித்த மென்முலை மார்பனது பூவநைதப் போர்மலைந
வேரித் தொடையல் விசய சரிதன்விண் டோய்கொல்லிமேன்
மூரிக் களிற் முனிநதனை யெற்ற முழங்குகொண்டன்
மாரிக்கு முல்லையின் வரபநக வேர் வருந்தவதே. (101)

“நீரற வறந்த கிரம்பா நீளிடைத்
துகில்விரித் தன்ன வெயிலவி ருருப்பி
னஞ்சுவரப் பணிக்கும் வெஞ்சுர மிறந்தோர்
தாம்வரத் தெளித்த பருவக் காண்வர
விதுவோ வென்றிசின் மடந்தை மதியின்று

இஃ-வது குததிரம்.

உருங்

மறநதுகடன் முகந்த கருஞ்சூன் மாமழை
 பொறுத்தல் செல்லா திறுத்த வன்பெயல்
 காரென் மயர்ந்த வுள்ளமொடு தேர்வில
 பிடவுவ கொன்றையுங் சோடலு
 மடவ வாசலின் மலாந்தன் பவிவ." (நற்றிணை - ௧௧.)

இவை பிரிவிடைப் பாட்டாகிய தலைமகளை
 மகளை இது பருவப்பன்று; என்? அங் பொய்யுரையாராக
 லான்; இதுவும் வம்பு, வயப்பின்ப பருவமென்று தம்மடமை
 யாற் பிடவும் சோடலும் கொன்றையும் பயலும் பித்த
 தனவென்று வற்புறுத்தாமை.

வருவரென்று வற்புறுத்தல்.

மையார் தடவகண் மடங்கை வருந்தற்க வாண்முனைமே
 னெயயா ரயிலவா காணப் பொழிந்த கெடுபகன் தது
 வெயயா மமரிடை யீழ்ச்செந் தூவிலென னம்புகைத்த
 கையார்சிலைமன்ன கணனி லொர் கொண்ட காழுங் ளே. (௧௨௮)

இது பிரிவிடையாற்றுகளிய தலைமகளைத் தோழி
 அவர் குறித்த பருவம் வந்ததா கலின் அவரும் பொய்யார்
 வருவரென்று வற்புறுத்தியது.

கொடியார் நெடுமதிற் கோட்டாற் றமசர் குழாஞ்சிதைத்த
 வடியா ரயிற்படை வானவன் மாறன் வனமதுரைத்
 துடியா ரிடையாய வருந்தல் பிரிந்த துளவகொளிகே
 மாரார் கழலா ரணுகவுந் தார்த்த தகல்விசம்பே. (௧௦௧)

இதுவும் அது.

சுமா ன்ணையமென் னோக்கி யழுங்க வகன்றுசென்ற

தேமா நறுங்கண்ணி யாரையுக் காட்டுதென் பாழிவென்ற
வாமா நெடுந்தேர் மழைவண்ணன் மூற்றின் ஈந்தமிழகர்
கோமான் கோடிமே விடியரு மார்க்கின்ற உரம்புயலே. (௩௯)

[௩௯

இறையனார் அகப்பொருள்

இதுவும் அது.

* ஒருந்தன் புயல்வண்கைத் தென்னவன் கைம்முத்தணிந்திஷ்கு
மிருந்தன் குடைநெடு மாற னிகன்முனை போனினேந்து
வருந்தன் மடந்தை வருவாங்கு கா தலர் வானதிரக்
குருந்தம் பொருந்திவெண் முல்லை வளீன்றன கூறொயிறே. (௩௯௧)

* இதுவும் அது.

* புலமுற்றங் தண்புய னோக்கிப்பொன் போலப் பசுநதனின் பா
னலமுற்றம் வந்த நலமுங்கண் டாயநறை யாற்றெதிர்ந்தார்
குலமுற்றம் வாடவை வேல்கொண்ட மாறன் குரைகடல்குழ்
கிலமுற்றஞ் செங்கோ லவன்றமிழ் நாடன்ன நேரிழையே. (௩௯௨)

இதுவும் அது.

* அறையார் கழன்மன்ன னாற்றுக் குடியழ லேறவென்று
கறையா ரடர்வேல் வலங்கொண்ட கோன்கடன் ஞாலமன்றாய்
கிறையாம் வகைவைத்து ததவர் தேரொடு ரீபிணித்த
விறையார் வரிவளை சேரவந தார்த்தன வேர்முகிலே. (௩௯௩)

இதுவும் அது.

இசுசூத்திரத்துள் 'எல்லாவாரிலுங் கிழுவோன் பிரி
வரின் வன்புறைகுறித்த' என்னாது 'பல்லாற்றானும்' என்று
மிகைபடக் கூறியவதனால் கற்புக்காலத்துக் கடிமனைசென்ற
செவிலி தலைமகனது நிலைமையுந் தலைமகனது நிலைமையும்
பார்த்துவந்து நற்றாய்க்குச் சொல்லினவாங்கொள்க. அதற்
குச் செய்யுள்:

செவிலி நற்றாய்க்குரைத்தல்.

திருநெடுங் கோதையர் தெய்வத் தொழாடெவ்வர் மேற்செலினும்
பெருநெடுந் தோளண்ணல் பேர்நதன்றித் தவகான் பிறழ்வில்செங்

வருநெடுந் தானை யரிகே சரியநதண் கூடலன்ன [கோ
கருநெடுங் கண்மட வாயன்ன தாலவர் கா தன்மைமீய. (ககச)

* இக்குறியிட்ட செய்யுட்கள் மூன்றும் முன் அச்சுப்பிரதியில்
வீடுபட்டன; வேரோர் எட்டிப் பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்த
துச் சேர்க்கப்பட்டன.

இசுவது குத்திரம்.

உருடு

பார்மன்னன் செங்கோற் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்க்
கார்மன்னு கோதையன் னொரு மருந்திக் கற்புடையா
டேர்மன்ன னேவசசென் ருறு முனையிசைச சேர்நதறியா
போர்மன்னு வேகண்ணல் பொன்னெடுந் தேர்ப்புண புரவிகளே.

கூரா ரயில்கொண்டு நேரார் உளம்பல கொண்டென்றித்
தேனான் உரோதயன் உஞ்சியென்னு டெய்வஞ் சேர்ந்தறியான்
வாரார் கழன்மன்னன் ருனே பணிப்பினும் வல்லத்துததன்
நேரார் முனையென்றுந் தங்கி யறியா'னெடுந்தகையே. (ககச)

பிறவுங் கொள்க.

“கானங் கோழி கவர்குரத் சேவ
லொண்பொறி யெருத்திற் றன்சித ருறைப்பப்
புதனீர் வாரும் பூநாறு புறவிற்
சீறா லோளே மடநதை வேழார்
வேருதுவிடு தொழிலொடு செவ்வினுஞ்
சேர்நதுவர லறியாது செம்மற் றேரே.” (குறுந - உசஉ.)

மற்றுங் கற்புக்காலத்துக் கிளவிகள் இது நிலமாகக்

சீ. வன்புறை குறித்த வாயி லெல்லா
மன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றிற்
சிறைப்புறங் குறித்தன் நென்மனார் புலவர்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் சூத்திரத்து ஆற்று
வித்துக்கொண்டிருக்குமாறு உணர்த்திப் போந்தார், இனித்
தலைமகன் பிரிவெடுத்துக்கொண்டு பிரியுமிடத்து வாயில்
களுக்கு உணர்த்த, வாயில்கள் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்
உருக இறையனார் அகப்பொருள்

தத் தலைமகள் வாயில்கள் ஆமிடத்துச் சிறைப்புறத்தானாக
அவன் கேட்கும் அணிமைக்கண் உணர்த்துகவென்பது
உணர்த்துதல் முதலிற்று, என்பாரும்;

இனித் தலைமகனது பிரியின்கண் தலைமகள் ஆற்றா
ளாயின இடத்துச் சிறைப்புறங் கூறியும் ஆற்றுவிக்க
வென்பது உணர்த்துதல் முதலிற்றென்பாரும் உளர்.

இதன் பொருள் வன்புறை குறித்தவாயிலெல்லாம்—
தலைம்களை ஆற்றுவிக்கும் வகையால் ஆற்றுவித்தற்குரிய
வாயிலெல்லாம்; அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றின்—
தலைமகன் பிரியின்கண் தலைமகள் ஆற்றாநாயினவிடத்து;
என்பது அவ்விடத்து வாயில்கள் ஆற்றுவிக்கற்பால்: ஆற்று
யிகழவில்லாதவிடத்து. சிறைப்புறம் குறித்தன்று எனம்
னார் புலவர்—சிறைப்புறத்துக்கண்வைத்து ஆற்றுவிக்க

வெண்குச் சொல்லுவார் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

‘சிறைப்புறங் குறித்தன்று’ என்பது கற்பெனப்பட்ட சிறையேல்வைத்து ஆற்றுவித்த லென்பது. அஃதாமாறு மேற்சொன்ன முறையானெல்லாம் ஆற்றுவிப்பவும், ஆற்றா வாய்வின்ற தலைமகளை இவ்வாற்றாநுடி ஆற்றுவித்துக் காண் பனெனக் கருதி, நம்பெருமாட்டி பிறந்த குலம் மேனாள் தொட்டும் ஒழுக்கச்சிதைவின்றி விழுப்பமுடைத்தாய் ஒங்கி வாராவின்றதொரு பெருங்குலமன்றே? அக்குலத்தை நீ அழித்தல் தக்கதோ? என்றும், நானுங்கற்புமன்றே பெண் டார்க்கு அணிகலமாவன வென்பதனால் இக்குலத்தினவர் கற் பெனப்பட்ட சிறையழியாமே காத்துக்கொண்டொழுகினார், அதனை நீ அழிக்கின்றயாகலின், நின்கட் பெரியதோர் பழி யாக்குகின்றயென்றும், ‘நம்பெருமான் தம் ஆன்மைத் தடுவது சூத்திரம்.

தன்மை காட்டிப் பிரிந்தார், நீயும் அவர்களுதியது முடித்து
வருந்துணையுங் கற்புக்காததிருக்க வேண்டுமென்றுஞ் சான்
மேர்டர் மகனிரென்பாரா சிறியரன்றிப் பெரியராகல்வேண்டும்;
அத்தன்மை யொன்பது தங்முல்பொருள் ௨௪ சதாபுந் காத்து
ஒழுக்குநல; அதனின் நீகங்கிலி யொன்றா. இவ்வாறு ஆற்ற
வித்குல் சிறைப்பறங் துலித்தென்பாது. அதற்கு யெய்யுள்:

சனம் 1947

[illegible]

இவ்வகை ஆற்றுவதற்கு உபாயம் காண்க வென்
றவாறு. (உ.க)

திரு. சிறைப்புறங் குறியா தோன்றலு முள வெ
யவற்புணர் வறியுங் குறிப்பி னுள.

என்பதென ஆதலிற் தீற்றுவென்றி, தலைமகன் பரிந்துவழித்
தலைமகனாற் புகுவான் இடத்துத் தலைமகன் குறைவுகொல்லி
ஆற்றுவதெவன்ப ஆணாததுதலை மகன்புற.

இதன்பொருள். சிறைப்புறம் குறியா தோன்றலும்
உளவே—உயல் தோழி கற்பெனப்பட்ட சிறையை அழிக்
கின்றெயன்றன்றே ஆற்றுவதென, அவ்வாறன்றி வருவன
வும் உள; அவன் புணர்வு அறியும குறிப்பின் ஆன—தலை
மகன் வினைமுற்றியானும் பொருண்முற்றியானும் கிருங்
குறிப்பின்கண் என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மேல் அவ்வகையாற் பிரிவெடுத்துக்
கொண்டு தலைமகனை ஆற்றுவதற்கார்; ஆற்றுதல்கண்டு பிரிந்த

17

உரு. இறையனார் அகப்பொருள்

வழித் தோழி தலைமகனை ஆற்றுவதென்கொண்டு இருந்தா
ளன்றே; இருந்த இடத்துத் தலைமகனுந் தானெடுத்துக்
கொள்ளப்பட்ட வினைமுடித்தானன்றே; முடித்தவகையாற்
குறித்தகாலம் வந்ததென்று மறுத்துஞ் சார்ந்தானன்றே;
சார்ந்த இடத்துச் சங்கம் படகம் வந்து இசைத்தன. இசை
ப்பத் தோழி தலைமகனது வரவுணர்ந்து எம்பெருமாட்டி நீ
இறந்துபடுவான புகையாற், கண்டாயன்றே, உள்ளரால்
எய்தப்படாத பொருளில்லை, நீ ஆற்றியுளையாய் இன்
று எம்பெருமானை வழிபடுவாயினு யென இவ்வாறு
சொல்லுதல் சிறைப்புறங் குறியா தோன்றலு முளவே

யென்பது. சங்கம் படகம் படச் சங்கினை வாழ்த்தியதற்
குச் செய்யுள்:

சங்கினை வாழ்த்தல்.

தேனிற் வார்கண்ணிச் செட்டியன் மாறன் செழுங்குமரி
மானிற் வெண்டினை மால்படற் றோன்றினை மண்ணைநத
கீனிற் வண்ணனு மோதினை நம்மு னிறம்புரைதீம்
பானிற் வெண்டுகம யாரின்னின் மிக்க படிமையரே. (நகக)

“புரிவளை வான்சோடு புததேனோ டொத்தி
திருவளர் மார்பனு மோதினை நம்முன்
னுருவம் புரையின் கேழ்.”

என்பது உங் கொள்க.

(உஉ)

இச. திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போ
ரிடனே கால மெச்ச மெய்ப்பாடு

பயனே கோளென் றுங்கப் பத்தே

யகனைந் திணையு முரைத்த லாறே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின். மேற் களவுங் கற்பும்
உணர்த்திப் போந்தார், இனி அவ்விரண்டும்பற்றி வரு
இச-வது குத்திரம். ௨௩௬

கின்ற பாட்டினை இக்கூறப்பட்ட பத்திலக்கணத்தானும்
உரைக்கவென்பது உணர்த்துதலு நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: திணையென்பது, பல்பொருளொரு
சொல்லாய்க்கிடந்தது; நிலத்தினையுந் திணையென்ப, குலத்
தினையுந் திணையென்ப, ஒழுங்கத்தினையுந் திணையென்ப,
சுண்டு ஆகுபெயராய் அவரால் ஒழுங்காறு நிகழ்ந்த தூதத்
தையுந் திணையென்பா. அவ்வுதவிஞ்சி பாலே முகலை மரு
தம் நெய்தலென ஐந்துவகையாகும். அவை அமரமிடத்து

முதல் கரு உரிப்பொருள் பற்றி அடியப்படுபென்றவாறு. அவ்வினக்கனமெல்லாம் மேல் 'அன்றினைந்தினை' (இறையனார்-க.) என்றதன்வழியே உணர்த்தப்படுபதாகும். அவை திணையெனப்படுவன. அகப்பாட்டின் ௭.௩ பாட்டுக்கீட்ட இடத்து இவ்வைந்திணையுள்ளபடி இவ்வெதொன்றுபற்றி வந்ததென்று சொல்லுவது.

இனிச் சைகோள் என்பது, களவு கறப்பு என்றவாறு.

இது களவுபற்றி வந்தது, இது கற்புப்பற்றி வந்ததென்றவாறு.

இனிச் கூற்று என்பது, கூறுகற்கு உரியாரை அறிந்து அவருள் இன்னாக்கிறார் இப்பாட்டென்று அறிதல்; அதற்கு உரியாரைச் சேம்பூட்சேயார் கூற்றியவாள்ளுந் தோல்காப்பியனார் பொருட்பாலுள்ளுந் கண்டு கொள்க.

“பார்ப்பான் பாங்கன் றோழி செவிலி
சீர்ததகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோ
*பேணவின் மரபி னறவகை யோரும்
களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப.” (தொல்-பொ-செய்-கக௦.)

*‘பேணவின் மருங்கின் அறவிகை யோரும்’ என்பதும் பாடம்.
உக௦ இறையனார் அகப்பொருள்

“பாணன் கூத்தன் விதலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
*பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுந் கிளந்த கிளவியோடு தொகைஇத்
தொன்னெறிமரபிற் கற்பிற்குரியர்.” (தொல்-பொ-செய்-கக௧.)
என்றா தோல்காப்பியனார். இஃதொல்லப்பட்டாருள்

இன்னா கூற்றென்று அறிவது.

இனிக் கேட்போர் என்பது, இன்னாக்கற இன்னா
கேட்டாரென் றறிவது, 'தேதாழிகுறத்தலைமகள்'கேட்டாள்,
தலைமகள் கூறத் தேதாழிகேட்டாள், தேதாழிகுறத்தலைமகன்
கேட்டான், தலைமகன் கூறத் தேதாழிகேட்டான் என்று இங்
வகை அறிந்து உரைப்பது.

இடம் என்பது, அவ்வாறெருவா கூற ஒருவர் கேட்
ட இடமென்றறிவது. அங்ஙனம் தன்னை முன்னிலை படாக்
பகையென்பன: அவற்றுள் யானென்பது தன்மை, நீ யென்
பது முன்னிலை, அவனென்பது படர்க்கை. அவற்றுள்
இன்னதுபற்றி வந்ததென்றறிவது.

காலம் என்பது, இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்கால
மென மூன்றுவகையாகும். அவற்றுள் உண்டானென்பது
இறந்தகாலம், உண்ணாதென்பது நிகழ்காலம், உண்
பானென்பது எதிர்காலம். இவற்றுள் இன்னதுபற்றி வந்த
தென்றறிவது.

எச்சம் என்பது ஒழிவு. அஃது இரண்டு வகைப்படுஞ்,
சொல்லெச்சம் குறிப்பெச்சமென. இவையாமாறு முன்
னர்ச் சொல்லுதும்.

* 'எண்டரு சிறப்பிற் பார்ப்பான். முதலா-முன்னுறக் கிண்த
அறவரோடு தொகைஇ' என்பதுயீ பாடம்.

இஃவது குத்திரம்.

உகை

மெய்ப்பாடு என்பது எட்டி வகைப்படும். அவை:
"நகை, அமுகை, இழிவால், மருட்சை, அச்சம், பெருமிதம்,
யவகுளி உவகையென், நப்பாறெட்டெமெய்ப்பாடென்ப"
(தொல் - மெய்ப்பாடு) அவற்றுள் இன்னதென் மெய்ப்பாடு

வந்ததென்றறிவது.

பயன் என்பது, இது சொல்ல இன்னது பயக்குமென்றறிவது.

கோள் என்பது, ஒரு பாடினதத்துப் பொருள் கொண்டு நிற்றும் நிலை; அஃது ஐந்துவகைப்படும், விதிபட்டி, விதிலையாப்பு, பாசிரீக்குத், கொன்றிகுட்டு, ஒருசிறைநிலையென்றவற்றுள் இன்னதொரு பொருள்கொண்டு நிற்றது இப்பாட்டென்றறிவது. அவற்றுள்,

விற்பூட்டுப்பொருள்கோள் வருமாறு.

வருவர் வரவடிவாய் வாட்டாற் றெதிரா னறு வான்மேலத
வருவ மணிமேதூர் தேர் ன்னர் மீய வொளிதருமோற்
புருவ முரிவத தென்னவா பொன்னவ க, விற்றஞ்சாச்
செருவெர்டடைன்னா டோலவெறுசானா டு சொரவமே. (ககக)

விதிலையாப்பு வருமாறு.

பண்டா னிலையசொல்லாபரி விட்டுப் பறந்திலையா
விண்டா படச்செற்ற கோடை கொல்லிப் பாபுர் விடை மணந்த
வண்டார் கொடிசின் னுடங்கிடை போல வண்டருவன
கண்டாற் கடக்கிற்ப மேகட வாண்பர் கானகமே. (கஉ௦)

பாசிரீக்கு வருமாறு:

சென்றார் வருவது கந்தறிந் தேன்செருச செந்நிலத்தை
வென்றான பகைபோன் மெலிடன் மடகதையும் வெற்பெடுத்து
கின்ற னளந்தாநிலமுங் குளிர்ந்தது நீன்புயலாற்
பொன்னுன் மலர்ந்த பொலங்கோன்யுறு தாமும் பொலிந்தனவே
உகஉ இறையனார் அகப்பொருள்

‘கோண்கூட்டு வருமாறு:

கோவைக் குளிர்முத்த வெண்குடைக் கோனெடு மாறன் முகரீர்

துவைச சுடர்வே லவர்கென்ற நாட்டினுந் துன்னுங்கொலாம்
 பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் நிரைபொரு சீர்க்குமரிப்
 பாலைக் கிணையனை யாய்கொண்டு பண்டித்த பன்முகிலே. (௩௨௨)
 ஒருசிறைநிலை வருடாறு:

கோடன் மலர்கு நுருகிலே தோன்றின கென்றைசெம்பொன்
 பாடன் மண்வண்டு பன்செயப் பாரிதத பாழிவென்ற
 வாட மொடுமகொடிச் சேயரி கேசரி யந்தண்பொன்னி
 நாடன் பலகயான மெய்கிதை தென்கைய னெனுதலே (௩௨௩)

விற்புட்டென்பது முதலும் கடைபும பொருள் கொ
 ண்டி நிற்பது, விதலைபாபென்பது தலையும் நடுவுங் கடை
 யும் பொருள் கொண்டுநிற்பது, பாசிகீக்கென்பது சொற்றோ
 றும் அடிமீதானும் பொருளற்று நிற்பது; கொண்டு கூட்
 டென்பது சொற்களாக கொண்டுக்கூட்டிப் பொருள் கொள்
 னுமாறமிருது பொருள்கொண்டு கூட்டிநிற்பது, ஒருசிறை நிலை
 யென்பது ஒரு பாட்டினகத்துச் சொல்லப்பட்ட பொருள்
 ஒருவழி நிற்பது.

ஆங்கப்பத்திை அகனைந்திணையும் உரைத்தலாற்றை—
 ஆங்கு என்பது அநகரசொல்; 'பத்து' என்பது தொகை;
 'வ' யென்பது மற்றவை. அகனைந்திணையும் உரைத்தலாற்றை—
 அகனைந்திணையும் அமிருது உரைக்க அகப்பாட்டினை வல்
 லோர் சொல்லுமிடத்து என்பவாறு.

முளிதரு வேனற்கட் கானவ ரார்ப்ப முகிற்கணவக
 டளிதரு தன்சிலம் பாதக்க தன்று தரணிதன்மே
 லளிதரு செவகோ லரிகே சரியநதண் கூடவன்ன
 வொளிதரு வாணுத லாணைய விவ்வா ரொழுதுவதே. (௩௨௪)

* 'பொருளேற்று நிற்பது' என்பதும் பாடம்.

இப்பாட்டுத் திணை - குறிஞ்சி; கைகோள் - களவு; கூற்று-தோழிகூற்று; கேட்டான் - தலைமகன், இடம்-முன்னிலை; காலம்-எதிர்காலம், *வந்தொழுகா இன்றுவந்து உரைத்த மையான் நிகழ்காலமாகவுங்கொங்க; என்னை-‘நீ’ யென்பது எஞ்சிவந்து; மெய்ப்பாடு-அச்சம், என்ன? இவ்வொழுக்கம் பிறரறிவின் இறந்து படுமென்று மனங்கொள்ளுதலாகியின்; பயன்-வரைவுகடாதல், பொருள் கொள் - ‘நினைந்த தண்சிலம்பா தகதன்று இவ்வொழுக்கம் இவ்வாய் ஒழுக்க வது’ எனக்கொண்டமையின், இது விதிகையாப்பு.

மானக் கடுஞ்சிலை மான்தேர் லோசனம் வானமுனைபோன் னினப் படங்களைத் துடல்பொன் னெயறு மெருகரித்து நானக் குழல்பினை நான்கொது மென்கொண்டதென்கொது கானக் குழலினம் போதே காழ்மென் னென்கொது. (உஉடு)

இப்பாட்டுத்திணை-மருதம்; கைகோள் - கற்பு; கூற்று-தலைமகன் கூற்று தலைமகன் பரதந்தண்பக் கொள்ளு செப்தானென்று வேறுபட வற்ற தலைகள் குறிப்பாயினது தலைமகன் சொல்லியது; கேட்டான் - தலைமகள்; இடம்-முன்னிலை; காலம் - இறங்குதலம்பற்றிவந்த நிகழ்காலம்; எச்சம்-‘என்னோடு’ என்பது எஞ்சிவந்து, ‘மெய்ப்பாடு-நடுக்கம்; பயன்-கேட்டுத் தலைமகள் ஊடல் தாவாளாவது; பொருள் -கோள்-விதிகையாப்பு, ‘யான் கொய்தனரிந்த குழலினம் போதே இன்னுங்கமழும் என்னைத்தலம்’ என்று முன்றி -த்தும் பொருள்கொண்டமையானென்பது. (உஉ).

௧௭.

அவற்றுள்,

எச்சமுங் கோளு மின்மையு முரிய.

‘அறியாதானுக்கு’ என்மதும் பாடம்.

உகச

இறையனார் அகப்பொருள்

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேற்கூறப்பட்ட பத்தி
னுள்ளும் எச்சமுங்கோளும் இன்றியும் உரியவென்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—மேற் கூறப்பட்ட
பத்தினுள்ளும்; எச்சமும் கோளும் இன்மையும் உரிய—
எச்சமேனுங் கோளேனும் இரண்டினுள் ஒன்றொழிந்தும்
இரண்டு மொழிந்தும் சிற்கவும் பெறும், என்றவாறு.

அவற்றுள் எராமிய வந்ததற்குச் செய்யுள்:

ஆமா னனையமென் னோகி யபூங்க லகன்றுசென்ற
தேமா நறுவகண் டன் யானையுங் காட்டுதென் பாழிவென்ற
வாபா னெடுந்தேர் மணிவண்ணன் மாறனவண் டந்தமிழ்தர்
கோமான் சொடிமே விழியுரு மாககின்ற கூர்ப்புயிலே (உகச)

இனிக் கோவியிற் வந்தது வருமாறு:

வாடு நிலையாமை நீக்கி னா மாதுவல் லத்தெ ளிந்தா
மோடு நிலையா ன் டான் டையா யென் னுதன் மனையோ
டாடு நிலையாமை யல்லை யவொடம் புறப்பொழில்வாய
கீடு கிலையையு ளல்லைவொல் லாயென் னெடுந்தகையே. (உகச)
எனக்கொள்ச.

உக. சொல்லே நுறிப்பே யாயிரண் டெச்சம்.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேற்கூறப்பட்ட எச்
சும் இரண்டு வகைப்படும் என்பது உணர்த்துதல் நுத

இதன்பொருள்: சொல்லேகுறிப்பே ஆ இரண்டு எச்சம்—சொல்லெச்சமும் குறிப்பெச்சமுமென இரண்டு எச்சமாம், என்றவாறு.

கூ-வது குத்திரம்.

உகடு

சொல்லெச்சமென்று சொல்லப்பட்ட வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்பாட்டால் தோன்றினும் என்றவாறு. எச்சமென்பது ஒழிதலென்றவாறு.

சொல்லெச்சத்திற்குச் செய்யுள்:

பள்ளத்து நீலம் பறந்தலைக் கோடிப்பட்ட டார்குருதி
வெள்ளத்துச் செங்கழு நீர்வைத்த கோன்றெண்டி வண்டுநென்பு
வள்ளத்துத் தேமகிழ் கானல்வந தாரொன்ற தோர்வழியெழ்
முள்ளத்தி னோடு சிதையவந தாரு மொலிகடலே. (உஉஅ)

இனிக் குறிப்பெச்சம் வந்த செய்யுள்.

இடியார் முகிலுரு மேந்திய கோனிர னோதயனறன்
வடியா ரயிலன்ன கண்ணிதன வாட்ட முணர்குதுவண்டி
கடியார் கருங்கழி மேயகின்ற கானற் கலந்தகன்ற
கொடியா ரினுமிகந் தாமே கொடிய குருகினே. (உஉக)

கூ. முற்படக் கிளந்த பொருட்படைக் கெல்லா
மெச்ச மாகி வருபவழி யறிந்து
கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினும்
கிளந்தவர் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே.

என்பது என்னுதலிற்றோ வெனின், இந்நூலுள் எடுத்த
தோத்தே இலேசேயென்று இவற்றின் முடியாது நின்றன
வெல்லாம் இது புறனடையாகத் தருதுரைக்க வென்பது

உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் : முற்படக்கிளந்த பொருட் படைக்கு' எல்லாம் — முன்னால் உரைக்கப்பட்ட சூத்திரத்துப்பொருட்கெல்லாம்; எச்சம் ஆகி வரும் வழி அறிந்து—ஒழிவுபட வருஉம் இடம் ஆராய்ந்து; கிளந்த அல்ல வேறு பிறதோன்றினும்—சொல்லப்பட்ட, வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்

உசக

இறையனர் அகப்பொருள்

பாடு தோன்றினும்; கிளந்தவற்று இயலான் உணர்ந்தனர் கொளலே—அச்சொல்லப்பட்ட பத்து இலக்கணத்தானே உணர்ந்து உரைக்க என்றவாறு.

இது களவிடத் தொழிந்தது கற்பிடத்தொழிந்த தென்று அறிந்து என்ற வாறு.

தலைச்சூத்திரத்துள் 'அன்பினைந்தினை' யென்றதல்லது அன்பு உணர்த்துபாறு ஆண்டு உணர்த்தியதில்லை, இதுவே ஒத்தாக அன்பு உணர்த்தும் விதம்பெயல்லாக் கொள்க. அன்பினைய ஐந்தினைக்குரிய இறைச்சிப்பொருள் உணர்த்தியதில்லை; அவை "தெய்வ முனுவை மாமாம் புட்பறை, செய்தியாழின் பருதியொடு கொகைஇ" ஐவகை நிலத்தின் ஓதப்பட்ட இடனார் காலமுந் தெய்வமும் உணவும் மாவும் மரமும் புள்ளும் பறைபுள் செய்கையும் யாமும் ஆகியெப்பெயரும் மகனெப்பெயரும் அவ்வவ் நிலத்திற் தமக்

களும் பூவும நீரும் இருதுவும் என்றித்தொடக்கத்தனவும், ஐந்திணைக்குரியன உரிப்பொருளும், அவற்றின் நிமித்தமும், ஐந்திணைக்குமுரிய விகற்பமும் அவை எல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனி, எண்வடை மணத்தின் விகற்பமும் 'இதுவே ஒத்தாகத் தந்துகொண்டிரைக்கப் பிடிம. இனிக் கந்தருவ வழக்கின்விகற்பமும் இதுவே ஒத்தாகத்தந்துரைக்க. இனி இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண்ணும் *வினாபாட்டொக்கல் வேறிடம் படர இருவருந்தம்முள் தலைப்பெய்யுமாயும், புணரும் இடத்துத் தன்மையும், †அது கன்மேற் பொதும்புபட்

* இடையிலுள்ள இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

† 'அதுதான் மேலார்' பொதும்புபட்டு' என்பதும் பரடம்.

திரு-வது குத்திரம்.

உகௌ

நிக் கோட்டுப்பூவுங் கொடிப்பூவும் நிரந்து, நீர்த்துறைமேற் சித்திரப்படாம் விரித்தாலேபோன்று, வண்டுந்நும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமும் யாமுக்குழலும் முரன்று, கடற்கரை யுங் கானியாறும் முழவுந்துடியும் பாடியும், இரவோரன்ன *கொழுவிழற்றாய், சிலவோரன்ன வெண்பாணலொழுகி, அகத் தார்புறத்தாரைக் காண்டல் எளிதாய்ப், புறத்தார் அகத்தா ரைக்காண்டல் அரிதாய், வாரிசும் விழைவைத்தவிர்த் தோரும் விரும்பும் பொழிலுங், இயற்கைப் புணர்ச்சியது இறுதிக்கண், தலைமகளை ஆற்றுகித்துப் பிடியும் பிரிவும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டத்துர்நண், தலைமகனது வேறு

பாதி கண்டு பாங்கன் வினாவ, நீலமகன் சொல்லினவும், அவைகேட்ட பாங்கன் கழறினவும், பாங்கற்கு எதிர்மறை யாகச் சொல்லினவும், எதிர்ப்பட்ட நீலமகனது ஆற்றாமை கண்டு பாங்கன் தலைமகற்குக் கவன்றனவுங், கவன்றபாங்கன் சின்னாற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்து எத்தன்மைத்து என்னுமாறுந், தலைமகன் இன்னவிடத்து இத்தன்மைத்து என்னாற் காணப்பட்ட உருவென்னு மாறும், அதுகேட்ட பாங்கன் அவ்விடன் நோக்கிச் சொல்லுமாறுந், அவ்விடம் புக்க பாங்கன் தலைனியைக் கண்டு சின்று சொல்லினவும், பாங்கன் மீண்டெவந்து இடங்காட்டுமிதுவும் இதுவே ஒத்தா கத் தந்துரைக்க. 'அவ்வியல்பல்லது' (இறையனார்-ச.) என் னுஞ் சூத்திரத்துவிகற்பம் இதுவே ஒத்தாகத்தந்துரைக்க.

தலைமகன் தோழியை இரந்து குறையுறுமாறுங், குறையுறு சிற்றவழித் தோழி கையுறைமறுக்குமாறும், மதியுடம்படுக்குமாறும், படுத்தவழி இருவர்கூறியும்பற் றிக் கூட்டமுண்மை உணருமாறும், உணர்ந்த தோழி தன்

* 'இருளிற்கூடு' என்பதும் பி.பம்.

உகஅ

இறையனார் அகப்பொருள்

நெஞ்சிற்குச் சொல்லுமாறும், பின்னைத்தோழி தலைமகனது ஆற்றாமைக்குக் குறைநேருமாறும் நேர்ந்தான் தலைமகனைக் குறைநயப்புக்குறுமாறுந், தமர் இற்செறித்த வழித் தலை

மகளது கற்பழிவுநோக்கி அறத்தொடு நிற்குமாறுங், குறையுறுநின்ற தலைமகளைத் தலைமகளது அருமைபெருமை கூறி தோழி சேட்படுக்குமாயுந், தோழி அறத்தொடுநிற்கும் விகற்பமும், பகற்குழிக்கண் தோழியுந் தலைமகனுஞ் சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குழி யிடத்து வாவென்று சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குழி நிகழுமிடம் இன்ன விடம் என்று சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குழிக்கண் அம்பலும் அலரும ஆ முறை இரண்டுங் களவாமாறும், வெளிப்பட்டபின்றை நிகழுந் சொல்லும், புணர்ந்துடன் போக்கும், உடன் போக்கின்கண் தோழியுந் தலைமகனுஞ் சொல்லும் விகற்பமும், * இடைச்சுரஞ் சொல்வழுங்குமாறும், அறத்தொடு நிலை மாட்சிமைப்படாத இடத்துத் தோழி தலைமகளைக் கையடைந்துள் ளுழியுமாறுந், தலைமகன் ஏன்றுகொண்டு போபாறும், அவர்களை இடைச்சுரத்துக்கண்டார்சொல்லும் முறைமையுந், செவிலி பின்செல்லுமாறும், பின்செல்ல இடைச்சுரத்துக்கண்டார் சொல்லும் முறைமையுந், கண்டார் இடைச்சுரத்துத் தலைமகன் து நிலைமையுரைத்து ப்ட்டுமாயுந், தலைமகன் பகிழ்ச்சியாமாறுந், தலைமகன் பொருள் முதலாயினவற்றிற்கு வரைநீடைவைத்துப்பிரிந்து தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுவதிக்கு மிடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுவனவும், வரைவெடு

* 'இடைச்சுரத்தின் நிகழ்வும், இதுவென்று சொல்லும் விகற்பமும், உடன்போக்கு மாட்சிமைப்படாதவிடத்துக் கெடுவழுங்குமாறும், மாட்சிமைப்பட்டவிடத்துத் தோழி தலைமகளைக் கையெடுத்து தாண்மொழியுமாறும், மொழியத் தலைவனேற்றுக்கொண்டு போவான் நயத்தல் உண்ணமுய்' என்று வேறொரு பிரதியில் உள்ளது.

புக்க வழித் தந்தையர் தன்னையன்மாரும் மறுக்குமாறும், அவ்வழி நற்றாய் அறத்தொடு சிற்குமாறும், கற்புக்காலத்துத் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரியும் பிரிவென்று சொல்லப்பட்ட பிரியும், பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகன் ஆற்றாளாகத் தோழி வற்புறுத்தினவும், பாருவங்காட்டினவுந், தலைமகன் வினைமுற்றுவித்து வந்தவாறும், அஃதுணர்ந்த தோழி சொல்லினவுந், தலைமகன் வினைமுற்றுடன் தோற்றாகற்குச் சொல்லினவும், முகிழாக்குச் சொல்லினவுந், தலைமகன் தலைமகளுடனாயிருந்து தோழி கைப்பச் சொல்லினவும், மற்றும் பரத்தையிற் பிரிவின்கண் துணி புலவி புடலும் அவற்றது விசர்ப்பமும், பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்குத் தலைமகன் வாயின் மறுத்தனவும், வாயில் வெண்டிப் பாணன் முந்துறுத்தனவும், * விருந்து முந்துறுத்தனவும், வாயில் பெற்றுப் புக்கனவும், மற்றும் பிரிவுமெல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க. (உக)

சுரு. † களவு கற்பெனக் கண்ணிய வீண்டையோருளறிக முன்பி னுயர்ச்சி மேன.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேல்வருத்த களவு கற்புகட்குப் பிறிதும் ஆவதோர் புதுனடை உணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவுகற்பு எனக் கண்ணிய—களவென்றுங் கற்பென்றும் புலவோரால் வகுத்துரைக்கப்பட்ட ஒழுக்கங்கள்; ஈண்டையோர்—இவ்வுலகத்திற் பிறந்தானுஞ் சஞ்சரித்தானும் பொருந்துவோரது; உளம் நிகழ் அன்பின்

* இச்சோற்றோடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† இச்சுத்திரத்திற்கு உரை பழைய ஏட்டுப் பிரதியில் இல்லை. இதனுரைநடையை உற்று நோக்குங்கால் இது பிற்காலத்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டதென்று கருதற்கு இடந்தருகின்றது.

உள

இறையனார் அகப்பொருள்

‘

உயர்ச்சிமேன—உயர்குலத் தலைவன் தலைவியென்று இன்னோரது உளத்தின்கண் நிகழ்கின்ற அன்பினது உயர்வின் கண்ணவாம் என்றவாறு.

தேவர்க்கும் நாகர்க்கும் இவ்வொழுக்கம் அவர் உலகத்திலில்லை யென்பார் ‘சண்டையோர்’ என்றார். எனவே அன்னோர்க்கு அஃது ஒரோர்காலத்து இவ்வுலகத்து நிகழுமென்றாயிற்று. அஃது இவ்வுலகிலும் இயற்கையான் நிலைபெறாது புலவரான் இல்லது இனியது நல்லதென நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமென்பார் ‘கண்ணிய’ வென்றார். இனி இரட்டுறமொழிதலான் ‘சண்டையோர்’ என்பதை ஒருபெயராகக் கொள்ளாது ‘சண்டை’ ‘ஓர்’ எனக்கொண்டு ‘தானே யவளே தமிழர்’ (இறையனார் - உ) என்றதனால் தானே அவள் அவளே தானென இயன்ற ஈருடனின் ஒருயிர்போல்வார் உளத்தென்று கொள்ளினும் அமையும். ‘அன்பின் உயர்ச்சி’ யெனவே அஃதில்லாவிடத்து இவ்வொழுக்கங்கள் நடைபெற என்பதனும், அதனானே அஃது உயர்ந்தோர்மாட்டதென்பதனும், அவருள்ளும் அரசர்க்கே சிறந்ததென்பதனும் பெற்றும். அற்றாரின் ‘உயர்ந்தோர் மேன’ எனப் பாடமோதலாகாதோ வெனின்,

“அடியோர் பங்கிலும் வினாவல பங்கிலும்
கடிவரை யிவமுதத் தென்மனார் புலவர்.” (தொல்-அகத்-உரு.)
என மற்றை வருணத்தோர்க்குஞ் சிறுபான்மை அஃ
னரியதென்றுதழீஇக்கோடல் கருதப்பட்ட தென்க. (உரு)

இறையனார் களவியல்
மூலமும்

தெய்வப்புலமை நக்கீரனார் செய்த
உரையும்

மூன்றுப்பெற்றன.

இறையனார் கப்பொருள்
சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
அதுவே, தானே	௩௪	குறிமெனப்படுவது	௧௩௮
அம்பலமலருங்	௧௩௨	குறையுறுங்கிணை	௧௪௪
அரசரால்லா	௨௧௪	குறையுறு புணர்ச்சி	௧௨௪
அல்லகுறிப்படுதல்	௧௩௩	கொடுமையில்லை	௨௩௯
அவ்வியல்பல்லது	௪௨	சிறைப்புறங்குறிபா	௨௩௭
அவருட், டாயறி	௧௪௪	சொல்லேகுறிப்பே	௨௪௪
அவற்றுள், எச்சமும்	௨௪௩		

அவற்றின், ஒதலுவ	உகக	தனத்தன்னைய	கௌ
அவன்வயிற் கிளப்பின்	உசக	தன்னுட்குறிப்பினே	கௌ
அன்பி னோந்தினை	க	தினையேகைகோள்	உௌ
ஆங்குணர் தல்லது	கௌ	தோழிக்குரியவை	கௌ
ஆங்கனம் புணர்ந்த	கௌ	நாடுமூரும்	உசௌ
ஆறினனாமையும்	கௌ	நிலம்பெயர்நிலை	உசக
இரந்து குறையுறது	௮௮	நிலம்பெயர்நிலைமெல்லாப்	உசௌ
இரவுக்குறியே	கௌ	பகற்குறிதானே	கௌ
இரவு மனையகந்த	கௌ	பட்டபின்றை	கௌ
உணர்ப்பு வயின்வாரா	உசக	பரததையிற்பிரிந்த	உசௌ
உள்ளத்துணர்ச்சி	கௌ	பரததையிற்பிரிவே	உசௌ
எல்லாவாயிலுங்	உௌ	பிரிவினீட்ட	உசௌ
ஒதல்காவல்	உௌ	புகழுக்கொடுமையும்	உசௌ
கனவினுட்டவிர்-காப்பு	கௌ	புணர்ந்தபின்றை	௮ௌ
கனவினுட்டவிர்-வரை	உௌ	முற்படக்கிளந்த	உசௌ
கனவினுட்டவிர்-கிழுவோற்	உௌ	முற்படப்புணராத	கௌ
கனவுகற்பெனக்	உசக	முன்னுறவுணர்தல்	கௌ
கனவுவெளிப்படா	கௌ	முன்னுறவுணரினும்	கௌ
கற்பினுட்டுறவே	உௌ	வன்புறைகுறித்த	உௌ
கற்பினுட் பிரிந்தோன்	உசௌ	வெளிப்படாதானே	கௌ
காத்தற்பரத்தை	உசௌ	வெளிப்பட்டபின்றை	கௌ
காப்புக்கைவம்மிக்கு	௮ௌ	வேந்தர்க்குற்றழி	உசௌ
காமமிக்க	௮ௌ	வேந்தவின்னையற்கை	உசௌ
கிழுவோன் முன்னர்க்	உசௌ		

உதாரணச்செய்யுள் முதலியவற்றின்
முதற் குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.

அங்கணமலர் ததா
அங்கேழுலர் நறுங்
அஞ்சா தெதிராமலைந்
அஞ்சிறைவண்டறை
அடிக்கண்ணதிருங்
அடிமேல்கவிடமே

அடியோர்பாங்கினும்
அடிவண்ணந்தாமரை
அடிமலைபோல்களி
அணிநிறீண்முடி
அணிநிறமாப்பக
அண்ணனெனடுதே
அண்ணைடுதேநதிய

ழை

அந்நாவிட த்து

அம்மவாழிகேள்ர்

அருஞ்சாமிநாத

அரும்புடைத்தொங்

அருள்புரிநெஞ்சமோ

அரைதருமேகலை

அரையணங்குநதுகி

அலைமன் னுபைங்க

அலையார் கழன்மன்ன

அல்லகுறிப்படுதலு
அவ்வியல்பல்லது
அழிவிலர்முயலு

அழுதுபுலம்பியுநையு
அழுநதுபடுவிழுப்புண்
அளிதேதாதானேநானே
அனையாராவின்
அறத்தொடுநிலையி

பககம.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

கஎ௦ அறநிலையொப்பே
 க௨௩ அறிநதேதாரநளில
 ககச அறையார்கழன்
 க௩௬ னை
 க௬௦ அறைவாய்திராகழல்
 க௬௩ அன்புடைமாதர்
 ௨௭௦ அன்பெதிர்ந்தாலும்
 ௬௭ அன்னம்புரையு
 க௭௬ அன்னாய்நெருந்
 ௬௬ அக்கியோன்பெயரே
 க௭௭ ஆடியவெறியு
 ௧௦௧ அடிபன்மாநெடுந்
 ௧௧௧ ஆணெடுந்தானையை
 ௨௦௩ ஆமாநறிபவரயாரோ

௩௧
 ௧௩௩
 ௨௩௪
 ௮௭
 ௧௩௬
 ௨௧௭
 ௧௧௨
 ௧௧௧
 ௧௧௭
 ௩
 ௨௩௧
 ௧௧௧
 ௧௩
 ௭௭

கக0	ஆமானனையமென்	உசுச
சுரு	ஷெ	உருந்
கஎ0	ஆயிரமுகததா	க
எந	ஆயுநதமிழ்மன்னன்	கஅக
கஉரு	ஆயகின்றநீநதமிழ்	சுச
உ0சு	ஆருமணியினம	உஉக
உசரு	ஆழிககடவையவ	கசஅ
கசுந	ஆழித்திருமாலதிசயற்	உஉ0
சுந	ஆளையஞ்சீமுவ	கசுஎ
உ0ச	இகலேபுரிநெத்திர்	கஎசு
கஉச	இடிக்குங்கேளர்	சுசு
கசுந	இடியார்முகிலுரு	உசுரு
கசுந	இரவுக்குறியேயில்	கரு0
உஉச	இரவுக்குறியொன்	கருஉ
கருக	இரவோரன்ன	எக
சுந	இருங்கமல்வானவ்	நா
கட்கு		

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

இருண்மன் னுமேக

உரு

இருளிலங்காரண

ருக

இருநெடுந்தோள

எரு

இரும்பிழிமகா அரீவ்

கரு

இருவர் நூற்கு

கரு

இலெழுச்சுங்காந்த

கரு

இல்லாரிருமையு	உஉஉ
இவ்வென்றிரவலர்க்	உசடு
இவ்வேகானநண்ணிய	கஉக
இவ்வேகின்னலதிவ்வே	கசுஉ
இழைவளர்பூணண்ண	கஉக
இருதுகிணந்தின்	உஉக
இனைத்தெனவறிந்த	கௌ
இன்பார்ப்பொடுங்க	உகௌ
இன்னுயிர்கண்டறி -	கூ0
இவ்வோன்றன்மை	கூ
உயிரினுஞ்சிறந்த	கடுஅ
உரவுங்கடல்	ககூச

உசிப்பொருளல்லன	உஎ
உருடங்குமாநெடு	ககஉ
உருமினேநீள்கொடி	கஎ௦
உரையுறைதீந்தமிழ்	சடு
உலகுடன்முற்றிய	உகஅ
உலத்திற்ஈபாலிந்த	உடுஎ
உலம்புனைதோண்	கசச
உளங்கொண்டு	உஙஉ
உளமலையாமை	கசங
உள்ளத்துணர்ச்சி	கஉச
உறுகற்புடைமை	கஉக
உற்றவரேருமக	கஉக
உளனங்கடந்தனர்	உஉஉ

என்னை மருங்கிற்
 என்னை பொருவெனத் தன்மை
 எம்முரல்வதார்
 எல்லுவுசிறு அரேமமுறு
 முதற்குறிப்பு

உள, இட
 சஉ
 கசுச
 சச
 பக்கம்.

எறித்தருகதிர் தாங்கி
 என்னுலி துசெய்கென்
 என்னே ரழியாவகை
 ஏ ணுமிக லுமழிந்து
 வமாண்சிலே நுத
 வரார் குழன்மட
 ஜன்ல்காவலிவரு
 ஏனையிரண்டு

கசுஅ
 கருள
 கசுந
 கருந
 கஉக
 கருள
 கசு
 கரு

ஒண்டேவிநாராய்	கஅஅ
ஒண்முத்தவார்கழற்	கசச
ஒப்புமுநவும்	உஉ
ஒருநாள்வாரலனிநு	க௦௭
ஒளியார்திருநுத	க௩௭
ஒன்றக்கருதா	௩௭
ஒங்கியவெண்குடை	கஉக
ஒஊகும்பெரும்புகழ்	க௦உ
ஒதககடைந்த	கக௩
ஒதல்காவல்பகை	உசக
கூடவரைசாதல	கசஅ
கடவுட்கற்குணை	க௩க
கூடாவுநெடுந்தேர்	உ௩உ
கடிக்கண்ணிலேவந்த	உஉ௦
கடித்தீடம்விண்ட	சஅ

கடியாரிரும்பொழிற்
 கணினிறவேங்கை
 கண்டார்மகிழுங்
 கண்டுக்கேட்டுண்டு
 கண்ணுற்றெதிர்ந்த
 கந்தாரடுகளியானை
 கந்தார்க்கவிறுகடாய்
 கயவாய்மலர்போற்
 சுயில்கொண்டவார்
 கருத்தண்புயல்வண்
 கலவாவயவர்
 கவிழ்மயிடுருத்திற்

உகஎ
 ச0க
 சுஎ
 உஉஎ
 அக
 கச
 -கஉஅ
 உகஎ
 கசவு
 உஇச
 கக
 கஎ0

உ

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

கழலணிபோர்மன்னர்	கடுஅ
கழுதுகுருதிபடிய	ககக
களவினுட்டவீர்ச்சி	உ௦௪
களிசேர்களிற்று	க௦க
களிமன்னுவண்டு	எக
கற்க்குவெள்ளருவி	ககடு
கறையின்மலிந்த	அஎ
கன்னஞ்சேர்முலை	க௨௩
கன்னவினோண்	௨கக
காடார் கருவரை	க௦௨
காந்தண் முகையன்ன	ககந
காந்தளம்போடுதங்	க௪எ
காமர்கடும்புனல்	கந௦
காரணிசோலை	ககஎ

காருமாலையுமுல்லே	உசு
காலங்களேன	ந
காவியந்தண்டுறை	கநக
கானங்கோழி : (குறுந்தொ	
கை.)	உடுடு

குடையார்சிழலுறி	ககௌ
குணகடற்றிரையது	கநௌ
குழவிசையவண்டின	கௌக
குழலெழீஇயாமெழீஇ	உஉக
குறியதனிறுதி	கடு௦
குறம்புகுழிருக்கை	உசுக
குன்றொத்தயானை	கடுக
கூராரயில்கொண்டு	உடுடு

கூர்முண்முள்ளி	அ0
கேளேபெருக்கு	உருக
கைநீலத் துக்களை	கஉரு
கைமழராப்புறவின்	உஉ0
கையமைவேல்	ககஉ
கையேர்சிலைமன்ன	கூஉ
கொங்குதேர்வாழ்க்கை	கிசு
கொங்கைதளரினுங்	ககக

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
கொடியார்நெடுமதிற்-கடு, உருக	உருக
கொடுவிற்படை	ககௌ
கொற்றாங்கயின்மன்ன	உஉக

கோடியநீள்புருவத்து	உருஅ
கோடரினீண்மதில்	எ௦
கோடன்மலர்ந்து	உசுஉ
கோவைக்குளீர்முத்த	உசுஉ
சான்றோர்வரவும்	கஎக
சான்றோர்வருந்திய	கஅ௦
சிலரும்பலருங்	கடுக
சிலைமாண்படை	அஅ
சிலைமிசைவைத்த	ககக
சிலையுடைவானவன்	ச௦சு
சிறியபைங்கட்களிற்	கசுரு
சிறுவெள்ளர்வினவ்வரிக்	கசு
சுலாறகாக்குங்	கஅக
சினமாண்கடற்	அஅ

சினமூமழிந்து	கூகூ
சினவேல்வலங்	நூகூ
சின்னாண்மறந்திலம்	ககூ
சுழலும்வரிவண்டலம்ப	உகூ
செங்களம்பட	கசூ
செம்ம மத்தனி	ககூகூ
செயப்படுபொருளை	கசூகூ
செயன்மன்னுமாவது	கசூகூ
செருமால்கடற்படை	உசூ
செலவினும்வரவினும்	கூ
செல்லாரவரென்றி	உகூ
செல்வாரல்லரென்	உகூ
செறிகழல்வானவன்	உகூகூ
செறிகழல்வேந்த	ககூ

செறிந்தார்க்கருங்
 சென்றார்வருவது
 சென்றுசெருமலைந்
 சென்றேறயொழிக

கக
 உக
 கக
 உக

முதற்குறிப்பகராதி.
 முதற்குறிப்பு. பக்கம். முதற்குறிப்பு.

க
 பக்கம்.

சேயேயெனநின்ற	ககடு	தெம்மாண்பழிந்து	க௦க
சேலங்குளர்வயற்	௫௭	தெவ்வாயெதிர்தின்ற	க௭
சொல்லிற்சொல்	௭௪	செய்வமுணுவே	௨௫

தகரக்குழலாய்	௨௨௪	தேக்கியதெண்டிரை	௨௩௭
தங்கயல்வெள்ளொளி	௨௧௮	தேந்தண்பொழிலணி	௭௪
தண்டாதலர்கண்ணி	௭௭	தேயத்தவருயிரை	௭௦
தண்டேனறையறும்	௭௫	தேர்மன் னுதானே	௭௫
தந்திரஞ்சுத்திரம்	௭௭	தேர்மன் னுவாட்படை	௭௭
தந்தை தாயே	௭௫௪	தேற்றமில்லாத	௭௫௪
தம்மீறுதிரிதலும்	௭௭௫	தேற்றம்வினாவே	௭௦
தருசொல்வருசொ	௭௭	தேனக்கதாரவர்காண்	௨௨௭
தலைப்புணைக்கொளினே	௭௦௨	தேனிற்வார்கண்ணி	௨௫௮
தனியார் தனகநலம்	௨௭௨	தேனுறைபூக்கண்ணி	௭௭
தன்கோணிறீஇ	௭௭	தொகுத்தல்விரித்த	௭
தன்டோற்சினத்துரு	௭௭௭	தொடுத்தான்மலரு	௭௭௮
தன்னம்புரையுழை	௮௮	தொழித்தார்சிறை	௨௭௭
தொக்கியபோர்வய	௨௭௪	தொல்கவினொருலைய	௭௭௫
தாதலர்நீண்முடி	௭௮௮	தொள்வாய்மணிசிற	௭௭௭
தானைவணங்காதவர்	௭௭௭	நருவாயனபல	௭௭௭
திணிகிறீடோளரூக	௭௭	நடுவணைந்திணை	௨௭
திண்டேர்வயமலர்னர்	௭௭௪	நடுவிலைத்திணையே	௨௪
திண்பூமுகநெடு	௭௭௫	நடைமன்னுமென்றெம்மை	௭௦௦
தின்போர்சைரை	௭௨௮	நடையாலிதுவென்று	௭௭௭
திருநெடுகோதை	௨௭௪	நண்ணியபோர்மன்னர்	௭௦௫
திருமாமுகந்தகசர்	௭௮	நலம்புரிதெய்வமன்றாய்	௭௭௭
திருமாலகலஞ்செஞ்	௭௨	நளிமுத்தவெணமணன்	௭௭௫
திரைப்பாலிரும்புன்ற	௭௭௫	நனைமுதிர்ஞாழற்	௭௭௨
திரையார்குருதி	௭௭௭	நன்றுசெய்தாமல்ல	௭௭௪
திரையுறைவார்	௭௨	நாணவுநெங்கவு	௭௭௪
தினையாவெதிர்	௭௭௭	நிணங்கொள்	௭௭
திடியாரிடைவடி	௭௨௨	சிறியன்கிழவனிலமகள்	௭௭
துளியுந் துறந்த	௨௪௭	சொக்கிசெகிர்	௭௭௭
துறைமேய்வலம்புழி	௭௦		
துறையுறையுற	௭௭௭		

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
வினைப்பரும்புண்ணிய	ககசு	பலராயெதிர்ப்பின்று	கருநி
வின்றாகெதிர்த்தார்	ககசு	பன்னததுநிலம்பறந்தலை	உசுநி
நீடியபூத்தன்	ககஉ	பறைவாயொலியோதம்	ககசு
கீடுநீர்க்கானனெருகலு	ககஉ	பனியெதிர்பருவமு	உசு
நீயுமிவளுமின்றே	ககசு	பன்னியதீந்தமிழ்	கருநி
நீரணிலேலிநெடுந்	ககசு	பாடுஞ்சிறைவண்ட	கரு
நீரவறந்ததிரம்பா	உருஉ	பாணனகத்தன்விறலி	உசு
நீரின்மலிந்தசெவ்	அசு	பாமாண்டமிழுடை	கருநி
நீர்வண்ணன்வெண்	கசஉ	பாயப்புரவி கடாய்	ககசு
நீவிநிகோதையிங்கே	ககசு	பார்ப்பான் பாங்கன்	உருக
நுண்ணறிவுடையோ	கரு	பார்ப்பன்னன்செந்	உருநி
தும்மனைச்சிலம்பு	கருஉ	பாவடியானைப்	சசு
நூலெனப்படுவது-பொ	கரு	பாவணையின்றமிழ்	ரு
நூலெனப்படுவது-கா	கரு	பாவற்ற தீந்தமிழ்	ககஉ
நெய்நீன்றவேனெடு	ககசு	பின்பனிதானு	உசு
நெய்யொன்றவேனெடு	ககசு	புப்புலம்புப்புணற்	ககசு
நெருக்கடல்வேல்	ககசு	புணர்தல்பிரிதல்	உசு
நெருநுமுன்னுள்	ககசு	புணர்துணையோ	கரு
நெறிநீருக்கழி	ககசு	புண்டாமருகிறத்து	ககசு
நேர்த்தகம் காதலர்	கரு	புரிந்தமெல்லோதி	உசு
புகற்குறிப்புணர்வுகள்	கரு	புரிவனாவாண்டிகாடு	உருநி
பருவாய்வராஅற்	சூரு, கரு	புரைத்தாரமர் செய்து	ககசு
		புலமுற்றஞ்சென்புய	உருசு

புகையபூமபுனலு	௨௬௦	புல்லாவயவாநதையா	௧௧௩
படந்தாழ்பனைமுக	௨௨௬	புன்கண்கூர்மாலேப்	௧௮௯
படலேறியமதின்	௧௦௦	புன்னைநனைப்பினும்	௧௩௬
படலேப்பனிமலர்த்	௨௧௬	பூட்டியமாதெடுந்	௧௧௮
பட்டாரகவலகுந்	௨௧௬	பூநின்றவேன்மன்னன்	௧௩௬
பணிகொண்டொழா	௧௧௩	பூப்புமுதன்முந்தாட்	௨௩௭
பண்குடைசொல்லி	௧௧௨	பூமருகண்ணிணை	௧௮
பண்டானையை-ஈபய	௧௧௩	பூரித்தமென்புலே	௨௮௨
பண்டானையை-பரி	௨௧௧	பூவலர்தன்பொழிந்	௧௧௩
பண்டிடர்சிறைவண்	௨௨௦	பெயர்த்தனென்முயங்க	௧௮௮
உண்டிப்புனத்துப்	௨௧௧	பெரிநிலைமை	௧௮
பண்ணிவர்கொல்லி	௧௧௮	பெருநன்றாற்றிந்	௧௧௨
யலமன்னுபுள்ளினம்	௧௦௧		

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

மெரும்பான்மையுமறி	எதி	மழையும்புரைவண்	கதி
பை:சின்னவாடர	கசச	மழைவளந்தருஉ	டுக
பையுண்மலைப்பழு	கஉ	மன்னன்வரோதயன்	ககக
பொய்தலைவைத்த	ககக	மன்னேந்தியபுகழ்	உஉஉ
பொய்மையும் வாய்மை	கஅக	மாயோன்மேய	உச
பொருட்கண்ணி-மே	க0	மால்புரையாளை	கடுஎ
பொருட்கண்ணி-உத	கசச	மாவுக்களிற்றுமணி	கக0
பொருட்கழல்	டுச	மாவெனமடலு	க00
பொருட்கழன்மாறன்	கசக	மானக்கடுஞ்சிலை	உகக
பொருடானென	கடுடு	மிடைமணிப்பூண்	உஉக
பொருதிவ்வுலகமே	கச	மின்கண்படாவடி	கஅக
பொருத்தியபூந்தண்	கடு	மின்றானையவினன்	கஎடு
பொருநெடுந்தானை-போர்	க00	மின்னிற்பொலிந்த	டுக
பொருநெடுந்தானை-பூ	கக	மின்னேரொளிமுத்த	கக
பொருமாமணிமுடி	கச0	மின்னைமறைத்த	ககச
பொரும்பாரச்சரை	க0க	முடியுடைவேந்தரு	அக
பொருளதுபுரையே	டுஉ	முதலெனப்படுவது	உக
பொருள்வயிற்பிரியி	உசஅ	முதல்கருவுரிப்பொரு	உக
பொறிகெழுக்கெண்டை	ககக	முதல்வழிசாரபென	கக
பொன்றாவிரிபுகழ்	க0எ	முதல்வனூற்குப்	கக
பொன்றான்யய்ப்பித்து	ககக	முதனிலையெண்ணி	உக
பொன்னைகடு	கக	முருகயார்துவந்த	கக0
பொன்னார்வேக்கை	ககஎ	முனிதருவேனற்	உகஉ
பொன்னாற்புனலணி	ககஅ	முற்பட்டப்புணராத	க
பொன்னாற்புணைசுழற்	டுக	முற்படுபுணர்ச்சி	கக0
போர்மலிதெவ்வரை	கடுக	முன்றானுறத்தாவடி	உஉ0
மஞ்சாரிருப்பொழில்	உகக	முன்றன் முகிழ்முலையார்	உஉக
மடையார்குவளை	உஉக	முன்னுந்தொழ	கக
மணங்கதமழ்குழலி	எ0	முன்னைதஞ்சிறநின்	கஉஉ
மண்கோண்டுவாழ	கடு	முன்னோர் தூலின்	கக
மண்டாரனிற்றந்த	கக	மெல்லியலாய்கன்	ககக
மண்ணிவர்கெங்கோல்	ககக	மென்முலைவழிநு	ககக
மருந்தெனின்	உசஎ		

முதற்சூழிப்பகராதி.

முதற்சூழிப்பு.

பக்கம்.

மைத்தானிலாத தந்சல்வி	உதஉ
மையார் தடங்கண் வரும்	உசுஎ
மையார் தடங்கண்மடந்	உடுந
மையேறிய பொழின்	சுகக
மையாரிரும் பொழில்	உட்டஅ
வட்டக்குத் தெற்கும்	சு
வடவேங்கடநதென்	சு
வண்டாரிரும் பொழில்	உடுந
வண்டுந்தும்பியும்	கசஅ
வண்டுநிறைவார்பொழில்	சுந

வண்ணமலர்	குகு
வந்தணங்காமன்னர்	கசுகு
வரியவண்டார்	உசஉ
வருநெடுகங்கு	உஉரு
வருமால்புயல்வண்	அஅ
வருவர்வயங்கிழாய்	உசுக
வல்லிச்சிறுமருக	குகு
வன்றாட்களிறு	குகு
வாடுகிலைமையை	உசுச
வாடாநெடுந்தேர்	உகுகு
வாரணங்குங்கழல்	கருக
வாரார்சிறுபசுறுபூண்டு	உஉக
வாரார்முரசின்விளர	உசரு
வாருந்துபங்கழற்	(சுக)
வார்ந்தார்சுருமென்	உருக

வானலங்கொண்ட	உருரு
வானுடை" ரன்முடி	கசுரு
விடக்கொன்று	உருரு
விண்டலங்கெஃகொ	சுரு
விண்டார்படவிழி	சுரு
முதற்குறிப்பி.	பக்கம்.

விண்டுறைதெவ்வர்	உருசு
விண்டே யெதிரந்த	ருசு
விரைதங்கு நீண்முடி	உஉஉ
வினையாடிய கண்ணி	சு0
விரையளர் வேங்கை	க0க
வில்லவன்றானே	கசுசு
வில்லான்விறலடி	கசுசு
விலலோன்கால்	கசுசு

விழைவுவிடுத்தவிழுமி	கசுஅ
விளம்பழம்மழுந	கசு௦
விளைக்கின்றபல்புகழ்	கசுஅ
விற்குனெழுதிப்புருவ	க௦௨
வினையினீங்கு	௪கசு

வெஞ்சுடர் நோக்கு	௨சு௦
வெநநீரருஞ்சுரங்	கசுஅ
வெல்லுந்திறன்னைந்	அஅ
வெள்ளாங்குருகி	க௦கி
வெள்ளிவிழுத(அக௧-௨அசு)	கசுரு
வெறிதருபூந்தா	௨சுக
வென்றேகளித்த	௨கஅ
வேடகஞ் சேர்ந்த	கசுரு
வேண்டிய வேண்டியாங்	கசு

வேயும புரையுமென	கடுச
வேரித்த தடந்தொங்க	கடந
வேலேத் துளைத் தகண்	கடுச
வேழம் வினவுதிர்	கடஉ
வேறுமெனநின்	சக
வேறுமைத்தொகை	டுக
வேனக் நீண்டகண்	கடஉ
வைகுறுவிடியன்	உச

உரீர் அண்ட் கம்பெனி 'மினார்' அச்சுக்கூடத்திலும், தாம்ஸன் கம்பெனி 'மினார்வா' அச்சுக்கூடத்திலும் பதிப்பிக்கப்பட்டது.